C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka (2)\Sapkowski_A-Zaklínač_2-Čas_opovržení.pdb

PDB Name: Sapkowski_A-Zaklínač_2-Čas_opov
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Andrzej Sapkowski
Čas opovržení

Od krve máš ruce, Falko
od krve máš šat.
Shoř, shoř, Falko.
Za všechny svoje zlé činy,
V mukách, v ohni budeš plát!

Dětská písnička zpívaná při pálení loutky Falky
během svátku Saovine.

Exorcisté; též zaklínači, pejor. vědmáci, u Nordlingů (odkaz) tajuplná, elitářská kasta šamanů - bojovníků, původně patrně odnož druidů (odkaz). V lidové představivosti byli e. nadáni magickou mocí a nadlidskou energií, umožňující jim zápolit se zlými duchy, netvory a temnými silami. Dle některých pramenů bylo ve skutečnosti jejich mistrovství v ovládání zbraně druhdy zneužíváno vladyky Severu ve vzájemných válkách, běžných v oněch dobách. Při boji upadali e. do transu vyvolávaného pravděpodobně autohypnózou a narkotiky. Bojovali pak se slepou urputností, zcela necitliví na bolest a dokonce i na vážná zranění, což posilovalo obecnou víru v jejich nadpřirozené schopnosti. Naopak teorie, podle níž byli e. produkty mutací či genetických operaci, nebyly potvrzeny. U Nordlingů vystupují e. jako hrdinové četných pověstí lidové slovesnosti (srov. F. Delannoy, "Mýty a legendy národů Severu").

Effenberg a Talbot: Encyclopaedia Maxima Mundi, sv. V

KAPITOLA PRVNÍ
"Aby sis mohl vydělávat na živobytí jako jízdní posel," poučoval obvykle Aplegatt do služby vstupující mladíky, "potřebuješ hlavně dvě věci: zlatou hlavu a železný zadek."
"Bez zlaté hlavy se neobejdeš," předával nezištně své zkušenosti novopečeným kurýrům, "poněvadž v koženém pouzdře nošeném pod oblečením na holém těle vozíš jen druhořadé zprávy, které lze bez obav svěřit zrádnému pergamenu či papíru. Skutečně důležité, přísně tajné informace, na nichž nejvíce záleží, si kurýr musí pamatovat a zopakovat pouze tomu, komu jsou určeny. Slovo za slovem, a že jsou to leckdy ošemetná slova, stěží se dají vyslovit a což teprve zapamatovat. Aby sis všechno vtloukl do hlavy a abys nic nespletl, až budeš vzkaz předávat, musíš mít tu hlavu doopravdy zlatou.
A co se týče železného zadku, ohó, to se záhy každý kurýr přesvědčí na vlastní kůži. Když budeš muset strávit tři dny a tři noci v sedle, trmácet se sto nebo i dvě stě mil po cestách a když není zbytí též po necestách, poznáš sám. Jistě, nebudeš v sedle v jednom kuse, čas od času sesedneš kvůli odpočinku. To proto, že člověk vydrží hodně, ale kůň míň. Jenže když bude po takovém odpočinku třeba znovu nasednout, bude se ti zdát, že tvoje prdel křičí o pomoc."
"Komu jsou dneska zapotřebí jízdní poslové, pane Aplegatte?" podivovali se někteří nováčci. "Vždyť například z Vengerbergu do Wyzimy se žádný z nich nedostane rychleji než za čtyři až pět dní, ani kdyby na sebeohnivějším oři rajtoval. A kolik času trvá čaroději z Vengerbergu poslat vzkaz čaroději ve Wyzimě? Půl hodiny, možná ani to ne. Kurýrovi může zchromnout kůň, můžou ho zabít lapkové nebo Veverky, můžou ho sežrat vlci anebo gryfové. Kde je pak poslovi konec. Avšak magická zpráva vždycky dojde, nezbloudí na cestě, neopozdí se ani neztratí. K čemu kurýři, když čaroděje dnes najdeš u dvora každého vladaře. K ničemu, pane Aplegatte."
Jistou dobu se i Aplegatt domníval, že je k ničemu. Bylo mu šestatřicet let, nebyl vysoký, ale sporý a šlachovitý a měl, jak jinak, zlatou hlavu. Mohl si najít jinou práci, aby uživil sebe a ženu, aby ušetřil něco na věno pro dvě svobodné

dcery, aby mohl dál podporovat tu vdanou, jejímuž manželovi, beznadějnému nekňubovi, se v ničem nedařilo. Ale Aplegatt jinou práci nechtěl, ani si to nedovedl představit. Byl královským jízdním poslem.
A znenadání, po dlouhém čase zapomnění a pokořující nečinnosti, nastala změna. Na zemských stezkách i na cestách hvozdy opět zadusala kopyta. Jako za starých časů kurýři opět cválali zemí a vozili zprávy od hradu k hradu.
Aplegatt věděl, proč k tomu došlo. Hodně viděl, ještě více slyšel. Očekávalo se od něj, že obsah předaného poselství ihned zapomene, vymaže ho z paměti tak, aby ho z něj nebylo možno vypáčit popřípadě ani na mučidlech. Avšak Aplegatt si pamatoval. Poznal, proč králové náhle přestali komunikovat za pomoci magie a mágů. Informace, které předávali kurýři, měly před čaroději zůstat utajeny. Králové přestali mágům důvěřovat, přestali jim svěřovat svá tajemství.
Co bylo důvodem tohoto náhlého ochlazení jejich vzájemných vztahů, Aplegatt nevěděl a ani ho to příliš nezajímalo. Jak panovníci, tak i mágové byli pro něj tvorové nepochopitelní a nevypočitatelní - zvláště v těchto nelehkých časech. Posel, který křižoval zemi od hradu k hradu, od města k městu, od království ke království, si navíc nemohl nevšimnout, že nadcházejí časy ještě těžší.
Na cestách bylo plno vojska. Na každém kroku potkával jednotky pěchoty nebo jízdy, každý velitel byl tuze zaměstnaný, rozčilený, prchlivý a tak důležitý, jako by zrovna na něm záležel osud světa. Také hrady a tvrze se plnily zbrojným lidem, ve dne v noci v nich neustávala horečná činnost. Obvykle k nenalezení bývající purkrabí a kasteláni pobíhali nyní bez oddechu po hradbách a nádvořích, protivní jako vosy před bouřkou, utrhovali se, kleli, vydávali rozkazy a uštědřovali kopance. K pevnostem a posádkám teď směřovaly zvolna se táhnoucí kolony plně naložených vozů, míjející cestou kolony, které se vracely - rychle a lehce, protože naprázdno. Na cestách vířila prach stáda bujných tříročků, hnaná rovnou z pastvin. Udidlu ani jezdci nenavyklí koníci si radostně užívali posledních dnů volnosti, zajišťujíce tak honákům spoustu práce navíc a ostatním uživatelům cest mnohé nesnáze.
Zkrátka v nehybném, horkém vzduchu visela válka.
Aplegatt se zvedl ve třmenech, aby se rozhlédl. Dole, na úpatí návrší, se zaleskla hladina vodního toku, vinoucího se mezi lukami a háji. Za řekou se k jihu táhly lesy. Kurýr pobídl koně, nesměl ztrácet čas.
Když okolo poledne stanul na břehu Ismény, byl na cestě již druhý den. Královský rozkaz a poštu dostal v Hagge, kde odpočíval po návratu z Tretogoru. Opustil hrad v noci cestou podél levého břehu Pontaru a temerskou hranici překročil ještě před úsvitem. Kdyby král Foltest byl ve Wyzimě, Aplegatt by mu doručil poselství následující noci. Jenže krále v sídelním městě nenašel - přebýval tou dobou na jihu země, v Mariboru, vzdáleném od Wyzimy téměř dvě stě mil. Aplegatt cestu dobře znal, proto poblíž Bílého Mostu opustil na západ se stáčející zemskou stezku a pokračoval lesy směrem na Ellander. Bylo to poněkud riskantní. Po lesích se neustále potloukaly Veverky; běda tomu, kdo jim padl do rukou anebo se jen přiblížil na dostřel luku. Leč královský kurýr se riziku nevyhne, taková je už služba.
Přes řeku se dostal bez obtíží. Od začátku června nepršelo, takže vody v Isméně značně ubylo. Držel se okraje lesa, dokud nedospěl na cestu vedoucí na jihovýchod, k trpaslickým osadám, hutím a kovárnám v mahakamském horském masívu. Po silnici putovaly vozy, předjížděné jezdci na koních. Aplegatt si úlevou oddechl, lidnatým místům se Scoia'tael vyhýbali. Tažení proti bojujícím elfům bylo v Temerii vedeno již rok, pronásledovaná elfská komanda se v lesích rozdělila na menší skupiny, které se držely v povzdálí od rušných cest a neprováděly na nich přepady.
Navečer dosáhl západní hranice ellanderského knížectví, křižovatky u vesnice Závada, odkud vedla pohodlná a bezpečná cesta do Mariboru - čtyřicet dvě míle užívané kupecké stezky s pevným povrchem. Na rozcestí stál zájezdní hostinec. Rozhodl se dopřát odpočinku koni i sobě. Věděl, že když vyrazí za svítání, tak i bez zbytečného štvaní koně uvidí ještě před západem slunce černostříbrné praporce nad věžemi mariborského hradu.
Sám odsedlal a opatřil klisnu; podomka poslal pryč, královský kurýr se o svého koně stará sám. Povečeřel pořádnou porci míchaných vajec s klobásou, čtvrtku režného chleba a zapil to pivem. Poslechl si, co je kde nového, poněvadž v hostinci se zastavovali cestující z rozličných míst.
Jak se Aplegatt dozvěděl, v Dol Angra došlo k dalšímu pohraničnímu incidentu, oddíl lyrijské jízdy se znovu střetl s nilfgaardskými nájezdníky, královna Lyrie znovu obžalovala Nilfgaard z provokací a požádala o pomoc krále Demawenda z Aedirnu. V Tretogoru došlo k veřejné exekuci na redanském baronovi, který se potají scházel s emisary nilfgaardského císaře Emhyra. V Kaedwenu komanda Scoia'tael, sloučená v silnou bojovou jednotku, dobyla a vyvraždila pevnost Leyda. Odvetou za tu řež uspořádalo obyvatelstvo Ardu Carraigh pogrom, při němž zase pobilo okolo čtyř set nelidí, nacházejících se v hlavním městě.
V Temerii, vyprávěli kupci jedoucí z jihu, drží smutek cintránští exulanti, shromáždění pod praporem maršála Vissegerda. Potvrdila se totiž trpká zpráva o smrti princezny Cirilly, poslední z krve královny Calanthé, řečené Lvice z Cintry.
Přetřásalo se ještě pár dalších, hrůzostrašnějších a zlověstnějších zvěstí. To, že ve vsích kolem Aldersbergu začaly krávy dojit krev a za časného jitra se v mlze zjevovala Morová panna, zvěstovatelka černé smrti. V Brugge, nedaleko lesa Brokilonu, nepřístupného království dryád, se ukázal Divoký hon, oblohou se řítící kavalkáda duchů. Jak známo, také Divoký hon vždy věští válku. A z mysu Bremervoord byla zpozorována loď duchů a na její palubě přízrak - černý rytíř v helmě s křídly dravého ptáka.
Kurýr déle neposlouchal, byl příliš utrmácen. Odešel do společné noclehárny, svalil se na slámu a usnul jako když ho do vody hodí. Vstal za úsvitu. Vyjda na dvůr, trochu se podivil: zřídkakdy se stávalo, že nebyl první, kdo se vydával na cestu. U studny stál osedlaný vraný hřebec a hned vedle, u koryta, se umývala žena v mužském jezdeckém oděvu. Když zaslechla Aplegatíovy kroky, obrátila se a mokrýma rukama nabrala a hodila dozadu dlouhé černé vlasy. Kurýr se uklonil. Žena lehce kývla hlavou.
Když vcházel do stáje, div se nesrazil s druhým ranním ptáčetem, mladou dívkou v sametovém baretu, právě vyvádějící na dvůr jablečnatou kobylku. Děvče se opíralo o plece koně, zívalo a třelo si obličej.

"Ach jo," vzdychlo, míjejíc kurýra. "Nejspíš usnu na koni... Usnu za jízdy... Uaauaa..."
"Až ho pobídneš do klusu, chlad tě probere," řekl dobrosrdečně Aplegatt, sundávaje z trámku svoje sedlo. "Šťastnou cestu, panenko."
Dívka se otočila a podívala se na něj, jako by si ho všimla teprve teď. Velké oči měla zelené jako smaragdy. Aplegatt se pustil do sedlání.
"Přeji ti šťastnou cestu," zopakoval. Obvykle nebýval příliš hovorný a přátelský, tentokrát však pocítil potřebu s někým si promluvit - i kdyby to měla být jen ospalá malá holka. Snad to způsobilo několik dlouhých, osamělých dní na cestě, snad to, že mu to děvče připomnělo jeho prostřední dcerku.
"Nechť vás bohové uchrání," pokračoval, "od úrazu a zlé náhody. Jste jenom dvě a navíc ženy. Dnešní časy nestojí za nic, všude na cestách číhá nebezpečí..."
Děvče široce otevřelo zelené oči. Kurýr se zachvěl, po zádech mu přeběhl mráz.
"Nebezpečí..," pronesla dívka. "Nebezpečí je tiché. Nezaslechneš nic, když přiletí na sivém peří. Zdálo se mi... Písek... Písek byl horký na slunci..."
"Cože?" zarazil se Aplegatt se sedlem opřeným o břicho. "Co to povídáš, děvče? Jaký písek?"
Dívka sebou překvapeně trhla, přejela si dlaní přes tvář. Její klisna pohodila hlavou.
"Ciri!" křikla zvenčí černovlasá žena, upravujíc postroj vraníka. "Pospěš si!"
Dívka zívla, pohlédla na muže a zamrkala, jako kdyby byla udivena jeho přítomností v maštali. Kurýr mlčel.
"Ciri!" ozvala se znovu žena. "Neusnulas tam?"
"Už běžím, paní Yennefer!"
Když Aplegatt konečně osedlal koně a vyvedl ho na dvůr, nebylo tam již po ženě a děvčeti ani vidu, ani slechu. Pronikavě, chraptivě zakokrhal kohout, rozštěkal se pes, ze stromu se ozvala kukačka. Kurýr se vyhoupl do sedla. Připomněl si zelené oči ospalé dívky, její podivná slova: "Tiché nebezpečí? Sivé peří? Horký písek?" Asi to chuděra neměla v hlavě v pořádku, pomyslel si. Kolik se dnes světem toulá takových ubohých holek, na nichž se za války dopustili násilí nějací maroděři či jiná chamraď? Ba, nejspíš byla bláznivá... Anebo jen rozespalá, vytržená ze sna, náležitě neprobuzená. Lidé nezřídka pletou páté přes deváté při probouzení, na rozhraní mezi spánkem a bděním.
Znovu se zachvěl, zabolelo ho mezi lopatkami. Rozmasíroval si záda sevřenou pěstí.
Když vyjel na mariborskou silnici, vrazil koni paty do slabin a přešel do cvalu. Nesměl ztrácet čas.

*

V Mariboru Aplegatt odpočíval jenom jeden den - pak už mu zase hvízdal vítr v uších. Nový kůň, šedivý hřebec z mariborského stáda, letěl jako vítr, napínal šíji a mával ohonem. Vrby u cesty se kolem jen míhaly. Na žebrech kurýra tlačila brašna s diplomatickou poštou. A zadek bolel.
"Tfuj, aby sis hlavu nesrazil, zatracenej lítavče!" láteřil za ním vozka, když přitahoval opratě spřežení poplašeného sivákovým cvalem. "Žene se, jakoby měl smrtku v patách! Jen si jeď, větroplachu, zubatý stejně neutečeš!"
Aplegatt si promnul oči, slzící ve větru.
Včera předal králi Foltestovi listiny, potom vyřídil tajnou zprávu krále Demawenda:
"Demawend Foltestovi. V Dol Angra vše připraveno. Přestrojení čekají na rozkaz. Plánovaný termín, druhá noc po červencovém novoluní. Lodě musí přistát na druhém břehu dva dny poté."
Nad stezkou přelétala s hlasitým krákáním hejna vran. Směřovala na východ, směrem k Mahakamu a Dol Angra, směrem k Vengerbergu. Během jízdy si kurýr v duchu opakoval slova poselství, jež jeho prostřednictvím poslal temerský král vladaři Aedirnu:
"Foltest Demawendovi. Za prvé: odlož akci. Chytráci svolali sněm, mají se sejít a radit na ostrově Thaneddu. Ten sněm může mnohé změnit. Za druhé: pátrání po Lvíčeti může skončit. Dohady o jeho smrti se potvrdily."
Aplegatt kopl patou siváka. Nesměl ztrácel čas.

*

Úzká lesní cesta byla zablokována stojícími povozy. Aplegatt zpomalil a volným klusem se přiblížil k poslednímu vozu kolony. Na první pohled mu bylo zřejmé, že touhle zácpou neprokličkuje. Na návrat nebylo ani pomyšlení, ztracený čas by už nedohnal. A pokusit se objet zátaras močálovitou houštinou kolem cesty by nebylo moc šťastné řešení, tím spíš, že se už smrákalo.
"Co se tady přihodilo?" zeptal se dvou stařiků na kozlíku posledního spřežení. Zdálo se, že jeden podřimuje a druhý snad už ani nežije. "Přepadení? Veverky? Mluvte, pospíchám!"
Dříve než některý ze starochů stačil odpovědět, zepředu, od mezi porostem neviditelného čela kolony, se ozval povyk. Kočí a vozkové kvapně vylézali na vozy a s kletbami pobízeli tažné koně a voly. Karavana se hlemýždím tempem pohnula z místa. Dřímající stařík se probral, zamlaskal na muly a pleskl je otěžemi po hřbetech, stařík, budící zdání mrtvého, ožil, odšoupl si z očí slaměný klobouk a zamžoural na Aplegatta.
"Koukněme na něj," poznamenal. "Pospíchá. To se ti, synku, poštěstilo. Přiharcoval jsi sem v pravý čas."
"Bať," pokýval bradkou druhý. "V pravý čas. Kdybys přijel o polednách, postál by sis s námi, počkal, až bude volno. Každý někam spěchal, ale museli jsme čekat. Nedalo se jinač, když byla stezka uzavřená."
"Uzavřená stezka? Co je to za novotu?"
"Sveřepý lidožrout se tu ukázal, synku. Napadl rytíře, který jen s pacholkem cestoval. Rytíři prý netvor hlavu i s přilbicí ukousl a jeho koně rozpáral, až se střeva vyvalila. Pacholkovi se podařilo vyváznout, blekotal, co je to za hrůzu a jak je

silnice celá červená od krve..."
"Co to bylo za bestii," zajímal se Aplegatt a přitáhl koni uzdu, aby mohl pokračovat v hovoru s vozky pomalu se vlekoucího vozu. "Nějaký drak?"
"Ne, drak prý ne," odvětil stařec ve slamáku. "Povídali, mandigora, nebo tak nějak. Pacholek říkal, že to bylo ukrutně veliké hovado se lvím tělem a blanitými křídly. A jak zuřivé! Mysleli jsme, že rytíře sežere a odletí, ale zlatý oči. Sedla si, mrcha, doprostřed úvozu, kurva její mať, a sedí tam, syčí, zuby cení... Zacpala stezku jako špunt flašku, poněvadž každý, kdo přijel a potvoru zahlédl, zastavil potah a horempádem vycouval. Nastavělo se tu vozů na půl míle a přitom všude vůkol, jak sám vidíš, houština a třasovisko. Objet se nedá, vrátit se nedá. Tož jsme stáli..."
"Tolik chlapů," frkl kurýr, "a stáli jako berani! Měli jste popadnout sekery a píky a zahnat šelmu z cesty anebo ubit."
"Pár bláznů se o to pokoušelo," řekl první stařík a pobídl muly, neboť karavana se pohnula rychleji. "Tři trpaslíci z kupecké stráže a čtyři zverbovanci, co měli nastoupit k posádce na hradě Carrerasu. Trpaslíky ta obluda šeredně zrychlovala a rekruti..."
"Práskli do bot," doplnil druhý staroch a odplivl si přesně do mezery mezi hřbety tažných zvířat. "Vzali nohy na ramena, ledva netvora uviděli. Jeden z nich si přitom nadělal do nohavic. Heleď, koukej, synku, to je on! Támhle!"
"Co vy mně tady," vybuchl Aplegatt, "nějakého zasrance ukazujete? Nezajímá mě..."
"Ale né! Ten netvor! Zabitý! Knechti ho nakládají na vůz. Vidíš?"
Aplegatt se postavil ve třmenech. Přes houstnoucí šero a okolo se tísnící zvědavce spatřil, jak zbrojnoši zvedají mohutné plavé tělo. Netopýří křídla a škorpióní ohon příšery přitom vláčeli po zemi. Se sborovým výkřikem vojáci mršinu nadzvedli a hodili na plošinu vozu. Pachem krve znepokojení tahouni zaržáli a trhli zápřahem.
"Nestát!" houkl na stařiky u cesty stojící desátník: "Jeďte dál, nebraňte v průjezdu!"
Vozka popohnal muly, vůz poskočil ve vyjetých kolejích. Aplegatt s ním srovnal rychlost.
"Jak je vidět, vojáci nakonec přece jen obludu dostali."
"Ale kdež," mávl rukou stařík. "Ti si umí akorát na poctivé lidi huby otvírat: ‚Zastav se, nestůj, táhni pryč!' Na netvora jim odvaha, toť se ví, nestačila, poslali pro zaklínače..."
"Pro zaklínače?"
"Nachlup tak," ujistil ho druhý stařec. "Někdo si vzpomněl, že viděl zaklínače ve vsi zpátky po cestě, tož pro něj poslali. Projížděl potom okolo nás. Měl bílé vlasy, sinalý kontrfekt a na zádech pořádné mečisko. Hodinu nato už někdo zepředu volal, že budeme moci jet dále, poněvadž zaklínač mandigoru zabil. Kolona se pohnula chvilku předtím, synku, než jsi sem dojel ty."
"Ha," poznamenal v zamyšlení Aplegatt. "Tolik let se už po cestách honím, ale na zaklínače jsem ještě nenarazil. Viděl někdo, jak tu příšeru vyřídil?"
"Já, já jsem to viděl!" zvolal chlapec, s rozcuchanou čupřinou, klusající z druhé strany vozu. Cestoval po svých, jen za uzdu vedl hubenou nákladní herku. "Všechno jsem viděl! Stál jsem za vojáky, úplně vpředu."
"Vida, smrkáče," zavrčel vozka. "Ještě má mlíko na bradě a jak se naparuje. Mám tě počastovat bičem?"
"Jen ho nech, otče," zasáhl Aplegatt. "Zanedlouho musím odbočit, jedu na Carreras, a do té doby bych se chtěl dověděl, jak to bylo s tím zaklínačem. Mluv, kluku."
"To bylo tak," začal chlapec rázující vedle spřežení. "Zaklínač přijel k vojenskému veliteli. Řekl, že se jmenuje Gerant. Hejtman na to, ať se jmenuje, jak je mu libo, jen ať se dá do práce. A ukázal mu, kde obluda číhá. Zaklínač šel blíž, aby se přesvědčil na vlastní oči. Koukl se jenom zpovzdálí a hned řekl, že je to mimořádně velká mantichora, ale že ji zabije, jestli mu zaplatí dvě stě korun."
"Dvě stovky?" zajíkl se stařík ve slamáku. "Copak mu přeskočilo?"
"To samé mu pověděl hejtman, akorát sprostěji. Jenomže zaklínač na to, že taková je cena a basta, jemu že je to fuk, ať si potvora sedí na cestě třebas do skonání. Velitel na to, že mu nedá ani groš, namísto toho si počká, až obluda sama odletí. Zaklínač zase na to, že hned tak neodletí, jelikož je hladová a zuřivá. A jestli odletí, tak se brzy vrátí zpátky, poněvadž je to její lovecké tero... teret... teretor..."
"Nekoktej, usmrkanče!" rozhněval se starý vozka a neúspěšně se pokusil vysmrkat přes prsty, v nichž zároveň držel opratě. "Raději vyprávěj, jak to bylo!"
"Vždyť říkám! Zaklínač tvrdil, že příšera neodletí, protože bude přes noc požírat zabitého rytíře. Pomalu, poněvadž rytíř byl v brnění, tak jí bude trvat, než ho z něj vyloupne. Potom přišli kupci, složili se a že prý zaplatí zaklínači sto korun. Zaklínač na to, že se ta šelma nazývá mantichora a je hrozitánsky nebezpečná, můžou si tedy svých sto korun strčit někam, on pro ně život v sázku dávat nebude. To se velitel vojáků dožral a pravil, že to už je takový svinský osud zaklínače dávat život v sázku a že zaklínač je právě k tomu, stejně jako, s prominutím, prdel víte k čemu. Kupci ale dostali strach, že zaklínač ztratí trpělivost a půjde si po svých, tak mu nabídli sto padesát. Zaklínač vytáhl meč a šel po silnici k místu, kde se netvor usadil. Hejtman za ním ještě udělal znamení proti uhranutí, třikrát si odplivl a mumlal, že prý neví, proč takové prašivé proměněnce vůbec země nosí. Jeden kupec mu na to, že kdyby vojsko, místo po lesích elfy nahánět, raději ze zemských stezek strašidla vyhánělo, zaklínačů by nebylo zapotřebí a..."
"Neblábol," skočil mu do řeči stařík, "Vyprávěj, cos viděl!"
"Já," pochválil se rozcuchaný hoch, "jsem zaklínači hlídal koně. Kobylku kaštanku s bílou lysinou."
"S kobylou pes tancoval! Jak zaklínač obludu zabíjel, tos viděl?"
"Eee..," zajíkl se chlapec. "Neviděl... Odstrčili mě dozadu. Všichni křičeli a koně se plašili a..."
"Hned jsem věděl," řekl opovržlivě stařík, "že ten smrkáč viděl kulový."
"Ale viděl jsem zaklínače, jak se vrátil," hájil se jinoch. "Velitel, který všechno sledoval, byl bílý jako křída a povídal potichu vojákům, že to jsou magické čáry nebo elfské triky, že se žádný člověk mečem tak rychle ohánět nedovede. Zaklínač sebral od kupců peníze, vyskočil na kobylku a odjel."

"Hmmm..." zahučel Aplegatt. "Kterým směrem? Na Carreras? Zkusím ho dohnat, ať si ho prohlédnu..."
"Ne," odvětil chlapec. "Z křižovatky jel cestou na Dorian. Zdálo se, že má naspěch."

*

Zaklínači se zřídka cokoliv zdálo a ani na ty ojedinělé sny si po probuzení nevzpomínal. Ani když to byly noční můry - a bývaly to vlastně vždy jen noční můry.
Rovněž tentokrát ho tlačila můra, tentokrát si však zapamatoval alespoň část svého snu. Z víru nejasných, leč znepokojivých představ, podivných, leč zlověstných scén, nesrozumitelných, leč hrůzu vzbuzujících zvuků a slov se náhle vynořil čistý a zřetelný obraz. Ciri. Jiná než ta, kterou pamatoval z Kaer Morhen. Její v trysku vlající popelavé vlasy byly delší - takové nosila tehdy, když se s ní setkal poprvé, v Brokilonu. Když projížděla kolem něj, chtěl vykřiknout, ale z hrdla nevypravil ani hlásek. Chtěl se za ní rozběhnout, ale měl pocit, že jeho chodidla uvízla v lepkavé smůle. A Ciri ho neviděla, hnala se do noci, mezi olše a vrby, které, jakoby oživlé, mávaly jí vstříc větvemi. Pak spatřil, že je pronásledována. Že se po její stopě řítí vraný kůň a na něm jezdec v černé zbroji, v helmě ozdobené křídly dravého ptáka.
Nemohl se pohnout, nemohl se ozvat. Mohl se jen dívat, jak okřídlený rytíř Ciri dohání, chytá ji za vlasy, strhává ji ze sedla a žene se dál - a dívku vláčí za sebou. Mohl jen přihlížet, jak se její tvář křiví bolestí a její ústa se otvírají k neslyšnému křiku. Probuď se, rozkázal si, nemoha vydržet děsivý sen. Probuď se! Okamžitě se probuď!
Probudil se.
Dlouho ležel bez pohnutí a rozpamatovával se na obsah snu. Potom vstal. Vytáhl měšec, narychlo přepočítal desetikoruny. Sto padesát za včerejší mantichoru. Padesát za mlhavce, kterého zabil na objednávku fojta jedné vísky poblíž Carrerasu. A padesát dostal od osadníků z Burdorffu za vlkodlaka.
Padesát korun. Dobrý výdělek, neboť úkol byl snadný. Vlkodlak se nebránil. Uštvaný, zahnaný do jeskyně, z níž nebylo úniku, poklekl a čekal na ránu mečem. Zaklínači ho přišlo líto.
Avšak potřeboval peníze.
Hodinu poté už procházel ulicemi města Dorianu. Mířil k jisté firmě pod jistým vývěsním štítem.

*

Nápis na vývěsní tabuli hlásal: "Codringher & Fenn, právní služby a konsultace". Geraltovi bylo pochopitelně známo, že to, co nabízeli Codringher a Fenn, mělo zatraceně málo společného s právem, zato však oba partneři mívali dostatek důvodů k tomu, aby se vyhýbali veškerým kontaktům jak s právem, tak s jeho představiteli. Měl taktéž vážné pochybnosti, zda kdokoliv z klientů uvedené firmy věděl, co znamená výraz "konsultace". V průčelí budovy nebyly dveře, pouze pevně uzamčená vrata, vedoucí pravděpodobně do vozovny anebo do konírny. Kdo chtěl dovnitř, musel obejít dům, přejít zablácený, průběžně podělaný dvorek a vystoupit po schůdcích na úzký ochoz, vedoucí k zastíněnému výklenku. Teprve pak se ocitl před bytelnými, okovanými dveřmi z tvrdého dřeva, opatřenými těžkým mosazným klepadlem ve tvaru lví hlavy.
Geralt zaklepal a rychle couvl. Věděl, že dveře jsou opatřeny mechanismem, který může z otvorů v kování vystřelit dvaceticoulové železné bodce. Teoreticky by měl spustit pouze tehdy, kdyby se někdo dobýval do zámku, případně kdyby někdo zevnitř domu zatáhl za spoušť, nicméně Geralt se nejednou přesvědčil, že není bezporuchových mechanismů a každý může spustit právě tehdy, když by to mělo být zcela vyloučeno. A naopak.
Ve dveřích bylo nepochybně nějaké zařízení ověřující totožnost návštěvníků, pravděpodobně magické. Po použití klepadla se zevnitř nikdo nikdy na nic neptal a nedožadoval se odpovědi. Dveře se otevíraly a v nich se zjevoval Codringher. Pokaždé Codringher, nikdy Fenn.
"Vítám tě, Geralte," pozdravil Codringher. "Vstup. Nemusíš se tak lepit na futra, odmontoval jsem bezpečnostní zařízení. Něco se na něm pokazilo, před pár dny zčistajasna proděravělo cesťáka. Pojď bez obav dál. Čím mohu sloužit?"
"Ty ničím," vstoupil zaklínač do prostorné, leč temné předsíně, kde to, jako obvykle, zavánělo kočičinou. "Rád bych jednal s Fennem."
Codringher se bez zábran zachechtal a podpořil tak zaklínačovo podezření, že Fenn je bytostí veskrze vymyšlenou, sloužící pouze k obalamucení vrchnostenských úředníků, výběrčích daní a jiných, vůči Codringherovi nepříznivě naladěných osob. Vešli do kontoáru, kde bylo více světla, neboť důkladně zamřížovaná okna byla obrácená na průčelí zalité po většinu dne slunečním svitem. Geralt se posadil do křesla určeného zákazníkům. Naproti němu, za dubovým psacím stolem, se na čalouněné sesli uvelebil Codringher - člověk, který se nechal titulovat "advokát", člověk, pro kterého nebylo věcí nemožných. Kdo měl těžkosti, obtíže, problémy - navštívil Codringhera. A zakrátko se přesvědčil, jakého formátu je osoba, na kterou se obrátil. Získal bankovní úvěr bez ručení a bez úroků. Jako jediný z dlouhé listiny věřitelů inkasoval pohledávku od bankrotující firmy. Bylo mu přiznáno dědictví, přestože bohatý strýc do smrti vyhrožoval, že mu neodkáže ani měďák, a přitom vyhrával dědické řízení, protože i nejtvrdohlavější z pozůstalých se nečekaně vzdávali svých nároků. Jeho nezdárného syna propouštěli z vězení, očištěného z obvinění na základě nezvratných důkazů, případně pro jejich nedostatek, poněvadž jestli dříve důkazy byly, tajemně zmizely a svědkové odvolali předchozí výpovědi. Dcerku balamutící lovec věna se odpodklonkoval. Manželčin milenec nebo dceřin svůdce důsledkem nešťastné události přišel ke komplikovaným zlomeninám tří končetin, v tom přinejmenším jedné horní. A osobní nepřítel či nepohodlný konkurent přestal škodit - nezřídka se stávalo, že se po něm slehla země. Zkrátka a dobře: ten, kdo měl problémy, jel do Dorianu, pospíšil k firmě "Codringher & Fenn" a zaklepal na její dveře. Přišel mu

otevřít advokát Codringher, pomenší, hubený, prošedivělý, s nezdravou barvou člověka zřídkakdy vycházejícího na čerstvý vzduch. Zavedl klienta do kontoáru, usedl na sesli, vzal na kolena velkého černobílého kocoura a hladil ho. Oba dva - Codringher i kocour - si zákazníka měřili nepříjemným, zneklidňujícím pohledem žlutozelených očí.
"Obdržel jsem tvůj dopis," Codringher a kocour upřeli na zaklínače žlutozelené pohledy. "Posléze mne navštívil Marigold. Projížděl přes Dorian před několika týdny. Vyprávěl mi o tvých nesnázích. Ale řekl mi toho málo, velmi málo."
"Skutečně? Teď jsi mne zaskočil. Byl by to první známý případ, kdy Marigold něčeho nevyžvanil příliš."
"Marigold," pousmál se Codringher, "málo prozradil, neboť málo věděl. A vyžvanil ještě míň než věděl, protože jsi mu prostě a jednoduše o některých věcech zakázal byť jen ceknout. Kde se v tobě vzal ten nedostatek důvěry? Dokonce ke kolegovi v oboru?"
V Geraltovi se něco vzpříčilo. Codringher mohl předstírat, že si ničeho nevšiml, avšak kocour by ho prozradil. Zablýskl očima, obnažil bělostné zoubky a zasyčel.
"Nedráždi mého mazlíčka," uklidňoval zvířátko hlazením advokát. "Rozhněvalo tě, že jsem tě nazval kolegou? Vždyť je to pravda. I já jsem svým způsobem zaklínač. Já také pomáhám lidem od příšer a příšerných potíží. A také to dělám za peníze."
"Jsou určité rozdíly," zahučel Geralt, neustále sledován kocourovým nepřátelským pohledem.
"Jsou," potvrdil Codringher. "Ty jsi zaklínač anachronický, zastaralý, kdežto já jsem zaklínač pokrokový, jdoucí s duchem doby. Proto ty budeš zanedlouho bez práce, avšak já budu prosperovat. Strigy, viverny, endriagy a vlkodlaci už brzy zmizí ze světa. Ale parchanti budou vždycky."
"Ty přece pomáháš z malérů hlavně parchantům všeho druhu, Codringhere. Chudáci v nesnázích tvoje služby nemohou zaplatit."
"Ani tvoje služby si chudáci nemohou dovolit. Chudáci si nikdy nic nemohou dovolit. Právě proto, že jsou chudáci."
"To je neslýchaně logické. A objevné, až to vyráží dech."
"Pravda obvykle vyráží dech. A pravdou je, že základem i náplní našich oborů je zparchantělost. Jen ta tvoje už je takřka reliktem, kdežto ta moje je čilá a stále nabírá na síle."
"Dobrá, dobrá. Pojďme k věci."
"Nejvyšší čas," pokýval hlavou Codringher a pohladil kocoura. Ten se protáhl, hlasitě zapředl a zaťal mu drápky do kolena. "Vyřídíme naše záležitosti po pořadí, podle jejich důležitosti. Věc první: můj honorář, kolego zaklínači, je dvě stěpadesát novigradských korun. Disponuješ takovou částkou? Anebo tě mám zařadit mezi chudáky v nesnázích?"
"Nejdřív se přesvědčme, že sis tu částku zasloužil."
"Přesvědčování," odsekl nedůtklivě advokát, "omezíš výlučně na vlastní osobu a na nejnižší míru zkrátíš. Až budeš přesvědčen, položíš peníze tady na stůl. Pak přejdeme k dalším, podružnějším věcem."
Geralt odvázal měšec od pasu a hodil jej na stolní desku. Mince zachřestily. Kocour polekaně seskočil z Codringherových kolen a utekl. Advokát schoval váček do zásuvky, aniž se přesvědčil o jeho obsahu.
"Vyplašil jsi mi kocoura," řekl s neskrývanou výčitkou.
"Omlouvám se. Měl jsem dojem, že cinkání peněz je poslední věcí, která může tvého kocoura vylekat. Mluv, co ses dozvěděl."
"Ten Rience," začal Codringher, "o kterého se tolik zajímáš, je dost záhadná postava. Podařilo se mi zjistit pouze to, že dva roky studoval ve škole čarodějů v Ban Ardu. Vyrazili ho odtamtud, když ho přistihli při drobných krádežích. A před školou už čekali verbíři z kaedwenské špionáže. Rience se dal zverbovat. Co dělal pro rozvědku se mi nepovedlo vyslídit. Ale zběhlí nebo vyhození studenti čarodějnictví jsou obvykle školeni na zabijáky. Souhlasíš?"
"Ovšem. Pokračuj."
"Následující informace je z Cintry. Pan Rience tam seděl ve vězení. Za vlády královny Calanthé."
"Za co?"
"Představ si, že za dluhy. Nebručel dlouho, někdo ho vyplatil, vyrovnal jeho dluhy i s úroky. Transakce se uskutečnila prostřednictvím banky s utajením totožnosti toho dobrodince. Pokoušel jsem se vystopovat, od koho pocházely peníze, avšak po čtyřech za sebou jdoucích bankovních převodech jsem to vzdal. Ten, kdo Rience vykoupil, se vyznal a velice mu záleželo na anonymitě."
Codringher zmlkl, přiložil kapesník k ústům a těžce zakašlal.
"Pak zničehonic, hned po zakončení války, se pan Rience objevil v Soddenu, Angrenu a Brugge," pokračoval po chvíli, když si otřel rty a prohlédl kapesník. "Změněn k nepoznání, alespoň pokud jde o chování a hotovost, kterou disponoval a kterou plnými hrstmi rozhazoval. Pokud jde o jméno, ten nestydatý lotr se vůbec nenamáhal a nadále užíval jména Rience. A pod jménem Rience začal intenzívně pátrat po jisté osobě, či spíše osůbce. Navštívil druidy z angrenského Kruhu, kteří se starali o válečné sirotky. Tělo jednoho z druidů bylo později nalezeno v blízkém lese. Zohavené, se stopami mučení. Následně Rience zamířil na Zaříčí..."
"Vím," přerušil ho Geralt. "Vím, co udělal s rodinou sedláka ze Zaříčí. Za dvě stě padesát korun jsem ale očekával více. Až do této chvíle byla pro mne nová pouze informace o škole čarodějů a kaedwenské rozvědce. O všem ostatním už vím. Vím, že Rience je bezohledný vrah, arogantní padouch, který se ani neobtěžuje skrývat pod falešnými jmény. Jsem si také jist, že plní něčí příkazy. Čí, Codringhere?"
"Nějakého čaroděje. Z vězení pro dlužníky ho nepochybně vykoupil čaroděj. Sám jsi mne informoval a Marigold to potvrdil, že Rience užívá magii. Velkou magii, žádné triky žáka vyhozeného z akademie. Z toho vyplývá, že ho někdo podporuje, vybavuje amulety a pravděpodobně tajně školí. Leckteří oficiálně působící mágové mají takové tajné učedníky a agenty na vyřizování nelegálních, špinavých záležitostí. V žargonu čarodějů se to označuje jako práce na vodítku."

"Při práci na takovém vodítku by Rience užíval kamuflážní magii. On však nemění jméno ani vzhled. Nezbavil se dokonce ani jizvy po popálenině."
"I to je důkaz pro mé tvrzení, že je na vodítku," Codringher opět zakašlal do kapesníku. "Sám přece víš, že čarodějná kamufláž není žádné opravdové maskování, užívají ji jen diletanti. Kdyby se Rience ukrýval za magickou clonou anebo maskou, okamžitě by ho odhalilo kterékoli magické poplašné zařízení. Taková ochranná zařízení dnes najdeš bezmála v každé hradní bráně. A mágové prohlédnou jakoukoli iluzi. V největším sběhu lidí, v největší tlačenici by na sebe Rience upozornil každého přítomného čaroděje stejně spolehlivě, jako kdyby mu z uší šlehaly plameny a ze zadnice se valil dým. Opakuji ti, že za Riencem stojí mocný čaroděj, snažící se uniknout pozornosti jiných čarodějů."
"Někteří považují Rience za nilfgaardského špeha."
"Vím. Například Dijkstra, šéf redanské rozvědky. Dijkstra se mýlí zřídkakdy, můžeme mu tedy dát za pravdu i tentokrát. Nicméně jedno nevylučuje druhé: čarodějův fámulus může být zároveň nilfgaardským špiónem."
"To by znamenalo, že nějaký veřejně působící čaroděj pracuje pro Nilfgaard prostřednictvím svého agenta."
"Blbost!" prohlížel si Codringher bedlivě kapesník. "Čaroděj aby špicloval pro Nilfgaard? Proč? Pro peníze? K smíchu. Za příslib získání osobní moci pod panováním vševládného císaře Emhyra? K popukání. Vždyť není žádným tajemstvím, že Emhyr var Emreis drží své čaroděje tvrdě u huby. Mágové v Nilfgaardu jsou na stejné úrovni jako, dejme tomu, podkoní. A není jim přiznáno ani o chlup více moci než podkoním. Domníváš se, že by se kterýkoliv z našich panovačných mágů rozhodl přičinit o vítězství panovníka, který by ho poslal do maštale? Filippa Eilhart, která diktuje Vizimirovi Redanskému královská nařízení a edikty? Sabrina Glewissig, která skáče do řeči Henseltovi z Kaedwenu, bouchá pěstí do stolu a rozkřikuje se, aby král zmlkl a poslouchal? Vilgefortz z Roggeveenu, který přednedávnem vzkázal Demawendovi, že se s ním nebude bavit, poněvadž na něj nemá čas?"
"Zkraťto, Codringhere. Jak je to tedy, podle tebe, s Riencem?"
"To je snadné. Nilfgaardská špionáž získá pro spolupráci fámula, aby skrze něj mohla proniknout k našemu tajemnému čaroději. Z toho, co o něm víme, je jasné, že Rience by nepohrdl nilfgaardským florénem a bez cavyků by zradil svého mistra."
"Teď se mi snažíš namluvit blbost ty. Dokonce i naši panovační mágové jsou schopni rychle odhalit zradu. Rience by se zhoupl na šibenici než by řekl švec. A to by měl ještě velké štěstí."
"Nebuď naivka, Geralte. Demaskované špióny nevěšíme, ty přece využíváme. Nakrmíme je desinformacemi a obratem změníme na podvojné agenty..."
"Nebalamuť naivku, Codringhere. Nezajímá mě špionáž a zákulisní politika. Rience mi šlape na paty, tak chci vědět proč a na čí rozkaz. Dobrá, je ve službách nějakého čaroděje. Kdo je ten neznámý mág?"
"To zatím nevím. Ale již brzy to zjistím."
"Brzy," ucedil zaklínač, "je pro mne pozdě."
"To se nedá vyloučit," řekl vážně Codringher. "Dostal ses do šeredného maléru, Geralte. Ale já umím pomáhat z maléru. V podstatě jsem tě z něj už dostal."
"Skutečně?"
"Skutečně," zakašlal advokát do kapesníku. "Abys věděl, kolego, kromě toho mága a zřejmě i Nilfgaardu je ve hře ještě třetí strana. Navštívili mne, jen si představ, agenti tajné služby krále Foltesta. I oni byli v nesnázích. Král jim přikázal vyhledat jistou nezvěstnou princeznu. Když se ukázalo, že to není tak snadné, rozhodli se požádat o spolupráci odborníka na nesnadné záležitosti. Museli ho pochopitelně zasvětit do problému a přitom mu naznačili, že o hledané může něco vědět jeden zaklínač. Dokonce i to, kde ji lze nalézt."
"Jakpak se zachoval ten odborník?"
"Zpočátku dal najevo překvapení. Udivilo ho, že zmíněný zaklínač nebyl uvězněn a podroben standartní proceduře, při níž by vyzpíval všechno, co ví a ledacos, co neví, ale vymyslí si, aby uspokojil vyšetřovatele. Vyzvědači odvětili, že jim to jejich nadřízený kategoricky zakázal. Zaklínači, objasnili odborníkovi agenti, mají tak citlivý nervový systém, že při mučení neprodleně umírají, obrazně řečeno, praskne jim žilka v mozku. Měli zaklínače pouze sledovat, nicméně i tento úkol se ukázal být nad jejich síly. Odborník špióny pochválil za rozumné rozhodnutí a doporučil jim, aby se přihlásili za dva týdny."
"Přihlásili se?"
"No zdali. A tehdy odborník, jehož jsi náhodou klientem, předal agentům jednoznačné důkazy, že zaklínač Geralt neměl, nemá ani nemohl mít nic společného s hledanou princeznou. Zkušený odborník totiž objevil očité svědky smrti princezničky Cirilly, dcery princezny Pavetty a vnučky královny Calanthé. Jmenovaná zemřela před třemi lety v uprchlickém táboře v Angrenu. Na záškrt. Před smrtí nesnesitelně trpěla, věř anebo nevěř, temerští agenti měli slzy v očích, když se obeznámili s výpověďmi svědků."
"Já mám taky slzy v očích. Tuším, že temerští vyzvědači ti nemohli nebo nechtěli nabídnout více než dvě stě padesát korun."
"Tvoje ironie mi drásá srdce, zaklínači. Zbavil jsem tě potíží, a ty, místo abys mi poděkoval, se mi posmíváš."
"Děkuji a omlouvám se. Pročpak Foltest pověřil své špehy pátráním po Ciri, Codringhere? Co jim rozkázal udělat, až ji najdou?"
"Jsi tak nedovtipný? Zabít ji, to se rozumí. Je považována za dědičku trůnu Cintry, jenže s tím jsou již jiné plány."
"To nedává smysl, Codringhere. Ten trůn shořel spolu s královským palácem, městem a celou zemí. Dnes tam poroučí Nilfgaard. Foltest o tom dobře ví, ostatní králové jakbysmet. Jak by mohla Ciri zasednout na trůně, který už není?"
"Pojď," vstal advokát. "Pokusíme se společně najít odpověď na tvou otázku. Při té příležitosti se ti dostane projevu mé důvěry... Smím vědět, co tě tak zaujalo na tom portrétu?"
"To, že je v něm děr, jako by do něj celou zimu kloval datel," odvětil Geralt, prohlížeje si obraz v pozlaceném rámu, visící

na stěně naproti psacímu stolu. "A to, že ten vašnosta vypadá na naprostého pitomce."
"To je můj nebožtík otec," ušklíbl se Codringher. "Naprostý pitomec. Pověsil jsem jeho podobiznu tady, abych ho měl neustále na očích. Jako výstrahu. Pojďme, zaklínači."
Vešli do předsíně. Na koberci ležel kocour a olizoval si tlapku natažené zadní nohy. Když se k němu zaklínač přiblížil, vyskočil a zmizel v tmavém zákoutí.
"Proč tě kočky tak nesnášejí, Geralte? Má to něco společného s..."
"Ano," uťal mu Geralt. "Má."
Panel mahagonového obložení stěn se, bezhlučně odsunul a odhalil tajný vchod. Codringher šel napřed. Panel byl bezpochyby ovládán magicky. Za jejich zády opět tiše zapadl na své místo. Avšak nezůstali potmě: z tajné chodby k nim pronikalo světlo.
V komoře na konci chodby bylo sucho a chladno a ve vzduchu se vznášel pach prachu a spálených svící.
"Poznáš mého spolupracovníka, Geralte."
"Fenna?" zasmál se zaklínač. "Není možná."
"Ale je. Přiznej se, myslel sis, že Fenn neexistuje?"
"Kdepak."
Skříně a police s knihami dosahovaly k nízkému, klenutému stropu. Za nimi se ozvalo skřípění a za okamžik odtamtud vyjelo neobyčejné vozidlo - vysoké křeslo opatřené koly. Seděl v něm zakrslík s obrovskou hlavou na tenkém krku a nepoměrně úzkých ramenou. Skrček neměl nohy.
"Seznamte se," promluvil Codringher. "Fenn, učený jurista a archivář, můj společník a neocenitelný spolupracovník. A toto je náš host a klient..."
"Zaklínač Geralt z Rivie," dokončil s úsměvem mrzák. "Nemohl jsem se nedomýšlet. Již pár měsíců pracuji na úkolu, jenž nám zadal. Račte za mnou, pánové."
Vykročili za skřípajícím křeslem do labyrintu regálů, prohýbajících se pod tíhou svazků, za něž by se nemusela stydět ani universitní bibliotéka v Oxenfurtu. Nashromážděné inkunábule, jak Geralt usoudil, musely být hromaděny několika pokoleními Codringherů a Fennů. Potěšila ho projevená důvěra, rád konečně poznal tajemného Fenna. Byť se advokátův společník nakonec ukázal být tvorem z masa a kostí, nepřestal zároveň být osobou opředenou rozporuplnou pověstí. Bájný Fenn, Codringherovo alter ego, býval nezřídka vídáván na nejrůznějších místech, zatímco k pojízdnému křeslu upoutaný učený jurista a archivář s největší pravděpodobností nikdy neopouštěl budovu.
Střed místnosti byl dobře osvětlen. Stál zde nízký, z pojízdného křesla dostupný pult, na němž se kupily knihy, pergamenové svitky, rozličná lejstra, láhve tuše a inkoustu, husí brky v celých svazcích a přehršle záhadných nástrojů a náčiní. Účel některých nicméně Geralt uhodl, například formičky na falšování pečetí či diamantové stěrky k odstraňování zápisů z úředních dokumentů. Uprostřed pultu ležel malý arbalet - samostříl na kule. Vedle něj byla na sametové látce uložena tlustá zvětšovací skla, vybroušená z nejčistšího horského křišťálu. Podobné lupy byly velkou vzácností a stály hotový majetek.
"Objevils něco nového, Fenne?"
"Moc toho není," usmál se mrzák. Měl milý, velice dojemný úsměv. "Zúžil jsem seznam Rienceových potenciálních zaměstnavatelů na dvacet osm čarodějů..."
"To zatím vynecháme," přerušil jej Codringher stroze. "Teď nás zajímá něco úplně jiného. Vysvětli Geraltovi důvody, pro něž je ztracená cintránská princezna objektem rozsáhlého pátrání špiónů Čtyř Království."
"Děvčeti proudí v žilách krev královny Calanthé," začal vysvětlovat Fenn, jakoby zaskočen nutností objasňovat něco tak očividného. "Je poslední z vládnoucího rodu. Cintra má mimořádný politický a strategický význam. Ztracená dědička koruny je nepohodlná; může být nebezpečná, jestliže se přestane zdržovat mimo dosah a dostane se pod něčí nežádoucí vliv. Například Nilfgaardu."
"Pokud si dobře pamatuji," namítl Geralt, "cintránské právo vylučovalo ženy z následnictví."
"To je fakt," souhlasil Fenn a opět se usmál. "Ovšem žena se vždycky může stát něčí manželkou a matkou potomka mužského pohlaví. Špionážní služby Čtyř Království nemohly přehlédnout Rienceovo horečné hledání princezny a došly k názoru, že jeho příčinou je právě cintránské dědictví. Rozhodly se tedy znemožnit princezně stát se jak ženou, tak matkou. Prostým, avšak nejúčinnějším možným způsobem."
"Ale princezna nežije," doplnil rychle Codringher, kterému neušly změny, které v Geraltově tváři vyvolala slova usměvavého zakrslíka. "Vyzvědači o tom podali zprávu a ukončili pátrání."
"Zatím pouze přerušili," opravil ho zaklínač s vynuceným klidem. "Každý klam může vyjít najevo. Kromě toho jsi sám řekl, že královské rozvědky jsou jen jednou ze stran v téhle hře, a Fenn mi teď potvrdil, že špióni hledali Ciri, aby zkřížili plány jiným čmuchalům. Ti jiní se nemuseli nechat obelstít. Najal jsem vás, aby jste děvčeti zajistili bezpečí. Co navrhujete?"
Fenn vrhl krátký pohled na svého společníka, tentokrát však z jeho tváře nevyčetl příkaz k mlčení.
"Máme takovou koncepci. Chceme diskrétně rozšířit názor, že nejen princezna Cirilla, ale dokonce ani její případní potomci mužského pohlaví nemají žádný nárok na cintránský trůn."
"V Cintře se dědívalo výlučně po meči," potlačil Codringher další záchvat kašle. "Nikdy po přeslici."
"Geralt to před chvílí sám řekl," přikývl archivář. "Je to prastaré právo. Dokonce ani ta dračice Calanthé je nedokázala zpochybnit - třebaže se snažila."
"Pokoušela se je tedy obejít," doplnil advokát přes kapesník. "Intrikovala. Vysvětli to, Fenne."
"Calanthé byla jediným potomkem krále Dagorada a královny Adalie. Po smrti rodičů se vzepřela šlechtě, jež v ní viděla pouze ženu pro nového krále. Chtěla vládnout svrchovaně, nanejvýš pro zachování dynastie byla ochotna přistoupit na jakéhosi statutárního prince manžela, sedícího sice po jejím boku, leč s nicotným osobním vlivem a mocí. Staré rody

byly proti. Calanthé měla na výběr boj, abdikaci ve prospěch jiné rodové linie anebo sňatek s Roegnerem, knížetem z Ebbingu. Vybrala si třetí možnost, vládla po Roegnerově boku. Nedala se zkrotit ani vystrnadit do babince. Byla přece Lvicí z Cintry. Kraloval sice Roegner, ale jeho nikdo jaktěživ nenazval Lvem."
"Calanthé," navázal advokát, "se ze všech sil snažila otěhotnět a porodit syna. To jí nevyšlo. Porodila dceru Pavettu, potom dvakrát potratila a posléze vyšlo najevo, že další děti už mít nemůže. Všechny plány vzal ďas. Velké ambice zmařila triviální jalovost."
"Jsi nechutně triviální, Codringhere."
"Vím. Protože to nechutně triviální bylo. Roegner se začal rozhlížet po mladé královně s dostatečně širokými bedry, nejlépe z rodiny s doloženou vysokou plodností až po praprabábu. Calanthé začala ztrácet půdu pod nohama; každé jídlo, každý pohár vína mohl obsahovat smrt, každý lov pro ni mohl skončit nešťastnou náhodou. Po tom, co se pak událo, však můžeme předpokládat, že Lvice z Cintry převzala iniciativu - Roegner nečekaně zemřel. V zemi tenkrát řádila epidemie neštovic, a tak královo úmrtí nikoho zvlášť nepřekvapilo."
"Začínám rozumět," prohlásil navenek klidně zaklínač, "co má být základem koncepce, kterou chcete diskrétně rozšířit. Ciri se stane vnučkou travičky a vražedkyně vlastního muže."
"Nepředbíhej, Geralte. A ty pokračuj, Fenne."
"Calanthé si zachránila život," pokračoval mrzák, "avšak koruna jí stále unikala. Když se po Roegnerově smrti chopila vlády, panstvo se opět tvrdě postavilo proti porušování práv a zvyklostí. Na trůně Cintry chtělo mít krále, žádnou ženskou. Podmínky byly stanoveny jasně: sotva měla malá Pavetta začít jen trochu připomínat ženu, měla být provdána za někoho, kdo se stane novým vládcem. Druhé manželství neplodné královny nepřipadalo v úvahu. Lvice z Cintry pochopila, že může počítat nanejvýš s rolí královny matky. Ke vší smůle se mužem Pavetty mohl stát někdo, kdo by tchýni od vládních záležitostí energicky odsunul."
"Musím být opět nechutně triviální," varoval Codringher. "Calanthé se snažila svatbu své dcery co nejvíce oddálit. Zmařila první pokus o zásnuby, když bylo dívence deset let, i druhý, když jí bylo třináct. Šlechta samozřejmě prohlédla její taktiku a vynutila si, aby Pavettiny patnácté narozeniny byly poslední, které oslaví za svobodna. Calanthé musela souhlasit, jenže již předtím dosáhla toho, s čím zřejmě tak trochu počítala. Pavetta byla už dlouho pannou. Nakonec se spustila s prvním přivandrovalcem, který se namanul, ke všemu zakletým v příšeru. Byly v tom nějaké nadpřirozené okolnosti, nějaké předpovědi a čáry a sliby... Nějaký Zákon Překvapení. Co ty na to, Geralte? O tom, co se tehdy přihodilo, bys měl něco vědět, že? Calanthé si najala zaklínače, který nevěda o tom, že je pouhou loutkou, sňal zaklетí z šeredného Ježka a umožnil mu vzít si Pavettu. Tím zaklínač otevřel Calanthé cestu k trůnu. Panstvo, vyvedené z míry sňatkem princezny s odčarovanou ohavou, bylo ochotno uznat nenadálé manželství Lvice s Eistem Tuirseach. Jarl ze Skellige byl pro ně nakonec přece jen přijatelnější než přivandrovalý Ježek. Tak zůstala Calanthé vláda v rukou. Eist, jako všichni ostrované, si Lvice příliš vážil, než aby se jí pletl do kralování, které ho navíc prostě nudilo. A Calanthé se cpala medikamenty a elixíry a tahala nového manžela do postele v každou denní i noční dobu. Chtěla si udržet vládu až do konce svých dní, když už jako královna matka, tedy jako matka vlastního syna. Ale jak jsem říkal: Velké ambice..."
"Tos říkal. Nemusíš se opakovat."
"Naopak princezna, nevěsta odčarovaného Ježka, měla už během svatební ceremonie podezřele volné šaty. Calanthé se nevzdala, jen změnila plán. Když se nemůže dočkat syna, bude následníkem vnuk. Jenomže Pavetta porodila děvčátko. Smůla nebo prokletí, což? Samozřejmě princezna mohla mít více dětí. Pokud by se ovšem nepřihodila ta prazvláštní náhoda: ona i její podivný manžel zahynuli při neobjasněném námořním neštěstí."
"Nezacházíš příliš daleko, Codringhere?"
"Snažím se vyložit situaci, nic víc. Po Pavettině smrti se Calanthé zhroutila, ale ne nadlouho. Její poslední nadějí se stala vnučka. Pavettina dcerka Cirilla. Ciri, řádící po královském hradě jako pravý rarášek. Někteří, zvláště ti starší, ji zbožňovali, jakoby prý z oka vypadla Calanthé, když byla dítětem. Pro některé byla proměněncem, dcerou šeredného Ježka, na kterou si ještě ke všemu činil nárok nějaký zaklínač. A teď přicházíme k věci: babiččina milovaná vnučka, považovaná téměř za její nové vtělení - Lvice z krve Lvice, byla už tehdy pro mnohé jako nástupkyně nepřijatelná. Cirilla nepatřila mezi urozené, byla plodem Pavettiny mesaliance. Královská krev byla smíšená s krví vetřelce pochybného původu."
"Chytré, Codringhere. Ale má to háček. Její otec nebyl pochybného původu. Byl přece králevic."
"Nepovídej. Kdo by to byl řekl? A z jakéhopak království?"
"Z nějakého na Jihu... Z Maechtu... Ano, z Maechtu."
"Zajímavé," ušklíbl se advokát. "Maecht je už dávno nilfgaardskou markou, součástí provincie Metinna."
"Nicméně je to království," poznamenal Fenn. "Panuje tam král."
"Panuje tam Emhyr var Emreis," odsekl Codringher. "Kdokoli sedí v Maechtu na trůnu, ocitl se tam z rozhodnutí císaře - až jeho milosti. Když už jsme při tom, zjisti, koho tam Emhyr učinil králem. Já nemám ponětí."
"Najdu to," mrzák se opřel do kol svého křesla, zajel k jednomu z regálů, vytáhl z něj tlustou roli lejster, rozvinul ji a začal studovat jednotlivé dokumenty. Prohlédnuté odhazoval ledabyle na podlahu. "Hmmm... Už to mám. Království Maecht. V erbu má stříbrné ryby a koruny na modrém a červeném poli..."
"Heraldika nás nezajímá, Fenne. Kdo je králem?"
"Hoet řečený Spravedlivý. Do čela státu byl zvolen..."
"Emhyrem z Nilfgaardu," napověděl Codringher jedovatě.
"... před devíti lety."
"Ten ne," přepočítal si to advokát obratem. "O toho nám nejde. Kdo byl před ním?"
"Okamžik. Mám to. Akerspaark. Umřel..."
"Umřel na prudký zápal plic, proděravělých dýkou nějakého Emhyrova mordýře, ne-li přímo toho Spravedlivého,"

domýšlel se Codringher cynicky. "Geralte, říká ti něco jméno Akerspaark? Mohl to být otec tamtoho Ježka?"
"Ano," potvrdil zaklínač po chvíli zamyšlení. "Akerspaark. Vzpomínám, Duny tak nazval svého otce."
"Duny?"
"To bylo Ježkovo jméno. Byl to královic, Akerspaarkův syn."
"Ne," popřel Fenn, zahloubaný do listin. "Zde jsou uvedeni všichni potomci. Zákonití synové: Orm, Gorm, Torm, Horm a Gonzales. Zákonité dcery: Alia, Valia, Nina, Paulina, Malvína a Argentina..."
"Odvolávám obvinění proti Nilfgaardu a Spravedlivému Hoetovi," prohlásil zkroušeně Codringher. "Akerspaark nebyl zavražděn, on se prostě usouložil k smrti. Určitě měl i pancharty, co, Fenne?"
"Měl. Spoustu. Ale nikoho jménem Duny tady nevidím."
"Ani jsem s tím nepočítal. Geralte, tvůj Ježek nebyl žádný královic. I kdyby ho opravdu někde bokem zplodil ten kaňour Akerspaark, od takového titulu ho kromě Nilfgaardu oddělovala zatraceně dlouhá fronta zákonitých Ormů, Gormů a jiných Gonzálesů, s vlastním, dozajista také početným potomstvem. Pavetta formálně uzavřela morganatický svazek."
"A Ciri, její dítě, tak nemá nárok na korunu."
"Geniálně, kolego."
Fenn přiskřípal k pultu.
"Je to jen argument," upozornil a pokýval velkou hlavou. "Pouhý důvod. Nezapomínejme, že neusilujeme ani o korunu pro princeznu Ciri, ani o to, abychom jí korunu upřeli. Z fámy, kterou pustíme do oběhu, musí být zřejmé, že dívku nepůjde využít k uchvácení Cintry. Pokud se o to někdo pokusí, bude možno jeho nároky snadno vyvrátit. Děvče přestane být figurou v politické hře, stane se bezvýznamným pěšcem. A tehdy..."
"Ji nechají naživu." dokončil nezúčastněně Codringher.
"Jak silný," otázal se Geralt, "je ten váš argument?"
Fenn se podíval na Codringhera, pak na.zaklínače.
"Nepříliš silný," přiznal. "Tak jako tak má Cirilla v žilách krev Calanthé, třebaže poněkud zředěnou. Za běžných okolností by se snad na trůn ani nedostala, leč okolnosti nejsou zdaleka běžné. Krev Lvice má politický význam."
"Krev, krev," třel si čelo Geralt. "Co to znamená Dítě Starší Krve, Codringhere?"
"Nevím. Někdo Ciri takto označil?"
"Ano."
"Kdo?"
"Na tom nezáleží. Co to má znamenat?"
"Luned aep Hen Ichaer," pravil zamyšleně Fenn, odjížděje od pultu. "Doslovný překlad by nebyl Dítě, nýbrž Dcera Starší Krve. Hmmm, Starší Krev... S tím výrazem jsem se už někde setkal. Nevzpomínám si přesně... Mohlo by jít o nějaké elfské texty. Mám dojem, že v některých verzích Itlininy věštby, v těch ranějších, jsou zmínky o Aen Hen Ichaer, čili Starší Krvi Elfů. Jenomže plné znění proroctví nemám ani já. Bylo by třeba obrátit se na elfy..."
"To odložíme," přerušil ho bez okolků Codringher. "Ne tolik hádanek najednou, tolik proroctví a tajemství. Drželi bychom trochu moc úhořů za ocas. Prozatím ti děkujeme, Fenne, a přejeme úspěšnou další práci. Geralte, my půjdeme."
"Málo, že?" ujistil se zaklínač, když se oba vrátili do advokátovy pracovny a usedli stejně jako předtím. "Nízká odměna, mám pravdu?"
"Máš, Geralte. Luštění nějakých elfských věšteb pro mne znamená zatracený zádrhel, ztrátu času a prostředků. Nutnost navázat spojení s elfy, poněvadž nikdo jiný není schopen objasnit jejich písemnosti. Elfské manuskripty jsou plné spletité symboliky, akrostichů, někdy rovnou šifer. Starší Mluva je vždy přinejmenším dvojznačná, avšak zápisy v ní mohou být vyloženy třebas na deset způsobů. Elfové nikdy nejevili moc ochoty pomáhat tomu, kdo je chtěl rozluštit. A v dnešních časech, kdy se v lesích krvavě válčí s Veverkami, když tam či onam dochází k pogromům, je nebezpečné si s elfy vůbec cokoliv začínat. Dvojnásobně nebezpečné, poněvadž elfové tě mohou považovat za provokatéra, kdežto lidé tě mohou obvinit ze zrady..."
"Kolik, Codringhere?"
Advokát dlouho mlčel a pohrával si s nějakou kovovou hvězdicí.
"Deset procent," oznámil konečně.
"Deset procent z čeho?"
"Bez vytáček, zaklínači. Jednejme na rovinu. Je mi stále méně jasné, oč tu běží, ale vždy, když ve věci není jasno, běží o zisk. V takovém případě dávám určitému procentu přednost před honorářem. Dáš mi deset procent z toho, co sám vyděláš, již zaplacený obnos samozřejmě odečteme. Uzavřeme smlouvu?"
"Ne. Nechci, abys kvůli mě tratil. Deset procent z ničeho je nic, Codringhere. Já, drahý kolego, na tom nic nevydělám."
"Opakuji, žádné vytáčky. Nevěřím, že bys jednal bez naděje na výdělek. Nevěřím, že by se za tím nekryly..."
"Je mi jedno, čemu věříš. Žádná smlouva, žádná procenta. Stanov si cenu za získám informací."
"Kohokoliv jiného," zakašlal Codringher, "bych vyrazil ze dveří, protože bych si byl jist, že mě chce napálit. Jenže k tobě, anachronický zaklínači, se podivně hodí šlechetná, i když naivní nezištnost. Je to tvůj styl, velkolepý a pateticky starosvětský... nechat se zabít zadarmo."
"Neztrácejme čas. Kolik, Codringhere?"
"Jednou tolik, co posledně. Pět set."
"Je mi líto," zavrtěl Geralt hlavou. "Tolik nemám. Alespoň prozatím."
"Chtěl bych ti připomenout, že stále platí nabídka, kterou jsem ti už kdysi učinil," promluvil zvolna advokát, otáčeje hvězdicí v prstech. "Přijmi práci u mne a budeš mít vždycky čím platit. Za informace i za jiné cenné zboží."
"Ne, Codringhere."
"Proč ne?"

"To nemůžeš pochopit."
"Teď urážíš mou profesionální hrdost. Namlouvám si, že jsem se ve svém zaměstnání naučil chápat úplně všechno. Uznal jsi, že základem našich oborů je zparchantělost, avšak nadále dáváš přednost té staré před novou."
Zaklínač se usmál.
"Geniálně, kolego."
Advokáta znovu přemohl záchvat kašle. Po něm si otřel ústa a upřel na Geralta žlutozelený pohled.
"Nahlédls do seznamu čarodějů a čarodějek, který ležel u Fenna?"
"Zběžně."
"Nedám ti tu listinu, dokud nebudu mít jistotu, který z nich je ten pravý. Nepokoušej se slídit na vlastní pěst, ani kolem těch, jejichž jména sis přečetl. Marigold se zmínil, že Filippa Eilhart pravděpodobně ví, kdo stojí za Riencem, ovšem tobě to neprozradila. Uvědom si, že Filippa by nekryla žádného nýmanda; to znamená, že tomu ničemovi dává příkazy nějaká významná osobnost."
Zaklínač mlčel.
"Střež se, Geralte. Jsi ve vážném nebezpečí. Někdo si s tebou pohrává. Neomylně předvídá tvoje záměry a dokonce je sám řídí. Nenech se zaslepit pýchou a přehnaným sebevědomím. Proti tobě tentokrát nestojí striga nebo vlkodlak. Anebo bratři Micheletové. Rience je jenom něčí nástroj. A ještě ke všemu nějaké Dítě Starší Krve, aby to ďas spral. Jako by nestačila ta smečka, deroucí se ke trůnu Cintry: čarodějové, králové, císař... Teď ještě elfové. Vzdej tu hru, zaklínači, odstup z ní. Zkřížíš jim plány, učiníš to, čeho by se nikdo nenadal. Přetni to nesmyslné pouto, nedovol, aby bylo jméno té dívky spojováno s tvým. Přenechej ji Yennefer, stáhni se na Kaer Morhen a nevytáhni odtamtud ani paty. Skryj se v horách, zatímco my budeme hledat odpověď v elfských manuskriptech - beze spěchu, klidně a důkladně. A až získám informace o Dítěti Starší Krve, až budu znát jméno toho tajuplného čaroděje, a ty zatím našetříš peníze, pak uzavřeme obchod."
"Nemohu si dovolit nečinně čekat. Ciri hrozí nebezpečí."
"To je pravda. Ale ty jsi považován za hlavní překážku na cestě k ní. Překážku, kterou je třeba bezpodmínečně odstranit. V první řadě tedy hrozí nebezpečí tobě. Na dívku se vrhnou teprve až zničí tebe..."
"Anebo když vzdám hru, uteču a schovám se na Kaer Morhen. Za tak mizernou radu, Codringhere, jsi shrábl příliš vysokou odměnu."
Advokát položil svoji hvězdici na stůl a přikryl ji rukou.
"Honorář, jenž jsi mi dal, je za práci, kterou pro tebe dělám, zaklínači," vysvětlil pokašlávaje. "Radu ti dávám bezplatně. Běž na Kaer Morhen, ztrať se z dohledu. Aby ti, kteří hledají Cirillu, ji mohli dostat."
Geralt přimhouřil oči a usmál se. Codringher nezbledl.
"Vím, o čem mluvím," vydržel zaklínačův pohled i úsměv. "Pronásledovatelé ji najdou a udělají s ní, co budou chtít. A mezitím ty - i ona - budete v bezpečí."
"Vysvětli mi to, prosím. Pokud možno rychle."
"Objevil jsem jistou dívku. Válečnou sirotu, cintránskou šlechtičnu. Má za sebou uprchlický tábor. V této chvíli měří loktem a stříhá tkaniny, neboť se jí ujala rodina soukeníka v Brugge. Nevyznačuje se ničím mimořádným. Krom jedné věci. Je obstojně podobná vyobrazení na jisté miniatuře. Chceš se podívat na podobenku Lvíčete z Cintry?"
"Ne, nechci. A nesouhlasím s takovým řešením."
"Geralte," sklopil oči advokát. "Jaké jsou tvoje pohnutky? Pokud chceš zachránit tu svou Ciri... Domnívám se, že si nemůžeš dovolit zatratit mou nabídku. Nemůžeš si dovolit zatratit cokoli. Přichází totiž čas zatracení, kolego zaklínači, čas ohromného, bezbřehého opovržení. A ty se musíš přizpůsobit. Nabízím ti jednoduché východisko: někdo zemře, aby mohl přežít někdo jiný. Někdo, koho miluješ, zůstane naživu. Zahyne jiná dívka, kterou neznáš a nikdy jsi ji neviděl..."
"Kterou mohu zatratit," přerušil ho zaklínač. "Mám za to, co miluji, zaplatit opovržením k sobě samému? Ne, Codringhere. Nech to dítě na pokoji, ať si dál v klidu měří a stříhá sukno. Její obrázek znič, spal. A za mých dvě stě padesát těžce vydělaných korun mi dej něco jiného. Informaci. Yennefer a Ciri opustily Ellander. Jsem si jist, že o tom víš a že víš, kam se ubírají. Jsem si jist, že víš, kdo se žene po jejich stopě."
Codringher zabubnoval prsty na stolní desce, zakašlal.
"Vlk nedbá na varování, chce vyrazit na lov," poznamenal. "Nechce vidět, že je sám loven, že se blíží rovnou k pastem, které na něho políčil větší lovec."
"Nebásni, mluv k věci."
"Když si přeješ. Není těžké se domyslet, že Yennefer jede na sněm čarodějů, jenž se koná počátkem července na Garstangu na ostrově Thaneddu. Obratně kličkuje a neužívá magii, takže je nesnadné ji zaměřit. Před týdnem byly ještě v Ellanderu, počítám, že za tři čtyři dny dorazí do Gors Velenu, odkud je na Thanedd co by kamenem dohodil. Cestou do Gors Velenu musí projíždět osadou Anchor. Když neprodleně vyrazíš, máš možnost zastihnout v osadě ty, kteří jedou za nimi. Jejich pronásledovatele."
"Předpokládám," utrousil kysele Geralt, "že to nejsou nějací královští vyzvědači?"
"Ne, žádní vyzvědači," odvětil advokát a opět zvedl se stolu svou ocelovou hvězdu. "Ani Rience, který se zdá být chytřejší než ty, protože po tom zádrhelu s Michelety se stáhl někam do ústraní a ani odtamtud nevystrčil nos. Za Yennefer a Ciri jedou tři nájemní vrazi."
"Znáš je?"
"Já znám každého. Proto ti navrhuji: nemíchej se do toho, nejezdi do Anchoru. Já využiju všech známostí a styků, pokusím se zabijáky podplatit a obrátit jejich úkol. Jinými slovy, poštvu je na Rience. Jestli to vyjde..."
Uprostřed věty se prudce rozmáchl. Ocelová hvězda zasvištěla vzduchem a s klepnutím udeřila do obrazu. Přímo do

čela Codringhera staršího. Prosekla plátno a zaryla se do stěny téměř zpolovic.
"Dobré, co?" usmál se zeširoka advokát. "Jmenuje se to orion. Zámořský vynález. Cvičím s ním asi měsíc. Už se skoro nikdy neminu. Může se to hodit. Do třiceti stop je ta hvězdička spolehlivě smrtící, přitom ji lze ukrýt v rukavici nebo za krempou klobouku. Již rok jsou oriony ve výzbroji nilfgaardské tajné služby. Haha, jestli Rience špehuje pro Nilfgaard, bude zábavné, jestliže ho naleznou s orionem v lebce. Co ty na to?"
"Nic. Tvoje věc. Dvě stě padesát korun leží ve tvé zásuvce."
"Jasně," přikývl Codringher. "Chápu to tak, žes mi ponechal volnou ruku. Uctěme rychlou smrt pana Rience chvilkou ticha. Proč se šklebíš, k čertu? Nemáš úctu před majestátem smrti?"
"Mám, velkou. Proto nerad poslouchám hlupáky, kterým je pro smích. Uvažoval jsi někdy o vlastní smrti, Codringhere?"
Advokát se úporně rozkašlal, pak si dlouho prohlížel kapesník, jímž si při kašli zakrýval ústa. Nakonec zvedl oči.
"Ovšem," řekl tiše. "Často. A intenzívně. Ale co je ti po mých myšlenkách, zaklínači? Pojedeš do Anchoru?"
"Pojedu."
"Ralf Blunden zvaný Profesor. Heimo Cantor. Kraťas Yaxa. Říkají ti něco ta jména?"
"Nic."
"Nejsou špatní na meče, všichni tři. Možná lepší než Micheletové. Proto bych ti navrhoval účinnou, na dálku působící zbraň. Například tuhle nilfgaardskou hvězdu. Budeš-li chtít, prodám ti pár kousků. Mám jich víc."
"Nekoupím. Jsou nepraktické, jsou slyšet v letu."
"Ten svist má psychologický účinek. Leknutí ochromí oběť."
"To je možné. Ale též varuje. Stihl bych se tomu vyhnout."
"Kdybys zahlédl, že po tobě někdo hází, tak nepochybuji. Vím, že dokážeš uhnout před vystřeleným šípem. Ovšem zezadu..."
"I zezadu."
"Hovno pravda."
"Vsaďme se," navrhl mrazivě Geralt. "Otočím se tváří k podobizně tvého otce pitomce a ty po mně hodíš tím svým orionem. Trefíš, vyhráls. Netrefíš, prohráls a rozluštíš pro mne elfské rukopisy. Zjistíš vše o Dítěti Starší Krve. Spěšně. A na dluh."
"A když vyhraju?"
"Zjistíš totéž a informace předáš Yennefer. Ona zaplatí, nebudeš tratit."
Codringher otevřel zásuvku stolu a vyňal z ní druhý orion.
"Počítáš s tím, že přijmu sázku," konstatoval, neptal se.
"Ne," pousmál se zaklínač. "Jsem si jist, že ji přijmeš."
"Riskuješ. Zapomněls, že jednám bez skrupulí?"
"Nezapomněl. Přichází přece čas opovržení, takže jdeš pouze s duchem času. Dokonce i já jsem si vzal k srdci tvoje výčitky ohledně mojí starosvětskosti a naivnosti, a proto tentokrát nebudu nasazovat život zadarmo. Nuže? Přijímáš sázku?"
"Jakpak ne," zvedl Codringher ocelovou hvězdu za jeden z cípů a vstal. "Zvědavost u mne vždycky vítězila nad chladným rozumem, neřkuli nad nemístným milosrdenstvím. Otoč se."
Zaklínač se otočil. Pohlédl na hustě proděravělou tvář na obraze a na zaseknutý orion. Potom zavřel oči.
Hvězda zasvištěla a uhodila do stěny čtyři couly od rámu obrazu.
"Mor na tebe!" vykřikl popuzeně Codringher. "Ani ses nezachvěl, ty syčáku!"
Geralt se obrátil a usmál. Ohavně, jak to uměl. "Proč bych se chvěl? Házels přece tak, abys netrefil."

*

Krčma byla skoro prázdná. Na lavici v koutě seděla unaveně vyhlížející mladá žena; obrácena stydlivě bokem, kojila nemluvně. Vedle ní se opíral o stěnu a podřimoval ramenatý muž, nejspíš otec dítěte. V koutě seděl ještě někdo, koho si Aplegatt nemohl ve stínu dost dobře prohlédnout.
Krčmář zvedl hlavu a podíval se na příchozího. Vzápětí se zamračil, když rozeznal jeho oděv a štítek se znakem Aedirnu na prsou. Aplegatt přivykl podobným uvítáním. Byl královský posel, přináležela mu výsada zabavit v případě potřeby jakéhokoli dostupného koně. Královské dekrety byly nesmlouvavé: kurýr měl právo v každém městě, v každé vsi, v každé usedlosti či hospodářství požádat o čerstvého koně - a běda tomu, kdo by odmítl. Pochopitelně, že kurýr zanechal na místě předešlého koně a na nového vystavil potvrzení, takže majitel se mohl obrátit na starostu a žádat odškodné - ale mohlo to dopadnout všelijak. Proto byl královský posel obvykle vítán s nevolí - sebere anebo nesebere? Zrekvíruje naši Zlatku? Našeho od hříběte vypiplaného Ryzáčka? Naši milou, spolehlivou Vranku? Aplegatt znal pohled na plačící děti, křečovitě se držící ze stáje vyváděného čtyřnohého přítele, nejednou se díval do tváří dospělých, zrudlých anebo pobledlých pocitem nespravedlnosti a bezmoci.
"Koně měnit nepotřebuji," ohlásil drsně. Měl pocit, že hospodář vydechl úlevou.
"Jen povečeřím, vyhladověl jsem na cestě," doplnil kurýr. "Co máš v hrnci?"
"Zůstala mi polévka. Posaď se, přinesu ti. Zůstaneš na noc? Už se smráká."
Aplegatt se zamyslel. Předevčírem se setkal s Hansomem, známým kurýrem, a podle rozkazu si vyměnili poselství. Hansom přijal dopisy a vzkaz pro krále Demawenda a přes Temerii a Mahakam zamířil do Vengerbergu. Aplegatt převzal poštu pro Vizimira Redanského a vyrazil do Tretogoru. Oxenfurtskou silnicí to bylo přes tři sta mil.
"Najím se a pojedu," rozhodl se. "Měsíc je v úplňku a cesta rovná."

"Jak myslíš."
Polévka, kterou dostal, byla planá a bez chuti, kurýr však na takové maličkosti nehleděl. Pochutnával si doma, na manželčině krmi, na cestě jedl, co se namanulo. Neohrabaně držel lžíci v prstech ztuhlých od řemene uzdy a srkal horkou tekutinu.
Za pecí spící kočka prudce zvedla hlavu a hlasitě zasyčela.
"Královský kurýr?"
Aplegatt sebou trhl. Otázku položil ten, kterého si prve nemohl prohlédnout. Teď vyšel z přítmí a stanul vedle něj. Vlasy měl bílé jako mléko, stažené koženou páskou přes čelo. Oblečen byl v černém, v kožené blůze pobíjené stříbrnými cvoky. Nad pravým ramenem mu trčela rukojeť meče, kulatá hlavice se stříbrně leskla.
"Kam tě stezka vede?"
"Kam královská vůle poručí," odsekl nakvašeně Aplegatt. To byla jeho odpověď na dotěrné otázky.
Bělovlasý mlčel a zpytavě si posla prohlížel. Měl nepřirozeně bledou tvář a uhrančivé oči.
"Královská vůle," promluvil nakonec nepříjemným, chraptivým hlasem, "ti zajisté poroučí spěchat. Zajisté by ses nechtěl zdržet."
"Co je ti po tom? Co jsi zač, abys mě poháněl?"
"Jsem nikdo," usmál se křivě bělovlasý. "Nepoháním tě, ale na tvém místě bych odsud co nejrychleji odjel. Nerad bych, aby se ti přihodilo něco zlého."
Na takové řeči míval Aplegatt také vždy po ruce odpověď. Jasnou a stručnou. Nebojácnou, ale také ne vyzývavou - a dávající jasně najevo, v čích je službách a co hrozí tomu, kdo by se opovážil dotknout královského kurýra. Leč v hlase bělovlasého zaznělo něco, co Aplegattovi naučenou odpověď zarazilo v hrdle.
"Musím nechat koně vydechnout, pane. Hodinu, možná dvě."
"Rozumím," přikývl bělovlasý. Náhle zvedl hlavu a zaposlouchal se, jako kdyby zvenčí něco zaslechl. Aplegatt rovněž natáhl uši, avšak slyšel pouze cvrčky.
"Odpočívej tedy," poradil mu bělovlasý a utáhl pás meče, vedoucí mu šikmo přes prsa. "Ale nevycházej na dvůr. Cokoliv se bude dít, nevycházej ven."
Aplegatt se na nic neptal. Neomylně vycítil, že to tak bude lepší. Sklonil se nad miskou a nabral lžící jeden ze vzácných kousků slaniny. Když zvedl oči, bělovlasý už v místnosti nebyl.
Po chvíli na dvorku zacinkaly podkovy, zařehtal kůň.
Do hospody vešli tři muži. Při pohledu na ně začal krčmář roztřeseně utírat korbele. Žena s dítětem se přisunula k podřimujícímu muži a štulcem ho probudila. Aplegatt nenápadně přitáhl blíž židli, přes jejíž opěradlo nechal visel opasek se zbraní.
Muži zkoumavými pohledy přejeli a ohodnotili hosty. Pak vykročili k šenku. Pomalu, cinkajíce ostruhami a zbraněmi.
"Vítám vás, panstvo," pozdravil krčmář přiškrceným hlasem. "Čím mohu sloužit?"
"Kořalku," poručil jeden z nich, nevysoký, ale ramenatý, s pažemi dlouhými jako opice. Na zádech měl křížem připevněny dvě zerrikánské šavle. "Napiješ se, Profesore?"
"Excelentní idea," souhlasil druhý muž a posunul si na nose okuláry z modrého skla v rámečcích ze zlatého drátu. "Nechť však trunk není falsifikován nepatřičnými ingrediencemi."
Krčmář jim nalil. Aplegatt sledoval, jak se mu třesou ruce. Muži se nenuceně opřeli o výčep a zvolna upíjeli z hliněných pohárků.
"Apropó, hospodáři," ozval se ten s brýlemi. "Táži se, zda tudy nedávno necestovaly dvě dámy, promptně směrem na Gors Velen?"
"Tudy jezdí hodně lidí," vyjekl hospodský.
"Inkriminované dámy bys nemohl nezaregistrovat," řekl zvolna obrýlený. "Jedna z nich je černovlasá a extraordinérně atraktivní. Jede na vraném rapovi. Druhá je mladší, blond a zelenooká. Má jablečnatou klisnu. Byly zde?"
"Ne," předběhl krčmáře Aplegatt, třebaže cítil, jak mu běží mráz po zádech. "Nebyly."
Tiché nebezpečí. Sivé peří. Horký písek...
"Kurýr?"
Aplegatt přitakal.
"Odkud a kam?"
"Odtud a tam, jak královská vůle poručí."
"Dámy, které jsem interpretoval, jsi na traktu interlokálně nepotkal?"
"Ne."
"Nějak rychle zapíráš," vyštěkl třetí muž, vysoký a hubený jak tyčka. Vlasy měl černé a mastně se mu leskly. "Akorát se mně nezdá, že by sis moc namáhal paměť."
"Nech ho na pokoji, Heimo," mávl rukou obrýlený. "Je to královský posel. Ničehož nesugeruj. Jak se zove tento station, hospodáři?"
"Anchor."
"Jaká je distance do Gors Velenu?"
"He?"
"Kolik mil?"
"Já jsem to na míle neměřil. Jsou to tři dny jízdy."
"Koňmo?"
"Na voze."
"Hej," ozval se náhle polohlasně ten s šavlemi na zádech, vyhlížeje na dvůr dveřmi, které nechali při příchodu otevřené.

"Mrkni se ven, Profesore. Co je to za chlápka? Není to nakonec..."
Obrýlený se podíval a tvář mu ztuhla.
"Ano," přisvědčil šeptem. "To je positivně on. Máme štěstí."
"Počkáme, až vejde?"
"Nevejde. Viděl naše koně."
"On ví, že my..."
"Kušuj, Kraťasi. Teď něco říká."
"Máte na vybranou," rozlehl se na dvoře ochraptělý, leč zřetelný hlas, který Aplegatt bezpečně poznal. "Jeden z vás vyjde a poví mi, kdo vás najal. Nebo vyjdete všichni tri. Čekám."
"Zkurvysyn," zavrčel černovlasý. "Ví. Co uděláme?"
Ten v okulárech beze spěchu postavil pohárek na nálevní pult.
"To, za co jsme dostali zaplaceno."
Plivl si do dlaně, zahýbal prsty a tasil meč. Druzí dva rovněž obnažili čepele. Krčmář otevřel ústa, avšak jediný ledový pohled skrze modrá skla mu je obratem zavřel.
"Sednout na zadek, všichni," zasykl obrýlený. "A ani neceknout. Heimo, když to začne, snaž se mu dostat do zad. No, pardi, do toho. Jdeme."
Začalo to okamžitě, sotva vyšli na dvůr. Dupot nohou, hekání, řinčení zbraní. A potom výkřik. Vysoké zakvílení, při němž se ježí vlasy.
Hospodský zesinal, unavená žena dušeně vykřikla a oběmá rukama přitiskla nemluvně k prsům. Kočka za pecí vyskočila, prohnula hřbet a ocas se jí zježil jako kartáč. Aplegatt se odsunul i se židlí do rohu. Na kolenou měl svůj korduláč, ale nevytáhl jej z pochvy.
Zvenku slyšeli rychlé kroky, svist čepelí a třesk, když se srazily.
"Ach ty..." vyhrkl kdosi překvapeně. V tom zvolání, jakkoli ukončeném sprostým přívlastkem, bylo více zoufalství než vzteku. "Tyyy..."
Zasvištění meče. Vzápětí výkřik bolesti; tak pronikavý, až se zdálo, že trhá povětří na cáry. A žuchnutí, jako když spadne pytel zrní. Od úvaziště dusání kopyt, řičení plašících se koní.
Pak zadunění a vrzání prken, jak někdo skočil na verandu a rozběhl se po ní těžkými, chvatnými skoky. Žena s dítětem se přitiskla k manželovi, krčmář se schoulil za pultem. Aplegatt vytasil zbraň, ale dál ji skrýval pod stolní deskou. Běžící člověk mířil ke dveřím. Už to k nim měl sotva krok, když sykla čepel.
Člověk vykřikl a vrazil dovnitř. Zdálo se, že se zhroutí hned na prahu, ale udržel se na nohou. Postoupil ještě o několik pomalých, vrávoravých kroků. A ztěžka padl uprostřed místnosti, až vyrazil obláčky prachu ze spár v podlaze. Upadl na tvář, bezvládně, se svěšenými pažemi a nohama podlomenýma v kolenou. Okuláry kleply o tvrdé dřevo a roztříštily se na modré střípky. Zpod nehybného těla se začala šířit tmavá kaluž.
Nikdo nebyl schopen jediného pohybu, jediného zvuku.
Do krčmy vstoupil bělovlasý.

Zvedl meč, který až dosud držel v ruce, a nacvičeným pohybem jej vsunul do pochvy na zádech. Přistoupil k šenku. O mrtvého na zemi ani pohledem nezavadil. Krčmář se přikrčil.
"Zlí lidé..." vychraptěl bělovlasý. "Zlí lidé zahynuli. Až přijede rychtář, může vyjít najevo, že na jejich hlavy byla vypsána odměna. Ať s ní udělá, co uzná za vhodné."
Hospodský o překot přikyvoval.
"Může se též stát," pokračoval po odmlce bělovlasý, "že se na ty zlé lidi přijdou zeptat jejich známí nebo společníci. Těm vyřiď, že je zadávil vlk. Bílý vlk. A dodej, aby se často dívali za sebe. Jednoho dne se ohlédnou a spatří Vlka."

*

Když Aplegatt tři dny nato dorazil k bránám Tretogoru, bylo již pozdě po půlnoci. Zuřil, poněvadž při halekání přes příkop si div hlasivky nestrhal - a strážní blaženě vyspávali.
Když je konečně probudil, zase otáleli s otevřením brány. Ulevil si, když je svědomitě proklel spolu s jejich fakany a dalšími potomky do třetího kolena. Později se zadostiučiněním poslouchal, kterak probuzený velitel stráže doplňuje kletby o nové podrobnosti, týkající se pro změnu matek, bab a prababb ospalých vechtrů.
Obtěžovat uprostřed noci krále Vizimira ho pochopitelně ani nenapadlo. Naopak, počítal s tím, že se spokojeně prospí až do rána, do jitřního zvonění. Byl na omylu. Namísto odpočinku byl bez meškání uveden do kordegardy. V komnatě jej neočekával purkrabí, nýbrž někdo jiný - obrovský a tlustý mužský. Aplegatt ho znal, byl to Dijkstra, tajný rada redanského krále. Dijkstra, jak kurýr věděl, měl právo vyslechnout všechny zprávy, i ty, určené výlučně králi. Aplegatt mu předal korespondenci.
"Ústní vzkaz máš?"
"Ano, pane."
"Mluv."
"Demawend Vizimirovi," promluvil Aplegatt, přivíraje oči. "Za prvé: převlečení jsou připraveni na druhou noc po červencovém novu. Postarej se, aby Foltest necouvl. Za druhé: sněm Chytráků na Thaneddu nehodlám poctít svou přítomností a tobě radím totéž. Za třetí: Lvíče nežije."
Dijkstra se mírně zachmuřil a zabubnoval prsty na stolní desku.
"Zde jsou depeše pro krále Demawenda. A ústní vzkaz... Nastav uši a vryj si do paměti. Zopakuješ to svému králi slovo

za slovem. Pouze jemu, nikomu jinému, jasné?"
"Jasné, pane."
"Zpráva zní: Vizimir Demawendovi. Převlečené bezpodmínečně zadržet. Někdo zradil. Plamen shromáždil vojsko v Dol Angra a jen čeká na záminku. Opakuj."
Aplegatt doslova zopakoval celý vzkaz.
"Dobře," kývl hlavou Dijkstra. "Vyrazíš za úsvitu."
"Pět dní jsem na cestě, vznešený pane," pohladil si kurýr dlaní zadek. "Potřebuji si zdřímnout. Aspoň do dopoledne... Dovolíš?"
"Copak se tvůj panovník v těchto krušných časech prospí? Copak já v noci hnípám? Za takovou otázku bys zasloužil jednu do zubů, chlape. Dostaneš najíst, pak si můžeš natáhnout kosti na slámě. Ale sotva slunce vyjde, ať jsi v sedle. Poručil jsem, aby ti připravili plnokrevného hřebce, žene se jako vítr, uvidíš. A nekřiv hubu. Tuhle máš váček s extra prémií, aby sis nestěžoval, že je Vizimir držgrešle."
"Díky, pane."
"V lesích nad Pontarem dávej pozor. Prý tam viděli Veverky. Ani o obyčejné lapky není v těch končinách nouze."
"Vím, pane. Vždyť po tom, co jsem viděl před třemi dny..."
"Co jsi viděl?"
Aplegatt mu ve stručnosti vylíčil událost v Anchoru. Obr pozorně naslouchal s mohutnýma rukama založenýma na prsou.
"Profesor..." poznamenal zamyšleně. "Heimo Cantor a Krátký Yaxa. Zabiti zaklínačem. V Anchoru, na cestě do Gors Velenu, čili na Thanedd... A Lvíče že nežije?"
"Co říkáš, pane?"
"To není důležité," zvedl hlavu Dijkstra. "Přinejmenším pro tebe. Odpočiň si. A za svítání na cestu."
Aplegatt snědl, co mu donesli a potom se pokusil usnout, avšak přes velkou únavu se mu to nedařilo. Za rozbřesku byl už za branou. Hřebeček, kterého dostal, byl vskutku rychlý, ale též jankovitý. Aplegatt neměl takové koně v oblibě. Na zádech, mezi levou lopatkou a páteří, jej nesnesitelně svědilo, nejspíš ho při odpočinku ve stáji píchla blecha. A nešlo se ani pořádně poškrábat.
Hřebec zatančil na místě a zaržál. Kurýr mu nasadil ostruhy a pobídl ho do cvalu. Nesměl ztrácet čas.

*

"Gar'ean," zavolal polohlasně Cairbre, nakláněje se na větvi stromu, z něhož pozoroval cestu. "En Dh'oine aen evall astráede!"
Toruviel vyskočila se země, chvatně se opásala mečem a špičkou boty šťouchla do stehna Yaevinna, který podřimoval ve výmolu, kde se skrývali. Elf sebou trhl a překvapeně zasykl, když se opřel dlaní o rozpálený písek.
"Quesuecc's?"
"Jezdec na cestě."
"Jeden?" zvedl Yaevinn luk a toulec. "Cairbre? Jenom jeden?"
"Jeden. Jede okolo."
"Dostaneme ho. Bude o jednoho Dh'oine méně."
"Dej pokoj," chytila ho Toruviel za rukáv. "Proč? Máme dokončit průzkum a vrátit se ke komandu. Nač zabíjet civilisty na cestách? Takhle má vypadat boj za svobodu?"
"Právě tak. Uhni."
"Jestli na silnici necháme mrtvého, první projíždějící patrola vyhlásí poplach. Vojáci nás začnou pronásledovat. Postaví hlídky k brodům, budeme mít potíže s přepravou přes reku."
"Touto cestou jezdí jen málokdo. Než najdou mrtvolu, budeme na druhém břehu."
"Ten jezdec dávno projel," oznámil ze stromu Cairbre. "Namísto žvanění jste měli střílet. Teď už je nejméně dvě stě kroků od nás, mimo dostřel. Nedostaneme ho."
"Mojí šedesátiliberkou?" pohladil Yaevinn lučiště. "Třiceticoulovou píšťalou? Kromě toho to zdaleka není dvě stě kroků. Sto padesát, nanejvýš. Míre, quespar aen'le."
"Yaevinne, nech..."
"Thaess aep, Toruviel!"
Elf si pošoupl čapku tak, aby mu veverčí oháňka nepřekážela při střelbě, silně, až k uchu napjal luk, přesně zamířil a pustil tětivu.
Jezdec nemohl zaslechnout zasvištění šípu. Byla to takzvaná "tichá střela", opatřená dlouhými, úzkými letkami z šedých per a podélným žlábkováním, které šípu dodávalo lehkost, ale neubíralo na pevnosti.
Trojhranný, jako jehla ostrý hrot zasáhl muže do zad, mezi páteř a levou lopatku. Všechny tři čepele byly vyhnuty pod takovým úhlem, aby se při zásahu hrot otočil jako šroub. Zavrtal se hluboko do těla, trhal přitom šlachy a cévy, tříštil kosti. Kurýr padl hrudí na koňskou šíji a poté sklouzl na zem, bezvládně jako pytel.
Písek silnice byl horký, rozžhavený sluncem, až pálil. Avšak Aplegatt to již necítil. Byl na místě mrtev.

Tvrdit, že jsem ji znal, bylo by přeháněním. Myslím, že kromě zaklínače a čarodějky ji doopravdy neznal nikdo. Když

jsem ji spatřil poprvé, neučinila na mne veliký dojem, přestože se to událo za prazvláštních okolností. Někteří tvrdili, že ihned, od prvního setkání cítili závan smrti, kráčející za onou dívkou. Mně se zdála zcela obyčejná, třebaže jsem věděl, že obyčejná není - právě proto jsem se usilovně snažil vysledovat, objevit, vycítit v ní tu její neobyčejnost. Leč nic jsem nepozoroval, nic jsem necítil. Nic, co by mohlo být předtuchou anebo předzvěstí pozdějších tragických událostí. Těch, jichž byla příčinou. A těch, jež sama způsobila.

Marigold: Půl století poezie

KAPITOLA DRUHÁ

Přímo na rozcestí, tam, kde končil les, bylo do země zatlučeno devět kůlů. Na vršku každého z nich bylo ve vodorovné poloze připevněno kolo od vozu. Nad koly kroužili krkavci a vrány. Ptáci se spouštěli dolů, oklovávali a drásali pozůstatky připoutané k loukotím a obručím. Výška sloupů a hejna ptactva znemožňovala bližší pohled. Avšak na sloupech byla mrtvá těla. Nic jiného to být nemohlo.

Ciri s odporem odvrátila obličej a ohrnula nos. Od kůlů vál teplý vánek a nad křižovatkou se vznášel mdlobný zápach rozkládajícího se masa.

"Působivá dekorace," naklonila se Yennefer stranou a plivla na zem, zapomínajíc na to, že za podobné plivání před chvílí ostře pokárala Ciri. "Malebná a smrdutá. Ale proč tady, na okraji pralesa? Obvykle se něco takového staví hned pod městskými hradbami. Mám pravdu, dobří lidé?"

"Na těch sloupech jsou Veverky, milostivá paní," pospíšil si s vysvětlením jeden z potulných obchodníků, které na křižovatce potkali. "Proto stojí u lesa. Jiným elfům pro výstrahu."

"To znamená," pohlédla na něho čarodějka, "že zajaté Scoia'tael přivezou sem, na toto místo..."

"To se jim podaří jen zřídka, paní, aby zajali elfa," skočil jí do řeči kupec. "A když se vojákům některý opravdu dostane do rukou živý, odvezou ho do města, tam, kde usedlí nelidé žijí. Ti pak musí veřejnou popravu na rynku sledovat, aby je přešla chuť přidat se k Veverkám. Jenom mrtvoly v boji padlých elfů rozvážejí na rozcestí a věší na sloupy a narážejí na kůly. Kolikrát je z velké dálky vozí, úplně v rozkladu..."

"Přitom nám jsou zapovězeny," zamumlala Yennefer, "veškeré nekromantické praktiky. Máme ctít majestát smrti, zachovat úctu k mrtvým, dopřát jim klid a věčné odpočinutí."

"Co jsi říkala, paní?"

"Nic. Ciri, zmizme co nejrychleji z tohoto místa. Mám pocit, že jsme už celé nasákly tím smradem."

"Já taky, eeeee," otřásla se Ciri, objíždějíc kupcovu káru. "Pojeďme cvalem, dobrá?"

"Dobrá. Ciri! Cvalem, ale ne krkolomným!"

*

Město před nimi bylo dost velké, obehnané hradbami, ježící se věžemi se špičatými střechami. A za ním byl oceán - šedozelený, lesknoucí se v paprscích jitřního slunce, v okolí přístavu kropenatý bílými skvrnkami lodních plachet. Ciri zastavila koně na písčitém svahu, postavila se ve třmenech a dychtivě nasála nosem vůni moře.

"Gors Velen," pravila Yennefer, když ji dohonila a stanula vedle ní. "Konečně. Vraťme se na silnici."

Po cestě pokračovaly volným klusem, předbíhajíce volské zápřahy a pěší nosiče. Když jednu chvíli nebyl nikdo v dohledu, čarodějka zadržela koně a gestem zastavila svou spolucestující.

"Pojeď blíž," řekla. "Ještě blíže. Vezmi uzdu mého koně a veď ho. Potřebuji mít obě ruce volné."

"K čemu?"

"Vezmi uzdu."

Yennefer vyňala ze sedlové brašny stříbrné zrcátko, otřela je rukávem a potichu vyslovila zaklení. Zrcátko jí vyklouzlo z dlaně, vzneslo se a zůstalo viset ve vzduchu nad koňskou hřívou - přímo naproti čarodějčině obličeji.

Ciri vydechla údivem a olízla si rty.

Yennefer vytáhla hřeben, smekla baret a začala si rázně rozčesávat vlasy. Ciri mlčela, věděla, že její společnice nesnáší vyrušování a rozptylování při česání. Působivý, zdánlivě neupravený vzhled jejích bujných havraních vlasů byl výsledkem vytrvalé péče.

Čarodějka znovu sáhla do brašny. Do uší si zavěsila briliantové náušnice a obě zápěstí ozdobila náramky. Odvinula si šálu a rozepnula blůzku, odhalujíc bělostnou šíji s obsidiánovou hvězdou na černé stuze.

"Ha!" nevydržela nakonec dívka. "Vím, co máš za lubem! Chceš vypadat hezky, poněvadž přijedeme do města! Je to tak?"

"Uhádlas!"

"A co já?"

"Co ty?"

"Chci taky vypadat pěkně! Učešu se..."

"Okamžitě si nasaď baret!" poručila zostra Yennefer, stále se zhlížejíc v zrcátku visícím nad koňskýma ušima. "Tak jako předtím. A schovej pod něj vlasy."

Ciri rozhněvaně zafuněla, přesto bez okolků poslechla. Už dávno se naučila rozeznávat každý odstín čarodějčina hlasu. Věděla, kdy končí žerty, kdy je možno smlouvat, a kdy ne.

Yennefer si konečně upravila kučery nad čelem a vylovila z brašny ještě malý flakón ze zeleného skla.

"Ciri," řekla již mírněji. "Cestujeme na zapřenou a naše cesta dosud neskončila. Proto musíš schovat vlasy pod čapku. V každé městské bráně najdeš špicly placené za důkladné a bedlivé sledování projíždějících. Chápeš?"
"Ne!" odsekla Ciri a trhla uzdou čarodějčina vraníka. "Vyfintila ses, že těm špiclům v bráně div oči nevypadnou z důlků! To je mi pěkná cesta na zapřenou!"
"Město před námi," usmála se Yennefer, "je Gors Velen. V něm se nemusím maskovat, právě naopak. Tebe se to ale netýká, tebe si nesmí nikdo zapamatovat."
"Ti, co budou civět na tebe, si mě taky všimnou!"
Čarodějka odzátkovala flakón, strčila do něj ukazovák a nanesla si něco jeho obsahu pod oči. Okolo ní zavonělo šeříkem a angreštem.
"Pochybuji," odtušila stále s úsměvem na rtech, "že by si tě vedle mne někdo všiml."

*

Před mostem stál dlouhatánský zástup vozů a jezdců, před fortnou pro pěší se tlačili poutníci. Ciri něco zamumlala, rozhněvaná představou dlouhého čekání. Nicméně Yennefer se vzpřímila v sedle a hledíc vysoko nad hlavy davu, vyrazila klusem vpřed. Lidé se kvapně rozestupovali, s uctivými úklonami uvolňovali průjezd. Zbrojnoši v dlouhých drátěných košilích ihned rozpoznali čarodějku a horlivě ji vyklízeli cestu; nikterak přitom nešetřili násady sudlic, jimiž tloukli vzpurné anebo otálející.
"Tudy, tudy, velkomožná paní!" zvolal jeden ze strážných. Civěl na Yennefer s otevřenou hubou a zrudlý v obličeji.
"Jeď laskavě tudy! Z cesty! Marš z cesty, holoto!"
Nakvap přivolaný velitel stráže se navztekaně hrnul ven z kordegardy, avšak sotva spatřil Yennefer, zbrunátněl, vyvalil oči a ohnul hřbet v hluboké pokloně.
"Poníženě vítám v Gors Velenu, jasná paní," blekotal. "Cokoliv zažádáš... Jsem ti k službám, velkomožná. Potřebuješ eskortu? Průvodce? Někomu podat zprávu?"
"Není třeba," pohlédla na něho shůry Yennefer. "Nezdržím se ve městě dlouho. Jedu na Thanedd."
"Samozřejmě..." přešlápl strážmistr z nohy na nohu, nespouštěje uchvácený pohled z čarodějky, stejně jako všichni ostatní zbrojnoši. Ciri se hrdě narovnala a zvedla hlavu, avšak shledala, že na ni se nikdo ani nepodíval. Jako kdyby vůbec neexistovala.
"Samozřejmě," opakoval strážmistr. "Na Thanedd, zajisté... Na sněm. Rozumím. Přeji ti..."
"Děkuji," pobídla čarodějka koně, nezajímajíc se ani v nejmenším, co jí chtěl velitel stráže popřát. Ciri ji následovala. Strážní se o překot klaněli projíždějící Yennefer, aniž by dívku obdařili jediným pohledem.
"Ani na jméno se tě nezeptali," podotkla kysele, když dohnala Yennefer uprostřed rozježděné, blátivé ulice. "Ani na to, odkud jedeme. Začarovalas je?"
"Je ne. Sebe."
Yennefer se k ní otočila a Ciri hlasitě vydechla. Čarodějčiny oči planuly fialovým ohněm a její tvář oslňovala krásou. Vyzývavou. Uhrančivou. A nepřirozenou.
"Ten zelený flakón!" dovtípila se okamžitě Ciri. "Co v něm bylo?"
"Glamarye. Balzám, nebo spíš elixír pro mimořádné příležitosti. Ciri, musíš vjíždět do každé kaluže, co jich na téhle ulici je?"
"Chci umýt kobylce kopyta."
"Nepršelo už měsíc. To není voda, ale pomyje a koňská moč."
"Aha... Pověz mi, proč jsi užila ten elixír? Tolik ti záleželo, aby..."
"Tohle je Gors Velen," přerušila ji Yennefer. "Město, které za svůj blahobyt vděčí do značné míry mágům. Přesněji čarodějkám. Sama jsi byla svědkem, jak se zde k čarodějkám chovají. Neměla jsem sebemenší chuť představovat se a ohlašovat, kdo jsem. Chtěla jsem, aby to bylo na první pohled jasné. Za tím červeným domem odbočíme vlevo. Zpomal, Ciri, ať neporazíš nějaké dítě."
"Proč jsme sem přijely?"
"Říkala jsem ti."
Ciri frkla, stiskla čelisti a kopla koně patou. Klisna se vzepjala a divže se nesrazila s protijedoucím spřežením. Vozka se naštvaně postavil na kozlíku a očividně ji chtěl počastovat po formansku, leč při pohledu na Yennefer se opět posadil, sklonil hlavu a raději obrátil veškerou svou pozornost na vlastní špinavé škrpály.
"Ještě jeden takový incident," utrousila mrazivě Yennefer, "a rozhněvám se. Chováš se jako dětinská husa. Děláš mi ostudu."
"Chceš mě šoupnout do nějaké školy, že? Ale já nechci!"
"Tiše! Lidé se dívají."
"Čumí na tebe, ne na mě! Já nechci do žádné školy! Slibovalas, že budeš pořád se mnou, a teď se mě chceš zbavit! Já nechci zůstat sama!"
"Nezůstaneš sama. Ve škole je mnoho dívek tvého věku. Najdeš si přítelkyně."
"Nechci přítelkyně. Chci být s tebou a s... Myslela jsem, že..."
Yennefer se prudce otočila:
"Cos myslela?"
"Myslela jsem, že jedeme za Geraltem," vyzývavě pohodila hlavou Ciri. "Dobře vím, na co jsi myslela celou cestu. A proč jsi vzdychala po nocích..."
"Dost!" zasyčela čarodějka. Před pohledem jejích očí skrylo děvče obličej do koňské hřívy. "Dovoluješ si příliš. Vezmi

na vědomí, že doba, kdy ses mohla vzpouzet, dávno minula. Teď budeš poslouchat. Uděláš to, co ti přikážu. Rozumíš?"
Ciri mlčky přikývla.
"To, co ti přikazuji, je pro tebe nejlepší. Vždycky. Proto mne budeš poslouchat a plnit mé příkazy. Jasné? Zastav koně, jsme na místě."
"To je ta škola?" dotazovala se Ciri, bloudíc pohledem po okázalé fasádě budovy. "Už..."
"Už ani slovo! Sesedni. A chovej se, jak se sluší a patří. Tohle není škola, ta není v Gors Velenu, nýbrž v Arethuse. Tohle je banka."
"Co chceme v bance?"
"Hádej. Sesedni konečně. Ne do louže! Nech koně být, od toho je zde služba. Stáhni si jezdecké rukavice, do banky se nevchází jako do maštale. Uprav si baret, uhlaď límec. Narovnej se. Podívej se na mne. Nevíš, co s rukama? Tak s nimi nedělej nic."
Ciri vzdychla.
Sloužící, kteří vyšli z brány budovy a s úklonami jim začali pomáhat, byli trpaslíci. Ciri si je se zájmem prohlížela. Ačkoliv byli stejně nevysocí, hranatí a vousatí, v ničem jiném nepřipomínali jejího drahého kumpána Yarpena Zigrina ani jeho "ogary". V livrejích navlečení sluhové byli šediví a nanicovatí - a ponížení, což se o Yarpenovi ani o nikom z jeho party v žádném případě říci nedalo.
Vešly dovnitř. Magický elixír stále působil, takže zjevení Yennefer vyvolalo okamžitě převeliký rozruch a zmatek, úklony a projevy oddanosti a připravenosti býti k službám. Přítrž tomu všemu učinil teprve příchod neuvěřitelně tlustého, honosně oděného trpaslíka s pěstěným sněhobílým plnovousem.
"Ctěná Yennefer!" zahlaholil trpaslík a významně zachrastil zlatým řetězem visícím pod vousem. "Jaké překvapení! Jaká pocta! Prosím, prosím do mého kontoáru. A vy, co stojíte, co civíte? Do práce, k počitadlům! Wilfli, okamžitě dones láhev Castel de Neuf, ročník... ty víš který. Hoď sebou! Dovolíš, Yennefer? Jsem šťasten, že tě opět vidím. Vypadáš... Uch, k čertu, až to bere dech!"
"I ty vypadáš k světu," usmála se čarodějka. "Držíš se skvěle, Giancardi."
"Lichotíš mi. Prosím, vstupte. Ne, ne, ne, dámy mají přednost. Cestu přece znáš, Yennefer."
V kanceláři bylo příjemně chladno a byl zde cítit pach, který si Ciri pamatovala z Jarreho věže v Ellanderu - pach inkoustu, pergamenu a prachu pokrývajícího dubový nábytek a staré folianty.
"Posaďte se, prosím," přisunul bankéř těžké křeslo pro Yennefer a zvědavě pohlédl na Ciri. "Hmmm..."
"Můžeš jí dát nějakou knihu, Molnare," poznamenala nedbale čarodějka, když. si všimla jeho pohledu. "Ona miluje knihy. Posadí se na konci stolu a nebude nás rušit. Je to tak, Ciri?"
Ciri považovala za zbytečné přisvědčit.
"Knihu, ehm, ehm," znejistěl trpaslík a přistoupil k nejbližší polici. "Copak tady máme? Kniha presence a absence... Ne, to rozhodně ne. Cla a transitní poplatky... Taky ne. Úvěr a úrok... Ne. Hele, odkud se tu vzalo tohle? Čert ví... Ale mohlo by se to hodit. Prosím, panenko."
Kniha měla titul Physiologus a byla velice stará a velice otrhaná. Ciri opatrně otevřela desky a obrátila několik stran. Spis ji kupodivu docela zaujal, neboť pojednával o záhadných tvorech a netvorech a byl hojně iluminován. Následující čas se snažila dělit svou pozornost mezi knihu a rozhovor čarodějky s trpaslíkem.
"Máš pro mne nějakou korespondenci, Molnare?"
"Nikoliv," nalil bankéř víno Yennefer a sobě. "Nic nového nepřišlo. Poslední dopis jsem ti odeslal smluveným způsobem již před měsícem."
"Dostala jsem ho, děkuji. A náhodou... neprojevil někdo nepovolaný zájem o mé dopisy?"
"Tady ne," pousmál se Molnar Giancardi. "Ovšem míříš do správné pavézy, má drahá. Dostal jsem důvěrnou informaci z banky Vivaldi, že došlo k pokusu stopovat tvé zásilky. Jejich expositura ve Vengerbergu odhalila rovněž snahy o sledování finančních operací na tvém soukromém kontě. Jeden ze zaměstnanců byl neloajální..."
Trpaslík se odmlčel a pronikavě na čarodějku pohlédl zpod huňatého obočí. Ciri zbystřila sluch. Yennefer mlčela, pohrávajíc si prsty se svou hvězdou.
"Vivaldi," navázal bankéř tlumeným hlasem, "nemohl anebo nechtěl vést vyšetřování v oné záležitosti. Neloajální a k uplácení náchylný úředník spadl v opilosti do řeky a utonul. Nešťastná náhoda. Škoda. Příliš rychle, příliš ukvapeně..."
"Škoda malá, žal krátký," ohrnula rty čarodějka. "Vím, kdo se zajímal o mé dopisy a konto. Vyšetřování u Vivaldiů by pro mne neodhalilo nic nového."
"Když myslíš," čechral si Giancardi plnovous. "Jedeš na Thanedd, Yennefer? Na ten všeobecný konventikl čarodějů?"
"Ovšem."
"Abyste rozhodli o osudu světa?"
"Nepřeháněj."
"Jsou slyšet různé zvěsti," podotkl suše trpaslík. "A dějí se různé věci."
"Jaké, není-li to tajemství?"
"Nejméně rok," začal Giancardi, pročesávaje si prsty vous, "je možno sledovat neobvyklé změny v daňové politice. Vím, tebe to nezajímá..."
"Jen pokračuj."
"Zdvojnásobila se výměra tributu a hiberny, což jsou poplatky vybírané bezprostředně armádním velením. Všichni kupci a živnostníci musí nyní do královské pokladnice odevzdávat ‚desátý groš', zcela nový poplatek z každého noblu obratu. Jeho název mluví za všechno. Trpaslíci, gnómové, půlčíci a elfové platí navíc zvýšenou daň z hlavy a z krbu. Pokud se navíc věnují obchodní nebo výrobní činnosti, je tato obtížena zvláštní berní pro nelidi, čítanou dalších deset ze sta. Tímto způsobem například já odvádím do královské pokladny bezmála šedesát procent veškerého příjmu. Moje

banka, včetně všech filiálek, odevzdává Čtyřem Královstvím šest set hřiven ročně. Pro tvou informaci, je to zhruba trojnásobek čtvrtě, odváděné zámožným vévodou či hrabětem z bohatého léna."
"Lidé neplatí vojenskou přirážku?"
"Nikoliv. Pouze daň z hlavy a majetku."
"Z toho vyplývá," pokývala hlavou čarodějka, "že trpaslíci a jiní usedlí nelidé financují tažení proti Scoia'tael. To se dalo čekat. Jenže co mají všechny daně a poplatky společného se sněmem na Thaneddu?"
"Po vašich sněmech," zahučel bankéř, "se vždycky něco děje. Tajně doufám, že tentokrát tomu bude opačně. Očekávám, že po vašem sněmu se leccos přestane dít. Potěšilo by mne kupříkladu, kdyby ustaly ty prudké cenové výkyvy."
"Mluv k věci."
Trpaslík se pohodlně opřel v křesle a propletl prsty na břiše.
"Pracuji ve svém oboru už příliš dlouho," začal vysvětlovat, "než abych nedokázal spojit určité pohyby cen s určitými fakty. Poslední dobou vzrostly ceny drahých kamenů. Poptávka se neustále zvyšuje."
"Protože drahokamy neztrácejí cenu v důsledku kolísání kursů a devalvace měny."
"To také. Krom toho mají ještě jednu obrovskou přednost. Pár uncí briliantů ve váčku má cenu dejme tomu padesáti hřiven; taková suma v mincích váží pětadvacet liber a potřebuješ na ni pořádný pytel. S měšcem v kapse se utíká podstatně rychleji než s pytlem přes rameno a není bez významu, že máš při tom obě ruce volné. Jednou můžeš držet ženu, druhou, v případě nezbytí, můžeš někoho praštit."
Ciri vyprskla, ale Yennefer ji vzápětí zpražila přísným pohledem.
"Podle tebe," otočila se opět k bankéři, "se mnozí bohatí chystají k útěku. Jenže kam?"
"Nejlákavějším cílem je Sever: Hengfors, Kovir, Poviss. Jsou to, za prvé, země dostatečně vzdálené, za druhé, jsou neutrální a udržují s Nilfgaardem celkem dobré vztahy."
"Rozumím," nezmizel ze rtů čarodějky zlomyslný úsměšek. "Takže, drahokamy do kapsy, ženu za ruku a kvapem na Sever. Není to trochu předčasné? Co ještě podražilo, Molnare?"
"Lodě."
"Cože?"
"Lodě," zopakoval trpaslík a vycenil zuby v úsměvu. "Kdejaký tesař z pobřeží pracuje na lodích objednaných armádními dodavateli. Vojsko dobře platí a zadává neustále nové objednávky. Pokud máš nějaký kapitál, Yennefer, investuj ho do lodařiny. To je dneska zlatý důl. Zflikuješ kocábku ze třtiny a kůry, vystavíš fakturu na barkasu z prvotřídní borovice a s armádním dodavatelem se šábneš napolovic..."
"Nech toho, Giancardi. Prozraď mi, oč tu běží."
"Ty lodě jsou transportovány na jih," oznámil finančník nenuceně. "Do Soddenu a do Brugge, na Jarugu. Pokud je mi známo, nejedná se o říční rybolov. Celá flotila je ukryta v lesích na pravém břehu. Vojsko tam celé dny cvičí naloďování a vyloďování - prozatím nasucho."
"Aha," kousla se Yennefer do rtu. "Ovšem. Jaruga je brána Jihu."
"Jsou oprávněné obavy," zamžoural trpaslík na Ciri, "že císař Emhyr var Emreis nebude nadšen zprávou, že zmíněné lodě byly spuštěny na vodu. A pokud se Emhyr rozzlobí, bude nejlepší být co nejdál od nilfgaardské hranice... K ďasu, jen ať to není do žní. Jestli se má něco semlít, bude to do sklizně, rozumíš?"
"Úroda bude v sýpkách," řekla pomalu Yennefer.
"Souhlasí. Koně se na strništích nenapasou a tvrze s plnými sýpkami se špatně obléhají... Zatím je počasí rolníkům nakloněno, zdá se, že bude dobrá úroda. Ovšem, počasí je pěkné, už dlouho ani nekáplo - a Jaruga v Dol Angra má tak nízký stav vody, že není žádný problém přebrodit ji. Z jedné anebo z druhé strany."
"V Dol Angra?"
"Doufám, že ti mohu důvěřovat?" změřil trpaslík čarodějku pronikavým pohledem.
"Vždy jsi mohl, Giancardi. A nic se nezměnilo."
"Dol Angra, to je Lyrie a Aedirn," řekl trpaslík. "Obě země jsou ve vojenském spojenectví s Temerií. Když Foltest kupuje lodě, rozhodně nejedná na vlastní pěst."
"To si skutečně nemyslím," přisvědčila čarodějka. "Díky za informaci, Molnare. Snad máš pravdu, kdo ví? Možná se nám na sněmu podaří ovlivnit osud světa a lidí, kteří na něm žijí."
"A nezapomeňte na trpaslíky," připomněl sžíravě Giancardi. "A na jejich banky."
"Vynasnažíme se. Když už jsme při tom..."
"Poslouchám."
"Mám výdaje, Molnare. A pokud si budu chtít něco vyzvednout z účtu u Vivaldiů, může se zase někdo utopit, takže..."
"Yennefer," přerušil její promluvu trpaslík. "Ty máš u mne neomezený kredit. Uplynulo už mnoho let od velkého pogromu ve Vengerbergu. Tys možná zapomněla, avšak já nezapomenu nikdy. Nikdo z rodiny Giancardi ti nezapomene, cos pro nás učinila. Kolik potřebuješ?"
"Tisíc pět set temerských orenů převést na exposituru banky Cianfanelli v Ellanderu, ve prospěch svatyně Melitelé."
"Vyřízeno. Příjemný úkol, dary svatyním nejsou zdaněny. Ještě něco?"
"Kolik se nyní platí ročního školného v Arethuse?"
Ciri zastříhala ušima.
"Dvanáct set novigradských korun," odpověděl Giancardi. "Pro novou adeptku navíc imatrikulace - kolem dvou set."
"Hrome, podražilo."
"Všechno podražilo, má drahá. Na adeptkách se nešetří, žijí si v Arethuse jako princezny. Však také živí polovinu města: krejčí, ševce, cukráře, dodavatele..."

"Vím. Dej dva tisíce na konto školy. Anonymně. S upozorněním, že jde o školné za... jistou novou adeptku."
Trpaslík odložil pero a podíval se s chápavým úsměvem na Ciri. Dívka, předstírajíc, že je zahloubaná do knihy, pozorně naslouchala.
"To je vše, Yennefer?"
"Ještě tři sta novigradských korun v hotovosti. Pro mne. Na konvent budu potřebovat aspoň troje nové šaty."
"Načpak hotovost? Vystavím ti šek. Na pět stovek. Ceny dovážených látek také zatraceně vzrostly - a ty se přece neoblékáš do vlny a do lnu. A pokud potřebuješ ještě něco pro sebe anebo pro budoucí adeptku, moje sklady a obchody jsou ti k disposici."
"Děkuji. Na jakém procentu se domluvíme?"
"Procentu?" zvedl obočí trpaslík. "Zaplatilas rodu Giancardi předem, Yennefer. Tehdy při pogromu. Víc o tom nebudeme mluvit..."
"Nemám ráda dluhy, Molnare."
"Ani já ne. Jsem finančník, obchodník, podnikatel. Vím, co znamená závazek, a znám jeho hodnotu. Opakuji, víc o tom nebudeme mluvit. O co jsi žádala, je vyřízeno. O co jsi nežádala, rovněž."
Yennefer zvedla obočí.
"Jistý tobě blízký zaklínač," zasmál se Giancardi, "navštívil nedávno Dorian. Doneslo se mi, že se tam zadlužil u lichváře na sto korun. Lichvář pracuje pro mne. Umořím ten dluh, Yennefer."
Čarodějka pohlédla na Ciri a stiskla rty.
"Molnare," pronesla ledově, "nestrkej prsty mezi zavírající se dveře. Pochybuji, že mě dotyčný zaklínač stále považuje za sobě blízkou - a pokud se doví o nějakém umoření dluhu, začne mne rovnou nenávidět. Znáš ho přece, je až chorobně čestný. Kdy byl v Dorianu?"
"Před deseti dny. Potom byl viděn v Malém Lechu. Odtamtud prý odjel do Hirunda. Chtěli si ho najmout tamní rolníci. Jako obvykle nějaký netvor..."
"Za něhož mu, jako obvykle, zaplatí pár krejcarů," změnil se lehce čarodějčin hlas, "které sotva pokryjí náklady na léčení, když ho netvor zraní. Jako obvykle. Jestli chceš pro mne opravdu něco udělat, Molnare, spoj se s těmi rolníky a zvyš odměnu. Ať má být z čeho živ."
"Jako obvykle," přikývl Giancardi. "Co když se to jednou dozví?"
Yennefer upřela pohled na Ciri, která se dívala a poslouchala, už se ani nesnažíc předstírat zájem o Physiologus.
"Od koho," ucedila čarodějka, "by se to měl dozvědět?"
Ciri sklopila zrak. Trpaslík se významně pousmál a pohladil si vous.
"Nechtěla bys před cestou na Thanedd navštívit Hirundum? Náhodou?"
"Ne," odvrátila tvář čarodějka.. "Žádnou návštěvu. Změňme téma."
Giancardi si stále hladil bradu, nyní se dívaje na Ciri. Dívka si odkašlala, zavrtěla se na židli.
"Správně," souhlasil. "Je čas změnit téma. Jak ale vidím, tvoji chráněnku nudí ta kniha... i náš rozhovor. Domnívám se, že to, o čem chci nyní s tebou hovořit, ji bude nudit ještě více. Osudy světa, osudy trpaslíků na tomto světě či dokonce osudy jejich bank jsou nesnesitelně nudná témata pro mladé dívenky, budoucí absolventky Arethusy. Pusť ji zpod svých křídel, Yennefer. Ať se projde městem..."
"Och, ano!" vykřikla Ciri.
Čarodějka se zarazila a už otvírala ústa k protestu, avšak nečekaně si to rozmyslela. Ciri si nebyla jista, zda na změnu jejího názoru mělo vliv nenápadné mrknutí trpaslického bankéře.
"Nechť si děvče prohlédne pamětihodnosti starobylého města Gors Velenu," prohlásil Giancardi s úsměvem. "Ať si užije trochu volnosti před... Arethusou. My dva mezitím probereme záležitosti... ehm, privátního charakteru. Pochopitelně nenavrhuji, aby se mladá dívka procházela po ulicích samotná, ačkoliv naše město je bezpečné. Obstarám jí průvodce, jednoho z mých mladých zaměstnanců..."
"Promiň, Molnare," neopětovala úsměv Yennefer, "nesoudím, že by v dnešních časech, dokonce ani v bezpečném městě, byla společnost trpaslíka..."
"Ani by mne nenapadlo," ohradil se Giancardi, "abych s ní poslal trpaslíka. Dotyčný průvodce je synem váženého místního kupce, člověka každým coulem. Myslela sis, že zaměstnávám výlučně trpaslíky? Hej, Wilfli! Ihned mi sem pošli Fabia!"
"Ciri," přistoupila čarodějka k dívce a sklonila se k ní. "Hlavně žádné hlouposti, abych se za tebe nemusela stydět. A před tím průvodcem drž jazyk za zuby, jasné? Slib mi, že si dáš pozor na svoje slova i činy. Nekývej hlavou, slib se dává nahlas."
"Slibuji, paní Yennefer."
"Čas od času se podívej na slunce, v poledne se vrať. Přesně. A kdyby... Nemyslím sice, že by tě někdo poznal, ale kdybys měla dojem, že si tě někdo nějak moc prohlíží..."
Čarodějka sáhla do pouzdra u pasu a vytáhla z něho kámen - do tvaru klepsydry vybroušený chrysopras s vyrytými runami.
"Dobře jej schovej a neztrať. V případě potřeby... Zaklení si pamatuješ? Opatrně, aktivace vyvolá silné echo a amulet začne vysílat vlny. Jestli bude poblíž někdo citlivý na magii, namísto maskování se prozradíš. Co ještě? Aha, tu máš... Kdyby sis chtěla něco koupit."
"Děkuji, paní Yennefer," strčila Ciri amulet a mince do váčku a zvědavě pohlédla na chlapce, který zrovna vstoupil. Měl pihovatý obličej, vlnité kaštanové vlasy mu padaly na vysoký límec šedého úřednického stejnokroje.
"Fabio Sachs," uvedl jej Giancardi. Jinoch se uctivě uklonil. "Fabio, toto je paní Yennefer, náš vzácný host a ctihodná klientka. Tato panna, její schovanka, projevila přání prohlednout si naše město. Budeš jí k službám jako průvodce a

jako ochránce."
Chlapec se uklonil ještě jednou, tentokrát zřetelně směrem k Ciri.
"Ciri," pravila chladně Yennefer. "Vstaň, prosím."
Dívka se s mírným údivem postavila: z etikety si pamatovala tolik, aby věděla, že obyčej toto nevyžadoval. A vzápětí pochopila. Pravda, hoch vypadal jako její vrstevník, byl však o hlavu menší.
"Molnare," řekla uštěpačně čarodějka. "Kdo má komu být ochráncem? Nemohls na tento úkol vybrat někoho s poněkud většími... předpoklady?"
Chlapec zrudl a tázavě pohlédl na svého nadřízeného. Giancardi souhlasně pokýval vousem. Jinoch se tentokrát k čarodějce obrátil se značně odměřenější úklonou.
"Vznešená paní," oslovil ji hrdě a bez ostychu. "Možná nejsem moc velký, avšak je na mne spolehnutí. Znám dobře hrad, město i okolí. Budu se věnovat tvé chráněnce, jak nejlépe umím. A když já, Fabio Sachs mladší, syn Fabia Sachse, dělám něco, jak umím nejlépe, tak... nejeden větší se mi nevyrovná."
Yennefer na něj chvíli upírala pronikavý pohled, pak se obrátila k bankéři.
"Blahopřeji, Molnare," řekla s uznáním. "Umíš si vybírat zaměstnance. Tento mládenec ti hanbu nepřinese. Dobrý kov zvoní, když do něj uhodíš. Ciri, po zralé úvaze tě přenechávám v péči tohoto Fabia, syna Fabiova, neboť je to muž hodný vážnosti a důvěry."
Chlapce zalil ruměnec až ke kořínkům kaštanových vlasů. Také Ciri pocítila, že se červená.
"Fabio," otevřel trpaslík zásuvku a hrábl do ní. "Zde máš půl noblu a tři... ne, dva pětníky. Kdyby mladá dáma měla nějaká přání. Kdyby neměla, přineseš peníze zpět. Můžete jít."
"V poledne, Ciri," připomněla Yennefer. "Ani o chvíli později."
"Nezapomenu."

*

"Já jsem Fabio," představil se chlapec, když seběhli po schodech a vyšli na rušnou ulici. "A tobě říkají Ciri, viď?"
"Ano."
"Co bys chtěla vidět v Gors Velenu, Ciri? Hlavní ulici? Zlatnickou čtvrť? Námořní přístav? Anebo jarmark?"
"Všechno."
"Hmm..." zaváhal jinoch. "Máme čas jenom do poledne. Bude nejlíp, když zajdeme na rynek. Dneska je den trhu, můžeme tam vidět spoustu zajímavých věcí. Ale ještě předtím vylezeme na hradby. Je z nich výhled na celou Zátoku a na proslulý ostrov Thanedd. Co ty na to?"
"Jdeme."
Ulicí rachotily povozy, dupali zde koně a voli, bednáři tudy kutáleli nové sudy, všude vládl neuvěřitelný spěch a lomoz. Ciri se z toho všeho zatočila hlava. Z nepozornosti sestoupila z dřevěného chodníku a uvízla po kotníky v blátě a hnoji. Fabio ji uchopil pod paží, ale ona se mu prudce vytrhla.
"Umím chodit sama!"
"Hm... No tak pojďme. Tohle je hlavní ulice našeho města. Jmenuje se Kardo a spojuje obě brány, Hlavní a Mořskou. Tudy se jde k rathausu. Vidíš tu věž se zlatou korouhvičkou? To je radnice. A tamhle, pod tím barevným štítem, to je dům ‚U rozepnutého korzetu'. A tam, ehm... tam nepůjdeme. Zkrátíme si cestu přes Rybí trh Okružní ulicí."
Odbočili a po chvíli vyšli na plácek plný vozů, pultů, beček a kádí. Všude bylo cítit rybinou. Obchod byl v plném proudu, zdálo se, že prodávající i kupující se snaží překřičet racky, kroužící nad jejich hlavami. U zdí okolních domů vysedávaly toulavé kočky, předstírajíce okázalý nezájem o prodávané ryby.
"Tvá paní," poznamenal Fabio, když kličkovali mezi prodejními pulty, "je velmi přísná."
"To je."
"Není tvoje blízká příbuzná, co? To se hned pozná."
"Vážně? A jak?"
"Je hrozně krásná," vysvětlil Fabio s bezohlednou upřímností mladého člověka.
Ciri sebou trhla, jako kdyby dostala žihadlo, ale než stačila Fabia uctít nějakou peprnou poznámkou, týkající se jeho pih anebo vzrůstu, jinoch ji už táhl pryč z rušného tržiště. Ani na okamžik nezavřel pusu, vysvětloval, že bašta nad pláckem se nazývá Zlodějská, že kámen na její stavbu pocházel z mořského dna, že stromy, které pod ní rostou, jsou v těchto místech vzácné platany.
"Jsi nějaká málomluvná, Ciri," vytkl dívce.
"Já?" podivila se. "Ale kdež. Jenom pozorně poslouchám, co mi říkáš. Vyprávíš docela zajímavě, víš? Zrovna jsem se tě chtěla zeptat..."
"Ptej se."
"Je odsud daleko do města Arethusy?"
"Je to kousek. Protože Arethusa není žádné město. Vystupme na hradby, ukážu ti ji. Tamhle jsou schody."
Schody byly strmé a hradby vysoké. Fabio sotva lapal po dechu - nebylo divu, když celou dobu něco povídal. Ciri se dověděla, že hradby Gors Velenu jsou postaveny poměrně nedávno, v poelfském období, že jsou pětatřicet stop vysoké a vybudované z tesaného kamene a cihel takzvaným kasematovým způsobem, jenž nejlépe odolává úderům obléhacích beranidel.
Nahoře je ovanul svěží mořský vítr. Ciri se s rozkoší nadechla, když opustili dusné a nehybné ovzduší městských uliček. Opřela se lokty o hranu zdi a pozorovala shora přístav - les stěžňů a ráhen kotvících zde lodí.
"Co je to, Fabio? Ta hora v moři?"

"Ostrov Thanedd."
Thanedd se zdál být velmi blízko. A nevypadal jako ostrov, nýbrž jako z moře se tyčící kamenný sloup, obří zikkurat, ovinutý serpentinou cesty vedoucí k jeho vrcholu, s nespočetnými schodišti a terasami. Na terasách se zelenaly parky a zahrady, na strmých útesech vystavěné paláce a letohrádky připomínaly vlaštovčí hnízda a budily dojem, že jsou vytesány přímo do skalních bradel té mořské hory.
"To všechno je dílo elfů," vysvětloval Fabio. "Elfské magie. Avšak od nepaměti náleží Thanedd čarodějům. Tamhlety lesklé kopule kousek pod vrcholem, to je zámek Garstang. Brzy na něm začne velký sněm mágů. A úplně na vršku, ta osamocená, vysoká věž, to je Tor Lara - Věž Racka..."
"Dá se tam dojít suchou nohou? Je to přece jenom kousek od břehu."
"Dá. Z pobřeží vede na ostrov kamenný most. Teď ho neuvidíš, poněvadž ho kryji stromy na výběžku. Ale všimni si červených střech na úpatí hory. To je zámek Loxia, do nějž most ústí. Pouze z Loxie můžeš vyjít na cestu, spojující horní terasy."
"A ty nádherné pavilóny a arkády v zahradách? Jak se udrží na skále, že nespadnou? Co je to za palác?"
"Právě to je Arethusa, na kterou ses ptala. Proslulá škola mladých čarodějek."
"Ach," olízla si Ciri rty. "Tak tam... Fabio?"
"Poslouchám."
"Vídáváš někdy dívky, které se tam učí? V té Arethuse?"
Hoch na ni pohlédl s nelíčeným údivem.
"Nikdy. Nikdo je nevídá. Ony mají zakázáno opouštět ostrov a chodit do města. A do školy nemá přístup nikdo zvenčí. Dokonce i purkmistr a kastelán, pokud čarodějkám něco chtějí, mohou nanejvýš do Loxie. Na nejnižší terasu."
"Tušila jsem to," pokývala hlavou Ciri, zahleděná na střechy Arethusy. "To není škola, ale vězení. Na moři, na skále, nad propastí. Vězení a basta."
"Snad, trochu," přiznal jinoch po krátké úvaze. "Odtamtud není jednoduché odejít. Ale adeptky jsou přece mladá děvčata. Nejde o to je věznit, nýbrž hlídat..."
"Předčím?"
"No..." zajíkl se chlapec. "Vždyť víš..."
"To tedy nevím."
"Hmmm... Myslím... Och, Ciri, přece je ve škole nedrží násilím. Ony samy chtějí..."
"No jasně," ušklíbla se dívka kysele. "Z vlastní vůle sedí ve vězení. Kdyby nechtěly, nedaly by se tam zavřít. Není to přece žádné umění, stačí jen zavčasu vzít nohy na ramena. Dříve než se tam dostaly, pak už to asi může být fuška."
"Cože? Vzít nohy na ramena? A kam by..."
"Ony," přerušila ho, "určitě neměly kam, chudinky. Fabio, kde leží město... Hirundum?"
Chlapec se na ni překvapeně podíval.
"Hirundum přece není žádné město," pravil. "Jen veliká zemědělská usedlost. Jsou tam sady a zahrady, kde se pěstuje zelenina a ovoce pro celé okolí. Mají tam také rybníky a sádky."
"Jak je to daleko? Kterým směrem? Ukaž mi."
"Proč to chceš vědět?"
"Ukaž, prosím."
"Vidíš silnici vedoucí na západ? Tam, co jedou ty vozy? Nějakých patnáct mil po ní leží Hirundum, jede se lesy..."
"Patnáct mil," zopakovala tiše Ciri. "Nedaleko. Na dobrém koni... Díky, Fabio."
"Za co mi děkuješ?"
"Jen tak. Teď mě zaveď na jarmark, jak jsi slíbil."
"Pojďme."
Takový ruch a shon, do jakého se dostali na městském rynku, Ciri snad ještě nezažila. V porovnání s ním budil hlučný rybí trh, přes nějž před chvíli procházeli, dojem klidného ústraní. Náměstí bylo ohromné, a přesto se zdálo, že budou moci jen zpovzdálí přihlížet, poněvadž do středu dění se nedostanou. Fabio se nicméně nebojácně vrhl do nejhustšího davu a za ruku ji táhl za sebou. Ciri se zatočila hlava.
Kupci křičeli, zákazníci hulákali, ve všeobecném zmatku ztracené děti fňukaly a brečely. Krávy bučely, ovce bečely, domácí ptactvo kejhalo a kdákalo. Trpasličtí řemeslníci upozorňovali na své zboží mlácením kladívky do plechových gongů, a když s tím nakrátko přestali, začali pro změnu nevybíravě klít. Z několika míst rynku bylo slyšet píšťaly, skřipky a cimbály potulných sumářů a vagantů. Ke vší smůle někdo neviditelný z davu dul jako pominutý na mosazný trombón. Rozhodně to nebyl žádný hudebník.
Ciri v poslední chvíli uskočila před středem uličky prchajícím a pronikavě kvičícím vepřem, ale upadla na klece se slepicemi. Vyskočila a šlápla na něco, co bylo měkké a zoufale zamňoukalo. Vzápětí se div nedostala pod kopyta velikánského, šeredného, smrdutého a řvoucího dobytčete, které si kosmatými boky razilo cestu davem.
"Co to bylo?" vyjekla, sotva nabrala rovnováhu. "Fabio?"
"Velbloud. Neboj se."
"Nebojím se, abys věděl!"
Zvědavě se rozhlížela okolo. Sledovala práci půlčíků, kteří před očima zákazníků vyráběli ozdobné čutory z kozí kůže, obdivovala roztomilé panenky, nabízené párem půlelfů. Zalíbily se jí výrobky z malachitu a jaspisu, méně už zamračený gnóm, který je prodával. Znaleckým okem si prohlédla meče v krámku zbrojíře a na chvilku se zastavila u děvčat pletoucích proutěné košíky. Vcelku došla k názoru, že jsou příjemnější způsoby obživy než práce vlastních rukou.
Trubač na trombón utichl. Pravděpodobně ho někdo zabil.
"Co tady tak nádherně voní?"

"Koláče," potěžkal Fabio měšec. "Nemáš chuť na jeden?"
"Ne. Mám chuť na dva."
Pekař jim podal tři koláče, přijal pětník a vrátil jim čtyři měďáky, z nichž jeden přelomil napůl. Ciri se již přestala čemukoliv divit, hltavě polykala koláč a přihlížela lámání mince.
"Teď už vím, proč se říká, že něco nestojí ani za zlámanou grešli," podotkla.
"Nejsou přece menší mince než groš," řekl Fabio s plnými ústy. "Tam, odkud pocházíš, máte půlgroše?"
"Ne," olízla si dívka prsty. "Tam, odkud pocházím, máme zlaté dukáty. Kromě toho bylo celé to složité lámání k ničemu."
"Proč?"
"Protože jsem dostala chuť na třetí koláč."
Koláče s povidly zapůsobily jako zázračný elixír; Ciri dostala dobrou náladu, rušné tržiště ji přestalo lekat a dokonce se jí zalíbilo. Nedovolila již Fabiovi, aby ji vláčel za sebou, naopak jej sama táhla k největšímu sběhu lidí, na místo, kde z improvizované tribuny z beden a sudů kdosi promlouval. Řečníkem byl postarší, otylý muž, podle oholené hlavy a šedivé kutny potulný mnich. Když se jemu podobní objevili v Ellanderu, neřekla jim Matka Nenneke jinak, než "ti bláznivíi fanatici".
"Jeden jest na světě zákon!" ječel tlustý kazatel. "Zákon bohů! Celý všehomír tomu zákonu podléhá, celý svět a vše, co na světě žije! Čáry a magie však odporují tomuto zákonu! Proto nechť jsou prokleti všichni mágové. Již se blíží den hněvu, v němž oheň nebeský spálí ten prokletý ostrov! Zhroutí se zdi Loxie, Arethusy a Garstangu, za nimiž se ti rouhači skrývají a kují své pikle! Zhroutí se..."
"A bude třeba znovu stavět, do prdele," zahučel vedle Ciri stojící zednický tovaryš ve vápnem ušpiněné haleně.
"Vzývám vás, lidé dobří a pobožní," vřískal mnich. "Nevěřte čarodějníkům, neobracejte se na ně ni o radu, ni o pomoc! Nenechte se svést jejich postavou ztepilou ani tváří hladkou, neboť pravdu říkám vám, že ti neznabozi jsou coby hrobky mramorové, zvnějšku bělostné a úhledné, leč uvnitř plné hniloby a zpráchnivělých kostí!"
"Slyšíte ho?" dotazovala se mladá žena s košíkem mrkve. "Na klapačce je silný. Na mágy štěká, poněvadž jim závidí, co jiného?"
"Samosebou," přisvědčil zedník. "Jen se na něj podívejte: hlavu má jak koleno a pupek jako měch. Čarodějové netloustnou, neplešatí... A čarodějky? Ha, spanilé a sličné napohled..."
"Protože temným silám za tu krásu duši zaprodaly!" křikl pomenší chlapík s ševcovským kladívkem za pasem.
"Ty jseš přece vůl, prťáku. Co bys dělal, kdyby nebylo dobrých paní z Arethusy? Díky nim máš co do huby!"
Fabio zatahal Ciri za rukáv a znovu se začali prodírat davem, který je poznenáhlu zanesl až do středu náměstí. Uslyšeli bubnování a hromový hlas, vyzývající ke klidu. Pochopitelně, lidem ani nepřišlo na mysl, aby se uklidnili a ztichli, avšak vyvolávači na dřevěné tribuně to nevadilo ani za mák. Uměl řvát jako tur a byl zřejmě zvyklý překřičet i ten největší tartas.
"Na vědomost se dává," rozvinul roli pergamenu, "že Hugo Ansbach, rodem půlčík, je zpod práva vyňat, neb elfským zločincům, Veverkám zvaným, v domě svém nocleh a pohoštění poskytoval. Taktéž kovář Justin Ingwar, rodem trpaslík, jenž těm lotrům hroty k šípům vykovával. Na oba jmenované purkrabí zatykač vydává a odměnu vypisuje. Kdo je lapí, tomu bude padesát korun na dlaň vyplaceno. Ale pokud jim někdo pomoc či úkryt nabídne, jejich spolupachatelem se tímto stane a stejný trest jako jim mu vyměřen bude. A jestli v osadě anebo ve vsi nalezeni budou, dotyčná osada anebo ves zaplatí..."
"Kdo z našinců by skřetům pomáhal," houkl někdo z davu. "Po jejich usedlostech je hledejte a pak do díry s nimi!"
"Proč do díry? Rovnou na šibenici s prašivými nelidmi!"
Vyvolávač četl další vyhlášky purkmistra a městské rady, které Ciri vůbec nezajímaly. Právě se snažila prodrat ven z davu, když na zadnici ucítila něčí ruku. Drzou, nestoudnou, zkušenou ruku.
Tlačenice jí sice nedovolila rychle se obrátit, ale na Kaer Morhen se naučila, pohybovat na místech a za podmínek, jež omezovaly jakýkoli pohyb. Podařilo se jí otočit. Zezadu se na ni tisknoucí mladý mnich se usmál - oplzle a arogantně.
No co, říkal ten úsměv, co teď uděláš? Jen zrudneš a na nic víc se nezmůžeš, co?
Klerik zjevně nikdy nenarazil na děvče, které se učilo u Yennefer.
"Dej ty slizké pracky pryč, ty oholená palice!" rozkřikla se vzteky zbledlá Ciri. "Chytni se za vlastní prdel, ty... Ty hrobko mramorová, hnilobná!!!"
Rozpřáhla se, aby v chumlu čumilů uvězněného chlípníka důkladně nakopla, ale Fabio ji už vlekl pryč z místa střetnutí. Když viděl, jak se dívka třese hanbou a vztekem, objednal jí u nejbližšího krámku pro uklidnění několik vdolečků sypaných mletým cukrem. Sotva je Ciri okusila, zapomněla na nechutnou událost. Zastavili se před místem, kde bývaly vyměřovány tresty. Na pranýři se zrovna nikdo nenacházel, kdežto šibenice byla vyzdobena girlandami květů a sloužila jako pódium tlupě potulných muzikantů. Vyparádění jako papoušci, hudli na své nástroje až v uších zaléhalo. Černovlasá dívka v živůtku pošitém zlatými mincemi, potřásajíc tamburínou a podupávajíc střevíčky na vysokém podpatku, tančila a zpívala rozpustilou písničku:

Čarodějku na procházce v háji uštkly zmije,
všichni hadi pochcípali, ale vědma žije.

Lidé okolo šibenice se řehtali a tleskali do rytmu. Prodavač vdolečků hodil do rozpáleného oleje další porci. Fabio zamrkal a pro jistotu odtáhl Ciri pryč.
Krámků a stánků zde bylo bezpočet a všechny nabízely něco na zub. Koupili si ještě krémové řezy, uzeného úhoře a po něm i něco opečeného na špejli - nepoznali, co to bylo, přesto si náramně pochutnali. Nakonec se zdrželi u beček s

kysaným zelím. Hojně ochutnávali, předstírajíce, že se chystají koupit větší množství, ale když měli už dost a se smíchem odcházeli, trhovkyně jim vynadala zlodějských spratků.
Putovali dále. Poslední peníze utratil Fabio za košík hrušek máslovek. Ciri se podívala na nebe, ale usoudila, že do poledne je ještě dost času.
"Fabio, co je v těch stanech a boudách tamhle pod zdí?"
"Různé atrakce. Chceš se podívat?"
"To se ví."
Před prvním stanem stáli výlučně muži. Zevnitř bylo slyšet unylou hru na flétnu.
"Černá Leila," hláskovala Ciri s obtížemi na plachtě rozpitý nápis, "odhaluje při tanci všechna tajemství svého těla... To je nějaká pitomost. Co za tajemství..."
"Pojďme někam jinam," odváděl ji Fabio s náhlým ruměncem ve tváři. "Podívej, tohle je lepší. Tady věští budoucnost. Mám ještě dva groše, to bude stačit..."
"Škoda peněz," ohrnula nos Ciri. "Co je to za věštbu za dva groše? Pro opravdové věštění je nutné mít ohromné nadání. I mezi čarodějkami sotva jedna ze sta může..."
"Mojí nejstarší sestře," skočil jí do řeči chlapec, "jedna bába předpověděla, že se brzy vdá. Vyplnilo se to. Co se šklebíš?"
"Nechci žádné věštby. A nechci se vdávat. Je horko a z toho stanu smrdí kadidlo. Jestli chceš, klidně tam zajdi, já počkám. Jenom nevím, nač ti bude taková věštba? Co bys chtěl vědět?"
"No..." vykoktal Fabio. "Nejvíc... Jestli budu cestovat. Chtěl bych cestovat, navštívit vzdálené kraje. Celý svět..."
Bude, uvědomila si dívka, pociťujíc nenadálou závrať. Bude se plavit na velké bílé plachetnici. Dopluje do míst, která nikdo před ním neviděl. Fabio Sachs - objevitel. Nazvou po něm mys, výběžek světadílu, který dnes nemá ještě ani jméno. Bude mít čtyřiapadesát let, ženu, syna a tři dcery, když zemře daleko od nich, daleko od domova... Na nemoc, která také ještě nemá ani jméno...
"Ciri! Co je s tebou?"
Otřela si dlaní obličej. Měla pocit, že se vynořuje z vody, že se vrací k hladině ze dna hlubokého, ledového jezera.
"Tto nic," zabreptala, zmateně se rozhlížejíc kolem sebe. "Udělalo se mi nevolno. To je z toho horka. A z toho smradlavého kadidla."
"Spíše z toho zelí," usoudil Fabio. "Proč jsme se tak přecpali. Mně je taky nějak šoufl."
"To bude dobré," zvedla Ciri odhodlaně hlavu. Skutečně jí už bylo lépe. Myšlenky, které jí jako vichr proletěly hlavou, zmizely v nepaměti. "Pojď, Fabio. Jdeme dál."
"Chceš hrušku?"
"Jasnačka, že chci."
Pod hradební zdí parta kluků roztáčela káču. Káču, pečlivě omotanou provázkem, bylo třeba nacvičeným trhnutím, připomínajícím prásknutí bičem, uvést do vířivého pohybu tak, aby obíhala po přesně vymezených polích, nakreslených křídou na dlažbě. Pouliční cháska hrála o peníze. V káče dokázala v dětství Ciri obehrát většinu kluků na Skellige, později všechny spolužačky v klášterní škole. Už rozvažovala, kterak se zapojit do hry a obrat místní uličníky o poslední měďák a třebas i o roztrhaná kaťata, když tu její pozornost upoutalo hlučné halekání.
Na konci řady stanů a stánků pod obloukem kamenného schodiště stála půlkruhová zástěna z plachet napjatých na ráhnových tyčích. Dva stožáry tvořily vchod, v němž stál vysoký, od neštovic poďobaný chlap, ustrojený po námořnicku, v pruhovaných kalhotách a nepromokavých holínkách. Před ním se tísnila početná skupina lidí. Za vstupné, činící několik drobných mincí, je poďobaný pouštěl za ohrazení. Peníze sypal do měšce, cinkal jimi a chraptivě pokřikoval:
"Ke mně, dobří lidé! Všichni sem! Na vlastní oči zde spatříte nejstrašnějšího netvora, jehož bohové stvořili! Hrůza a děs! Živoucí bazilišek, jedovatý postrach zerrikánských pouští, vtělený běs a nenasytný lidožrout! Podobnou příšeru jste ještě neviděli, lidé! Nedávno uloven a na lodi teprve nyní do vašeho města dopraven! Prohlédněte si strašného baziliška na vlastní oči, protože živého jej nikde jinde nespatříte! Poslední příležitost! Tady, u mě, za pouhé tři pětky! Ženy s dětmi za dvě!"
"Ha," vyhrkla Ciri, odhánějíc vosu od nakousnuté hrušky. "Bazilišek. A živý. Toho si musím rozhodně prohlédnout. Viděla jsem ho zatím jenom na obrázcích. Pojď, Fabio."
"Nemám už peníze."
"Já mám. Zaplatím za oba, jen pojď."
"Šest," zamručel poďobaný, dívaje se do dlaně. "Tři pětníky za osobu. Levněji akorát ženský s děckama..."
"On," ukázala Ciri ohryzanou hruškou na Fabia, "je to děcko. A já jsem ženská."
"Ženský s děckem v náručí," odsekl poďobaný. "Přidej ještě dvě pětky, ty prohnaná škeble, nebo se kliď a nezdržuj ostatní. Pospěšte si, lidičky, už jenom pár volných míst!"
Za plachty vpuštění měšťané, utvořili kruh okolo dřevěné klece, přikryté ošoupaným kobercem. Poďobaný námořník pustil dovnitř poslední diváky, protlačil se mezi lidmi a dlouhým bidlem shodil koberec dolů. Obecenstvo zašumělo a o krok couvlo.
"Správně činíte, vážené publikum," pochválil je námořník. "Nepřibližujte se, neboť to muže být životu nebezpečné."
V kleci, pro něj na první pohled příliš těsné, ležel svinutý ještěr. Tmavé šupiny kreslily na jeho dlouhém těle souměrný vzor. Když poďobaný zabouchal bidlem na klec, plaz se pohnul, zaskřípal šupinami o dřevěnou mříž, zvedl hlavu a výhružně zasyčel. Kuželovité bílé zuby nápadně kontrastovaly s téměř černými šupinami, lemujícími jeho tlamu. Diváci hlasitě vydechli. V náručí jedné z žen se pronikavě rozštěkal malý chundelatý psík.
"Hleďte pozorně, dobří lidé," zahájil námořník svou přednášku, "a radujte se, že v našich krajinách podobné obludy

nežijí. Tento bazilišek pochází až z daleké Zerrikánie. Nechoďte k němu blíž, i když je v kleci uvězněn, samotným svým dechem vás otrávit může."
Ciri a Fabio se konečně prodrali kruhem okounějících lidí.
"Ze všech bestií na tomto světě je bazilišek tou nejjedovatější," pokračoval ve výkladu námořník, opíraje se o bidlo jako zbrojnoš o halabardu. "Je králem všech jedovatých hadů. Kdyby se baziliškové vyskytovali hojněji, jistojistě by vše živé na světě zahubili. Naštěstí je to však netvor převelice vzácný, neboť se rodí z vejce kohoutem sneseného. Jak sami víte, lidičky, ne každý kohout vejce snáší, nýbrž jen takový zvrhlík, který jinému kohoutovi prdel nastavuje..."
Čumilové zareagovali ulehčeným smíchem na nevybíravý žert. Nesmála se jedině Ciri; upřeně pozorovala zvíře, jež, vyplašeno lidmi a hlukem, pokoušelo se v těsné kleci marně roztáhnout blanitá křídla.
"Takovým kohoutem snesené vejce," vysvětloval poďobaný, "musí sto a jeden jedovatý had vysedět. A když se bazilišek vylíhne..."
"Tohle není bazilišek," prohlásila Ciri a ukousla si máslovky. Poďobaný námořník se na ni křivě podíval.
"Povídám, když se bazilišek vylíhne," opakoval podrážděně, "všechny hady v hnízdě sežere a jejich jed pozře, leč újmu žádnou mu to neučiní. Sám tím jedem tak prosákne, že nejen zubem, nejen dotykem, ale pouhopouhým dechem otrávit muže. I kdyby se obrněný rytíř s baziliškem utkal a kopím jej probodl, tak jed by po dřevci vystoupil a rytíře i s koněm na místě sklátil."
"To není pravda," řekla nahlas Ciri a vyplivla jadérko.
"Pravda pravdoucí!" protestoval námořník. "Zahubí jezdce i s koněm!"
"Hloupost!"
"Ticho buď, holka!" napomenula Ciri městka s psíkem. "Nevyrušuj. Chceme poslouchat a podivovat se."
"Ciri, přestaň," zašeptal Fabio, odstrkávaje ji stranou. Děvče se na něj zamračilo, ale z jeho košíku vylovilo další hrušku.
"Každé zvíře ve zmatku prchá," zvýšil hlas námořník, aby přehlušil šum mezi obecenstvem, "když jen zaslechne baziliškův sykot. Každé zvíře uteče, dokonce i drak, ba co dím, dokonce i kokodrýl. A kokodrýl je strašlivé stvoření, kdo ho viděl, ten mi za pravdu dá. Jen jedno zvíře se baziliška neleká - a to je kuna. Ledva kuna baziliška zahlédne, do lesa horempádem běží a tam býlí, které jen ona sama zná, vyhledá a sežere. Po tom býlí ji jed baziliška uškodit nedokáže a ona může ukousat bestii až na smrt."
Ciri vyprskla a napodobila rty jistý neslušný zvuk.
"Poslouchej, ty makrelo přemoudřelá!" nevydržel podobáný námořník. "Jestli ti něco nejde pod frňák, seber se a vypadni odsud! Nikoho nenutím, aby mě poslouchal a baziliška okukoval!"
"Říkám, že to není žádný bazilišek."
"Vážně? Co to tedy je, ty hubatá náno?"
"Viverna," odvětila Ciri a zahodila ohryzek. "Mladá, ne zcela dorostlá, zanedbaná a vyhladovělá. Ale viverna a basta. Ve Starší Mluvě wyvern."
"Hleďte na ni!" houkl poďobaný. "Jaká učená dáma nás navštívila! Zavři tu nevymáchanou klapačku, nebo tě..."
"Ouha!" okřikl ho plavovlasý mladík v aksamitové čapce a hladkém kabátci panoše, držící pod paží útlou, bledou dívenku v šatech meruňkové barvy. "Nevyhrožuj, zvěrolape! Nerozkřikuj se na mladou šlechtičnu, abych tě na místě mečem neztrestal. Něco mi tady zavání podvodem."
"Jakým podvodem, mladý pane rytíři?" bránil se dotčeně námořník. "Lže, ta usmr... Chtěl jsem říci, mýlí se ta urozená mladá dáma. Tohle je bazilišek."
"Viverna," řekla Ciri.
"Jaká ‚verna'? Bazilišek. Jen se podívejte, jak syčí, jak hryže mříže. To jsou zuby. Zuby má jako..."
"Jako viverna," dokončila Ciri.
"Když jsi sežrala všechen rozum," upřel na ni námořník pohled, za nějž by se nemusel stydět ani opravdový bazilišek, "běž ke kleci, ať na tebe bazilišek dýchne. V tu ránu všichni uvidí, jak zmodráš a padneš na zem. Jenom to zkus."
"No prosím," vytrhla se Ciri Fabiovi a vykročila vpřed.
"To nedovolím!" zvolal plavovlasý panoš, pustil svou meruňkovou společnici a zastoupil Ciri cestu. "To nesmíš. Nedávej život v sázku, urozená panno."
Ciri, kterou doposud nikdo takto netituloval, polil ruměnec a zamrkala na mladíka způsobem, který měla mnohokrát odzkoušený na ellanderském písaři Jarrem.
"Nehrozí žádné nebezpečí, šlechetný rytíři," usmála se svůdně, jak to odkoukala od Yennefer. "Nic se mi nemůže stát. Ten jedovatý dech je donebevolající nesmysl."
"Chci tedy stát při tobě," položil mladík ruku na jílec mečíku. "Ku tvé ochraně a obraně. Dovolíš?"
"Dovolím."
Ciri překvapilo, jaké zadostiučinění a potěšení jí přinesl výraz tváře krasotinky v meruňkových šatech.
"Já ji chráním a bráním," pohlédl na panoše vyzývavě Fabio. "A rovněž budu stát po jejím boku."
"Ale pánové," zvedla nos Ciri. "Více důstojnosti. Netlačte se, dostane se na oba."
Kruh diváků se zavlnil, když se směle přiblížila ke kleci. Dech obou jinochů málem cítila na zátylku. Viverna vztekle zasyčela a zazmítala se, až je do nosu uhodil plazí zápach. Fabio nahlas vydechl, ale Ciri necouvla. Postoupila ještě blíže a vztáhla paži, že se málem dotkla klece. Netvor se vrhl proti mřížím, zatínaje zuby do prutů. Dav se opět zavlnil, někdo vykřikl.
"Tak co?" otočila se Ciri a pyšně si zapřela ruce v bok. "Jsem mrtvá? Zahubil mě ten smrtelně jedovatý netvor? Copak je to za baziliška..."
Zarazila se. Uviděla, jak oba hoši zbledli, že by se v nich krve nedořezal. Bleskově se otočila a spatřila, jak dva pruty

klece povolují pod náporem rozlíceného ještěra. Z dřevěného rámu vypadly rezavé hřeby.
"Utíkejte!" zakřičela z plných plic. "Rozbíjí klec!"
Diváci se s polekanými výkřiky vrhli k východu. Někteří se pokoušeli přelézt přes plachty, ale jen se do nich zamotali a strhli je i na ostatní, takže panika ještě vzrostla. Plavovlasý jinoch popadl Ciri za rameno právě v okamžiku, kdy chtěla odskočit. V důsledku toho se oba zapotáceli a upadli. Povalili přitom též Fabia. Chlupatý pejsek se rozštěkal, poďobaný námořník chrlil kletby a meruňková dívenka začala vyděšeně pištět.
Dřevěná mříž se s praskotem rozletěla, viverna se osvobodila. Námořník přiskočil a snažil se ji zadržet bidlem, ale netvor mu je jediným úderem tlapy vyrazil z rukou, nahrbil hřbet a šlehl po muži ostnatým ohonem. Poďobaný obličej zalila krev. Viverna roztáhla zmrzačená křídla a se vzteklým zasyčením se vrhla na Ciri, Fabia a panoše, snažící se zvednout se země. Uši drásající pištění ustalo, protože meruňková bledulka upadla v mdlobách naznak. Ciri se napjala ke skoku, avšak v jediném okamžení si uvědomila, že jej už nestihne.
Zachránil je chundelatý psík. Vyprostil se z náručí své paní, válející se na zemi a zamotané do vlastních šesti spodniček, a s pronikavým štěkotem se vrhl proti netvorovi. Viverna zasyčela, nepostřehnutelně rychlým pohybem přišlápla nebojácné zvířátko přední tlapou a zaryla do něj tesáky. Pejsek bolestně zaskučel.
Panoš se zvedl na kolena a sáhl k pasu, avšak jílec nenahmátl. Ciri byla pohotovější, rychlým pohybem vytáhla chlapcův meč z pochvy, vyskočila a otočila se v půlobratu. Netvor se prudce zvedl. V zubaté tlamě držel utrženou psí hlavu.
Zdálo se jí, že všechny na Kaer Morhen nacvičené pohyby se vykonaly samy, takřka bez její vůle, bez jejího přispění. Sekla zaskočeného ještěra do břicha a unikla bleskurychlou piruetou, takže poraněný netvor udeřil do prázdna. Ciri mu přeskočila přes šupinatý hřbet, vyhnula se švihnutí ohonu a jistě, pevně sekla vivernu do krku. Odskočila, podvědomě provedla teď již nepotřebný únik a širokým obloukem zopakovala svůj úder. Tentokrát přeťala obratle. Viverna se napjala a znehybněla, jen dlouhý ocas se ještě svíjel a zběsile tloukl do písku.
Dívka se sklonila a rychle vtiskla zkoprnělému panoši do dlaně zakrvácenou zbraň.
"Už je po všem!" zavolala na sbíhající se sousedy a z plachty se vyprošťující diváky. "Obluda nežije! Tenhle neohrožený rytíř ji usmrtil!"
V následující chvíli se jí obrátil žaludek, neviditelná ruka jí stiskla hrdlo a v očích se jí zatmělo. Něco ji strašlivou silou uhodilo do zad a do týla, až jí cvakly zuby. Před očima uviděla oblohu. To, co ji uhodilo, byla země.
"Ciri..." hlesl vedle ní klečící Fabio. "Co je s tebou? Jsi bledá jako smrt..."
"Škoda," vypravila ze sebe s námahou, "že nemůžeš vidět sám sebe."
Všude kolem se tlačili zvědavci. Několik odvážlivců rýpalo klacky do mrtvého těla viverny, několik lidí se sklánělo nad zraněným námořníkem, zbytek provolával slávu rekovnému panoši, udatnému drakobijci, který jediný neztratil hlavu a zabránil krveprolití. Panoš objímal svou meruňkovou společnici a upíral nechápavý pohled na čepel svého meče, na níž zasychala ještěří krev.
"Můj hrdino," vzdychala mu na šíji meruňková panenka. "Můj zachránce. Můj milovaný."
"Fabio," promluvila slabým hlasem Ciri, vidouc, že na místo dorazila i městská stráž. "Pomoz mi vstát a odveď mě odtud. Rychle."
"Ubohé děti," politovala je tlustá panička v čepci, když se prodírali mezi okounějícími lidmi. "To byla hrůza! Ojoj, nebýt toho mladého rytíře, vaše matky by si oči vyplakaly."
"Zjistěte, u koho je ten mládenec v pážecí službě!" hlaholil řemeslník v kožené zástěře. "Jeho čin je hoden pásu a ostruh!"
"A zvěrolapa na pranýř! Potrestat ho! Takovou potvoru do města, mezi lidi..."
"Vodu, vodu! Ta panna znovu omdlévá!"
"Moje nebohá Muška!" bědovala měštka, sklánějíc se nad tím, co zůstalo z jejího psíka. "Můj nešťastný mazlíček! Lidéééé!!! Chyťte tu holku, tu výtržnici, co draka rozzuřila! Kde je? Najděte ji! Ne zvěrolap, ale ona je všemu vinna!"
Městští bičíci s početnými dobrovolnými pomocníky se začali prodírat davem a pátravě se rozhlížet. Ciri potlačovala mrákoty.
"Fabio," zašeptala. "Rozdělme se. Sejdeme se za chvíli v té uličce, kterou jsme přišli. Běž. Kdyby tě někdo zastavil a vyptával se na mne, tak mě neznáš a nevíš, kdo jsem."
"Ale Ciri..."
"Běž!"
Stiskla v dlani chrysopras, který dostala od Yennefer, a rychle vyslovila aktivizující zaklení. Kouzlo zaúčinkovalo ihned - v poslední chvíli. Strážní, kteří už byli jenom pár kroků od ní, se zmateně zastavili.
"Kam se poděla?" podivil se jeden z nich, přestože měl dívku rovnou před nosem. "Mor na ni! Teď tady byla."
"Tam, tam!" zvolal druhý a ukázal opačným směrem.
Ciri se otočila a zvolna odcházela, stále ještě lehce omámena prožitým vzrušením a aktivací amuletu. Magický kámen působil: nikdo ji neviděl, nikdo si jí nevšímal. Zhola nikdo. V důsledku toho, než se dostala z tlačenice, utržila nepočítaně postrků, štulců, ran a nakopnutí. Taktak uskočila před z vozu shozenou těžkou bednou a jen náhodou jí něčí vidle nevypíchly oko. Zaklení, jak vyšlo najevo, mělo své dobré i špatné stránky - a stejně výhod, jakož i vad.
Oživení amuletu netrvalo dlouho. Ciri neměla dost síly, aby jej zcela ovládla a prodloužila čas jeho působení. Naštěstí kouzlo skončilo v příhodné chvíli, to už se dostala z davu a v boční uličce zastihla čekajícího ji Fabia.
"Ach, Ciri," řekl s ulehčením chlapec. "Tady jsi. Začínal jsem se obávat..."
"Zbytečně. Pojďme rychle. Už je po poledni, musím se vrátit."
"S tou příšerou sis poradila skvěle," pohlédl na ni Fabio s obdivem. "Nikdy jsem nic podobného nespatřil. Kde ses to naučila?"

"Co? Vivernu přece zabil ten panoš."
"Nelži. Viděl jsem na vlastní oči..."
"Nic jsi neviděl! Prosím tě, Fabio, nikomu ani slovo. Nikomu. Zvláště paní Yennefer. Jé, ta by mi dala, kdyby se o tom dozvěděla..."
Zarazila se.
"Oni," ukázala za sebe, "měli pravdu. Já jsem vivernu vydráždila. Kvůli mně..."
"Kvůli tobě ne," řekl Fabio s jistotou. "Klec byla zfušovaná halabala a mohla povolit kdykoli: za hodinu, zítra anebo pozítří. Dobře, že jsi u toho byla ty, protože jsi zachránila..."
"Panoš zachránil!" křikla Ciri. "Panoš. Vtluč si to konečně do hlavy! Jestli mě prozradíš, tak si mě nepřej! Proměním tě v něco... V něco šeredného! Já znám kouzla, nemysli si. Začaruji tě..."
"Tak už toho bylo dost!" ozvalo se jim za zády. To promluvila jedna ze dvou žen, které se za nimi znenadání objevily. Měla černé, hladce zčesané vlasy, úzké rty a lesklé oči. Přes ramena měla přehozen krátký pláštík z fialového saténu, lemovaný kožešinou šedé veverky.
"Proč nejsi ve škole, adeptko?" zeptala se Ciri přísným, zvučným hlasem, měříc si ji pronikavým pohledem.
"Počkej, Tissaio," promluvila druhá žena, mladší, vysoká a plavovlasá, v zelených šatech s hlubokým výstřihem.
"Neznám ji. Snad ani není..."
"Samozřejmě, že je," nenechala ji dokončit černovlasá. "Jsem si jista, že je to jedna z tvých svěřenek, Rito. Nemůžeš přece znát všechny. Určitě proklouzla z Loxie v tom zmatku kolem ubytování. Sama se nám hned přizná. Nu, adeptko, čekám..."
"Na co?" zamračila se Ciri.
Žena stiskla úzké rty a popotáhla si manžety rukaviček.
"Komu jsi ukradla kamuflážní amulet? Anebo kdo ti ho dal?"
"Co?"
"Nechtěj, aby mi došla trpělivost, adeptko. Chci znát tvoje jméno, třídu a kdo je tvou preceptorkou. Ihned!"
"Co?"
"Nedělej hloupou, adeptko! Jak se jmenuješ?"
Ciri zaťala zuby a v očích jí zeleně zasvítilo.
"Anne Ingeborge Klopstock," odsekla drze.
Žena zvedla ruku a Ciri si okamžitě uvědomila nepříjemnost jejího - a svého - omylu. Pouze jedenkrát, rozhněvána jejím neustálým reptáním a odmlouváním, jí Yennefer předvedla, co dokáže paralyzující kouzlo. Byl to ošklivý pocit. Teď také.
Fabio vykřikl a vrhl se jí na pomoc, avšak druhá žena, ta plavovlasá, ho popadla za límec a přidržela na místě. Hoch se snažil vytrhnout, ale paže té ženy byla jako ze železa. Ciri se zatím nemohla ani hnout. Měla pocit, jakoby vrostla do země. Černovlasá žena na ni upřela lesklé oči.
"Nejsem sice nakloněna tělesným trestům," pravila odměřeně, uhlazujíc shrnutou jelenici svých rukavic, "ale postarám se ti o důkladný výprask, adeptko. Ne za neposlušnost, ne za chození za školu, ne za krádež amuletu. Budeš zbita za to, že jsi nepoznala Velmistryni."
"Ne!" vzpíral se Fabio. "Nesmíš jí ublížit, vznešená paní! Já jsem zaměstnán v bance pana Molnara Giancardiho a ta dívka je..."
"Tiše!" okřikla ho Ciri. "Drž..."
Bleskově a bezohledně použité zaklетí ji rázem umlčelo. V ústech ucítila chuť krve.
"Nuže," pobídla Fabia ta plavovlasá, pouštějíc ho a upravujíc mu zmačkaný límec. "Mluv. Kdopak je ta pyšná panenka?"

*

Voda vysoko vystříkla a Marguerita Laux-Antille se vyhoupla na okraj bazénu. Ciri se nedokázala přinutit, aby odvrátila zrak. Yennefer viděla svlečenou mnohokrát a nesoudila, že by některá žena mohla mít ještě krásnější postavu. Mýlila se. Při pohledu na nahou Margueritu Laux-Antille by závistí zbledly i bělostné mramorové sochy bohyň a nymf.
Čarodějka zvedla džber se studenou vodou a vylila na sebe s hlasitým zaklením jeho obsah.
"Hej, děvče," kývla na Ciri. "Buď té dobroty a podej mi osušku. A přestaň už na mne tak civět."
Ciri uraženě frkla. Když Fabio prozradil její totožnost, čarodějky ji za náramného pobavení celého okolí vlekly přes půl města k bance. Tam se vše, jasná věc, vysvětlilo. Čarodějky se omluvily Yennefer a vysvětlily jí své chování. Šlo o to, že adeptky z Arethusy byly dočasně přestěhovány do Loxie, poněvadž ve škole byli ubytováni účastníci a hosté konventu čarodějů. Toho prý několik adeptek využilo a uteklo z Thaneddu do města. Když na sebe Ciri upozornila použitím amuletu, považovaly ji Marguerita Laux-Antille a Tissaia de Vries za jednu ze záškolaček.
Čarodějky se omluvily Yennefer. Ani jedné z nich však nepřišlo na mysl omluvit se Ciri. Yennefer z ní během celého objasňování situace nespustila zrak a Ciri cítila, jak jí planou uši. A což teprve chudák Fabio, Molnar Giancardi si ho podal, až měl chlapec slzy v očích. Ciri bylo nebožáka líto, ale zároveň mu byla vděčná - dodržel slovo a o viverně se ani slůvkem nezmínil.
Jak se ukázalo, Yennefer dobře znala jak Tissaiu, tak Margueritu. Čarodějky ji pozvaly ke "Stříbrné volavce", což bylo nejelegantnější a samozřejmě též nejdražší ubytovací zařízení v Gors Velenu. Tissaia de Vries se sem nastěhovala hned po příjezdu do města a nikterak nespěchala s odjezdem na ostrov. Marguerita Laux-Antille, která byla, jak vyšlo najevo, rektorkou Arethusy, přijala pozvání své kolegyně a načas s ní sdílela její appartement. Podnik byl skutečně luxusní, ve

sklepení měl dokonce vlastní lázeň, kterou si čarodějky pronajaly celou k vlastnímu užívání, ačkoliv to muselo stát hříšné peníze. Yennefer a Ciri byly pozvány právě sem, a tak všechny čtyři už několik hodin trávily v teplé vodě bazénu, v páře, prostě v příjemném soukromí. Čarodějky přitom přetřásaly nejnovější klepy.
Ciri podala Margueritě osušku. Čarodějka ji na oplátku lehce štípla do tváře. Ciri opět frkla a se šplouchnutím skočila do rozmarýnem vonící vody.
"Plave jako malý delfín," zasmála se Marguerita, lehajíc si vedle Yennefer na dřevěný rošt. "Jako mořská najáda. Dáš mi ji, Yenno?"
"Proto jsem ji přivezla."
"Do kterého ročníku ji mám zařadit? Zná základy?"
"Zná. Ale ať začne jako všechny, od přípravky. To jí neuškodí."
"To je rozumné rozhodnutí, Yennefer," pochválila ji Tissaia de Vries. Na mramorové, jemně orosené desce stolu již chvíli přepečlivě rozestavovala poháry na pití. "Děvče si snadněji zvykne, když začne výuku s jinými novickami."
Ciri vylezla z bazénu, usedla na jeho okraj, čvachtala nohama ve vodě a ždímala si vlasy. Yennefer a Marguerita si tiše povídaly, utírajíce si chvílemi zpocené tváře houbami namáčenými ve studené vodě. Do lněného prostěradla zahalená Tissaia se rozhovoru neúčastnila, budila dojem, že je zcela zaujata přerovnáváním servírovacího stolku.
"Prosím o prominutí, vznešené dámy!" ozval se odněkud shora hlas majitele podniku. "Nerad vás obtěžuji, ale je zde... důstojník stráže. Prý s naléhavou záležitostí za paní de Vries."
Marguerita Laux-Antille se zahihňala a zamrkala na Yennefer, načež obě čarodějky jako na povel shodily z beder ručníky a zaujaly vyzývavé, neobyčejně necudné pózy.
"Nechť důstojník vstoupí!" zavolala Marguerita, dusíc se smíchem. "Jsme připraveny na jeho návštěvu!"
"Jako malé děti," povzdechla si Tissaia de Vries a zakroutila hlavou. "Zahal se, Ciri."
Důstojník vstoupil, leč rozpustilý žert se čarodějkám nezdařil. Důstojník při pohledu na ně neupadl do rozpaků, nezrudl, neotevřel ústa dokořán ani nevytřeštil oči. Důstojníkem stráže totiž byla žena. Vysoká, štíhlá bojovnice s tlustým černým copem a mečem po boku.
"Paní," oznámila suše žena, když se se zachřestěním kroužkové zbroje uklonila Tissai de Vries, "hlásím splnění tvých příkazů. Žádám o povolení k návratu k posádce."
"Povoluji," přikývla Tissaia. "Děkuji za eskortu a za veškerou pomoc. Šťastnou cestu."
Yennefer se posadila, prohlížejíc si červenozlatočernou kokardu na rameni bojovnice.
"Neznám tě náhodou?"
Bojovnice se odměřeně uklonila a otřela si zpocené čelo. V lázni bylo horko a ona měla na sobě drátěnou košili a koženou vestu.
"Bývám často ve Vengerbergu, paní Yennefer," vysvětlila. "Jmenuji se Rayla."
"Podle kokardy sloužíš u zvláštních jednotek krále Demawenda?"
"Ano, paní."
"V hodnosti?"
"Kapitána."
"Skvělé," rozesmála se Marguerita Laux-Antille. "V Demawendově vojsku konečně začali udělovat důstojnické patenty pravým chlapům."
"Smím odejít?" vzpřímila se bojovnice a položila dlaň na hlavici meče.
"Smíš."
"Vycítila jsem v tvém hlase nějaké nepřátelství, Yenno," poznamenala po chvíli Marguerita. "Co máš proti paní kapitánce?"
Yennefer vstala a vzala se stolku dva poháry.
"Víš něco o sloupech na rozcestích zemských stezek?" zeptala se. "Musela bys je vidět, cítit zápach tlejících mrtvol. Ty sloupy jsou dílem takových, jako je ona. Zvláštní jednotky - banda hrdlořezů!"
"To je válka, Yennefer. Tahle Rayla musela nejednou vidět svoje spolubojovníky, kteří padli živí do rukou Veverek. Zavěšené na stromech jako cíle pro cvičnou lukostřelbu. Oslepené, vykleštěné, s údy spálenými v ohništích. Za ukrutnosti, kterých se Scoia'tael zhusta dopouštějí, by se nestyděla samotná Falka."
"Ani činnost zvláštních jednotek se příliš neliší od metod, které používala Falka. Ale o to nejde, Rito. Nepláču nad osudem elfů, vím, co znamená válka. Jenže také vím, jak se válka vyhrává. Vyhrávají ji vojáci, kteří oddaně a obětavě brání svou zem, svůj domov. Ne takoví, jako je tato Rayla - žoldáci, kteří zabíjejí pro peníze, kteří se neumějí ani nechtějí obětovat. Oni dokonce ani neví, co je to obětavost. A pokud ví, opovrhují jí."
"Čert ji vem, její obětavost i její opovržení. Co je nám po ní? Ciri, hoď něco na sebe a zaběhni nahoru pro nový džbán. Mám chuť se dneska opít."
Tissaia de Vries vzdychla. Margueritě to neušlo.
"Naštěstí," zachichotala se, "už nejsme ve škole, milá Mistryně. Můžeme dělat, co se nám zlíbí."
"I v přítomnosti budoucí adeptky?" otázala se kousavě Tissaia. "Když jsem byla rektorkou Arethusy já..."
"Pamatujeme, pamatujeme," přerušila ji s úsměvem Yennefer. "Ani kdybychom chtěly, nemůžeme zapomenout. Skoč pro ten džbán, Ciri."
Zatímco nahoře čekala na víno, byla Ciri svědkem odjezdu bojovnice a jejího malého, čtyřčlenného oddílu. Se zvědavostí a údivem sledovala jejich chování, vzhled, výstroj a výzbroj. Rayla, kapitán s černým copem, se dohadovala s majitelem hostince.
"Nebudu čekat do rána! Kašlu na to, že jsou brány zavřené, chci okamžitě za hradby! Dobře vím, že máš ve stájích skrytou fortnu. Rozkazuji ti, abys nám ji otevřel!"

"Ale nařízení..."
"Kašlu i na tvoje nařízení! Plním příkaz Arcimistryně de Vries!"
"Dobře, kapitáne. Už se nerozčiluj. Otevřu vám."
Jak se ukázalo, tajná fortna byla úzká, důkladně zajištěná branka, vedoucí rovnou za městské hradby. Než Ciri donesl sklepník plný džbán, viděla ještě, jak Rayla a její vojáci opouštějí hostinec i město.
Zamyslela se.

*

"No konečně," zaradovala se Marguerita při pohledu na Ciri - či spíš na plný džbán. Ciri postavila džbán na stolek - očividně nesprávně, neboť Tissaia de Vries bezodkladně upravila jeho umístění. Yennefer nalila víno do pohárů a pokazila tak celé rozestavení, které musela Tissaia znovu urovnávat. Ciri si s hrůzou představila Tissaiu na místě učitelky.
Yennefer a Marguerita se pustily do dalšího klevetění a vyprazdňování džbánu. Ciri bylo jasné, že zanedlouho bude muset zajít pro další. Zamyšleně poslouchala rozmluvu čarodějek.
"Ne, Yenno," zavrtěla hlavou Marguerita. "Máš zastaralé informace. S Larsem jsem se definitivně rozešla. Elaine deireádh, jak říkají elfové."
"A proto se chceš opít?"
"Kromě jiného," přitakala Marguerita. "Stýská se mi, nepopírám. Koneckonců jsem to s ním táhla čtyři roky. Ale muselo to skončit, z takové mouky se chléb nepeče..."
"Zvláště," podotkla Tissaia de Vries, dívaje se proti světlu na víno v poháru, "že Lars byl ženatý."
"Právě tomu jsem velký význam nepřikládala," pokrčila rameny krásná čarodějka. "Všichni přitažliví muži v příhodném věku jsou ženatí, s tím se nedá nic dělat? Lars mě miloval. I mně se nějakou dobu zdálo... Ach, proč to znovu rozpitvávat? Chtěl příliš, chtěl omezit mou svobodu. Mne myšlenka na monogamii nijak nenadchla. Vzala jsem si příklad z tebe, Yenno. Vzpomínáš na náš rozhovor ve Vengerbergu? Tehdy, když ses rozhodla rozejít s tím svým zaklínačem? Radila jsem ti tenkrát, aby sis to rozmyslela, že lásku nenajdeš jen tak na ulici. Nicméně pravdu jsi měla ty - láska je láska a život je život. Láska pomíjí..."
"Neposlouchej ji, Yennefer," zasáhla do rozmluvy Tissaia. "Je zahořklá a plná žalu. Víš, proč nejde na zahajovací banket? Protože se stydí ukázat bez muže, který ji doprovázel po čtyři léta. Kterého jí každá záviděla. Kterého ztratila, poněvadž nedokázala docenit jeho lásku."
"Nepromluvíme si radši o něčem jiném?" navrhla Yennefer navenek lhostejným, leč přece jen poněkud stísněným hlasem. "Ciri, nalej nám... Hrome, ten džbán byl nějak malý. Buď tak hodná a přines ještě jeden."
"Přines rovnou dva," ozvala se Marguerita. "Za odměnu dostaneš doušek a budeš si moci sednout k nám, abys nemusela z dálky natahovat uši. Tvoje výuka začne hned tady, ještě než se dostaneš do Arethusy."
"Výuka?" obrátila Tissaia očike stropu. "Bohové!"
"Tiše, ctěná Mistryně," pleskla se Marguerita hlasitě dlaní do mokrého stehna. "Nyní jsem rektorkou školy já. Nepodařilo se ti utopit mě při závěrečných zkouškách."
"Skoro toho lituji."
"Představ si, že já také. Dnes bych měla soukromou praxi jako Yenna, nemusela bych se otravovat s mladými adeptkami, utírat nos těm ubrečeným a hádat se s těmi paličatými. Ciri, poslouchej mě a uč se. Čarodějka kráčí vždycky vpřed. Zda dobrým nebo špatným směrem, to se ukáže později. Ale je třeba něco dělat. Nebojácně chytit život za pačesy. Věř mi, má milá, lituje se pouze nečinnosti, nerozhodnosti, otálení. Rozhodnutí a činů, byť ti někdy přinesou smutek a žal, nikdy nelituj. Pohleď na tu vážnou paní, co tamhle sedí, dělá kyselé obličeje a puntičkářsky napravuje všechno kolem sebe. To je Tissaia de Vries, Arcimistryně, která vyškolila desítky čarodějek. Naučila je, že vždy je nutno odhodlati se. Že nerozhodnost..."
"Přestaň, Rito."
"Tissaia má pravdu," přidala se Yennefer, zahleděná stranou, do vzdálenějšího kouta lázně. "Přestaň. Vím, že je ti smutno kvůli Larsovi, ale nedělej z toho životní filosofii. Na takovéhle učení má děvče ještě dost času. A nenaučí ji to žádná škola. Ciri, běž pro ten džbán."
Ciri vstala. Už se úplně ustrojila.
A rozhodla.

*

"Cože?" vřískla Yennefer. "Jak to, že odjela?"
"Poručila..." vykoktal majitel hostince, vyděšeně přitisknutý ke stěně. "Poručila si osedlat koně."
"A tys poslechl? Ani ses nás neobtěžoval zeptat?
"Paní! Jak jsem mohl tušit? Myslel jsem, že odjíždí na tvůj příkaz. Vůbec mě nenapadlo..."
"Zatracený hlupáku!"
"Klid, Yennefer," přiložila si Tissaia dlaň na čelo. "Nepodléhej emocím. Je noc, nepustí ji za bránu."
"Přikázala, abychom jí otevřeli formu," hlesl hostinský zkroušeně.
"A vy jste ji otevřeli?"
"Je sněm, paní," sklopil oči hostinský. "Ve městě je plno čarodějů. Lidé se bojí, protože jim nikdo nesmí zkřížit cestu... Jak jsem jí mohl odepřít? Hovořila stejně jako ty, paní, stejným tónem. A dívala se stejně jako ty... Báli jsme se jí do očí

pohlédnout, a což teprve odmlouvat... Jako by ti z oka vypadla... Nechala si přinést pero a inkoust. Napsala ti dopis."
"Sem s ním!"
Tissaia de Vries byla rychlejší.

Paní Yennefer! přečetla nahlas.
Promiň mi to. Jedu do Hirunda za Geraltem. Musím ho ještě vidět, než půjdu do školy. Odpusť mi neposlušnost, ale já musím. Vím, že mě potrestáš, ale nechci litovat kvůli své nerozhodnosti a váhání. Když už mám litovat, ať to bude za čin. Jsem čarodějka, chytám život za pačesy. Vrátím se, až budu moci.

Ciri

"To je všechno?"
"Ještě post scriptum:
Vyřiď paní Ritě, že mně ve škole nebude muset utírat nos."
Marguerita Laux-Antille nevěřícně zakroutila hlavou. A Yennefer dlouze zaklela. Hostinský zrudl a otevřel ústa. Slyšel už mnoho kleteb, ale takovou dosud ne.

*

Vítr dul z pevniny směrem na moře. Tvář měsíce zahalila mračna. Cesta na Hirundum utonula v temnotě. Za takových podmínek bylo nebezpečné cválat, proto Ciri zadržela koně a pokračovala dál klusem. Zpomalit ještě víc však rozhodně nemínila. Spěchala.
Z dálky slyšela burácení nadcházející bouřky. Obzor každou chvíli osvětlila záře blesků, odhalujíc zubatou siluetu vrcholků stromů.
Zastavila koně. Stanula na rozcestí, kde se cesta rozbíhala dvěma směry - oba vyhlížely stejně.
Proč se Fabio nezmínil o rozcestí? Ale nešť, já přece nikdy nebloudím, vždycky vím, kam mám jít anebo jet.
Tak proč teď váhám, kterou cestou se vydat?
Něco velikého jí bez nejmenšího šelestu přeletělo těsně nad hlavou. Ucítila, jak jí srdce stouplo až do krku. Kůň zaržál, vyhodil zadníma nohama a vyrazil kupředu - odbočkou vpravo. Po chvíli ho zadržela.
"To byla jen sova," vydechla, pokoušejíc se uklidnit koně i sebe. "Obyčejný pták. Není se čeho bát."
Vítr zesílil, černé mraky zakryly celou oblohu, leč daleko před sebou, v černé stěně lesa, viděla světlejší štěrbinu. Pobídla koně, kopyta udeřila do měkké půdy.
Po chvíli musela opět zastavit. Před ní byl jen sráz a moře. V dálce z něj vyrůstala tmavá pyramida Thaneddu. Z místa, kde stála, nebylo vidět světla Garstangu, Loxie ani Arethusy. Viděla pouze osamocenou, štíhlou věž na nejvyšším místě ostrova.
Tor Lara.
Oslepující stuha blesku na kratičký okamžik spojila věž s oblohou, Tor Lara mrkla červenýma očima oken, jakoby uvnitř stavby vyšlehl oheň. Za pár chvil zaburácel hrom.Tor Lara - Věž Racka... Proč ve mně to jméno probouzí tíseň?
Vichr zacloumal stromy, ve větvích zahučelo. Dívka přimhouřila oči, zvířený prach a lístky ji šlehly do obličeje. Obrátila frkajícího koně. Získala orientaci: ostrov Thanedd ukazoval sever, ona musela jet na západ. Písčitá stezka vedla v temnotách jako světlý pás. Pobídla koně.
Ve světle blýskavic Ciri znenadání spatřila jezdce. Nezřetelné, pohyblivé siluety po obou stranách cesty. Zaslechla výkřik:
"Gar'ean!"
Bez rozmýšlení trhla uzdou. Kůň se zvedl na zadní, skočil vpřed a vyrazil tryskem. Nechal za sebou ržání, dusání mnoha kopyt, hvizd a volání:
"Gar'ean! Dh'oine!"
Trysk, hvízdání větru v uších. Ve tmě se míhají bělostné kmeny bříz okolo cesty. Hřmění. Blesky. V jejich světle vidí dva jezdce, kteří jí chtějí odříznout cestu. Jeden k ní napřahuje ruku. Na čapce mu vlaje veverčí ohářka. Ciri kope koně patami, tiskne se k jeho hřívě a řítí se do tmy. Za ní křik, hvizd, burácení hromu.
"Spar'le, Yaevinn!"
Tryskem, tryskem! Utíkej, koníku! Blesk. Rozcestí. Doleva! Nikdy nebloudím. Další rozcetí. Doprava! Utíkej, koníku! Přidej!
Stoupání, pod kopyty ujíždí sypký písek. Přes všechno pobízení kůň zpomaluje...
Na návrší se ohlédla. Další blesky ozářily cestu. Úplně prázdná. Zaposlouchala se, ale uslyšela jen vítr kvílící v korunách stromů. A hřmění.
Nikdo tu není. Veverky... Pouze vzpomínka z Kaedwenu. Růže ze Shaerrawedd... Všechno se mi to jen zdálo. Tady není živé duše, nikdo mne nepronásleduje.
Vítr fouká od pevniny, pomyslela si, cítím ho na pravé tváři.
Zabloudila jsem. Svit dalšího blesku se odrazil od mořské hladiny. Proti ozářené obloze vystoupila černá silueta ostrova Thaneddu. A Věže Racka. Věže, která mě přitahuje jako magnet... Ale já nechci do té věže. Chci do Hirunda. Musím vidět Geralta.
Světlo blesku. Nad strmým břehem stojí černý kůň a na něm černý rytíř v helmě s křídly dravého ptáka. Křídla mávnou v povětří, dravec se chystá vzlétnout...

Cintra.
Ochromující strach. Prsty bolestivě zaťaté do řemene uzdy. Blesk. Černý rytíř zvedá koně na zadní. Namísto obličeje má mrtvolnou masku. Křídla sviští vzduchem... Kůň se rozbíhá bez pobízení. Temnotu trhají blesky. Konec lesa. Pod kopyty šplouchání vody, mlaskání bahna. Za ní svist křídel dravého ptáka. Stále blíž... Blíž...
Bezhlavý trysk. Ve svitu blesků vidí dívka od větru slzícíma očima vrby a olše kolem stezky. Ale to nejsou stromy, jsou to služebníci Krále olší, pomocníci černého rytíře, jenž se pod křídly dravce žene za ní. Shrbené příšery se po ní z obou stran cesty sápou zkroucenými, sukovitými končetinami, v trouchnivém smíchu otevírají černé dutiny úst. Děvče se tiskne ke koňské šíji. Větve ji bijí a šlehají, zachytávají ji za oděv. Oživlé dřevo praská, dutiny klapají čelistmi. Zlověstný chechot...
- Lvíče z Cintry! Dítě Starší Krve!
Černý rytíř ji dohání. Cítí, jak ji chce jeho ruka chytit za vlasy. Výkřikem pobídnutý kůň se polekaně vrhá vpřed, ohromným skokem překonává neviditelnou překážku, se suchým šustěním prolétá rákosím, klopýtá...
Přitáhla uzdu, zaklonila se v sedle, obrátila chraptivě dýchající zvíře. Divoce, zlostně vykřikla. Vytrhla meč z pochvy a zatočila jím nad hlavou. To už není Cintra! A ona už není dítě! Není bezbranná! Nedovolí...
"Nedovolím! Nedotkneš se mě! Už nikdy se mě nedotkneš!"
Kůň se šplouchnutím spadl do vody. Dosahovala mu až k břichu. Ciri se shrbila, výkřiky a kopáním do slabin ho donutila vylézt zpátky na břeh. Rybník, napadlo ji. Fabio se zmínil o rybnících. To musí být Hirundum. Dojela jsem. Já nikdy nebloudím...
Blesk rozjasnil oblohu. Zubatý obrys lesa se do ní zakousl jako černá pila. V krátkém zásvitu přehlédla břeh. Nikde nikdo. Do skučení větru se z močálu ozvalo zakejhání vyplašené kachny. Nikde nikdo. Kdo mě pronásledoval? Zjevení. Vzpomínka z Cintry. Přelud.
V dálce spatřila světélko. Lampu anebo oheň. Nějaká usedlost. Hirundum. Už jen chvíli, poslední úsek cesty...
Blesk. Jeden, druhý, třetí. Bez hromu. Na chvíli vše ztichlo. Kůň zaržál, pohodil hlavou, vzepjal se.
Na černém nebi se zjevila mléčná, rychle se rozjasňující stuha, vinoucí se jako had. Znovu se zdvihl vítr, nad hrází rybníka zavířilo opadané listí a chomáče uschlé trávy.
Vzdálené světélko mizí. Ztratilo se, utonulo v moři modravých plamínků, které se znenadání rozžehly nad močálem. Kůň frká, řehtá, tančí po hrázi. Ciri se jen s námahou drží na jeho hřbetě.
Stuha na obloze se proměňuje v kavalkádu duchů. Přízračníjezdci se blíží, jsou stále zřetelnější. Cválají na kostrách koní, pokrytých zpuchřelými čabrakami. Na jejich helmicích se klátí buvolí rohy a vypelichané chocholy. Pod helmami svítí bílé tváře lebek.
Blesky bez ustání křižují oblohu, vítr kvílí. Ne, to není vítr. To je zpěv duchů.
Přízračná kavalkáda mění směr a valí se rovnou na ni. Kopyta mrtvých koní víří modravou záplavu bludných světélek nad bažinou. V čele zástupu cválá král Divokého honu. Zvednuté hledí rzí prožrané přilbice odhaluje umrlčí masku. Z jejích prázdných očnic se line bledý přísvit. Za jezdcem vlají cáry pláště. Na rezavém kyrysu chrastí nákrčník, prázdný jako vyschlý hrachový lusk. Kdysi v něm byly vsazeny drahokamy, ale už dávno vypadly při divém úprku po nebi - staly se z nich hvězdy. To není možné! Nemůže být! Je to přelud, mámení, noční můra. Jen se mi to zdá!
Kostlivý hřebec se staví na zadní. Zazní hrobový smích krále Honu:
"Dítě Starší Krve! Patříš k nám! Jsi naše! Zařaď se do zástupu, přidej se k Honu! Poženeme se, poženeme se bez konce, neustále, až na hranici věčnosti! Jsi naše, hvězdooká dcero Chaosu! Přidej se, poznej radost Honu! Jsi jedna z nás! Tvé místo je mezi námi!"
"Ne!" vykřikne. "Táhněte pryč! Jste mrtví!"
Král se zachechtá. Vyceněné zuby cvakají, rezavá zbroj chrastí. V prázdných očních jamkách plane oheň.
"Ano, jsme mrtví. Ale ty jsi Smrt."
Ciri se tiskne ke koňské šíji. Koně nemusí pobízet, cítí za sebou duchy mrtvých, a tak se splašeně řítí pryč.

*

Půlčík Bernie Hofmeier, rolník z Hirunda zvedl kudrnatou hlavu a zaposlouchal se do vzdáleného hromobití.
"Tuze nebezpečná věc," podotkl. "Bouřka bez deště. Někam uhodí blesk a hnedka máme požár."
"Deště by bylo zapotřebí," povzdechl si Marigold. Skláněl se nad loutnou a točil kolíky strun. "Vzduch by se dal nožem krájet. Košile se lepí na záda a komáři píchají jako... Ale nejspíš z toho nic nebude. Bouře už hodnou chvíli krouží kolem nás, jenže teď se začalo blýskat na severu. Někde nad mořem."
"Bije do Thanneddu," souhlasil půlčík. "Je to nejvyšší bod v širém okolí. Ta věž, Tor Lara, přitahuje všechny blesky, během pořádné bouřky stojí v jednom ohni. Jeden se diví, že se ještě nerozletěla na kusy."
"Magie," prohlásil trubadúr s jistotou. "Všechno na Thaneddu je začarované, dokonce samotná skála. Čarodějové se blýskavic nebojí. Copak nevíš, Bernie, že oni dovedou lapat blesky?"
"Tfuj! Už zase lžeš, Marigolde."
"Ať mě na místě hrom..." Básník se zarazil a polekaně vzhlédl k nebi. "Ať mě husa kopne, jestli lžu. Povídám, Hofmeiere, mágové umí lapat blesky. Viděl jsem to na vlastní oči. Starý Gorazd, ten, co ho později zabili na soddenském Pahorku, se tím zabýval. Vzal dlouhatánský drát, jeden konec upevnil na špičku svojí věže, druhý..."
"Druhý konec drátu měl strčit do láhve," zapištěl na verandě si hrající Hofmeier mladší, mrňavý půlčík s čupřinou hustou a kudrnatou jako ovčí rouno. "Do skleněného demižonu, jako je ten, co má taťka ve sklepě na víno. Blesk sjede po drátě do flašky a..."
"Už ať jsi doma, Frankline!" houkl na něj otec. "Alou do postele! Za chvíli bude půlnoc a časně ráno je třeba vstávat

do práce. A jestli tě načapám, že při bouřce kutíš něco s demižonem a s drátem, zmydlím tě řemenem, že si dva týdny nesedneš na zadek! Petúnie, seber ho odsud. A přines nám ještě pivo."
"Už jste měli dost," odsekla paní domu, odvádějíc synka z verandy. "Pili jste jak suché hroudy."
"Neremcej. Čekáme, až se vrátí zaklínač. A hosta je třeba počastovat."
"Až se zaklínač vrátí, přinesu. Pro něho."
"Lakomá baba," zamumlal Hofmeier tak, aby ho manželka neslyšela. "Celá její povedená famílie, Biberveldtové z Loučky, všichni z jednoho těsta... Ten zaklínač se pořád nevrací. Zmizel někde u rybníků. Divný chlapík. Všiml sis, jak se večer na moje dcerky díval, na Cínii a Tangerúiku, když si hrály na dvorku? Měl takový pohled... A potom... Měl jsem dojem, že odešel, aby byl sám. I na mém hospodářství se ubytoval jistě jen proto, že stojí stranou, kus od jiných. Ty ho znáš líp, Marigolde, pověz..."
"Znám?" zabil básník na krku komára a zahleděl se na temné siluety vrb nad rybníkem. "Ne, Bernie, neznám ho. Myslím, že ho nezná nikdo. Ale něco se s ním děje, to je vidět. Proč přijel sem, do Hirunda? Aby byl blízko toho čarodějného ostrova? Jenže když jsem mu včera navrhl výlet do Gors Velenu, kde by měl Thanedd přímo před nosem, bez váhání odmítl. Co ho tady drží? Má tu tak důležitý úkol?"
"Ale kdež," odvětil půlčík. "Řeknu ti upřímně, moc nevěřím, že se tu skrývá nějaká příšera. To děcko, které se utopilo v rybníku, nejspíš dostalo křeč. Jenže ženské začaly lamentovat, že je to vodník anebo kikimora a že je třeba povolat zaklínače. A těch peněz co mu slíbily... Přitom se akorát tři noci potlouká po hrázi, přes den spí nebo sedí a mlčí, hledí na děcka, na dům. Divné. Řekl bych, že zatraceně divné."
"Dobře bys to řekl."
Okolí statku a hospodářské budovy osvětlil blesk. Ze tmy se na okamžik vyloupla zřícenina elfského letohrádku na okraji remízku. Po chvíli zaburácel hrom. Zadul prudký vítr, zašuměl v rákosí, rozkomíhal větve vrb, zvlnil vodní hladinu a zkrabatil ji shrnutými listy stulíků.
"Přece jen se bouře stáčí k nám," pohlédl půlčík vzhůru. "Nejspíš ji mágové zahnali od ostrova. Sjelo se jich tam prý na dvě stovky. Co myslíš, Marigolde, o čem budou rokovat na tom svém sněmu? Vzejde z toho pro nás něco dobrého?"
"Pro nás? Pochybuji," brnkl trubadúr palcem na strunu loutny. "Ten konvent bude skvělá příležitost k předvádění nejnovější módy, přetřásání nejnovějších klepů, vzniku nejnovějších pomluv a hlavně k intrikám a boji o moc. K handrkování, zda magii zpřístupnit všem, anebo ji nadále ponechat v rukou hrstky vyvolených. K roztržkám mezi těmi, jenž pomáhají králům a těmi, kteří chtějí panovníkům poroučet..."
"Věru," zadumal se Bernie Hofmeier. "Jak se zdá, nebude na sněmu čarodějů hřímat a blýskat o nic míň než při téhle bouřce."
"To je pravděpodobné. Ale co je nám po tom?"
"Tobě nic," odvětil půlčík zachmuřeně, "poněvadž jen na loutnu brnkáš a zpíváš. Hledíš na svět kolem sebe a vidíš noty a rýmy. Jenže nám tady jen za poslední týden dvakrát řepu a kapustu na poli rozdupalo jezdectvo. Vojsko nahání Veverky, Veverky kličkují a utíkají - a jedni i druzí to berou přes naši zeleninu."
"Když promlouvají zbraně, není čas dávat pozor na kapustu," dal básník k lepšímu vlastní úpravu starého úsloví.
"Ty když něco plácneš, Marigolde," pohlédl na něj rozmrzele sedlák, "tak nevím, jestli mám brečet, smát se anebo tě kopnout do šimpánu! Mluvil jsem vážně. Nadešly ohavné časy. Podél cest kůly a šibenice, v polích a lesích mrtvoly, do hajzlu, vždyť to vypadá jako v dobách, když tu řádila Falka. Co je to za život? Ve dne přijíždějí královští a vyhrožují, že za pomáhání Veverkám nás mučírna nemine. Po setmění se objeví elfové a zkus je odmítnout. Pro změnu tě ujistí -ohromně poeticky - že zakokrhá ohnivý kohout a červený ruměnec zalije tvář noci. Jsou tak poetičtí... až k poblití. A tak jsme se dostali mezi kladivo a kovadlinu."
"Počítáš s tím, že sněm čarodějů něco změní?"
"Počítám, abys věděl. Sám jsi řekl, že mezi mágy různé kliky navzájem soupeří. Stávalo se dříve, že čarodějové samotné krále ovlivňovali, hasili války a povstání. Vždyť i mír s Nilfgaardem před třemi léty sjednali oni. Možná i teď..."
Bernie Hofmeier zmlkl a přiložil dlaň k uchu. Marigold plochou dlaní umlčel zvučící struny.
Směrem od hráze se ze tmy vynořil zaklínač. Šel zvolna k domu. Opět zablýsklo. Zaklínač vkročil na verandu zároveň s úderem hromu.
"Tak co, Geralte?" přerušil Marigold stísněné mlčení. "Našel jsi strašidlo?"
"Ne. Dneska je zlá noc. Neklidná... Jsem unaven, Marigolde."
"Tak se posaď. Odpočiň si."
"Nerozumíš mi."
"Pravda, pravda," připojil se půlčík, který až dosud napjatě naslouchal ohlasům bouře. "Neklidná noc, ve vzduchu visí něco zlého. Zvířata v ohradě se plaší. A v tom vichru jako kdybych slyšel nějaké volání."
"Divoký hon," řekl tiše zaklínač. "Zavři na noc okenice, hospodáři."
"Divoký hon?" vyděsil se Hofmeier. "Přízraky?"
"Žádný strach, přeletí vysoko. V létě se zjevuje pouze ve velkých výškách. Ale děti se mohou vzbudit, Hon přináší noční můry. Zavři dobře okenice."
"Divoký hon," zvedl Marigold pohled k zamračenému nebi, "zvěstuje válku."
"To je pověra."
"Ale krátce před nilfgaardským útokem na Cintru prý..."
"Ticho!" zarazil ho gestem zaklínač, vymrštil se z lavice a upřeně se zahleděl do tmy.
"Co se..."
"Jezdci."
"K čertu," sykl Hofmeier a vyskočil rovnýma nohama. "Takhle v noci to mohou být leda Scoia'tael."

"Jeden kůň," pravil zaklínač. "Jeden skutečný kůň. Ostatní jsou přeludy z Honu. Hrome, to není možné... V létě?"
Marigold se rovněž postavil. Nejraději by se schoval do domu, ale styděl se, neboť ani Geralt, ani Bernie se zjevně nechystali k ústupu. Zaklínač vytasil meč a rozběhl se zpátky na hráz, půlčík popadl vidle a bez váhání spěchal za ním. Ve světle blesků se na hrázi zjevil pádící kůň. Za ním se hnalo něco nepředstavitelného - mlhavý zástup, valící se z nejhlubších temnot. Už pouhý pohled na něj vzbuzoval panický strach, hrůzu a odpor.
Zaklínač vykřikl a zvedl meč. Jezdec ho spatřil, zrychlil a ohlédl se. Zaklínač opět vykřikl. Jeho hlas přehlušilo zahřmění. Vyšlehlo oslnivé světlo, tentokrát však nebylo vyvoláno bleskem. Marigold se schoulil u lavice a snad by pod ni i vlezl, kdyby nebyla příliš nízká. Berniemu vypadly vidle z rukou. Petúnie, která vyběhla z domu, zabědovala. Jasné světlo vyplnilo průzračnou sféru, v níž se zhmotnila lidská postava, zprvu nezřetelná, avšak rychle nabírající ostré obrysy a tvary. Marigold ji poznal okamžitě. Znal tu rozevlátou černou hřívu a jiskřící obsidiánovou hvězdu. Co neznal a dosud nikdy neviděl, byla tvář zjevení. Tvář fúrie, bohyně pomsty, záhuby a zatracení.

Yennefer zvedla ruku a vykřičela zaklетí. Z její dlaně vystřelily syčící, kaskádami jisker sršící ohnivé spirály a prořízly noční temnotu. Jejich záře se v tisících záblesků odrazila od rozvlněné vodní hladiny. Ohnivá kopí proklála mlžný oblak, pronásledující osamělého jezdce. V oblaku to zavřelo. Marigoldovi se zdálo, že slyší vzdálené kvílení, že vidí bledé siluety přízračných koní. Ale jen na zlomek okamžiku, neboť oblak náhle zhoustl, nabral podobu obří světélkující koule a vystřelil kolmo vzhůru. Závratná rychlost protáhla jeho tvar a zanechávala za ním světlý ohon jako u komety. V nastalé temnotě blikal jen plamínek lucerny, držené roztřesenou rukou Hofmeierovy ženy.
Jezdec zarazil koně na dvorku před domem, sklouzl na zem a zapotácel se. Marigold ihned poznal, kdo to je. Nikdy dosud nespatřil tohle štíhlé děvče s popelavými vlasy, ale poznal je okamžitě.
"Geralte," promluvila potichu dívka. "Paní Yennefer. Odpusť... Musela jsem. Přece víš..."
"Ciri," vydechl zaklínač. Yennefer postoupila o krok k dívce a zarazila se. Neřekla ani slovo.
Ke komu zamíří, uvažoval Marigold. Žádný z nich, zaklínač ani čarodějka, neučinili jediný krok, jediné gesto. Ke komu se rozběhne? K němu? K ní?
Ciri se nerozběhla k nikomu z nich. Snad si nedokázala vybrat. Omdlela.

*

Dům byl prázdný. Celá půlčíkova rodina se za rozbřesku vypravila na pole. Ciri již drahnou dobu ležela zcela probuzená, takže zaslechla, jak Geralt a Yennefer vycházejí ven. Vyklouzla z postele, hodila na sebe oblečení, vykradla se z domu a potají je sledovala.Geralt a Yennefer prošli sadem a zamířili na hráz mezi rybníky. Ciri se ukryla za sesutou zdí elfské stavby a pozorovala je škvírou. Byla přesvědčena, že Marigold, básník, jehož verše tolikrát četla, ještě spí. Mýlila se. Básník nespal. A přistihl ji.
"Ejhle," pravil s úsměvem, když se znenadání objevil za jejími zády. "To není slušné, někoho skrytě pozorovat a poslouchat. Nebuď indiskrétní, malá, dopřej jim špetku soukromí."
Ciri zrudla, ale vzápětí stiskla rty.
"Za prvé: nejsem už malá," zasykla. "Za druhé: přece jim nepřekážím."
Marigold maličko zvážněl.
"Snad ne," usoudil. "Dokonce se mi zdá, že jim trochu pomáháš."
"V čem? A jak?"
"Jen se nepřetvařuj. Včera jsi to zahrála ohromně chytře. Jenže mě jsi neoklamala. Předstíralas mdloby, není-liž pravda?"
"Je to pravda," špitla, odvracejíc obličej. "Paní Yennefer to nejspíš poznala, ale Geralt ne..."
"Oba společně tě odnesli do domu. Jejich ruce se přitom dotýkaly. Seděli u tvého lůžka skoro až do rána, ale nepromluvili spolu ani slova. Až nyní se rozhodli pohovořit si. O samotě, na hrázi, nad bílými květy leknínů a žlutými stulíky. A ty chceš vyslechnout, co si chtějí říci. A špehovat je dírou ve zdi. Tak naléhavě musíš vědět, co tam dělají?"
"Nedělají nic," vrátil se ruměnec na dívčinu tvář. "Jen si povídají..."
"A ty," usedl Marigold do trávy pod jabloní a opřel se o její kmen, když se předtím přesvědčil, že po něm nelezou mravenci anebo jiný hmyz. "Ty jsi zvědavá, o čem si povídají."
"Ano... Ne! Stejně nic neslyším. Jsou moc daleko."
"Jestli chceš," usmál se trubadúr, "povím ti to."
"Co ty o tom můžeš vědět?"
"Haha. Já, milá Ciri, jsem básník. Básníci o podobných věcech vědí všechno. Prozradím ti ještě něco: básníci vědí o takových věcech více než osoby, kterých se bezprostředně týkají."
"Houby!"
"Čestné slovo. Slovo básníka."
"No tak... Tak mi pověz, o čem se tam baví? Vysvětli mi, co to všechno znamená."
"Vyhlédni ještě jednou tou skulinou a podívej se, co dělají teď."
"Hmm..." kousla se Ciri do spodního rtu, ale poslušně se sklonila a přiložila oko ke škvíře. "Yennefer stojí u vrby. Otrhává listy a hraje si se svou hvězdou. Nemluví a na Geralta ani nepohlédne. Geralt stojí naproti ní. Sklání hlavu. Něco říká. Ne, mlčí. A tváří se... Tak divně se tváří."
"Dětinsky prosté," našel Marigold v trávě jablíčko, otřel je o kalhoty a kriticky si je prohlížel. "Právě ji prosí, aby mu

odpustila všechna hloupá slova a hloupé činy. Odprošuje ji za netrpělivost, za nedostatek víry a naděje, za svéhlavost, za zatvrzelost, za pózy nehodné muže. Odprošuje ji za to, čemu dřív nerozuměl, čemu nechtěl porozumět..."
"To není pravda!" narovnala se Ciri a prudkým trhnutím odhodila vlasy z čela. "Všechno sis vycucal z prstu!"
"Odprošuje ji za to, co pochopil teprve nyní," zahleděl se Marigold do oblak a jeho řeč nabrala rytmus vlastní baladám. "Za to, že by chtěl porozumět, leč bojí se, že to již nedokáže. Nikdy. Odprošuje, žádá o odpuštění... Hmm, hmm... Povinnost... Svědomí... Sudba? K čertu, slova jsou tak banální."
"Všechno je lež!" dupla si Ciri. "Takhle Geralt nemluví! On... vůbec nic nemluví, vždyť to vidím. Stojí tam s ní a mlčí..."
"To je úkol básníků, Ciri. Vyprávět o tom, o čem jiní mlčí."
"Je hloupý ten tvůj úkol. Vymýšlíš si."
"I to patří k úkolu básníků: Co to? Slyším od rybníka zvýšený hlas. Rychle vykoukni, co se tam teď děje."
"Geralt," hlásila Ciri od pukliny ve zdi, "stojí se sklopenou hlavou. A Yennefer na něho děsně křičí. Křičí a mává rukama. Jemine... Co to má znamenat?"
"To je snadné," sledoval Marigold pohledem letící oblaka. "Teď odprošuje ona jeho."

Beru si tě a ostávat chci při tobě ve dne i v noci, ve zdraví i v nemoci, v dobrém i zlém, ať bude naším údělem štěstí či svízel, neb srdcem celým tě miluji a milovat tě slibuji, dokud nás smrt nerozdělí.

Starodávná svatební formule

Co víme o lásce? Láska je jako hruška. Hruška je sladká a má určitý tvar. Zkuste přesně definovat tvar hrušky.

Marigold: Půl století poezie

KAPITOLA TŘETÍ
Geralt nikdy nepochyboval o tom, že bankety čarodějů se značně liší od oslav a trachtací obyčejných smrtelníků. Nečekal ovšem, že rozdíly budou tak veliké a tak zásadní.
Nabídka Yennefer, aby ji doprovázel na zahajovací banket sněmu čarodějů, jej překvapila; nicméně neohromila. Nebyl to totiž první podobný návrh. Už kdysi, když spolu žili a bylo mezi nimi vše v pořádku, zvala ho Yennefer nejednou, aby jí dělal společnost na rozličných setkáních a konventech. Tehdy skálopevně odmítal. Byl přesvědčen, že pro čaroděje bude v lepším případě podivínem a kuriozitou, v horším případě vetřelcem a páriou. Yennefer se jeho obavám vysmívala, ale nijak zvlášť nenaléhala. Poněvadž si ale v jiných případech dokázala prosazovat svou, až se třásly stěny a sypalo sklo, zaklínač se utvrdil v názoru, že jedná správně.
Tentokrát souhlasil. Bez rozmýšlení. Nabídka padla po dlouhém, upřímném, mimořádně vzrušeném rozhovoru, jenž je opět sblížil, odsunul do zapomnění minulé výčitky a hádky, prolomil ledy pýchy a zarputilosti. Po rozmluvě na hrázi by Geralt přijal jakoukoli čarodějčinu nabídku. Neodmítl by ani pozvánku na společenský dýchánek v pekle, kde by se podával šálek vařící smůly ve společnosti ohnivých démonů.
A šlo ještě o Ciri, bez níž by nebylo toho rozhovoru, bez níž by nebylo ani toho setkání. Ciri, o kterou se podle Codringhera zajímal nějaký mocný čaroděj. Geralt počítal s možností, že jeho přítomnost na sněmu neznámého mága vyprovokuje a donutí k nějaké akci. Ovšemže Yennefer se o tom nezmínil ani slovem.
Z Hirunda jeli rovnou na Thanedd - on, ona, Ciri a Marigold. Zastavili se v Loxii. Rozsáhlý komplex zámku na jihovýchodním úpatí hory se hemžil návštěvníky sněmu a doprovázejícími je osobami, ale pro Yennefer se místo našlo. Zůstali v Loxii celý den. Marigold jej strávil pobíháním, sbíráním a roznášením nových drbů. Geralt jej strávil v rozmluvách s Ciri. Yennefer jej strávila vybíráním a zkoušením šatů. A navečer se zaklínač s čarodějkou připojili k barevnému průvodu, směřujícímu do paláce Arethusy, kde se měla konat společenská událost. V Arethuse se Geralt nestačil divit a žasnout, ačkoliv si sliboval, že se nebude divit ničemu a žasnout nad ničím.
Ohromný hlavní sál paláce byl zbudován ve tvaru písmene "T". Okna byla úzká a neskutečně vysoká, sahající téměř ke stropu, jenž se klenul v takové výšce, že nebylo možno rozeznat podrobnosti na zdobících jej freskách, ba ani pohlaví naháčů, kteří na nich byli nejčastějším motivem. Přes nádherně vypracované vitráže v oknech byl v sále mírný průvan. Geralta nejprve udivilo, že svíce hoří rovným plamínkem, nechvějí se a nehasnou, avšak při bližším pohledu pochopil. Celé svícny byly výtvorem magie. Iluze nicméně vydávala neporovnatelně víc světla než prvotřídní voskovice.
Když vešli, bavilo se zde již přibližně sto lidí. Dle Geraltova odhadu však mohl sál pojmout nejméně třikrát tolik, to i v případě, že by uprostřed byla ustavena hodovní tabule ve tvaru podkovy, jak bývalo zvykem. Leč tradiční podkova zde chyběla, vypadalo to, že hodovat bude třeba vestoje, v chůzi podél nekonečných stěn, ozdobených gobelíny, girlandami a v průvanu se vlnícími praporci. Pod tapisériemi a girlandami byly v dlouhých řadách postaveny stolky. Prohýbaly se pod vybranými lahůdkami v důmyslných ozdobných sestavách, mezi okrasnými květinovými kompozicemi a uměleckými plastikami z ledu. Zaklínači neušlo, že umných dekorací bylo podstatně víc než jídla.
"Není tady stůl," potvrdil mrzutě očividný fakt. Bezděčně si uhladil krátký, černý, stříbrem vyšívaný a v pase nabíraný kabátec, do nějž ho vyparádila Yennefer. Tento poslední výkřik módy se nazýval doublet. Neměl zdání, odkud se vzal tenhle název a nikterak mu nezáleželo na tom, aby se to dozvěděl.

Yennefer nezareagovala. Geralt to ani neočekával, dobře věděl, že čarodějka nemá ve zvyku reagovat na podobné poznámky. Avšak nevzdal se, reptal dále. Měl prostě chuť postěžovat si.
"Nemají tady hudbu. Táhne tu jako ve sklepě. Není se kam posadit. To budeme jíst a pít vestoje?"
Čarodějka ho obdařila vláčným fialkovým pohledem.
"Pochopitelně," odtušila s neochvějným klidem. "Budeme jíst a pít vestoje. Vezmi také na vědomí, že delší prodlévání u stolků s jídlem je pokládáno za nevychovanost."
"Vynasnažím se vypadat vychovaně," zabručel nevlídně. "Tím spíš, že beztak se není, jak vidím, u čeho dlouho zdržovat."
"Nevázané pití je považováno za velkou nevychovanost," pokračovala Yennefer v poučování, aniž by brala na vědomí jeho rozmrzelost. "A vyhýbání se společenské konversaci je považováno za neodpustitelnou nevychovanost..."
"A to," skočil jí do řeči, "že tamhleten hubeňour ve směšných pantalónech na mne právě ukazuje prstem dvěma podobným šaškům, je považováno za nevychovanost?"
"Ano, ale zanedbatelnou."
"Co tady budeme dělat, Yen?"
"Kroužit sálem, vítat se a seznamovat, činit komplimenty, konversovat... Přestaň si už konečně popotahoval ten doublet a přihlazovat vlasy."
"Nedovolilas mi vzít si čelenku."
"Čelenka nepatří ke společenskému úboru. Nu, nabídni mi rámě a pojďme. Postávání u dveří..."
"Je zajisté považováno za nevychovanost."
Promenádovali se sálem, který se plnil dalšími a dalšími hosty. Geraltovi zoufale kručelo v břiše, ale záhy přišel na to, že Yennefer mluvila vážně. Vyšlo najevo, že etiketa mezi čaroději nařizovala jíst a pít málo, spíše jen ochutnávat. Ke vší smůle každé zastavení u servírovacích stolků s sebou přinášelo společenské povinnosti. Vždycky si jich někdo všiml, projevil náramné potěšení ze setkání, vrhl se k nim a vítal se s nimi stejně nadšeně, jako neupřímně. Po povinném uvítání, které předpisovalo předstírané líbání na obě tváře nebo ochablé podání ruky, po licoměrných úsměvech a falešných, třebaže obstojně lhaných lichotkách, následoval krátký, banální a nudný rozhovor o ničem.
Zaklínač se bděle rozhlížel a snažil se najít známé obličeje, hlavně v naději, že zde není jediným hostem, nepřináležejícím k čarodějnému společenství. Yennefer ho ujišťovala, že nebude, přesto však nikoho kromě členů Bratrstva neviděl anebo nedokázal rozpoznat.
Lokajové se proplétali mezi hosty a roznášeli na podnosech víno. Yennefer nepila. Geralt měl chuť, ale s ohledem na ni nemohl. Takže pil jen doublet - v podpaždí.
Yennefer s ním obratně vykličkovala od stolů a zamířila do středu haly, do centra všeho dění. Pochopil, oč jí jde, leč žádné vzpírání mu nepomohlo. Yennefer se zachtělo předvádět.
Geralt se už předem připravil na to, co ho zde může čekat, proto teď se záviděníhodným klidem čelil zvědavým pohledům čarodějek i uštěpačným úsměškům čarodějů. Ačkoliv ho Yennefer rovněž ujišťovala, že takt a konvence zabraňují užívat magii na takovýchto společenských událostech, nevěřil, že se mágové ovládnou, zvláště při nanejvýš vyzývavém chování jeho společnice. Nevěřil poprávu; několikrát ucítil trhnutí medailonu a doteky čarodějných impulsů. Někteří, nebo spíše některé, zkoušely bezostyšně číst v jeho mysli. Očekával to, věděl, jak to poznat i jak se tomu bránit. Hleděl na Yennefer, kráčející po jeho boku, na černobílobriliantovou Yennefer s havraními vlasy a fialkovýma očima a pociťoval radostné zadostiučinění, když sondující jej čarodějové přicházeli o svou sebejistotu a povznesenost. Ano, dovolil jim přečíst jednu jedinou ze svých myšlenek, je pouze ona. Zde a nyní, po mém boku, a jen to je podstatné. Zde a nyní. A to, kým byla dřív, kde byla dřív a s kým byla dřív, nemá již žádný význam. Teď je se mnou. Tady, mezi vámi. Se mnou, s nikým jiným. Na to myslím, myslím na ni, neustále na ni, cítím vůni jejího parfému a jejího těla. A vy se třebas udavte závistí.
Čarodějka mu silně stiskla paži a přivinula se k jeho boku.
"Děkuji," šeptla, obracejíc se opět ke stolům. "Snad jen ne tak ostentativně, prosím."
"Proč vy, čarodějové, vždy považujete upřímnost za ostentativnost? Protože nevěříte v upřímnost? Ani když ji přečtete v cizích myšlenkách?"
"Ano. Asi ano."
"A přesto mi děkuješ?"
"Tobě věřím," stiskla mu paži ještě silněji. Pak zvedla talířek. "Obslužme, zaklínači. Uzeného lososa, prosím. A kraby."
"To jsou krabi z Povissu. Jsou uloveni nejméně před měsícem a je horké léto. Nemáš strach..."
"Tihle krabi," rozptýlila jeho obavy, "ještě dnes ráno lezli po mořském dně. Teleportace je báječný vynález."
"Ovšem," souhlasil. "Stálo by za to rozšířit ji v širokém měřítku, nemyslíš?"
"Pracuje se nad tím. Přidej, mám hlad."
"Miluji tě, Yen."
"Bez přehnané osten..." zarazila se, odhrnula z tváře neposlušný pramen vlasů a široce otevřela fialkové oči. "Geralte! Poprvé jsi mi vyznal lásku!"
"Není možná. Žertuješ."
"Nežertuji. Bylo to vždy jen v myšlenkách, dnes poprvé jsi to vyslovil nahlas."
"Je v tom takový rozdíl?"
"Nebetyčný."
"Yen..."
"Nemluv s plnou pusou. Já tě taky miluji, neřekla jsem ti to ještě? Bohové, vždyť se udusíš. Zvedni ruce, bouchnu tě do zad. Dýchej zhluboka."

"Yen,."
"Dýchej, dýchej, hned to přejde."
"Yen!"
"Upřímnost za upřímnost."
"Cítíš se dobře?"
"Čekala jsem," vymačkávala na plátky lososa citrón. "Nehodí se odpovídat na vyznání, učiněná v myšlenkách. Dočkala jsem se slov, mohla jsem odpovědět, tedy jsem odpověděla. A cítím se skvěle."
"Co se stalo?"
"Řeknu ti později. Teď jez. Ten losos je výtečný, zaklínám se Mocí, skutečně výtečný."
"Smím tě políbit? Tady, teď, přede všemi?"
"Ne, Geralte."
"Yennefer!" vytrhla se kolem procházející tmavovláska svému společníkovi a hrnula se k nim. "Tak jsi přijela! Ach, to je báječné! Neviděla jsem tě celé věky!"
"Sabrino!" zaradovala se Yennefer tak opravdově, že by jí to každý - kromě Geralta ovšem - uvěřil. "Drahá! To je šťastná náhoda!"
Čarodějky se decentně objaly a navzájem políbily pověstří okolo svých briliantových a onyxových náušnic. Šperky obou žen ve tvaru miniaturních vinných hroznů byly takřka stejné - ovšem v jejich blízkosti to zavanulo zapřisáhlým nepřátelstvím.
"Geralte, dovol. Toto je má přítelkyně už ze školy. Sabrina Glewissig z Ardu Carraigh."
Zaklínač se uklonil a políbil vysoko zvednutou ruku. Neuniklo mu, že všechny čarodějky vyžadují při vítání líbání rukou, gesto, které je stavělo na roven přinejmenším kněžnám. Sabrina Glewissig pohodila hlavou, onyxové náušnice se rozcinkaly. Slabounce, vyzývavě, nestoudně.
"Velice jsem toužila tě poznat, Geralte," zašveholila se sladkým úsměvem. Podobně jako většina čarodějů a čarodějek neuznávala rozličné "pány" a jiné zdvořilostní formy, užívané mezi šlechtou.
"Jsem potěšena, úžasně potěšena. Konečně jsi ho před námi přestala skrývat, Yenno. Popravdě řečeno, divím se, že jsi s tím tak otálela. V žádném případě není zač se stydět."
"Také si myslím," řekla Yennefer, lehce mhouříc oči a nápadně shrnujíc vlasy z vlastních náušnic. "Hezká blůzka, Sabrino, vskutku úchvatná. Mám pravdu, Geralte?"
Geralt přikývl a polkl slinu. Černá sifonová blůzka Sabriny Glewissig odhalovala naprosto všechno, co bylo k odhalení - a bylo toho dost. Její purpurová sukně, stažená v pase stříbrným pásem s velkou přezkou ve tvaru růže, měla v souladu s módou na boku rozparek. Móda ovšem nevyžadovala rozparek výše než do půli stehna, kdežto Sabrina měla sukni prostřiženu až na bok.
"Co nového v Kaedwenu?" zeptala se Yennefer, zdánlivě nevěnujíc pozornost tomu, nač se díval Geralt. "Tvůj král Henselt stále utrácí čas a peníze na prohánění Veverek po lesích? Pořád se chystá vypravit kárnou výpravu do Dol Blathanna?"
"Dej pokoj s politikou," zasmála se Sabrina. Maličko zahnutý nos a uhrančivé oči ji připodobňovaly klasickému obrázku vědmy. "Zítra na poradě se napolitikaříme až po krk. A naposloucháme se různých... ponaučení. O potřebě mírového soužití... O přátelství a spolupráci... O nutnosti jednotného postoje vůči plánům a záměrům našich králů. Zapomněla jsem na něco, Yennefer? Co ještě na nás chystají Vilgefortz a Kapitula?"
"Dej pokoj s politikou."
Zvonivý smích Sabriny Glewissig doprovodilo cinkání náušnic.
"Správně. Počkejme do zítřka. Zítra se všechno dovíme. Všechno se vysvětlí. Ach ta politika, ty nekonečné porady... Jak nepříznivý vliv mají na pleť. Naštěstí mám vynikající krém, věř mi, drahá, vrásky po něm mizí jako pára. Nechceš recept?"
"Děkuji, drahá, nepotřebuji. Nebyl by mi k ničemu."
"Ach, vzpomínám. Už ve škole jsem ti záviděla tvou pleť. Bohové, kolik je to let?"
Yennefer předstírala, že kývnutím zdraví někoho z kolemjdoucích. Sabrina se usmála na zaklínače a svůdně vypjala to, co neskrýval černý sifon. Geralt polkl další slinu, pokoušeje se uhnout pohledem od růžových bradavek, rýsujících se pod průsvitnou tkaninou. Plaše se podíval na Yennefer. Usmívala se, jakoby nic, ale znal ji příliš dobře. V duchu běsnila.
"Och, promiň," omluvila se. "Tamhle vidím Filippu, musím s ní nutně promluvit. Pojďme, Geralte. Pá, Sabrino."
"Pá, Yenno," pohlédla Sabrina Glewissig zaklínači do očí. "Ještě jednou ti gratuluji k tvému... vkusu."
"Děkuji," opáčila přímo třeskutě Yennefer. "Děkuji, má drahá."
Filippu Eilhart doprovázel Dijkstra. Geralt, který se kdysi dávno s redanským vyzvědačem letmo seznámil, by měl být v zásadě potěšen - konečně narazil na někoho, kdo, podobně jako on, nepatřil mezi mágy. Avšak z tohoto setkáni neměl pražádnou radost. "Jsem šťastná, že tě vidím, Yenno," políbila Filippa vzduch v okolí briliantových náušnic. "Buď zdráv, Geralte. Hraběte Dijkstru znáte oba, že ano?"
"Kdo by ho neznal," podala Yennefer Dijkstrovi s úklonou ruku, kterou špeh obřadně políbil. "Ráda tě zde vidím, hrabě."
"Je pro mne skutečným potěšením znovu se s tebou setkat, paní Yennefer," ujistil ji šéf Vizimirovy tajné služby. "Zvláště v tak milé společnosti. Pane Geralte, má hluboká úcta..."
Geralt divže špióna neujistil, že jeho úcta je ještě hlubší, a stiskl nabídnutou ruku - či spíš se o to jen pokusil, neboť Dijkstrova končetina se vymykala všem obvyklým rozměrům, což to činilo stisk takřka nemožným. Obr se zjevně necítil svázán společenskými konvencemi, svůj bezový doublet nosil nonšalantně rozepnutý.

"Všimla jsem si," poznamenala Filippa, "že jste rozmlouvali se Sabrinou."
"Rozmlouvali?" zasyčela Yennefer. "Vidělas, co měla na sobě? Když někdo nemá ani vkus, ani stud... K čertu, vždyť ona je starší než já nejmíň o... Na tom nesejde. Kdyby aspoň měla co ukazovat? Hnusná zmije!"
"Zkoušela vyzvídat? Všichni vědí, že špehuje pro Henselta z Kaedwenu."
"Skutečně?" předstírala Yennefer údiv, což bylo uznáno za znamenitý žert.
"A co ty, hrabě, jak se bavíš na naší slavnosti?" otázala se Yennefer, když se Filippa a Dijkstra přestali smát.
"Nadobyčej dobře," uklonil se dvorně špión krále Vizimira.
"Pakliže uvážíme," usmála se Filippa, "že hrabě je tady služebně, musí nám takové ujištění velmi lichotit. Jenže jako všechny podobné lichotky je veskrze pokrytecké; ještě před chvílí se mně svěřil, že je mu milejší vlídné přítmí se zápachem pochodní a opékaného masa. Chybí mu rovněž tradiční, omáčkou a pivem pobryndaný stůl, do něhož by mohl mlátit korbelem v rytmu vulgárních pijáckých odrhovaček a pod nějž by se mohl k ránu svalit mezi chrty, kteří tam okusují kosti. A na mé argumenty, dokazující vyšší úroveň našich banketů, považte, zůstal hluchý."
"Opravdu?" pohlédl zaklínač na vyzvědače o něco přívětivěji. "Jaké to byly argumenty, smím-li vědět?"
Tentokrát byla za znamenitý žert považována jeho otázka, neboť obě čarodějky se rozesmály současně.
"Ach, vy muži," povzdechla si Filippa. "Nic nechápete. Jak se lze vsedě za stolem, v šeru a dýmu honosit krásnými šaty a krásnou postavou?"
Geralt, nenacházeje slov, se pouze uklonil. Yennefer mu jemně stiskla rameno.
"Hle," řekla. "Tam vidím Triss Ranuncul. Musím s ní prohodit pár slov. Omluvte nás, musíme vás opustit. Zatím, Filippo. Jistě budeme mít ještě dnes příležitost k rozhovoru. Je to tak, hrabě?"
"Nepochybuji," přisvědčil Dijkstra s hlubokou, úklonou a potutelným úsměvem. "Jsem ti plně a ve všem k službám, Yennefer."
Zamířili k Triss, vystrojené v dlouhých šatech, lesknoucích blankytnými a zelenkavými odstíny. Sotva si jich všimla, přerušila rozhovor se dvěma čaroději, radostně se usmála, objala Yennefer a celý rituál líbání vzduchu okolo náušnic se opět opakoval. Geralt uchopil nabídnutou ruku, avšak odhodlal se porušit ceremoniál - objal hnědovlasou čarodějku a políbil ji na tvář, hebkou jako broskev. Triss se zarděla.
Čarodějové, kteří stáli s ní, se představili. První byl Drithelm z Pontu Vanis, mág ve službách krále Esterada z Koviru, druhý byl jeho bratr Detmold. Byli to málomluvní braši a při první vhodné příležitosti se odporoučeli.
"Hovořili jste s Filippou a Dijkstrou z Tretogoru," řekla Triss, pohrávajíc si se svým přívěskem, do stříbra zasazeným srdíčkem z lapis lazuli. "Víte, doufám, kdo je Dijkstra?"
"Víme," ujistila ji Yennefer. "Mluvil s tebou? Pokoušel se vyzvídat?"
"Pokoušel," zachichotala se mladší čarodějka. "Docela obratně. Filippa mu v tom překážela, jak to jen šlo. Myslela jsem si, že jsou lépe smluveni."
"Jsou dokonale smluveni," varovala ji vážně Yennefer. "Dávej pozor, Triss. Necekni ani slovo. Víš, o kom."
"Vím. Budu opatrná. A když jsme u toho..." snížila Triss hlas. "Co je s ní? Budu ji moci vidět?"
"Pokud se konečně rozhodneš přednášet v Arethuse," pousmála se Yennefer, "můžeš ji vídat velmi často."
"Ach!" vykulila oči mladá čarodějka. "Rozumím. Takže Ciri..."
"Tiše, Triss. Promluvíme si o tom později. Zítra. Po poradě."
"Zítra?" usmála se záhadně Triss. Yennefer svraštila obočí, ale než stačila položit otázku, v sále zavládlo náhlé vzrušení.
"Už jsou tady," zašeptala Triss. "Konečně přišli."
"Ano," potvrdila Yennefer a obrátila zrak od přítelkyně k zaklínači. "Geralte, máš příležitost poznat členy Kapituly a Nejvyšší rady. Bude-li možnost, představím tě, nebude ovšem na škodu, jestliže budeš vědět předem, kdo je kdo."
Shromáždění mágové se rozestoupili a s úctou se klaněli do sálu vcházejícím celebritám. Jako první kráčel nemladý již muž ve vlněném oděvu, nezvykle skromném na tomto místě. Po jeho boku šla vysoká žena s ostrými rysy a tmavými, hladce učesanými vlasy.
"To je Gerhart z Aelle, známý jako Hen Gedymdeith, nejstarší z žijících čarodějů," informovala zaklínače polohlasně Yennefer. "Žena vedle něho je Tissaia de Vries. Není o moc mladší než Hen, jenže nedělá okolky s používáním elixírů."
Za prvním párem plavně vešla divukrásná žena s velmi dlouhými zlatými vlasy, šelestící krajkami zdobenými šaty barvy rezedy.
"Nepouli tak oči, Geralte, to je Francesca Findabair, zvaná Enid an Gleanna - Sedmikráska z Dolin. Je povšechně považována za nejkrásnější ženu světa."
"Je členkou Kapituly?" podivil se šeptem. "Vypadá velmi mladě. Taky magické elixíry?"
"V jejím případě nikoliv. Francesca je elfka čisté krve. Všimni si muže, který jí dělá společnost. To je Vilgefortz z Roggeveenu. Ten je opravdu mladý. A neuvěřitelně nadaný."
Výraz "mladý", jak Geralt věděl, se mezi čaroději užíval pro věk do sta let včetně. Vilgefortz vypadal na pětatřicet, nosil krátký wams dle rytířského obyčeje, samozřejmě bez erbu, byl vysoký a dobře stavěný. A zatraceně pohledný. Bilo to do očí, dokonce i ve chvíli, kdy po jeho boku plula Francesca Findabair s ohromnýma očima lesní laně, krásná, až to bralo dech.
"Ten malý tlouštík za Vilgefortzem je Artaud Terranova," ukázala Triss Ranuncul. "Celá pětice tvoří Kapitulu."
"A ta mladá žena s divným obličejem, která jde pár kroků za nimi?"
"Vilgefortzova asistentka, Lydia van Bredevoort," řekla chladně Yennefer. "Bezvýznamná osoba, ale dívat se na její obličej je velmi netaktní. Všimni si radši těch tří, kteří jdou vzadu. Jsou to členové Rady: Fercart z Cidaris, Radcliffe z Oxenfurtu a Carduin z Lan Exeteru."
"To je celá Rada? Všichni členové? Myslel jsem, že jich je více."

"Kapitulu tvoří pět osob, Radu dalších pět. Do Rady patří ještě Filippa Eilhart."
"Počty mi pořád nesouhlasí," zavrtěl hlavou. Triss se zahihňala:
"Neřeklas mu? Vážně nic nevíš, Geralte?"
"O čem mám vědět?"
"Yennefer přece též zasedá v Radě. Od bitvy v Soddenu. Ty ses mu nepochlubila, má drahá?"
"Nepochlubila, má drahá," podívala se čarodějka přítelkyni zpříma do očí. "Za prvé: nerada se vychloubám. Za druhé: zatím nebylo kdy. Dlouho jsme se s Geraltem neviděli a věci, o kterých si musíme promluvit, vydají na dlouhý seznam. Probereme je postupně."
"Aha, samozřejmě," znejistěla Triss. "Hmm... Po tak dlouhé době... je o čem rozmlouvat..."
"Rozmluvy," usmála se mnohoznačně Yennefer a obdařila zaklínače dalším ze svých vláčných pohledů, "jsou na konci seznamu. Úplně na konci, Triss."
Kaštanovovlasá čarodějka upadla nezastřeně do rozpaků a tvář jí zalil ruměnec.
"Rozumím," zašeptala, bezradně se tahajíc za řetízek s lazuritovým srdíčkem.
"Těší mě, že rozumíš. Geralte, přines nám víno. Ne od toho lokaje. Tam, od toho vzadu."
Uposlechl, když bezpečně rozeznal rozkaz v jejím hlase. Zatímco bral z podnosu poháry, nenápadně sledoval obě čarodějky. Yennefer hovořila rychle a tiše, Triss stála se svěšenou hlavou. Když se vrátil, byla Triss pryč. Yennefer už o víno nejevila zájem, postavil tedy oba nepotřebné poháry na stůl.
"Nepřehnalas to trochu?" otázal se.
V čarodějčiných očích fialově zablesklo:
"Myslíš si, že jsem tak pitomá? Že jsem nevěděla o ní a o tobě?"
"Pokud jde o to..."
"Právě o to!" nenechala ho dokončit. "Nestrouhej hloupé grimasy a případné komentáře si nechej pro sebe. A nepokoušej se vymlouvat! Znám Triss déle než tebe, máme se rády, dokonale si rozumíme a vždycky si budeme rozumět, bez ohledu na drobná... nedorozumění. Před chvíli mi připadalo, že má jisté pochybnosti. Jenom jsem je rozptýlila, toť vše. Už se k tomu nebudeme vracet."
Ani to neměl v úmyslu. Yennefer si odhrnula vlasy z čela.
"Na chvíli tě opustím, musím si promluvit s Tissaiou a Francescou. Pojez ještě něco, slyším, jak ti kručí v břiše. A buď ostražitý, určitě na tebe budou dotírat. Nenechej se vyprovokovat, nepokaz mi pověst."
"Buď klidná."
"Geralte?"
"Poslouchám."
"Před chvílí jsi mne chtěl políbit, tady, přede všemi. Platí to ještě?"
"Platí."
"Pokus se nesmazat mi rtěnku."
Koutkem oka zašilhal na ostatní hosty. Pochopitelně, že sledovali jejich polibek, ovšem diskrétně. Filippa Eilhart, stojící opodál v hloučku mladých čarodějů, na něj zamrkala a předstírala potlesk.
Yennefer odtáhla rty od jeho úst a hluboce vzdychla.
"Malá věc, a potěší," hlesla. "Nu, půjdu. Brzy se ti vrátím. A později, po banketu... Hmmmmm..."
"Ano?"
"Nejez, prosím tě, nic s česnekem."
Když se vzdálila, zaklínač přestal dbát protokolu, bez okolků si rozepnul doublet, vyprázdnil oba donesené poháry a chtěl se pustit do jídla. To mu nevyšlo.
"Geralte."
"Hrabě."
"Bez titulu," zašklebil se Dijkstra. "Jaký já jsem hrabě. Vizimir mě nutí, abych se tak představoval a nedráždil šlechtu a mágy svým křupanským původem. Tak co, jak se ti daří honosit se šaty a postavou? A předstírat, že se dobře bavíš?"
"Nemusím se přetvařovat. Nejsem tady služebně."
"To je zajímavé," pousmál se špión. "Potvrzuje to nicméně obecně rozšířený názor, podle nějž jsi svého druhu jediný a neopakovatelný. Poněvadž všichni ostatní zde služebně jsou."
"Toho jsem se obával," pousmál se rovněž Geralt. "Tušil jsem, že tady budu jediný svého druhu. To značí nepatřičný."
Vyzvědač přehlédl nejbližší mísy, z jedné vytáhl a zchroupal veliký zelený pupen jakési Geraltovi neznámé zeleniny.
"Při této příležitosti," pokračoval v hovoru, "ti musím poděkovat za bratry Micheletovy. V Redanii si mnoho lidí oddechlo, když jsi všechny čtyři pobil v oxenfurtském přístavu. Nezdržel jsem se smíchu, když jsem se doslechl, že universitní medikus, který byl povolán k ohledání mrtvol, zcela vážně prohlásil, že je asi rozsekala smrtka kosou."
Geralt se zdržel komentáře. Dijkstra vložil do úst další pupenec.
"Škoda," pokračoval, chroupaje, "že ses po dobře odvedené práci nepřihlásil u purkmistra. Byla vypsána odměna za živé či mrtvé. A nemalá."
"Měl bych nesnáze s daňovým přiznáním," odhodlal se zaklínač rovněž okusit zelený pupenec. Chutnal jako namydlený celer. "Krom toho jsem tehdy musel odjet v pilné záležitosti. Nenudím tě, Dijkstro? Ty přece stejně všechno víš."
"Kdepak," zavrtěl hlavou špeh. "Odkud bych to mohl vědět?"
"Z hlášení Filippy Eilhart, abychom nechodili daleko."
"Hlášení, zvěsti, klevety, všechno musím vyslechnout, je to moje zaměstnání. Ovšem mé zaměstnání mě též nutí přesívat všechny údaje přes velmi husté síto. Představ si, že nedávno se mi doneslo, že někdo oddělal neslavně

známého Profesora zároveň se dvěma jeho kumpány. Mělo se to přihodit u zájezdní krčmy v Anchoru. A ten, kdo to provedl, měl také příliš napilno, než aby se přihlásil o odměnu."
Geralt pokrčil rameny.
"Drby. Zkus je přesít přes svoje husté síto, pak uvidíš, co ti zbude."
"Nezkusím, vím to i tak. Nejčastěji pokus o úmyslnou desinformaci. Ach, když jsme u desinformací, jakpak se daří malé Cirille, ubohé, stonavé dívence? Jakým zázrakem se uzdravila ze záškrtu?"
"Poslyš, Dijkstro," řekl mrazivě zaklínač a pohlédl špehovi do očí. "Vím, že jsi tu služebně, ale nepřeháníš to s tou horlivostí?"
Vyzvědač se hromově rozřehtal. Dvě okolo procházející čarodějky na ně pohlédly s pohoršením. Ale se zájmem.
"Král Vizimir," začal vysvětlovat Dijkstra, když se dostatečně vynasmál, "mi platí zvláštní prémii za každé odhalené tajemství. Takže horlivost mi zajišťuje slušné živobytí. Tobě to možná přijde k smíchu, ale já mám ženu a děti."
"Na tom není nic směšného. Starej se tedy o živobytí ženy a dětí, ale ne na můj účet, smím-li prosit. V tomto sále, zdá se mi, není o tajemství a záhady nouze."
"Zcela správně, celá Arethusa je jediná velká hádanka. Jistě sis všiml. Něco tu visí ve vzduchu, Geralte. A nejsou to jenom lustry."
"Nerozumím."
"Věřím. Protože ani já nerozumím. Ale hrozně bych chtěl porozumět. Ty ne? Ach, promiň, ty přece stejně všechno víš. Z podání sličné Yennefer z Vengerbergu, abychom nechodili daleko. Když si vzpomenu, že bývala doba, kdy i já jsem se čas od času něco dovídal od švarné Yennefer. Kde ty loňské sněhy jsou, což?"
"Nechápu, oč ti jde, Dijkstro? Mohl bys upřesnit svoje narážky? Pod podmínkou, že to nebude služebně. Promiň, ale nehodlám pracovat na tvoje zvláštní prémie."
"Domníváš se, že se tě pokouším přelstít?" zapitvořil se vyzvědač. "Úskokem z tebe vymámit informace? Křivdíš mi, Geralte. Jsem jen zvědav, zdali jsi v tomto sále zpozoroval totéž, co já. Okolnosti, které přímo bijí do očí."
"Co tady bije do očí?"
"Cožpak tě neudivila naprostá a úplná nepřítomnost korunovaných hlav na tomto sněmu?"
"Ani trochu," podařilo se Geraltovi konečně napíchnout špejlí naloženou olivu. "Králové dávají dozajista přednost tradičním hodokvasům. U stolu, pod který se mohou k ránu pohodlně svalit. Kromě toho..."
"Co kromě toho?" strčil si Dijkstra do úst čtyři olivy najednou, když je předtím bez ostychu vylovil z nálevu prsty.
"Kromě toho," přehlédl zaklínač shromáždění v sále, "proč by se králové měli obtěžovat osobně? Poslali sem armádu špiclů. Z Bratrstva i mimo něj. Bezpochyby proto, aby vyšpehovali, co tu visí ve vzduchu kromě lustrů."
Dijkstra vyplivl olivové pecky na stůl, sebral dlouhou vidličku a začal se s ní přehrabovat v křišťálové míse na salát.
"Vilgefortz se postaral," ubezpečil zaklínače, "aby zde ani jeden špicl nechyběl. Má teď všechny pohromadě. Netušíš, nač jsou Vilgefortzovi všichni královští špióni v jednom hrnci, zaklínači, pod jednou pokličkou?"
"Nemám potuchy. A pramálo mě to zajímá. Říkal jsem ti, že jsem tady soukromě. Možná jako jediný. Jsem, abych tak řekl, mimo hrnec."
Vyzvědač krále Vizimira vylovil z mísy malou marinovanou chobotnici a štítivě si ji prohlížel.
"Oni to jedí," zakroutil soustrastně hlavou, načež se obrátil na Geralta.
"Slyš mě pozorně, zaklínači," řekl potichu. "To tvoje přesvědčení, že jsi veskrze nezávislá osoba, že tě nic nezajímá a nic se tě netýká... Znepokojuje mě a ponouká k hazardu. Dokážeš riskovat?"
"Jasněji, prosím."
"Navrhuji ti sázku," zašermoval Dijkstra vidličkou s napíchnutým hlavonožcem. "Tvrdím, že během hodiny tě Vilgefortz požádá o delší rozhovor mezi čtyřma očima. Tvrdím, že během toho rozhovoru ti dokáže, že nejsi soukromá osoba a už vůbec ne mimo hrnec. Jestli se mýlím, sním tenhle ksindl sakumprásk i s chapadly. Vsadíme se?"
"Co budu muset sníst, když prohraji?"
"Nic," rozhlédl se vyzvědač bystře kolem. "Jestliže prohraješ, obeznámíš mě s obsahem svého rozhovoru s Vilgefortzem."
Zaklínač mlčel a klidně si špeha prohlížel.
"Loučím se, hrabě," promluvil konečně. "Děkuji za rozmluvu. Byla poučná."
Dijkstra se mírně zarazil:
"Až tak..."
"Až tak," potvrdil Geralt. "Loučím se."
Vyzvědač pokrčil rameny, hodil chobotnici do mísy i s vidličkou, otočil se na patě a odešel. Geralt za ním ani nepohlédl. Zvolna přešel ke druhému stolu, veden chutí na růžovobílé krevetky, vršící se na stříbrném podnosu s křehkými listy salátu a čtvrtkami citrónů. Hodlal se do nich pustit, ale jelikož na sobě neustále cítil zvědavé pohledy, chtěl kořýše spořádat pokud možno distingovaně. Blížil se k nim okázale pomalou chůzí, odměřeně a ledabyle přitom ochutnával z misek, které míjel.
U sousedního stolu stála Sabrina Glewissig, zabrána do hovoru s neznámou rudovlasou čarodějkou. Cizí žena měla na sobě bílou sukni a bílou blůzičku. Podobně jako Sabrinina, byla i ta její zcela průsvitná, bylo však na ní několik rafinovaně umístěných výšivek. Měly pozoruhodnou vlastnost: při sebemenším pohybu střídavě skrývaly a odhalovaly vše podstatné.
Čarodějky si povídaly a pojídaly přitom humra v majonéze. Hovořily tiše a ve Starší Mluvě. Ačkoliv směrem k němu ani nepohlédly, mluvily nepochybně o něm. Indiskrétně zostřil svůj vycvičený zaklínačský sluch, navenek ovšem věnoval svou pozornost výhradně krevetám.
"... a Yennefer?" vyzvídala právě rudovláska, propouštějíc mezi prsty jednotlivé perly honosného náhrdelníku,

několikrát omotaného kolem šíje. "Mluvíš vážně, Sabrino?"
"Naprosto," ujistila ji Sabrina Glewissig. "Nebudeš věřit, ale trvá to už pár let. Jak to on může vydržet s takovou mrchou, to je s podivem?"
"Proč se diviš? Uřkla ho, obloudila kouzlem. Copak jsme to my samy kolikrát neprováděly?"
"Vždyť je to zaklínač. Toho nelze uřknout, a pokud, tak ne nadlouho."
"Takže je to láska," vzdychla okouzleně rudovláska. "Láska bývá slepá."
"On musí být slepý," ušklíbla se Sabrina. "Představ si, Marti, ona si dovolila představit mne jako přítelkyni ze školy. Bloede pest, je starší než já o... Ehm, na tom nesejde. Žárlí na toho zaklínače jako čert. Malá Ranuncul se na něho jenom usmála a to bys musela slyšet, jak ji ta megera zprdla a hnala od něj. A právě teď... Nenápadně se koukni. Tam stojí a baví se s Francescou, ale ze zaklínače oka nespustí."
"Bojí se," zahihňala se rudovláska, "že jí ho odloudíme - třebas jen na dnešní noc. Co ty na to, Sabrino? Zkusíme to? Je to kus chlapa, ne jako ti naši frigidní žabaři se všemi svými nároky a mindráky..."
"Tiše, Marti," sykla Sabrina. "Nezevluj na něj a necul se tak, Yennefer se dívá. A neztrácej glanc. Chceš ho sbalit? Tady se to nehodí."
"Hm, máš pravdu," uznala po krátkém zamyšlení Marti. "Ale kdyby se sám přitočil a chtěl si něco začít..."
"V tom případě," loupla po zaklínači Sabrina Glewissig černýma, dravčíma očima, "bych si to s ním rozdala třeba na kamení."
"Třeba na ježkovi," zahihňala se opět Marti.
Zaklínač, s pohledem zarytým do ubrusu, skryl vyjevený výraz za listem salátu s porcí krevet. Nebýt mutace, zrudl by jako rak.
"Geralt zaklínač?"
Spolkl sousto a otočil se. Obličej čaroděje ve vyšívaném fialovém doubletu mu byl povědomý.
"Dorregaray z Wolle. Setkali jsme se již..."
"Vzpomínám. Omlouvám se, v první chvíli jsem tě nepoznal. Jsem rád..."
Čaroděj se zasmál a sebral z podnosu nejbližšího lokaje dva poháry.
"Už nějakou dobu tě sleduji," dal se do řeči, nabízeje Geraltovi jednu z číší. "Každému, komu tě Yennefer představila, jsi řekl, že jsi rád. Pokrytectví anebo nekritičnost?"
"Slušnost."
"Vůči nim?" ukázal Dorregaray širokým gestem na přítomné hosty. "Věř mi, nemusíš se namáhat. Nestojí to za to. Je to nadutá, závistivá a prolhaná smečka, která o tvou slušnost nestojí, naopak, považuje ji za ironii. Jednej s nimi podle jejich pravidel, zaklínači: arogantně, nezdvořile, neupřímně, jenom to na ně platí. Napiješ se se mnou vína?"
"Toho patoku, který tu podávají?" ujistil se blahosklonně Geralt. "S velikým sebezapřením. Ale když tobě chutná... Přemůžu se."
Sabrina a Marti, kterým bezpečně neuniklo ani slůvko, hlasitě vyprskly. Dorregaray je přejel opovržlivým pohledem, cinkl svým pohárem o zaklínačův a znovu se zasmál. Tentokrát upřímně.
"Bod pro tebe," přiznal. "Učíš se rychle. Na to, že se jen potloukáš po kdejakých zapadákovech a slídíš po vymírajících tvorech, máš klasu. Na zdraví. Možná tě to pobaví, ale jsi jedním z mála hostů v tomto sále, se kterým si chci připít."
"Vážně?" usrkl Geralt vína a požitkářsky mlaskl. "Přestože se jen potloukám světem a živím se vražděním vymírajících stvoření?"
"Nechytej mě za slovo," poplácal ho čaroděj po rameni. "Banket sotva začal. Určitě budou další, kteří tě přijdou otravovat. Šetři si jízlivé komentáře. A pokud jde o tvé řemeslo... Ty máš aspoň tolik důstojnosti, aby ses neověšel trofejemi. Jen se rozhlédni kolem. Nedělej s tím takové cavyky, jim se přece líbí, když jsou na očích, proto se tak producírují."
Zaklínač poslušně stočil zrak k tomu, co neskrývaly blůzky poblíž stojících čarodějek.
"Podívej na ni," zatahal ho Dorregaray za rukáv a ukázal prstem. Měl na mysli čarodějku, která, pohupujíc boky, přecházela opodál. "Má střevíčky z kůže agamy rohaté, vidíš?"
Nepřítomně přikývl, poněvadž měl před očima něco zcela jiného.
"No prosím, skalní kobra," rozeznával čaroděj bezchybně další střevíčky cupitající sálem. Móda zkrácených sukní mu to značně usnadňovala. "A tam... Bílý leguán. Salamandr. Wyvern. Dokonce bazilišek... Všechno plazi ohrožení vyhynutím. Aby je kat spral, nemůžou nosit boty z vepřovice anebo teletiny?"
"Jako obvykle, Dorregarayi?" hádala Filippa Eilhart, zastavujíc se vedle nich. "O koželužině a ševcovině? Jak přízemní a nechutné téma."
"Každému přijde nechutné něco jiného," ušklíbl se čaroděj. "Máš nádherně lemované šaty, Filippo. Pokud se nemýlím, je to hranostaj diamantový. Velmi efektní. A pro svou kožešinu už před dvaceti lety do posledního vyhuben."
"Před třiceti," opravila ho Filippa, ke Geraltově lítosti dojídajíc krevety, které on sám už nestihl spořádat. "Vím, vím, tenhle druh by dozajista vstal z mrtvých, kdybych švadleně uložila, aby mně šaty obšila koudelí. Rozvažovala jsem to. Ale koudel se barevně nehodila."
"Pojďme ke stolu naproti," navrhl zaklínač. "Zahlédl jsem na něm mísu černého kaviáru. A protože jeseter lopatonosý už málem také vyhynul, musíme sebou hodit."
"Kaviár ve tvé společnosti? O tom jsem snila," pohlédla na něho zpod spuštěných řas Filippa a zavěsila se do něj. Omamně zavoněla skořicí a nardem. "Pospěšme. Půjdeš s námi, Dorregarayi? Ne? Tedy tě nebudeme zdržovat. Bav se dobře."
Ochránce zvířat si uraženě odfrkl a odkráčel. Sabrina Glewissig a její rudovlasá přítelkyně jej doprovodily pohledy jedovatějšími než vyhynutím ohrožená kobra skalní.

"Dorregaray," podotkla Filippa, "špehuje pro Ethaina z Cidaris. Musíš na něj dávat pozor, ti jeho vymírající plazi jsou jen zástěrka. A Sabrina Glewissig zase stříhá ušima, protože..."
"Špehuje pro Henselta," dokončil. "Vím, už jsi to říkala. A ta rudovláska..."
"Rudovláska? Vždyť je obarvená, copak nemáš oči? To je Marti Sodergren."
"Pro koho špehuje?"
"Marti?" Filippa se rozesmála, její bělostné zuby zablýskly mezi karmínově namalovanými rty. "Pro nikoho. Marti politika nezajímá."
"Neuvěřitelné. Domníval jsem se, že tady špehují všichni."
"Většina," přimhouřila oči čarodějka, "ale ne všichni. Ne Marti Sodergren. Ona je léčitelka. A nymfomanka. Hrome, pohleď! Zhltali nám všechen kaviár! Do posledního zrnka! I mísu vylízali! Co teď uděláme?"
"Teď," usmál se nevinně Geralt, "mi oznámíš, že zde něco visí ve vzduchu. Prohlásíš, že musím odložit neutralitu a rozhodnout se. Navrhneš mi sázku. Na to, jaká může být má odměna v případě výhry, radši ani nemyslím. Zato vím, co budu muset udělat, jestli prohraju."
Filippa dlouho mlčela a nespouštěla z něj zrak.
"Mohlo mě to napadnout," promluvila tiše. "Dijkstra se neudržel a dal ti na vybranou. Varovala jsem ho, že pohrdáš špehy."
"Nepohrdám špehy. Pohrdám špiclováním. A pohrdám opovržlivostí. Nenavrhuj mi žádné sázky, Filippo. Jistě, já rovněž cítím, že tu něco visí ve vzduchu. Tak ať. Mne se to netýká a nezajímá mne to."
"Tohle jsi už také říkal. V Oxenfurtu."
"Jsem rád, žes nezapomněla. Doufám, že také pamatuješ, za jakých okolností?"
"Dokonale. Neprozradila jsem ti tenkrát, komu slouží jistý Rience. A dovolila jsem mu uprchnout. Ech, tehdy ses na mě zlobil..."
"To je velmi mírně řečeno."
"Nadešel čas, abych se rehabilitovala. Zítra dostaneš svého Rience. Nepřerušuj mne. To není žádná sázka v Dijkstrově stylu, to je slib. A já sliby plním. Ne, žádné otázky, prosím. Vydrž do zítřka. Věnujme se kaviáru a planým tlachům."
"Kaviár už přece není."
"Počkej."
Rychle se rozhlédla, mávla rukou a zašeptala zaklетí. Stříbrná nádoba ve tvaru ryby, prohnuté ve výskoku, se vzápětí naplnila jeseteřími jikrami. Zaklínač se usmál:
"Můžeme se najíst iluze?"
"Ne, ale chutí iluze můžeme polechtat zmlsané jazyky. Zkus."
"Hm... Opravdu. Chutná líp než pravý..."
"A nepřibírá se po něm," pochlubila se čarodějka, skrápějíc citrónovou šťávou vrchovatou lžičku vyčarované lahůdky.
"Smím tě poprosit o číši bílého vína?"
"K službám. Filippo?"
"Poslouchám."
"Užívat magii na tomto místě je prý netaktní, ne-li rovnou nepřípustné. Nebylo by pro tebe bezpečnější namísto iluze kaviáru vyčarovat pouze iluzi chuti? Pouze pocit? Dokázalas by přece...?"
"To se rozumí, že bych dokázala," pohlédla na něj Filippa skrze křišťálovou číši. "Konstrukce takového kouzla není o nic složitější než konstrukce, dejme tomu, cepu. Jenže pouhý pocit chuti by nám nezajistil příjemný pocit činnosti. Samotné jezení, doprovázející je rituály, pohyby, gesta... A rovněž slova, pohledy. Potěším tě srovnáním, chceš?"
"Předem se těším."
"Dokázala bych vyčarovat i pocit orgasmu." Mezitím než zaklínač opět získal řeč, přistoupila k nim drobná, štíhlá čarodějka s dlouhými, rovnými vlasy barvy slámy. Poznal ji ihned, byla to ta ve střevíčcích z kůže rohaté agamy a zelené tylové blůzce, pod níž byly zřetelně vidět i takové drobnosti, jako mateřské znamínko nad levým ňadrem. Na šíji nosila stříbrný přívěsek ve tvaru kříže Ankh, vykládaný zirkony.
"Promiňte," omluvila se, "že ruším váš malý flirt. Filippo, Radcliffe a Detmold tě prosí o krátkou rozmluvu. Nutně."
"Když nutně, tož musím jít. Geralte, zaflirtujeme si později."
"Aha!" ohodnotila ho zkoumavým pohledem světlovlasá čarodějka. "Geralt. Zaklínač, co patří k Yennefer. Všimla jsem si tě už dřív a lámala si hlavu, co jsi zač. Hrozně mě to rozčilovalo."
"Znám ten pocit," odvětil zdvořile. "V téhle chvíli rozčiluje mne."
"Omlouvám se. Jsem Keira Metz. Och, kaviár!"
"Pozor, to je iluze."
"U šlaka, máš pravdu!" pustila čarodějka lžičku, jako kdyby to byl ocas černého štíra. "Kdo byl tak drzý... Ty? Umíš tvořit iluze čtvrtého stupně? Ty?"
"Já," zalhal povzneseně. "Jsem Mistrem magie, ale tady jsem za zaklínače, abych zachoval své incognito. Myslíš si, že by Yennefer projevila zájem o prachobyčejného zaklínače?"
Keira Metz mu pohlédla do očí a stiskla rty.
"Víno?" navrhl, aby přerušil trapné ticho. Zdálo se, že jeho žert nebyl příznivě přijat.
"Ne, děkuji... kolego Mistře," odmítla chladně Keira. "Dnes nemohu pít. V noci hodlám... otěhotnět."
"S kým?" zajímala se přicházející k nim obarvená rudovláska v průsvitné bílé blůzičce. "Kdo bude ten šťastlivec?" ptala se nevinně.
Keira se otočila a změřila si ji pohledem od střevíčků z bílého leguána až po perlový diadém.
"Co je ti po tom?"

"Profesionální zvědavost. Nepředstavíš mne svému společníkovi, proslulému Geraltovi z Rivie?"
"Nebude mi potěšením. Ale vím, že se stejně nedáš odbýt. Geralte, tohle je Marti Sodergren, léčitelka. Její obor jsou afrodisiaka."
"Musíme se bavit o práci? Ó, nechali jste pro mne trochu kaviáru? To je od vás milé."
"Pozor!" zvolali současně zaklínač a čarodějka. "To je iluze."
"Opravdu," ohrnula nos Marti Sodergren. Sehnula se, vzala prázdnou číši a prozkoumala šmouhu od karmínové rtěnky na jejím okraji. "No jasně, Filippa Eilhart. Kdo jiný by se opovážil takové nestydatosti? Stará rašple! Víte, že špehuje pro Vizimira Redanského?"
"A že je nymfomanka?" popíchl zaklínač.
Marti a Keira vyprskly.
"S tím jsi počítal, když jsi s ní laškoval?" zeptala se léčitelka. "Jestli ano, někdo tě parádně napálil. Filippa už nějakou dobu nemá zájem o muže."
"Co když se za muže jenom vydáváš?" ohrnula Keira Metz nalíčené rty. "Možná jen tady jsi za chlapa, kolego Mistře magie? Abys zachoval incognito? Představ si, Marti, svěřil se mi, že se rád přetvařuje."
"Rád a dobře," ušklíbla se Marti zlomyslně. "Mám pravdu, Geralte? Nepředstíral jsi náhodou také, že jsi nahluchlý a nerozumíš Starší Mluvě?"
"On má spoustu nedostatků," řekla mrazivě Yennefer, která se zničehonic objevila vedle nich a uchopila Geralta vlastnicky pod paží. "Vlastně jenom samé nedostatky. Ztrácíte čas, děvčata."
"Tak to vypadá," uznala Marti Sodergren uštěpačně. "Přejeme vám příjemnou zábavu. Pojď, Keiro, napijeme se něčeho... nealkoholického. Možná se dnes v noci i já o něco pokusím."
"Ufff," oddechl si, když odešly. "V pravou chvíli, Yennefer. Díky."
"Děkuješ? Mám věřit, že upřímně? V tomto sále jsem napočítala přesně jedenáct ženštin, které vypínají kozy pod průhlednými halenkami. Opustím tě na slabou půlhodinku, a když se vrátím, načapám tě při zábavě hned se dvěma z nich..."
Yennefer se odmlčela a nahlédla do mísy ve tvaru ryby.
"...a při pojídání iluzí," doplnila. "Ach, Geralte, Geralte. Radši pojďme. Máš příležitost seznámit se s několika skutečně významnými osobnostmi."
"Jednou z těch osobností je Vilgefortz?"
"To je zvláštní," přimhouřila oči čarodějka, "že se ptáš zrovna na něj. Ano, Vilgefortz projevil zájem se s tebou seznámit a promluvit si. Upozorňuji tě, že rozhovor s ním ti může připadat banální a nedůležitý, avšak nenechej se zmýlit.Vilgefortz je zkušený, nebývale inteligentní hráč. Nevím, co přesně po tobě chce, ale měj se na pozoru."
"Dobrá," vzdychl odevzdaně. "Ale nesoudím, že ten tvůj zkušený hráč mě bude schopen něčím zaskočit. Po tom všem, co jsem si tady odbyl. Vrhli se na mne špióni, sesypali se vyhynutím ohrožení plazi a hranostajové. Krmili mne neexistujícím kaviárem. Nymfomanky zpochybňovaly moje mužství, vyhrožovaly mi znásilněním na ježkovi, strašily těhotenstvím, ba dokonce orgasmem - a to takovým, který není ani doprovázen rituálními pohyby. Brrr..."
"Tys pil!"
"Pár hltů cidarského bílého. Ale nejspíš v něm bylo afrodisiakum nějaké obarvené léčitelky... Yen? Vrátíme se po rozhovoru s Vilgefortzem do Loxie?"
"Ne, nevrátíme."
"Cože?"
"Chci zůstat na noc v Arethuse. S tebou. Afrodisiakum, říkáš? Ve víně? Pozoruhodné..."

*

"Ááách," vydechla Yennefer, slastně se zavrtěla a položila si nohu přes zaklínačovo stehno. "Ach, ach, ach. Tak dávno jsem se nemilovala. Strašně dávno..."
Geralt vymotával prsty z jejích vlasů. Zdržel se jakéhokoli komentáře. Za prvé: její věta mohla být návnada a on se bál nastraženého háčku; za druhé: nechtěl slovy setřít chuť její rozkoše, kterou ještě cítil na rtech.
"Strašně dávno jsem se nemilovala s mužem, který mi vyznal lásku a kterému jsem lásku vyznala já," dodala po chvíli, když bylo jasné, že zaklínač po návnadě neskočí. "Zapomněla jsem, jaké to může být. Ááách."
Posadila se, protáhla, napjala paže za sebe a uchopila rohy polštáře. Její měsíčním svitem zalitá ňadra se vypjala, až zaklínači proběhlo mrazení dolů po páteři. Pevně ji objal, leželi nehybně, oddechovali, vyhasínali. Pod oknem jejich pokoje vrzaly cikády, zpovzdálí bylo slyšet tiché hlasy a smích, svědčící o tom, že banket trval ještě v této pozdní hodině.
"Geralte?"
"Ano?"
"Vyprávěj."
"O rozmluvě s Vilgefortzem? Teď? Povím ti to ráno."
"Teď, prosím,"
Hleděl na poličku v koutě pokoje. Zůstaly v ní knížky, alba a pár věcí, které si načas vystěhovaná adeptka zřejmě nestihla vzít s sebou. Pečlivě opřená o knihy, seděla v poličce rovněž baculatá hadrová panenka. Sukničku s volány měla pomačkanou z dívčí náruče. Nevzala si panenku, pomyslel si, aby se jí v Loxii, ve společné ložnici, spolužačky neposmívaly. Nevzala si svou panenku. A teď určitě nemůže usnout.
Panenka na něj upírala oči z knoflíků. Odvrátil zrak.

Když ho Yennefer představovala Kapitule, pozorně sledoval elitu čarodějů. Hen Gedymdeith mu věnoval jen krátký, unavený pohled - bylo vidět, že společenské povinnosti starce nudily a vyčerpávaly. Artaud Terranova se s poťouchlou grimasou uklonil, nepřestávaje běhat očima střídavě na něho a na Yennefer, ale pod zraky ostatních rychle zvážněl. Blankytné oči Francescy Findabair byly neproniknutelné a tvrdé jako sklo. Když jí byl představen, Sedmikráska z Dolin se usmála. Úsměv elfky - ač nadpozemsky krásný - naháněl hrůzu. Tissaia de Vries, neustále zaneprázdněna upravováním své toalety a šperků, se na něho usmála méně krásně, avšak daleko upřímněji. A právě Tissaia se s ním dala bez okolků do řeči, připomínajíc jeden z jeho věhlasných zaklínačských skutků, na který se ovšem nemohl rozpomenout, takže měl podezření, že je od začátku do konce vybájený.
Tehdy se do hovoru zapojil Vilgefortz. Vilgefortz z Roggeveenu, mág vznosné postavy, ušlechtilých rysů a podmanivého hlasu. Geralt se nejednou přesvědčil, že od takto se prezentujících lidí může čekat cokoliv. Rozmlouvali krátce, přesto celou tu dobu na sobě cítili znepokojené pohledy. Na zaklínače upírala oči Yennefer, na Vilgefortze mladá čarodějka, neustále skrývající dolní polovinu obličeje za vějířem. Vyměnili si několik bezvýznamných vět, načež Vilgefortz Geraltovi navrhl, aby pokračovali v rozhovoru v užší společnosti. Geraltovi se zazdálo, že Tissaia de Vries je jediná přítomná osoba, kterou to překvapilo.
"Usnuls, Geralte?" vytrhla ho ze zamyšlení Yennefer. "Pověz mi o vašem rozhovoru?"
Uhnul očima knoflíkovému pohledu panenky z poličky.
"Když jsme vyšli na galerii," začal vyprávět, "ta mladá žena s divnou tváří..."
"Lydia van Bredevoort, Vilgefortzova asistentka."
"Ano, říkalas mi to. Bezvýznamná osoba. Takže, sotva jsme vyšli, obrátila se k němu a na něco se ho zeptala. Telepaticky."
"To nebyla nezdvořilost. Lydia nemůže mluvit."
"Domyslel jsem si to. Protože Vilgefortz neodpověděl telepaticky. Řekl..."
"Ano, Lydie, to je dobrý nápad," řekl Vilgefortz. "Uděláme si malou procházku Dvoranou Slávy. Budeš se moci obeznámit s dějinami magie, Geralte z Rivie. Nepochybuji, že je znáš, ovšem nyní máš příležitost, spatřit je na vlastní oči. Pokud jsi znalcem výtvarného umění, nelekni se - většina vystavených obrazů je dílem zanícených studentek. Lydie, buď tak laskavá a postarej se o světlo."
Lydia van Bredevoort učinila pohyb otevřenou dlaní a v síni se rázem rozsvítilo.
První obraz představoval dávný koráb, zmítající se ve vírech mezi útesy, čnícími z příboje. Na přídi plavidla stál muž v bílé říze a s aureolou kolem hlavy.
"První přistání," dovtípil se Geralt.
"Očividně," potvrdil Vilgefortz. "Loď Vyhnanců. Jean Bekker podřizuje své vůli Moc. Tiší vlnobití a dokazuje, že čarování nemusí jenom ničit a ubližovat, nýbrž také zachraňovat životy."
"Tahle událost se skutečně přihodila?"
"Pochybuji," usmál se černokněžník. "Pravděpodobnější je, že během přistání jakož i celé plavby visel Bekker se všemi ostatními přes zábradlí a zvracel. Moc se mu podařilo ovládnout až po přistání, které jen náhodou bylo šťastné. Pojďme dál. Tady vidíš opět Bekkera, kterak přinutil vodu vytrysknout ze skály v místě první osady. A zde, prosím, obklopen klečícími osadníky, Bekker rozhání mračna a zadržuje krupobití, aby zachránil úrodu.
"A co je na tomto obraze?"
"Rozpoznávání Vyvolených. Bekker a Giambattista magicky testují děti dalších přistěhovalců, aby objevili Zřídla. Ty budou odebrány rodičům a odvedeny do Mirthe, prvního sídla mágů. Toto je historický okamžik. Jak vidíš, všechny děti jsou vyděšeny, jen tahle nebojácná tmavovláska vztahuje důvěřivě ručky ke Giambattistovi. To je proslulá Agnes z Glanville, první žena, která ovládla magii. Ta žena za ní je její matka. Nějaká smutná."
"Co tahle hromadná scéna?"
"Unie Novigradská. Bekker, Giambattista a Monck uzavírají smlouvu s vladyky, kněžími a druidy. Něco o toleranci a oddělení magie od státu. Otřesný kýč. Pojďme dále. Hle, Geoffrey Monck se vydává proti proudu Pontaru, v oněch dobách ještě známého jako Aevon y Pont ar Gwennelen - Řeka Alabastrových Mostů. Monck se plavil do Loe Muinne přesvědčit tamní elfy, aby přijali skupinu dětí - Zřídel, jež měly být školeny elfskými mágy. Mohlo by tě zajímat, že mezi těmi dětmi byl chlapec, který se jmenoval Gerhart z Aelle. Před chvílí ses s ním seznámil, dnes se mu říká Hen Gedymdeith."
"Hned vedle měl viset válečný výjev," ukázal zaklínač čaroději. "Vždyť jen několik let po Monckově úspěšné výpravě vpadla vojska maršála Raupennecka z Tretogoru do Loe Muinne a Est Haemlet a vyvraždila všechny tam žijící elfy bez ohledu na věk či pohlaví. Tak byla rozpoutána válka, která skončila až řeží u Shaerrawedd."
"Tvoje znalost historie je úctyhodná," usmál se opět Vilgefortz. "Takže je ti bezpochyby známo, že se té války nezúčastnil ani jeden z významných čarodějů. Zřejmě proto nenadchlo toto téma žádnou adeptku k uměleckému ztvárnění. Půjdeme dál?"
"Půjdeme. Jakou událost máme na tomhle plátně? Ach, vím. To Raffard Bílý smiřuje znesvářené vladaře a ukončuje tak šestiletou válku. A zde Raffard odmítá nabízenou korunu. Šlechetné gesto."
"Myslíš?" zakroutil hlavou Vilgefortz. "Nu což, každopádně se z toho gesta stal precedens. Nicméně Raffard přijal postavení vrchního rádce a fakticky vládl, protože král byl slabomyslný."
"Dvorana Slávy," zamumlal Geralt a přešel k následujícímu obrazu. "Copak se děje tady?"
"Další historická chvíle. Ustavení první Kapituly a zchválení Zákoníku. Z levé strany sedí: Herbert Stammelford, Aurora Henson, Richert, Agnes z Glanville, Geoffrey Monck a Radmir z Tor Carnedd. Mám-li být upřímný, rovněž zde by měla následovat válečná scéna. Krátce poté byli v nelítostné bitvě poraženi a zničeni ti, kteří nechtěli uznat Kapitulu a podřídit se Zákonu. Mezi jinými též Raffard Bílý. O tom letopisy mlčí, asi aby neposkvrnily jeho pěknou legendu."

"A tady... Hmm... Ano, tohle malovala adeptka. A zřejmě velmi mladá..."
"Rozhodně. Navíc je to alegorie. Nazval bych ji ‚Triumf ženství'. Vzduch, Voda, Země a Oheň. A čtyři slavné čarodějky, mistryně v ovládání zmíněných živlů: Agnes z Glanville, Aurora Henson, Nina Fioravanti a Clara Larissa de Winter. Další obraz je zdařilejší, vidíš na něm právě Claru Larissu, jak zakládá čarodějnou Akademii pro dívky. V budově, kde se právě nacházíme. A dále jsou portréty nejslavnějších absolventek Arethusy. Dlouhá řada triumfujícího ženství a postupující feminisace oboru: Yanna z Murivel, Nora Wagner, její sestra Augusta, Jade Glewissig, Leticia Charbonneau, Ilona Laux-Antille, Carla Demetia Crest, Violenta Suarez, April Wenhaver... A jediná žijící, Tissaia de Vries."
Kráčeli dále. Šaty Lydie van Bredevoort hedvábně šeptaly - a v tom šepotu se skrývalo hrozné tajemství.
"Co je to za krvavou událost?"
"Mučednictví mága Radmira, zaživa staženého z kůže při Falčině povstání. V pozadí hoří hrad Mirthe, který Falka obrátila v popel."
"A krátce nato byla v popel obrácena sama Falka. Na hranici."
"To je známá historie. Temerská a redanská mládež dodnes při svátku Saovine pálí slaměnou Falku. Vraťme se, aby sis mohl prohlédnou druhou stranu galerie... Zdá se, že se chceš na něco zeptat. Poslouchám."
"Uvažuji nad chronologií. To se rozumí, že vím, jak působí elixíry mládí, ale když na plátnech vidím žijící osoby ve společnosti dávno mrtvých..."
"Jinými slovy, divíš se, žes na banketu potkal Gedymdeitha a Tissaiu de Vries, ale nebyli mezi námi Bekker, Agnes z Glanville, Stammelford anebo Nina Fioravanti?"
"Ne. Vím, že nejste nesmrtelní..."
"Co je smrt?" přerušil ho Vilgefortz. "Podle tebe?"
"Konec."
"Konec čeho?"
"Bytí. Zdá se, že začínáme filosofovat."
"Příroda nezdá pojem filosofie, Geralte z Rivie. Tak jen lidé nazvali svoje ubohé a směšné pokusy o pochopení Přírody. A výsledky těch pokusů označují za vědu. Je to jako kdyby turín hloubal nad příčinami a důsledky své existence. Výsledek by mohl nazvat odvěkou a tajemnou Rozepří Bulvy a Natě a déšť, dejme tomu, Nevysvětlitelnou Mocí Tvoření. My, čarodějové, neztrácíme čas hádáním, co je Příroda. My to víme, neboť my sami jsme její součástí. Rozumíš mi?"
"Snažím se, ale trochu zpomal, prosím. Nezapomínej, že hovoříš s tuřínem."
"Zamyslel ses někdy, co se stalo, když Bekker nechal vodu vytrysknout ze skály? Jednoduše řekneme, že Bekker ovládl Moc. Přinutil živel k poslušnosti. Podřídil si Přírodu, ovládl ji... Jaký máš názor na ženy, Geralte?"
"Prosím?"
Lydia van Bredevoort se s hedvábným zaševelením otočila a ztuhla, jakoby v napjatém očekávání. Geralt spatřil, že pod paží svírá zarámované plátno. Netušil, odkud se u ní vzalo, poněvadž ještě před chvilkou nenesla Lydia nic. Medailon na jeho šíji se lehce zachvěl.
Vilgefortz se nepřestával usmívat.
"Ptal jsem se," připomněl, "co si myslíš o vztahu mezi mužem a ženou?"
"V jakém ohledu?"
"Domníváš se, že je možno přinutit ženu k poslušnosti? Mluvím samozřejmě o skutečných ženách, ne o samičkách. Můžeš si skutečnou ženu podřídit? Ovládnout ji? Dokázat, aby podléhala tvé vůli? Jestli ano, tedy jak? Odpověz."

*

Hadrová panenka z něj nespouštěla knoflíky očí, pouze Yennefer odvrátila zrak.
"Odpověděls?"
"Odpověděl."
Čarodějka stiskla prsty levé ruky na jeho lokti, prsty pravé mu sevřela ruku, dotýkající se jejích ňader.
"Jak?"
"Vždyť víš."

*

"Pochopils," řekl po chvíli Vilgefortz. "Nejspíš jsi to chápal vždycky. To znamená, že pochopíš i to, že smrtí, zánikem pojmů jako vůle a odevzdanost, rozkaz a poslušnost, vláda a podřízenost, lze dosáhnout jednoty. Splynutí, sloučení do jediného celku. Vzájemného prolnutí. Tam v sále, na banketu, je přítomen Jean Bekker, který byl zároveň vodou, jež vytryskla ze skály. Tvrdit, že Bekker je mrtev, je stejné jako říci, že zemřela voda. Podívej se na tento obraz."
Podíval se.
"Je velmi krásný," ocenil dílo po chvíli. A ihned ucítil slabé trhnutí medailonu.
"Lydia ti děkuje," řekl Vilgefortz. "A já ti blahopřeji k vybranému vkusu. Výjev představuje setkání Cregennana z Lód a Lary Dorren aep Siadhal, legendárních milenců, rozdělených a zahubených časem opovržení. On byl čaroděj, ona elfka, jedna z elity Aen Saevherne, čili Vědoucích. Jenže to, co se mohlo stát počátkem smíření, se změnilo v tragédii."
"Znám tu pověst. Vždycky jsem si myslel, že je to jen pohádka. Jak to bylo doopravdy?"
"To neví nikdo," zvážněl čaroděj. "Tedy skoro nikdo. Lydie, pověs svůj nový obraz sem vedle. Geralte, můžeš

obdivovat nejnovější výtvor Lydiina štětce: portrét Lary Dorren aep Siadhal namalovaný podle staré miniatury."
"Blahopřeji," uklonil se zaklínač Lydii van Bredevoort a hlas se mu ani nezachvěl. "Je to mistrovské dílo."
Hlas se mu nezachvěl, třebaže Lara Dorren aep Siadhal na něj z plátna shlížela očima jeho Ciri.

*

"Co se dělo potom?"
"Lydia zůstala v galerii. My dva jsme vyšli na terasu. On se bavil na můj účet."

*

"Tudy, Geralte. Našlapuj pouze na tmavé dlaždice, prosím."
Dole šumělo moře. Ostrov Thanedd se tyčil z bílé pěny příboje. Vlny se tříštily o zdi Loxie hluboko pod nimi. Loxia zářila množstvím světel, stejně jako Arethusa. Jen Garstang stál pod vrcholem hory temný a zjevně liduprázdný.
"Zítra," následoval čaroděj zrakem zaklínačův pohled, "si členové Rady a Kapituly obléknou tradiční ceremoniální oděvy, široké černé pláště a špičaté klobouky, uchopí dlouhé čarovné hole a připodobní se tak pohádkovým čarodějníkům a vědmám, kterými prostý lid straší děti. Taková je tradice. Doprovázeni jen několika vybranými delegáty odebereme se nahoru, na Garstang. Tam, ve zvlášť upraveném sále, začne porada. Ostatní budou čekat v Arethuse na náš návrat a naše rozhodnutí."
"Porady na Garstangu, v úzkém kruhu, to je rovněž tradice?"
"Pochopitelně. Dlouhá a vynucená okolnostmi. V minulých dobách se totiž stávalo, že porady čarodějů mívaly neobyčejně vzrušený průběh a nezřídka docházelo k dost bouřlivé výměně názorů. Během jedné takové výměny propálil kulový blesk závoj a šaty Niny Fioravanti. Nina nelenila a věnovala rok práce na to, aby zdi Garstangu obložila neobyčejně silnou aurou a antimagickou blokádou. Od té doby neúčinkuje na Garstangu jediné zakletí a rozhovory probíhají v klidnějším duchu. Zvláště když neopomeneme účastníkům disputace předem odebrat nože."
"Chápu. A ta samotná věž nad Garstangem, úplně na vrcholu? Je to nějaká důležitá stavba?"
"To je Tor Lara - Věž Racka. Zřícenina. Jestli důležitá? Patrně ano."
"Patrně?"
Černokněžník se opřel o balustrádu.
"Podle elfských záznamů by Tor Lara měla být spojena teleportem s tajemnou, dodnes nenalezenou Tor Zireael - Věží Vlaštovky."
"Měla by být? Vám, mágům, se nepodařilo objevit ten teleport? Tomu nevěřím."
"Dobře děláš. Portál jsme sice objevili, bylo však nutno jej znepřístupnit. To víš, že byly protesty, kdekdo chtěl experimentovat, proslavit se jako objevitel Tor Zireael, legendárního úkrytu elfských mágů a mudrců. Jenže portál je nenapravitelně poškozen a zcela chaoticky zanáší. Protože došlo i k obětem na životech, bylo nezbytné zamezit k němu přístup. Pojďme, Geralte, ochladilo se. Opatrně. Šlapej jenom na tmavé dlaždice."
"Proč jen na tmavé?"
"Většina staveb na ostrově je ve špatném stavu. Vlhkost, silné větry, sůl v ovzduší, eroze, to vše má ničivý vliv na zdivo. Opravy by byly neúměrně nákladné, využíváme tedy iluze. Prestiž, rozumíš?"
"Ne všemu."
Černokněžník pohnul rukou a terasa zmizela. Stáli nad propastí, nad hlubinou cenící z příboje špičaté zuby útesů. Stáli na úzkém pásu tmavé dlažby, napjatém mezi balkónovými dveřmi Arethusy a podpěrným kamenným sloupem jako lano provazochodce.
Geralt s úsilím udržel rovnováhu. Kdyby byl jen člověkem, ne zaklínačem, nedokázal by to. Avšak i on se dal zaskočit. Jeho prudký pohyb nemohl ujít čarodějově pozornosti, stejně jako výraz tváře. Vítr jím zacloumal na úzké lávce, propast volala zlověstným šuměním vln.
"Bojíš se smrti," řekl s úsměvem Vilgefortz. "Přece jen se jí bojíš."

*

Hadrová panenka na ně hleděla knoflíky svých očí.
"Překvapil tě," zamumlala Yennefer, tulíc se k němu. "Nehrozilo žádné nebezpečí, nepochybně chránil tebe i sebe levitačním polem. Neriskoval by... Co bylo pak?"
"Přešli jsme do jiného křídla Arethusy. Zavedl mě do prostorné komnaty, pravděpodobně to byl kabinet některé z přednášejících, možná dokonce rektorky. Usedli jsme ke stolu. Stály na něm přesýpací hodiny. Písek se sypal. Ucítil jsem vůni Lydiina parfému, poznal jsem, že byla v komnatě před námi..."
"A Vilgefortz?"
"Položil mi otázku."

*

"Proč ses vlastně nestal čarodějem, Geralte? Což tě nelákalo Umění? Upřímně."
"Upřímně. Lákalo."
"Proč ses tedy nenechal vést svým přáním?"

"Usoudil jsem, že bude lépe, když se nechám vést svou rozvahou."
"To znamená?"
"Léta práce v řemesle zaklínače mě naučila odhadovat vlastní síly. Víš, Vilgefortzi, znával jsem kdysi trpaslíka, jenž od dětství snil o tom, aby se stal elfem. Co myslíš, jak by to dopadlo, kdyby se nechal vést svým přáním?"
"To mělo být srovnání? Paralela? Pokud ano, tak nedává smysl. Trpaslík se nemohl stát elfem. Protože neměl matku elfku."
Geralt dlouho mlčel.
"Ach tak," promluvil konečně. "Mělo mě to napadnout. Prošel sis můj životopis. Můžeš mi prozradit, čím jsem si zasloužil takovou pozornost?"
"Mohu," přikývl čaroděj. "Mám takovou představu. Vidím obraz ve Dvoraně Slávy. Jsme na něm my dva u tohoto stolu a nápis na mosazné tabulce hlásá:‚Vilgefortz z Roggeveenu uzavírá smlouvu s Geraltem z Rivie'."
"To by ovšem byla alegorie," poznamenal zaklínač, "a příhodnější název by zněl: ‚Vědění triumfuje nad hloupostí'. Osobně bych dal přednost realistickému výjevu, například: ‚Vilgefortz vysvětluje Geraltovi, oč tu běží'."
Vilgefortz do sebe zaklesl prsty obou rukou ve výši úst.
"Což to není očividné?"
"Ne."
"Obraz, který si představuji, visí ve Dvoraně, chodí se na něj dívat příští pokolení, která dobře ví, oč tu běželo, jakou událost zachytil štětec. Totiž Vilgefortz s Geraltem nacházejí společnou řeč, uzavírají dohodu, díky níž Geralt, neveden nějakým svým přáním nebo dětinským snem, nýbrž skutečným posláním, vstupuje do řad mágů. Skoncovává tak se svým dosavadním životem, jenž neměl ani smysl, ani budoucnost."
"Když pomyslím," řekl po dlouhé chvíli zamyšlení Geralt, "že jsem byl donenávna přesvědčen, že mne nemůže už zhola nic překvapit. Věř mi, Vilgefortzi, dlouho, velmi dlouho budu vzpomínat na dnešní banket, na tu přehršli narážek a nabídek. To by stálo za obraz. Titul: ‚Geralt opouští Thanedd a smíchy se popadá za břicho'."
"Nepochopil jsem," čaroděj se mírně předklonil. "Zmátla mě květnatost tvojí odpovědi."
"Příčiny nepochopení jsou, myslím, jasné: příliš se lišíme, takže si nedokážeme navzájem porozumět. Ty jsi důstojný Arcimág, člen Kapituly, který dosáhl jednoty s Přírodou. Já jsem zaklínač, proměněnec, vandrák, který se protlouká světem a za peníze pobíjí strašidla..."
"Květnatost," přerušil ho čaroděj, "vystřídala přízemnost."
"Příliš se lišíme," nenechal se rozptýlit Geralt. "A nepatrná maličkost, že má matka byla náhodou čarodějka, tuhle odlišnost nezakryje. Jen tak pro zajímavost, kdo byla tvoje matka?"
"Nemám potuchy," odtušil Vilgefortz nevzrušeně.
Zaklínač se zarazil.
"Druidové z kovirského Kruhu," rozhovořil se zvolna černokněžník, "mne našli pohozeného někde ve stoce v Lan Exeteru. Sebrali mne a vychovali. Na druida, jak jinak. Víš, co je zač druid? To je takový proměněnec, vandrák, který se protlouká světem a klaní se posvátným dubům."
Zaklínač neřekl nic.
"A potom," vyprávěl Vilgefortz dále, "v průběhu jistých druidských rituálů, vyšly najevo moje vlohy. Schopnosti, které jednoznačně a nepopiratelně umožnily určit můj původ. Zplodili mne, samozřejmě rovněž náhodou, dva lidé, z nichž přinejmenším jeden náležel k mágům."
Geralt mlčel.
"Za nějakou dobu rozpoznal moje skromné schopnosti náhodně potkaný čaroděj," pokračoval Vilgefortz. "A ten projevil nevídanou velkomyslnost, když se uvolil, že mě bude učit a rozvíjet mé nadání. Nabídl mi možnost vstoupit do Bratrstva mágů."
"A ty jsi přijal nabídku," poznamenal Geralt.
"Nikoliv," Vilgefortzův hlas najednou nepříjemně zaskřípal. "Odmítl jsem ji neslušným, ba přímo hulvátským způsobem. Chtěl jsem, aby pocítil vinu, on i celá ta jeho čarodějnická banda. Vinu za exeterskou stoku, za jednoho či dva členy jejich Bratrstva, bezcitné a nelidské ničemy, kteří mě odhodili do stoky po mém narození, a ne předtím. Čaroděj, to se ví, nic z toho nepochopil. Ani se o to nesnažil. Pokrčil rameny a šel si po svých, dávaje tak v mých očích sobě a všem mágům cejch zpupných, bezohledných, opovrženíhodných zkurvysynů."
Zaklínač stále mlčel.
"Druidů jsem už měl po krk," mávl rukou Vilgefortz, "opustil jsem tedy posvátné doubravy a vydal se do světa. Dělal jsem různé věci. Za některé bych se měl dodnes stydět. Časem se ze mne stal nájemný žoldnéř. Moje další osudy, jak se jistě domýšlíš, měly obvyklý průběh. Vítězný voják, poražený voják, marodér, lupič, násilník, vrah, nakonec zběh prchající na konec světa před oprátkou. Utekl jsem na konec světa. A tam jsem poznal ženu. Čarodějku."
"Dej si pozor," sykl zaklínač a oči se mu zúžily. "Dej si pozor, Vilgefortzi, abys při vyprávění toho za každou cenu podobného osudu nezašel příliš daleko."
"Tímto paralela končí," neuhnul očima čaroděj. "Já jsem si totiž neporadil s city, které jsem choval k té ženě. O jejích citech jsem se naopak nedověděl zhola nic, a ona se mi v tom nijak nesnažila pomoci. Byla promiskuitní, bezcitná, pyšná, zlomyslná a studená. Nebylo možno ji ovládnout a její nadvláda byla pokořující. Opustil jsem ji, protože jsem věděl, že se o mne zajímala jen proto, že moje inteligence, osobitost a tajemnost zastíraly skutečnost, že jsem nebyl čarodějem. Pouze čaroděje byla ochotna poctít více než jednou nocí. Opustil jsem ji, protože... Protože byla jako moje matka. Poznenáhlu jsem pochopil, že to, co k ní cítím, to vůbec není láska, nýbrž značně složitější cit, silný, avšak vymykající se popisu: směs strachu, žalu, zášti, výčitek svědomí a touhy po odpuštění, pocitu viny, ztráty, křivdy, zvrhlé potřeby utrpení i kajícnosti. To, co jsem cítil k té ženě, byla nenávist."

Geralt mlčel, Vilgefortz se díval stranou.
"Opustil jsem ji," navázal po chvíli, "ale nemohl jsem žít v prázdnotě, do níž jsem upadl. Pochopil jsem, že tu prázdnotu nezpůsobuje to, že mi schází ta žena, nýbrž to, že mi schází ten pocit. Paradox, že? Nemusím to, doufám, dále rozvádět, jistě se domýšlíš, kam to dospělo. Stal jsem se čarodějem. Z nenávisti. A teprve tehdy jsem pochopil, jak jsem byl hloupý. Pletl jsem si vesmír s hvězdami odrážejícími se na vodní hladině."
"Jak jsi správně upozornil, shoda mezi osudy nás dvou nebyla tak docela shodná," řekl Geralt. "Jen zdánlivě máme my dva něco společného, Vilgefortzi. Co jsi chtěl dokázat, když jsi mi vyprávěl svůj příběh? To, že cesta k čarodějnému mistrovství, byť klikatá a těžká, je přístupná všem? Dokonce, omlouvám se za neúmyslnou podobnost, parchantům, sebrancům, vandrákům anebo zaklínačům..."
"Ne," zarazil ho čaroděj. "Nehodlal jsem ti dokazovat, že ta cesta je přístupná všem, poněvadž to je očividné a dávno ověřené. Nebylo třeba dokazovat ani fakt, že pro některé lidi jiné cesty vlastně není."
"Tak tedy," ušklíbl se zaklínač, "nemám jiné východisko, co? Musím s tebou uzavřít smlouvu a stát se čarodějem? Kvůli obrazu, který budou v galerii obdivovat příští pokolení? Anebo s ohledem na genetiku? Hm, vím něco o teorii dědičnosti. Můj otec, jak jsem s nemalými obtížemi vypátral, byl trhan, vandrák, dobrodruh a rváč. Mohl jsem zdědit více genů po meči než po přeslici. Skutečnost, že se umím obstojně ohánět mečem, tomu, zdá se, docela nasvědčuje."
"Zdá se," usmál se uštěpačně čaroděj. "Hodiny se téměř přesypaly a já, Vilgefortz z Roggeveenu, Velmistr magie, člen Kapituly, stále rozmlouvám, a ne bez sympatií, s vandrákem a rváčem, synem trhana a rváče. Mluvíme o věcech a záležitostech, které jsou, jak známo, obvyklým tématem rozhovorů u ohnišť trhanů, vandráků a rváčů. Jako například o genetice. Odkudpak vůbec znáš to slovo, můj ty rváči? Z klášterní školy v Ellanderu, kde žáky s bídou naučí přeslabikovat a načmárat čtyřiadvacet run? Copak tě přilákalo ke čtení knih, ve kterých můžeš tohle slovo a jemu podobná nalézt? Kde jsi ciseloval rétoriku a výmluvnost? A proč jsi to dělal? Abys na úrovni konversoval s vampýry? Ty genetický vandráku, na kterého se usmívá sama Tissaia de Vries. Ty proměněnče, rváči, který fascinuješ Filippu Eilhart tak, že se celá třese. A Triss Ranuncul zrudne jako pivoňka, sotva zaslechne jen zmínku o tobě. O Yennefer z Vengerbergu ani nemluvím."
"Dobře, že nemluvíš. Opravdu, v hodinách už zůstalo tak málo písku, že bys mohl spočítat jednotlivá zrnka. Nemaluj víc obrazů, Vilgefortzi. Pověz, oč běží. Řekni mi to prostými slovy. Představ si, že sedíme u ohniště, dva vandráci, pečeme prase, které jsme přednedávnem ukradli, a chystáme se opít. Byla položena jednoduchá otázka. Odpověz na ni. Přímo a jasně. Jako vandrák vandrákovi."
"Jak zní ta jednoduchá otázka?"
"Jakou dohodu mi navrhuješ? Jakou smlouvu máme uzavřít? Proč mě chceš mít ve svém hrnci, Vilgefortzi? Pod pokličkou, kde to už začíná vřít? Co tady visí ve vzduchu kromě lustrů?"

"Hmmm," zamyslel se čaroděj anebo zamyšlení představoval. "Otázka zdaleka není jednoduchá, ale vynasnažím se odpovědět. A ne jako vandrák vandrákovi. Odpovím jako jeden námezdný rváč druhému, sobě podobnému."
"Do toho."
"Tak nastav uši, kámo rváči. Rýchtuje se ostrá řežba, kráglovačka, ve který půjde o kejhák. Bez pardonu. Jedni to vyhrajou, ty druhý oklovaj vrány. Radím ti, brácho, táhni to s těma, kteří maj větší šance. S náma. Od těch druhejch zdrhej, plivni jim mezi oči, poněvadž ti jsou už teďkca odkejhaní, na kýho šlaka bys měl zařvat s nima. Nene, kámo, nekřiv na mě kušnu, vím, co chceš pindat. Ty tvý starý kecy, že jseš neutrální, že máš všecky v prdeli, jedny i druhý, že se prostě zašiješ v horách, na morhenskym Hradišti. To je blbej plán, brácho. S náma bude všecko, co máš rád. Jestli se k nám nepřidáš, všecko ztratíš. Sežere tě prázdno a nenávist, převálcuje tě čas opovržení, kterej zrovna začíná. Tak až se bude třeba rozhodnout, vem rozum do hrsti a postav se na správnou stranu. Budeš se muset rozhoupat, na to vem jed."
"Neuvěřitelné," usmál se ohavně zaklínač, "jak všem leží v žaludku moje neutralita. Kvůli ní jsou mi navrhovány smlouvy a dohody, je mi nabízena spolupráce, jsem poučován a nucen si vybrat a postavit se na správnou stranu. Ukončeme náš rozhovor, Vilgefortzi. Ztrácíš čas. V téhle hře nejsem na tvé straně. Vypadá to tak, že na společném obraze ve Dvoraně Slávy asi nebudeme."
Nyní mlčel čaroděj.
"Rozestavuj si na své šachovnici krále a dámy a slony a rochy, ale o mne se nestarej, poněvadž já jsem na té šachovnici jenom zrnkem prachu a není to moje hra. Tvrdíš, že se budu muset rozhodnout? Mýlíš se, nebudu. Přizpůsobím se událostem, přizpůsobím se tomu, co rozhodnou jiní. Vždycky jsem to dělal tak."
"Jsi fatalista."
"Jsem. I když je to další slovo, které bych ani neměl znát. Ale opakuji, to není moje hra."
"Jsi si jist?" naklonil se Vilgefortz přes stůl. "V té hře, zaklínači, už stojí černý kůň, který je s tebou spoután Sudbou - v dobrém i zlém. Víš, o kom je řeč, že? Nechceš ji přece ztratit? A abys ji neztratil, máš jen jednu možnost, to si uvědom."
Zaklínačovy oči se zúžily.
"Co chcete od toho dítěte?"
"Máš jenom jednu možnost, jak se to dozvědět."
"Varuji tě. Nenechám jí ublížit..."
"Máš jenom jednu možnost, jak to dokázat. Tu možnost jsem ti nabídl, Geralte z Rivie. Promysli si můj návrh. Máš na to celou noc. Přemýšlej, dívej se na nebe, na hvězdy. Jen si je nespleť s jejich odrazem na vodní hladině. Hle; hodiny se přesypaly."

*

"Bojím se o Ciri, Yen."
"Zbytečně."
"Ale..."
"Důvěřuj mi," objala ho. "Důvěřuj mi, prosím. Nedělej si starosti kvůli Vilgefortzovi. Je to hráč. Chtěl tě přelstít a vyprovokovat. Částečně se mu to povedlo. Ale to není důležité. Ciri je pod mou ochranou a v Arethuse bude v bezpečí, může tam rozvinout své vlohy a nikdo jí v tom nesmí zabránit. Nikdo. Ovšem na to, že by se stala zaklínačkou, rychle zapomeň. Ona má jiné nadání a je předurčena k jinému dílu. Můžeš mi věřit."
"Věřím ti."
"To je pokrok. A ohledně Vilgefortze si nelámej hlavu. Zítřejší den vysvětlí mnoho věcí a objasní mnoho otázek."
Zítřejší den, pomyslel si. Ona přede mnou něco ukrývá. A já se bojím zeptat. Codringher měl pravdu. Namočil jsem se do pěkného maléru. Teď nemám jiného východiska: musím vyčkat, co přinese ten zítřejší den, který má všechno vysvětlit a objasnit, musím jí věřit. Vím, že se něco stane. Počkám. Přizpůsobím se okolnostem.
Pohlédl na poličku.
"Yen?"
"Jsem tady."
"Když ses ty učila v Arethuse. Když jsi spala v pokoji, jako je tento... Měla jsi panenku, bez níž nedokázalas usnout? Která přes den seděla na poličce?"
"Ne," trhla sebou prudce Yennefer. "Neměla jsem ani tu panenku. Neptej se mě na to, Geralte. Prosím, neptej se."
"Arethusa," zašeptal, rozhlížeje se po místnosti. "Arethusa na ostrově Thaneddu. Její domov... Na dlouhá léta... Až odtud odejde, bude z ní dospělá žena."
"Přestaň. Nemysli na to, nemluv o tom. Místo toho..."
"Co, Yen?"
"Miluj mne."
Objal ji. Dotkl se jí. Nalezl ji. Yennefer, neuvěřitelným způsobem měkká a tvrdá zároveň, nahlas vzdychla. Slova, která vyslovovali, trhala se a zanikala ve zrychleném dechu, přestávala mít význam. Umlkli tedy, soustředili se na hledání sebe navzájem, na hledání pravdy. Hledali dlouho, pečlivě a velmi důkladně, obávajíce se svatokrádežného spěchu, lehkovážnosti a nedbalosti. Hledali silně, hluboce a intenzívně, obávajíce se svatokrádeží nerozhodnosti a pochybností. Hledali opatrně a jemně, obávajíce se svatokrádeží necitlivosti.
Nalezli se, překonali obavy a chvíli nato nalezli pravdu, která jim rozbleskla pod víčky pronikavou, oslepující samozřejmostí, otevřela v křiku doposud silně sevřená ústa. A tehdy se čas křečovitě stáhl, zastavil se. Všechno zmizelo a ze všech smyslů zbyl jen dotek.
Minula věčnost, vrátila se přítomnost a čas se dal opět do pohybu, zvolna a ztěžka jako vrchovatě naložený povoz. Geralt pohlédl do okna. Měsíc stále visel na nebi, přestože to, co se stalo před chvíli, jej vlastně mělo strhnout na zem.
"Áách," vydechla po dlouhé chvíli Yennefer a pomalým pohybem si setřela z líce slzu.
Leželi v rozházených přikrývkách a polštářích, dvě rozpálená těla, vášeň pozvolna uhasínala. Mlčeli. Temnota vůkol byla plná vůní noci a zpěvu cikád. Geralt věděl, že v těchto chvílích jsou telepatické schopnosti čarodějky neobyčejně citlivé a zjitřené, proto myslel na samé hezké věci. Na věci, které jí měly působit radost. Na jas probouzejícího se slunce. Na mlhu válející se po ránu nad horským jezerem. Na křišťálové peřeje a vodopády, přes které skáčou lososi, lesknoucí se, jakoby byli uliti z ryzího stříbra. Na vlahé krůpěje letního deště, visící na vlhkem ztěžklých listech lopuchů.
Myslel na ni. Yennefer se pro sebe usmívala, zaposlouchaná do jeho myšlenek. Úsměv se chvěl na její tváři pod měsíčním stínem řas.

*

"Dům?" zpozorněla Yennefer. "Jaký dům? Ty máš dům? Chceš postavit dům? Ach... Odpusť. Neměla jsem..."
Neodpověděl. Hněval se na sebe. Myslel pro ni a nechtě dovolil, aby přečetla myšlenky o sobě.
"Pěkný sen," pohladila ho Yennefer něžně po rameni. "Dům. Vlastnoručně vybudovaný domov, v něm ty a já. Ty bys choval koně a ovce, já bych se starala o zahradu, vařila bych ti a spřádala vlnu, kterou bychom vozili na trh. Za utržené peníze bychom kupovali to, co by bylo potřebné pro hospodářství. Měděné pánve, železné nářadí. Pravidelně by nás navštěvovala Ciri se svým mužem a třemi dětmi, čas od času by se ukázala Triss Ranuncul, aby pobyla pár dní. Stárli bychom krásně a šťastně. A kdybych se nudila, hrál bys mi po večerech na vlastnoručně vyrobené dudy. Hra na dudy je, jak známo, nejlepším lékem na sklíčenost."
Zaklínač zaraženě mlčel. Čarodějka si odkašlala.
"Odpusť mi," požádala po chvíli.
Zvedl se na lokti, sklonil se k ní a dlouze ji políbil. Prudce se pohnula, objala ho.
"Řekni něco."
"Nechci tě ztratit, Yen."
"Máš mne přece."
"Tahle noc skončí."
"Všechno jednou končí."
Ne, pomyslel. Nechci to. Jsem unaven. Příliš unaven, než abych přijal perspektivu konců, které stanoví začátek všeho nového, všeho, co teprve přijde. Chtěl bych...
"Neříkej to," rychlým pohybem mu položila dlaň na rty. "Neříkej mi, co bys chtěl a po čem toužíš. Protože se ukáže, že

nebudu moci splnit tvoje přání a sny - a to mi způsobí bolest."
"A po čem toužíš ty, Yen? O čem sníš?"
"Jen o dosažitelných věcech."
"A já?"
"Tebe už mám."
Mlčel dlouho. Tak dlouho, až se dočkal, že to ona přerušila mlčení:
"Geralte?"
"Mhm?"
"Miluj se se mnou, prosím."
Zpočátku, přesyceni sebou, byli oba plni fantazie a invence, toužili po novém, hledali to jeden u druhého. A jako obvykle se ukázalo, že je to málo a mnoho zároveň. Uvědomili si to oba současně...
Když se Geralt vzpamatoval, měsíc byl stále na svém místě na nebi. Cikády vytrvale koncertovaly, jako kdyby i ony chtěly přehlušit nepokoj. Z nedalekého okna v levém křídle Arethusy někdo toužící po klidném spánku pokřikoval, vyhrožoval - domáhal se ticha. Z okna naproti někdo jiný, přející duše, nadšeně tleskal a hlasitě blahopřál.
"Och, Yen..." šeptl zaklínač vyčítavě.
"Měla jsem důvod," políbila ho a pak skryla tvář do podušky. "Měla jsem důvod křičet. Tak jsem křičela. Nemohla jsem to zadržovat, to je nezdravé a nepřirozené. Obejmi mne. Silně, jestli můžeš."

Teleport Lara, zvaný rovněž jménem svého objevitele Benaventův portál:
Lokalita: ostrov Thanedd, nejvyšší poschodí Věže Racka.
Status: stálý, časem aktivní.
Funkční princip: neznámý.
Destinace: neznámá. Dekalibrován patrně vlivem samovolného rozpadu. Nejsou vyloučena četná rozvětvení.
Výstraha: chaotický ieleport, smrtelně nebezpečný. Jakékoli experimentování kategoricky zakázáno. Ve Věži Racka a v nejbližším okolí není dovoleno užívat magie, zejména magie teleportační. Kapitula výjimečně zvažuje žádosti o povolení vstupu do Tor Lara a prohlídku portálu. Pro podání žádosti je potřebná zpráva o zahájené výzkumné práci a specialisace v oboru teleportace.
Bibliografie: Geoffrey Monck "Magie Staršího Lidu"; Immanuel Benavent "Portál z Tor Lara"; Nina Fioravanti "Teorie a praxe teleportace"; Ransant Alvaro "Brány tajemství".

Prohibita (Soupis zakázaných artefaktů); Ars Magica, Ed.LVIII

KAPITOLA ČTVRTÁ

Na počátku byl jen mihotavý, pulsující chaos, víření, kaskáda obrazů, zvuků a hlasů hlubin. Ciri viděla nebe se dotýkající věž, na jejímž vrcholku tančily blesky. Slyšela křik dravého ptáka a zároveň byla tím dravcem. Letěla závratnou rychlostí a pod ní bylo rozbouřené moře. Viděla hadrovou panenku a zároveň byla tou panenkou ve tmě plné zpěvu cikád. Viděla velkého černobílého kocoura a zároveň byla tím kocourem a kolem byl temný dům, těžké závěsy, pach hořících svící a starých knih. Slyšela několikrát vyslovit svoje jméno. Viděla stříbrné lososy přeskakovat vodopády a slyšela ťukání kapek deště na široké lopuchové listy. Pak zaslechla zvláštní, protáhlý výkřik Yennefer. A právě ten výkřik ji probudil, vytrhl ji z propasti bezčasí a nicoty.
Nyní se nadarmo pokoušela rozpamatovat se na svůj sen, slyšela už jen tlumené zvuky loutny a flétny, cinkání tamburíny, zpěv a smích. Marigold se připojil ke skupině na ostrov pozvaných vagantů a vespolek se bavili v komnatě na konci chodby.
Pás měsíčního svitu dopadajícího oknem zahnal temnotu a propůjčil její ložnici vzhled neskutečného místa ze snu. Ciri odhodila pokrývku. Byla zpocená; vlasy se jí lepily na čelo. Zvečera dlouho nemohla usnout, špatně se jí dýchalo, přestože okno bylo dokořán. Věděla, proč tomu tak bylo. Než odešla s Geraltem, obložila Yennefer komnatu ochrannými kouzly. Prý proto, aby znemožnila vstoupit komukoli zvenčí, avšak Ciri měla podezření, že čarodějce šlo především o to, aby zabránila v opuštění místnosti tomu, kdo byl uvnitř. Byla prostě uvězněná. Yennefer nezapomněla na její nerozvážný útěk do Hirunda a třebaže neskrývaně potěšena ze setkání s Geraltem, neprominula jí neposlušnost, byť díky ní ke zmíněnému setkání došlo.
Dívku samu to setkání zklamalo a rozčarovalo. Zaklínač byl málomluvný, napjatý, neklidný a zjevně neupřímný. Jejich rozhovor se trhal a vázl v nedokončených, vpůli slova přerušených větách. Zaklínačovy oči a myšlenky před ní uhýbaly a utíkaly jinam. Ciri věděla kam.
Z místnosti na konci chodby sem doléhal Marigoldův zpěv a hra na loutnu. Struny ševelily, jako když zurčí pramínek přes kameny. Rozeznala melodii, kterou prý trubadúr skládal a vylepšoval již řadu dní. Balada nazvaná "Nepolapitelná" měla Marigoldovi, jak se už vícekrát pochlubil, zajistit vítězství v letošním turnaji poezie, který by se měl pořádat koncem podzimu na hradě Wartburgu. Ciri se zaposlouchala do slov:

Nad zlatými stulíky kroužíš, nad hladinou ve vzdušném tanci.

Já k tobě se přiblížit toužím, jen nevím, zda dostanu šanci...

Duněla kopyta, jezdci se řítili do noci, obloha zrudla požáry. Dravec zakřičel a roztáhl křídla k letu. Ciri se opět ponořila do spánku. Slyšela, jak někdo vyslovuje její jméno - jednou to byl Geralt, jednou Yennefer, jednou Triss Ranuncul a nakonec, několikrát po sobě, neznámá, štíhlá, plavovlasá, smutná dívka, hledící na ni z obrázku v mosazném a rohovinovém rámečku.
Pak opět uviděla černobílého kocoura a opět se jím stala a rozhlížela se jeho očima. Okolo ní byl cizí, temný dům. Viděla vysoké regály plné knih a několika svíčkami osvětlený pult, u něhož se skláněli dva muži nad rozvinutou listinou. Jeden z nich úporně kašlal a otíral si rty kapesníkem. Druhý, zakrslík s velikou hlavou, seděl v podivném křesle na kolečkách. Neměl nohy.

*

"Neuvěřitelné," vydechl Fenn s pohledem upřeným na zetlelý pergamen. "Nemohu tomu uvěřit... Odkud máš ten dokument?"
"Kdybych ti to pověděl, neuvěřil bys ani tomu," zakašlal Codringher. "Takže jsi pochopil, kdo je ve skutečnosti Cirilla, princezna Cintry? Dítě Starší Krve... Poslední výhonek toho prokletého stromu nenávisti. Poslední ratolest a na ní poslední otrávené jablko..."
"Starší Krev... Tak daleko zpátky... Pavetta, Calanthé, Adalia, Elen, Fiona..."
"A Falka."
"U všech bohů, to není možné! Za prvé: Falka neměla děti! Za druhé: Fiona byla legální dcerou..."
"Za prvé: o Falčině mládí nic nevíme. Za druhé: nenuť mě k smíchu, Fenne. Víš přece, že se rozchechtám pokaždé, když zaslechnu slovo ‚legální'. Věřím tomuhle dokumentu, podle mého názoru je autentický, a to, co v něm stojí, je pravda. Fiona, Pavettina praprabába, byla dcerou Falky, té bestie v lidské kůži. K ďasu, nikdy jsem nevěřil těm bláznivým předpovědím, věštbám a jiným blábolům, ale když si teď vzpomenu na Itlinino proroctví..."
"Zkažená krev?"
"Zkažená, zhanobená, prokletá, lze to přeložit různými přívlastky. Podle legendy, pokud si pamatuješ, byla Falka prokletá, poněvadž Lara Dorren aep Shiadhal vrhla kletbu na její matku..."
"To jsou pohádky, Codringhere."
"Máš pravdu, pohádky. Ale víš, kdy pohádky přestávají být pohádkami? Ve chvíli, kdy jim někdo začíná vážně věřit. A pohádce o Starší Krvi někdo uvěřil. Zvláště té části, kde se vypráví o tom, že se z Falčiny krve zrodí mstitel, který zničí starý svět a na jeho troskách vybuduje nový."
"A ten mstitel by měla být Cirilla?"
"Ne, Cirilla ne. Její syn."
"A Cirillu hledá..."
"Emhyr var Emreis, imperátor Nilfgaardu," dokončil suše Codringher. "Teď už věříš? Cirilla, bez ohledu na její vůli, se má stát matkou následníka trůnu. Prince, jenž se má stát princem Temnoty, potomkem a mstitelem krvavé Falky. Zničení a pozdější obrození světa má, jak vychází najevo, proběhnout způsobem řízeným a kontrolovaným."
Mrzák se zamyslel.
"Nesoudíš," otázal se posléze, "že bychom s tím měli obeznámit Geralta?"
"Geralta?" ohrnul rty Codringher. "Kdo to je? Není to náhodou ten prosťáček, který mi nedávno namlouval, že mu nejde o vlastní zisk? A tak pracuje pro cizí. Mimochodem bezvadně. Stíhá Rience, který je na vodítku, přitom však sám necítí obojek na vlastním krku. Měl bych mu předat tyto informace? Pomáhat těm, kteří by chtěli uchvátit slípku snášející zlatá vejce, aby vydírali Emhyra anebo naopak, aby se vetřeli do jeho přízně? Ne, Fenne, takový hlupák nejsem."
"Zaklínač je na vodítku? Koho?"
"Uvažuj."
"Kurva."
"Výtečně zvolený výraz. Jediná osoba, která má na něj vliv, které on věří. Ale já ne, nikdy jsem jí nevěřil. Zapojíme se do té hry na vlastní pěst."
"Ovšem je to velmi nebezpečná hra, Codringhere."
"Znáš nějaké bezpečné? Jsou jenom takové, které stojí za riziko a takové, co nestojí. Fenne, bratře, nechápeš, co nám padlo do rukou? Zlatá slepice, která nám snese obrovské vejce, celé z ryzího zlata. Nám, nikomu jinému..."
Codringher se začal dusit kašlem. Když spustil kapesník od úst, byla na něm vlhká, krvavá skvrna.
"Tohle zlato nevyléčí," poznamenal Fenn, prohlížeje si kapesník ve společníkově ruce. "Ani mně nedá nohy..."
"Kdoví?"
Někdo zaklepal na dveře. Fenn se nepokojně zavrtěl ve svém pojízdném křesle.
"Čekáš někoho, Codringhere?"
"Jistě. Svoje lidi, které pošlu na Thanedd. Pro zlatou slepičku."

*

Neotevírej, vykřikla v duchu Ciri. Neotevírej ty dveře! Za nimi je smrt! Neotevírej dveře!

*

"Už otvírám, už otvírám!" zavolal Codringher, odsunul závoru a obrátil se k mňoukajícímu kocourovi. "Budeš ticho, zatracená potvoro..."
Zarazil se. Ve dveřích nestáli ti, které očekával. Tyhle tři vůbec neznal.
"Pan Codringher?"
"Pán odjel v soukromé záležitosti," oznámil advokát pozměněným, pisklavým hlasem a nasadil masku tupého slouhy. "Jsem pánův komorník, jmenuji se Glomb, Mikael Glomb. Čím mohu sloužit vznešenému panstvu?"
"Ničím," odvětil jeden z návštěvníků, vysoký půlelf. "Když pán není přítomen, zanecháme zde jenom dopis a vzkaz. Tady je ten dopis."
"Předám mu ho, spolehněte se," uklonil se Codringher, vžívaje se do role omezeného lokaje, a natáhl ruku pro svitek pergamenu převázaný červenou šňůrou. "A ten vzkaz?"
Červená šňůra se rozvinula jako útočící had, švihla vzduchem a těsně se mu omotala kolem zápěstí. Vysoký silně trhl. Codringher ztratil rovnováhu, padl dopředu a aby do půlelfa nenarazil, bezděčně se opřel levou dlaní o jeho hruď. V této poloze se nemohl nijak vyhnout dýce, která ho bodla do břicha. Dušeně vykřikl a chtěl couvnout, avšak okolo zápěstí zadrhnutá magická šňůra ho nepustila. Půlelf si ho přitáhl k sobě a bodl ještě jednou. Codringher zůstal viset na čepeli.
"Tohle je vzkaz a pozdrav od Rience," zasyčel vrah, zatáhl dýkou nahoru a rozpáral advokáta jako ulovenou rybu. "Táhni k ďasu, Codringhere. Tam, kam patříš."
Codringher zachrčel, cítil, jak ostří zbraně zaskřípalo na krajních žebrech a prsní kosti. Klesl na zem a zkroutil se bolestí. Chtěl vykřiknout, aby varoval Fenna, avšak dokázal pouze zasípat - i ten slabý zvuk ihned zadusila vlna krve.
Vysoký půlelf překročil bezvládné tělo, za ním vstoupili do domu jeho dva společníci. Ti byli lidé.
Fenn se nenechal zaskočit.
Zadrnčela dvojitá tětiva, jeden z vetřelců se převrátil naznak, zasažen železnou kulí doprostřed čela. Fenn se odrazil se svým křeslem od psacího pultu a pokoušel se roztřesenýma rukama natáhnout arbalet.
Vysoký přiskočil a silným kopnutím převrátil pojízdné křeslo. Skrček se svalil na lejstra rozházená po podlaze. Bezradně hrabal krátkýma rukama a pahýly nohou, připomínaje tak zmrzačený hmyz.
Půlelf odkopl arbalet z Ferinova dosahu. Dál si mrzáka, pokoušejícího se plazit, nevšímal, otočil se ke stolu a rychle začal prohlížet na něm rozložené dokumenty. Jeho pozornost upoutala v rohu a mosazi zarámovaná miniatura s podobiznou plavovlasé dívky. Zvedl ji zároveň s kartičkou, která k ní byla přivázaná.
Druhý ničema se zvedl od zasaženého kulí a přistoupil blíž. Půlelf tázavě zvedl obočí. Muž zavrtěl hlavou.
Půlelf ukryl do záňadří miniaturu a několik se stolu sebraných spisů. Pak vytáhl z kalamáře svazek per a přiložil jej k plameni svíčky. Pomalu jím otáčel, aby se péra dobře rozhořela, načež je hodil na stůl. Lejstra okamžitě chytila plamenem.
Fenn zaječel.
Vysoký půlelf zvedl z již hořícího stolu baňatou láhev s tekutinou na odstraňování inkoustových kaněk, postavil se nad svíjejícího se skrčka a vylil na něj celý obsah.
Fenn dlouze zakvílel.
Druhý lotr nabral z police plnou náruč lejster a hodil je na ležícího mrzáka.
Oheň na stole vyšlehl až pod klenbu místnosti. Druhá, menší láhev zmizíku, která zůstala v ohni, se s řachnutím roztrhla. Hořící kapalina vystříkla na regály s písemnostmi Role, svitky a svazky se začaly kroutit a černat v plameni.
Fenn vyl.
Vysoký couvl od hořícího stolu, ukroutil z papíru dlouhý knot a zapálil ho. Jeho kumpán přihodil na mrzáka další listiny.
Fenn řval.
Půlelf se k němu sklonil. V ruce držel hořící papír.
Černobílý Codringherův kocour seděl na zídce vedle domu. V jeho žlutých očích kmitaly odlesky požáru měnícího poklidnou noc v strašidelnou parodii dne. V okolí se rozezněl křik:
"Hoří! Hoří! Vodu!"
Lidé se o překot hnali k domu. Kocour na ně hleděl s údivem a pohrdáním. Ti nemyslící tvorové očividně běželi k té žhavé výhni, z níž se mu stěží podařilo vyváznout.
Codringherův kocour se lhostejně otočil a začal si olizovat tlapku lepkavou od krve.

*

Ciri se probudila zalitá potem, s rukama až k bolesti svírajícíma okraj přikrývky. Vůkol bylo ticho a pás měsíčního světla protínal sametovou tmu jako dýka.
Požár. Oheň. Krev. Hrůza... Nepamatuji, na nic si nepamatuji...
Zhluboka se nadechla svěžího nočního povětří. Dusivý pocit pominul. Věděla proč.
Ochranná kouzla zmizela.
Něco se stalo, uvědomila si Ciri. Vyskočila z lůžka a ve spěchu se oblékla. Jediné, co mohla použít na svou obranu, byl krátký kordík. Opásala se jím. Meč jí Yennefer zabavila a svěřila Marigoldovi. Básník už jistě spal, v Loxii panovalo hluboké ticho. Ciri přemítala, zda by za ním neměla zajít a probudit ho, leč náhle ucítila v uších mocné pulsování a šumění krve. Oknem padající pás měsíčního světla se změnil v zářící stezku. Na jejím konci, velmi daleko, byly dveře.

Dveře se otevřely a stanula v nich Yennefer.
- Pojď.
Za čarodějčinými zády se otevíraly další dveře. Jedny za druhými. Nekonečná řada. Ve stínu se nezřetelně rýsovaly černé pilíře. Nebo možná sochy...
Já sním, pomyslela si Ciri, nevěřic tomu, co vidí. Já sním. To není stezka, to je jen světlo, pás světla. Není možné po něm jít...
- Pojď. Uposlechla.

*

Nebýt zaklínačových hloupých skrupulí, jeho nepraktické ohleduplnosti, mnoho pozdějších událostí by proběhlo zcela jinak. Nemálo by se jich patrně vůbec neudálo. A dějiny světa by šly jiným směrem.
Leč historie kráčela svou cestou - a prvotní příčinou toho byly zaklínačovy zábrany. Když se nad ránem probudil a pocítil nutkání, neučinil to, co by na jeho místě udělal každý: nevyšel na balkón a nevymočil se do vázy s popínavými řeřichami. Měl své skrupule. Oblékl se v tichosti, aby neprobudil Yennefer, která spala nehybně a velmi tvrdě a takřka neznatelně dýchajíc. Vyšel z ložnice a zamířil do zahrady.
Ačkoli hlavní zábava již skončila, zvuky ze sálu svědčily o tom, že banket v omezeném rozsahu ještě trval. Světlo z vysokých oken zalévalo přilehlou část zahrady s keříky pivoněk. Geralt zašel poněkud dále, do hustějšího porostu, tam se na nějakou dobu zahleděl do rozjasňujícího se nebe s purpurovými červánky nad východním obzorem.
Když si ulevil a v zamyšlení se pomalu vracel, jeho medailon se silně rozechvěl. Přitiskl ho dlaní k hrudníku a cítil, jak mu z něj do celého těla pronikají prudké vibrace. Nebylo pochyb - v Arethuse začala před chvílí působit mocná zaklení.
Napjal sluch a zaslechl zdušené výkřiky, hluk a dupání přicházející z terasy u levého křídla paláce.
Každý jiný by se bez váhání otočil a rázným krokem by si šel po svých, jako kdyby vůbec nic neslyšel. Rovněž v takovém případě by mohla historie světa probíhat jinak. Leč zaklínač měl své skrupule a byl zvyklý řídit se svými nepraktickými zásadami.
Když vběhl na terasu, právě tam končila potyčka. Několik drábů v šedých halenách povalilo na zem nevysokého čaroděje. Celou šarvátku řídil Dijkstra, šéf rozvědky redanského krále Vizimira. Než se Geralt stihl k něčemu odhodlat, byl sám zneškodněn - dva z šedých drabantů ho přitiskli ke stěně a třetí mu přiložil k hrudi trojzubý hrot korseky. Muži v šedém měli na prsou erby s redanským orlem.
"Tomu se říká: šlápnout do hovna," poznamenal tichým hlasem Dijkstra, když přistoupil blíž. "Ty, zaklínači, máš asi vrozené nadání pro takové nehody. Stůj klidně a snaž se na sebe zbytečně neupozorňovat."
Redanům se konečně podařilo znehybnit nevysokého čaroděje. Zkroutili mu ruce a zvedli jej. Byl to Artaud Terranova, člen Kapituly.
Světlo, které dovolovalo vidět podrobnosti, vycházelo z koule visící nad hlavou Keiry Metz, čarodějky, s níž se Geralt předchozího večera seznámil na banketu. Sotva ji poznal - průsvitný tyl vyměnila za strohý jezdecký oděv, u pasu měla dýku.
"Spoutejte ho," poručila úsečně. V jejích rukou zazvonila pouta z modravého kovu.
"Neopovaž se nasadit mi ty řetězy!" zařval Terranova. "Toho budeš litovat, Metz! Jsem členem Kapituly!"
"Byl jsi. Teď je z tebe obyčejný zrádce a jako s takovým bude s tebou naloženo."
"A ty jsi prašivá děvka, která..."
Keira couvla o krok, zhoupla se bocích a vší silou ho udeřila pěstí do obličeje. Čarodějova hlava odskočila dozadu tak, až měl Geralt pocit, že ji úder urval od těla. Terranova se zhroutil na ruce držících ho mužů, z nosu a úst mu tekla krev.
Čarodějka neuhodila podruhé, přestože už zvedala ruku. Zaklínač uviděl, jak se jí na prstech zaleskl mosazný boxer.
Neudivilo ho to. Keira byla drobné postavy, takovou ránu nemohla uštědřit holou pěstí.
Nepohnul se. Šedí ho drželi pevně a hrot korseky ho píchal do prsou. Přitom si nebyl jist, zda by se pohnul, i kdyby byl volný. Zda by věděl, co dělat.
Redanové nasadili okovy na čarodějovy dozadu zkroucené ruce. Terranova zaječel, zazmítal se, pak se předklonil, zachrčel a začal zvracet. Geralt již věděl, z čeho jsou modrá pouta. Byla ze slitiny železa a dwimeritu, vzácného minerálu, který dokázal potlačit magické schopnosti. Takovéto potlačování doprovázely pro čaroděje velmi nepříjemné a bolestivé vedlejší příznaky.
Keira Metz zvedla hlavu, odhrnula si vlasy z čela a všimla si zaklínače.
"Co tady dělá tenhle, k čertu? Odkud se tu vzal?"
"Nachomýtl se," odvětil lhostejně Dijkstra. "On už má takový talent. Co s ním mám udělat?"
Keira se zamračila a dupla podpatkem jezdecké holínky.
"Hlídej ho. Teď nemám čas."
Chvatně odcházela a Redanové za ní vlekli bezvládného Terranovu. Svítící koule letěla za čarodějkou, ale už svítalo a bylo dost dobře vidět. Dijkstra dal znamení a šedí drábové Geralta pustili. Vyzvědač se k němu naklonil a zblízka mu pohlédl do očí:
"Zachovej klid..."
"Co se tu děje? Co to..."
"...a mlčení."
Keira Metz se po chvíli vrátila. Nebyla sama, přišel s ní plavovlasý čaroděj, který byl Geraltovi včera představen jako Detmold z Ban Ardu. Když spatřil zaklínače, bouchl se pěstí do dlaně a zaklel:
"Do hajzlu! Není to ten, co má pletky s Yennefer?"

"Právě ten," potvrdila Keira. "Geralt z Rivie. Problém je v tom, že nevím, na čí straně Yennefer stojí."
"Já také ne," pokrčil rameny Detmold. "Každopádně se už do toho namočil. Viděl příliš. Odveďte ho k Filippě, ona rozhodne. Spoutejte ho."
"Není třeba," namítl navenek netečně Dijkstra. "Ručím za něho. Zavedu ho, kam je třeba."
"To bude nejlepší," přikývl Detmold. "My nemáme čas. Rychle pojď, Keiro, nahoře se věci zkomplikovaly."
"Jsou nějak rozrušení," zahučel redanský špión, dívaje se za odcházejícími. "Nedostatek zkušeností, nic jiného. Plánovaní převratů a pučů je jako čepované pivo - obojí musí být chladné. Jdeme, Geralte. A pamatuj: klidně, důstojně, bez vměšování. Nechtěj, abych litoval, že jsem tě nedal spoutat."
"Co se děje, Dijkstro?"
"Ještě ses nedomýšlel?" zakroutil hlavou špeh. Kráčel vedle zaklínače, trojice Redanů se držela pár kroků za nimi.
"Řekni mně upřímně, zaklínači, jaká nepochopitelná náhoda tě sem přivedla?"
"Bál jsem se, že řeřicha uschne."
"Geralte," podíval se na něj Dijkstra křivě. "Tys nešlápl do hovna, ty jsi spadl po hlavě do hnoje. Vyhrabal ses nahoru, vystrčil jsi nos z močůvky, ale pořád ještě nemáš pevnou zem pod nohama. Ale našel se pošetilec, který ti chce podat pomocnou ruku, i když mu hrozí, že by mohl spadnout do sraček za tebou. Tak laskavě přestaň s nejapnými žertíky. Odpověz mi, poslala tě Yennefer?"
"Ne. Yennefer v této chvíli spí v teplém lůžku. Uklidnilo tě to?"
Obr se prudce obrátil, popadl zaklínače za ramena, zatřásl jím a přirazil ho ke stěně.
"Ne, neuklidnilo mě to, ty zatracený tupče!" zasípal. "Copak jsi ještě nepochopil, hňupe, že čestní čarodějové, kteří zůstali věrni králům, dnešní noci nespí? Že vůbec neulehli? Že v teplých lůžkách se válejí Nilfgaardem podplacení zrádci? Prodejní darebáci, kteří sami chystali puč, ovšem trochu později. Netušili, že jsme prohlédli jejich plány a překazili jejich záměry. Právě teď je taháme z vyhřátých pelechů, mlátíme je boxery do zubů a nasazujeme jim dwimeritové náramky. Zrada je odhalena, rozumíš? Jestli nechceš jít ke dnu spolu s nimi, přestaň si hrát na hlupáka! Nesnažil se tě včera večer Vilgefortz získat na svou stranu? Nesnažila se tě přetáhnout Yennefer? Mluv! A rychle, dokud máš hubu nad močůvkou!"
"Čepované pivo musí zůstat chladné, Dijkstro," připomněl mu Geralt. "Veď mě k Filippě. Klidně, důstojně, bez vměšování."
Vyzvědač ho pustil a ustoupil o krok.
"Jdeme," řekl upjatě. "Po schodech nahoru. Ale tenhle rozhovor ještě dokončíme. Slibuji ti to."

*

Halu, do níž ze čtyř stran ústily široké chodby, osvětlovaly četné lampy a magické koule. Okolo sloupu, podpírajícího střed klenby, se tlačili čarodějové a šedí Redanové. Mezi čaroději byli i členové Rady - Radcliffe a Sabrina Glewissig. Ta měla na sobě, podobně jako Keira Metz, mužský jezdecký úbor. Geralt si uvědomil, že v probíhající revoltě může rozlišit jednotlivé strany podle oblečení.
Na dlažbě klečela Triss Ranuncul, skláněla se nad tělem ležícím v kaluži krve. Geralt poznal Lydii van Bredevoort - podle vlasů a hedvábných šatů. Podle tváře by to nedokázal, neboť nehybná žena tvář neměla; pouze hrůznou, odpudivou umrlčí masku s odhalenými, špatně srostlými, zdeformovanými kostmi dolní čelisti a vyceněnými zuby.
"Zakryjte ji," nakázala popuzeně Sabrina Glewissig. "Po její smrti přestala působit iluze... Kurva, zakryjte ji něčím!"
"Jak se to stalo, Radcliffe?" zeptala se Triss, dotýkajíc se pozlacené rukojeti dýky, tkvící pod klíční kostí mrtvé ženy. "Jak k tomu došlo? Mělo se to obejít bez zabíjení."
"Zaútočila na nás," zamumlal čaroděj se sklopenou hlavou. "Vrhla se na nás, když jsme odváděli Vilgefortze. Vznikl zmatek... Ani nevím, jak k tomu došlo... To je její vlastní dýka."
"Zakryjte jí tvář!"
Sabrina Glewissig se obrátila od mrtvé Lydie. Spatřila Geralta a její dravčí oči se zaleskly jako antracit.
"Kde se tu vzal tenhle?"
Triss bleskurychle vyskočila a vrhla se k zaklínači. Poslední, co Geralt uviděl, byla její dlaň těsně před jeho očima. Pak se zablesklo a on se pohroužil do tmy. Ucítil ruku na svém límci a prudké trhnutí.
"Podepřete ho, ať neupadne!" poručila Triss. Její hlas zněl nepřirozeně, slyšel v něm předstíraný hněv. Znovu s ním zacloumala - tak, aby se na okamžik dostal do bezprostřední blízkosti jejích úst.
"Promiň," zaslechl její překotné zašeptání. "Musela jsem."
Dijkstrovi lidé ho přidrželi.
Pohnul hlavou. Spolehl se na ostatní smysly. V chodbách panoval shon, povětří se chvělo, přinášelo pachy a zvuky. A hlasy. Sabrina klela, Triss se s ní dohadovala. Ovzduším kasáren nasáklí Redanové něco vlekli po podlaze. Bezvládné tělo šelestící hedvábím. Krev, pach krve. A pach ozónu, pach magie. Zvýšené hlasy. Kroky, energické klepání podpatků.
"Hněte sebou! Všechno se příliš protahuje! Už jsme měli být na Garstangu!"
Filippa Eilhart. Podrážděná.
"Sabrino, ihned najdi Marti Sodergren. Když bude třeba, vytáhni ji z postele. S Gedymdeithem je to špatné. Asi srdeční záchvat. Ať se o něj Marti postará. Ale neříkej nic ani jí, ani tomu, s kým spí. Triss, ty vyhledej Dorregaraye, Drithelma a Carduina. Přiveď je na Garstang."
"Proč?"
"Zastupují neutrální krále. Ať jsou Ethain a Esterad informováni o naší akci a jejích důsledcích. Zavedeš je... Máš na

ruce krev! Kdo?"
"Lydia."
"Do prdele! Kdy? Jak?"
"Je to důležité, kdy a jak?" chladný, nevzrušený hlas. Tissaia de Vries. Šelestění látky. Tissaia zůstala ve společenských šatech, neoblékla stejnokroj vzbouřenců. Geralt se zaposlouchal, avšak chrastění dwimeritových okovů neuslyšel.
"Předstíráš lítost?" pokračovala Tissaia. "Soucit? Kdo připravuje revoltu, pod rouškou noci přivádí ozbrojence, nemůže nepočítat s obětmi. Lydia nežije. Hen Gedymdeith umírá. Před chvíli jsem viděla Artauda s rozbitým obličejem. Kolik jsi naplánovala obětí, Filippo Eilhart?"
"Nevím, kolik bude obětí," odvětila tvrdě Filippa. "Ale necouvnu."
"Pochopitelně. Necouváš nikdy před ničím."
Vzduch se zachvěl, podpatky zacvakaly na dlažbě ve známém rytmu - Filippa zamířila k němu. Zapamatoval si rytmus jejích kroků, když šli včera bok po boku velkým sálem Arethusy. Zapamatoval si vůni skořice a nardu. Když se přiblížila, ucítil navíc ještě sodu. Geralt předem vylučoval možnost své účasti v jakémkoli tajném spiknutí, ale kdyby k tomu došlo, pochyboval, jestli by si před akcí nezapomněl vyčistit zuby.
"On tě nevidí, Fil," řekl zdánlivě ospalým hlasem Dijkstra. "Nic nevidí a nic neviděl. Ta mladá s krásnými vlasy ho oslepila."
Slyšel a cítil Filippin dech a její sebemenší pohyb, ale zmateně zahýbal hlavou, předstíraje úplnou bezradnost. Čarodějka se nenechala oklamat.
"Nepřetvařuj se, Geralte. Triss ti zatemnila oči, a ne rozum. Jak ses tady ocitl?"
"Dijkstra říká, že jsem se nachomýtl. Kde je Yennefer?"
"Blahoslaveni ti, kdož nic nevědí," ve Filippině hlase nebyl ani náznak posměchu, "neboť zůstanou déle naživu. Buď vděčný Triss. To bylo měkké zaklení, slepota zakrátko přejde. A ty jsi neviděl, cos vidět neměl. Hlídej ho, Dijkstro. Hned se vrátím."

*

Další rozruch. Hlasy. Soprán Keiry Metz. Radcliffův nosový bas. Dupot redanských škorní. A rozhořčený hlas Tissai de Vries:
"Pusťte ji! Okamžitě! Jak jste jí to mohli udělat?"
"Je to zrádkyně!" nosově, Radcliffe.
"Tomu nikdy neuvěřím!"
"Krev není voda," věcně, Filippa Eilhart. "Císař Emhyr slíbil elfům svobodu. A vlastní, nezávislý stát. Zde, na tomto území. Samozřejmě po vyhlazení lidí. To stačilo, aby nás zradila."
"Odpověz!" vzrušeně, Tissaia de Vries. "Odpověz jí, Enid!"
"Jen odpověz, Francesco."
Zachrastění okovů z dwimeritu. A zpěvavý, elfský přízvuk Francescy Findabair, Sedmikrásky z Dolin, nejkrásnější ženy světa:
"Va vort a me, Dh'oine. W aen té a dicen."
"Stačí ti to, Tissaio," štěknutí Filippina hlasu. "Už mi věříš? Ty, já, my všichni jsme a vždy jsme pro ni byli jen Dh'oine, opovrženíhodní lidé, kterým ona, vznešená Aen Seidhe, nemá co říci. A ty, Fercarte? Co slíbili Vilgefortz s Emhyrem tobě, že ses rozhodl zradit?"
"Táhni k čertu, pomstychtivá mrcho!"
Geralt zadržel dech, aby mu neunikl zvuk, doprovázející náraz boxeru do něčí sanice. Filippa se ovládala podstatně lépe než Keira. Anebo neměla boxer.
"Radcliffe, odveď zrádce na Garstang. Detmolde, nabídni rámě Velmistryni de Vries. Běžte, já vás dohoním."
Kroky. Vůně skořice a nardu.
"Dijkstro."
"Ano, Fil."
"Tví muži zde již nejsou zapotřebí. Ať se vrátí do Loxie."
"Jsi si jista, že..."
"Do Loxie, Dijkstro!"
"Rozkaz, nejmilostivější paní," zazněl hořký výsměch ve špiónově odpovědi. "Pacholci ať táhnou, odvedli svou práci. Nyní už je to výlučně vnitřní záležitost Bratrstva. Proto ani já nemeškám a klidím se ti z krásných očí. Poděkování za pomoc a spoluúčast jsem pravda nečekal, nicméně doufám, že mne tvá vznešenost zanechá v laskavé paměti."
"Omlouvám se, Sigismunde. Díky za pomoc."
"Není zač, potěšení je na mé straně. Hej, Voymire, svolej lidi. Pět půjde se mnou. Ostatní běžte dolů a naloďte se na ‚Spadu'. Hlavně tiše, po špičkách, žádný rozruch. Postranními chodbami. V Loxii a v přístavu ani necekněte. Proveďte!"
"Nic jsi neviděl, Geralte," řekla zaklínači potichu Filippa Eilhart, vonící skořicí a nardem a sodou. "Nic jsi neslyšel. S Vilgefortzem jsi nikdy nemluvil. Dijkstra tě teď odvede do Loxie. Vyhledám tě, až... Až se všechno vyřeší. Včera jsem ti něco slíbila. Chci dodržet slovo."
"Co je s Yennefer?"
"Je jako posedlý," vmísil se do hovoru Dijkstra. Šoupaje nohama, přistoupil k nim. "Yennefer, Yennefer... Do omrzení. Nestarej se o něj, Fil. Máš důležitější starosti. Našli jste u Vilgefortze to, co jste čekali?"

"Ovšem. Prosím, to je pro tebe."
"Ohó!" Šelest papíru. "Ohó, ho! Hezky! Vévoda Nitert. Výborně! Baron..."
"Beze jmen. A smím-li tě poprosit, po návratu do Tretogoru nezačínej hned s popravami. Nevyvolávej skandál předčasně."
"Neměj obavy. Panstvu z tohoto seznamu, tak chtivému nilfgaardského zlata, nic nehrozí. Prozatím. Budou to mé oblíbené loutky, které chci tahat za provázky. A později jim dáme provázky na krčky... Jen ze zvědavosti, byly další podobné listiny? Renegáti z Kaedwenu, Temerie, Aedirnu? Mohl bych do nich mrknout? Jen koutkem oka..."
"Vím, že bys rád. Ale to není tvoje věc. Ty dokumenty má Radcliffe a Sabrina, oni budou vědět, jak s nimi naložit. Teď se musím rozloučit. Spěchám."
"Fil."
"Poslouchám."
"Vrať zaklínači zrak. Ať neklopýtá po schodech."

*

Banket ve velkém sále Arethusy ještě neskončil, jen pokračoval v uvolněnější, tradičnější podobě. Stoly byly sraženy k sobě, čarodějové a čarodějky nanosili dovnitř židle a křesla, pohodlně se usadili a věnovali se zábavě. Většinou ne na zvlášť důstojné úrovni. Početná parta usedla okolo objemného demižonu, popíjela, klábosila a čas od času vybuchla hromovým řehotem. Ti, kteří zvečera delikátně napichovali stříbrnými vidličkami drobná sousta, nyní bez zábran ohlodávali obouruč držená skopová žebírka. Několik mágů zapomnělo na vše kolem sebe a s elánem mastilo karty. Několik jich blaženě spalo. V křesle u zdi se náruživě líbala nějaká dvojice. A dle jejího zápalu bylo možno soudit, že neskončí jen u líbání.
"Podívej se na ně, zaklínači," naklonil se Dijkstra přes zábradlí ochozu a ukázal z výšky do sálu. "Baví se. Šťastní jako děti. A zatím jejich Rada šlápla na krk jejich Kapitule a chystá se ji soudit za zradu, za spolčování s Nilfgaardem. Pohleď na ten párek. Za chvíli si najdou místečko v ústraní, a než si to spolu odbudou, bude Vilgefortz viset. Zvláštní je ten náš svět."
"Raději zmlkni, Dijkstro."

*

Do Loxie vedlo úbočím hory klikaté schodiště. Schody spojovaly terasy se zanedbanými ozdobnými keři, živými ploty a sukulenty v keramických květináčích. Na jedné z teras se Dijkstra zastavil a přistoupil ke zdi ozdobené hlavami chimér, z jejichž otevřených tlam tekly pramínky vody. Vyzvědač se sklonil a dlouho pil. Zaklínač zašel k balustrádě. Moře se zlatě lesklo, jitro vypadalo ještě kýčovitěji než na obrazech ve Dvoraně Slávy. Dole viděl šedý oddíl Dijkstrových ozbrojenců, pochodujících v šiku směrem k přístavišti. Právě přecházeli přes můstek nad soutěskou mezi skalami.
Jeho pozornost upoutala osamělá barevná postavička. Bila do očí, neboť se pohybovala velmi rychle a opačným směrem než Redanové - nahoru k Arethuse.
"No," pobídl ho Dijkstra krátkým odkašláním. "Je čas jít dál."
"Jestli spěcháš, můžeš jít beze mne."
"To víš, že ano," ušklíbl se špeh. "A ty se vrátíš nahoru bránit svoji Yennefer. A začneš vyvádět jako ožralý gnóm. Jdeme do Loxie, zaklínači. Máš snad ohledně toho nějaké pochybnosti? Myslíš, že jsem tě vytáhl z Arethusy z dávného přátelství? Ó ne. Bylo to proto, že tě nutně potřebuji."
"K čemu?"
"Žertuješ? V Arethuse nyní studuje dvanáct dívek z nejpřednějších rodů Redanie. Nebudu riskovat roztržku s váženou rektorkou Margueritou Laux-Antille. Dobrovolně mi nevydá Cirillu, cintránskou princeznu, kterou Yennefer přivedla na Thanned. Ovšem tobě ji vydá. Když o ni požádáš."
"Odkud ta směšná domněnka, že o ni požádám?"
"Ze směšného předpokladu, že jí budeš chtít zajistit bezpečí. Pod mou ochranou, pod ochranou krále Vizimira. V Tretogoru. Na Thaneddu v bezpečí rozhodně není. A nech si pro sebe ironické poznámky. Ovšem, vím, že králové neměli s tím děvčetem pěkné záměry, to se však radikálně změnilo. Vyšlo najevo, že živá, zdravá a spokojená Cirilla může mít v chystané válce větší cenu než deset houfců těžké jízdy. Mrtvá by nám byla platná jako mrtvému kabát."
"Filippa Eilhart ví, co máš za lubem?"
"Neví. Není jí známo ani to, že já vím, že děvče je v Loxii. Má kdysi milovaná Fil zvedá nos moc nahoru, nicméně redanským králem je stále ještě Vizimir. Já plním rozkazy krále, na pikle čarodějů kašlu. Cirilla nastoupí na ‚Spadu', popluje do Novigradu a odtamtud bude odvezena do Tretogoru. Do bezpečí. Věříš mi?"
Zaklínač se sklonil k jedné z hlav chimér a napil se vody crčící z kamenné tlamy.
"Tak věříš mi?" zopakoval nad ním se tyčící Dijkstra.
Geralt se vzpřímil, otřel si rty a vší silou ho udeřil pěstí do brady. Špión se zapotácel, ale neupadl. Nejbližší z Redanů přiskočil a chtěl zaklínače chytit, avšak jen naprázdno hrábl do vzduchu. Vzápětí padl na zadek a vyplivl z rozbitých úst krev a vyražený zub. V té chvíli se na Geralta vrhli všichni najednou. Vznikla tlačenice a zmatek - a o to mu šlo.
Jeden z drábů se srazil obličejem s tlamou chiméry. Zapraštělo to a vyvěrající voda se rázem zbarvila do červena. Druhý dostal malíkovou hranou do hrtanu. Zkroutil se, jako by přišel o varlata. Třetí s řevem uskočil po ráně loktem do oka. Dijkstra chytil zaklínače zezadu do medvědího stisku. Geralt mu z výšky dupl patou na nárt. Za jiných okolností by byl

pohled na řvoucího kolohnáta, an poskakuje na jedné noze, neobyčejně zábavný.
Další drabant sekl po zaklínači tesákem, avšak ostří jen neškodně zafičelo vzduchem. Geralt chytil Redana jednou rukou za loket, druhou za zápěstí, otočil jim a shodil tak na zem jeho dva druhy, kteří právě vstávali. Chlap, kterého držel, byl silný a ani ho nenapadlo pustit svou zbraň. Geralt zapáčil a s křupnutím mu zlomil ruku.
Dijkstra, napadaje na bolavou nohu, zvedl se země korseku a chystal se připíchnout zaklínače trojitým hrotem ke zdi. Geralt se skrčil, chytil oběma rukama ratiště, stlačil je dolů a v praxi tak použil vzdělancům dobře známý účinek páky. Když rozehnaný vyzvědač uviděl otesané kameny letící mu v ústrety, pustil dřevce, ale příliš pozdě: srážce se zdí již nezabránil.
Geralt použil korseku, aby povalil dalšího Redana, potom opřel násadu o zem a silným dupnutím ji zkrátil přibližně na délku meče. Zatočil takto upravenou holí a hbitě vyzkoušel její pádnost, nejprve švihl do týla Dijkstru, visícího na kamenné chiméře, hned poté utišil řev chlapa se zlomenou rukou. Švy jeho doubletu už dávno povolily v podpaží, takže se cítil o poznání lépe.
Poslední drabant, který se ještě držel na nohou, na něj zaútočil svou korsekou v mylném domnění, že mu délka jeho zbraně propůjčuje převahu. Po úkroku stranou ho Geralt praštil svou holí přes kořen nosu a drabant se převrátil do květináče s agáve. Jiný Redan, neobyčejně paličatý, chytil zaklínače za nohu a bolestivě se mu zakousl do stehna. Zaklínač se rozzlobil a důrazným kopancem zbavil kousavce možnosti jakéhokoli dalšího kousání.
Na schody vyběhla ta barevná postava, kterou zaklínač prve pozoroval. Udýchaný příchozí spatřil, co se děje a zbledl jako křída.
"Geralte!" zaječel, sotva popadl dech. "Ciri zmizela! Není ve svém pokoji!"
"Tušil jsem to," poznamenal zaklínač a přetáhl holí jednoho Redana, který nechtěl klidně ležet. "Necháváš na sebe dlouho čekat, Marigolde. Včera jsem ti přece říkal, že kdyby se něco stalo, máš metelit do Arethusy! Přinesl jsi můj meč?"
"Oba."
"Ten druhý patří Ciri, osle," přetáhl Geralt drába, pokoušejícího se vstát z agáve.
"Nevyznám se ve zbraních," lapal po dechu básník. "U všech bohů, přestaň je mlátit! Nevidíš redanské orly? To jsou Vizimirovi lidé! Bude to považovat za zradu a vzpouru, pošle tě do báně..."
"Na šibenici," zasípal Dijkstra, vytasil dýku a vratkým krokem se k nim přiblížil. "Oba půjdete na šibenici..."
Více jim slíbit nestačil, neboť po ráně zlomeným ratištěm do spánku padl na všechny čtyři.
"Lámání kolen," ucedil ponurým hlasem Marigold. "A ještě předtím štípání rozžhavenými kleštěmi."
Geralt nakopl špeha do žeber. Dijkstra se převalil na bok jako ulovený los.
"Čtvrcení," doplnil básník.
"Přestaň, Marigolde. Dej mi oba meče. A zmiz odtud, rychle. Uteč z ostrova. Uteč co nejdál."
"A ty?"
"Vracím se nahoru. Musím chránit Ciri... A Yennefer. Dijkstro, lež klidně a nech na pokoji tu dýku!"
"To si odsereš," zablekotal vyzvědač. "Přivedu svoje lidi... Půjdu za tebou..."
"Nepůjdeš."
"A půjdu. Na palubě ‚Spady' mám padesát mužů..."
"Je mezi nimi ranhojič?"
"He?"
Geralt obešel špeha zezadu, shýbl se, chytil ho za chodidlo, trhl a prudce, vší silou jím zakroutil. Slyšitelně to prasklo. Dijkstra zavyl a omdlel. Marigold zařval, jako by to byl jeho vlastní kotník.
"Co se mnou udělají po rozčtvrcení," zavrčel zaklínač, "na tom mi už nesejde."

*

V Arethuse panovalo ticho. Ti, kteří vydrželi v sále, už neměli sílu ani na to, aby hlučeli. Geralt se sálu vyhnul, nechtěl být viděn.
Ne bez obtíží vyhledal komnatu, v niž s Yennefer strávil noc. Všechny chodby paláce vypadaly stejně a tvořily skutečné bludiště.
Hadrová panenka se na něj dívala očima z knoflíků.
Posadil se na lože a sevřel hlavu v dlaních. Na podlaze komnaty nebyla krev. Ale přes opěradlo křesla visely černé šaty. Yennefer se převlékla. Do mužského oděvu, stejnokroje spiklenců.
Anebo ji odvlekli neoblečenou. V poutech z dwimeritu.

*

V okenní nice seděla Marti Sodergren, léčitelka. Když zaslechla jeho kroky, zvedla hlavu. Po lících jí tekly slzy.
"Hen Gedymdeith nežije," řekla zlomeným hlasem. "Srdce. Nemohla jsem nic udělat... Proč mě zavolali tak pozdě? Sabina mne uhodila. Uhodila mne do tváře. Proč? Co se stalo?"
"Vidělas Yennefer?"
"Ne, neviděla. Nechej mě. Chci být sama."
"Ukaž mi nejkratší cestu na Garstang. Prosím."

*

Nad Arethusou byly tři křovinami zarostlé terasy, ještě výše se úbočí hory stávalo strmější a mimo chodník stěží schůdné. Nad srázem čněl Garstang. Od základů vyrůstal zámek jako jednostejně celistvý blok, teprve nahoře zdobil členěné nástavby a arkýře mramor a barevná skla okenních vitráží. A na střechách se na slunci leskly pozlacené kupole. Dlážděný chodník vedoucí na Garstang a pak výše, až na samý štít, se vinul kolem hory jako had. Byla však ještě jedna cesta, kratší - schodiště spojující terasy a nedaleko pod Garstangem mizící v černém ústí tunelu. Právě tyto schody ukázala zaklínači Marti Sodergren.
Přes úžlabinu za tunelem vedl most, kousek nad ním se do skály vytesané schodiště lomilo a mizelo za hřebenem. Zaklínač zrychlil krok. Kamenná balustráda byla zdobena sochami faunů a nymf. Jejich postavy budily dojem oživlých. Pohybovaly se. Morhenský medailon začal trhat řetízkem.
Geralt si protřel oči. Zdánlivý pohyb postav způsobovaly jejich neustálé proměny. Opracované, hladké sochy se mu před očima měnily v beztvaré, pórovité kameny, ošlehané slaným větrem. A vzápětí opět získávaly předchozí podobu. Tušil, co to znamená. Thanedd maskující iluze se chvěla a zanikala. Rovněž můstek byl zčásti iluzí. Skrze jako řešeto děravou kamufláž viděl propast a na jejím dně hučící vodopád. Zde nebyly tmavé dlaždice značící bezpečnou cestu. Přešel přes můstek pomalu, dával pozor na každý krok a v duchu proklínal ztrátu času. Když stanul na druhém břehu strže, uslyšel kroky běžícího člověka.
Poznal ho okamžitě. Po schodišti sbíhal Dorregaray, čaroděj ve službách krále Ethaina z Cidaris. Pamatoval si slova Filippy Eilhart. Čarodějové, kteří zastupovali neutrální panovníky, byli na Garstang přizváni jakožto pozorovatelé. Chvat, s jakým Dorregaray utíkal se schodů, ovšem naznačoval, že pozváni přestalo platit.
"Dorregarayi!"
"Geralte?" vydechl čaroděj. "Co tady hledáš? Nestůj, utíkej! Rychle dolů, do Arethusy!"
"Co se stalo?"
"Zrada!"
"Co?"
Dorregaray sebou náhle trhl a podivně zakašlal, hned nato se zapotácel a klesl rovnou na zaklínače. Geralt ho zachytil a uviděl šedě opeřený šíp, trčící z jeho zad. S čarodějem v náručí zavrávoral - a to mu zachránilo život. Další šíp minul jeho hrdlo, s třesknutím udeřil do pitvorného obličeje kamenného fauna a urazil mu nos a část líce. Zaklínač pustil Dorregaraye a skočil za kamenné zábradlí. Postřelený čaroděj se bezvládně zhroutil.
Útočníci byli dva a oba měli na čapkách veverčí oháňky. Jeden se nahoře zastavil a znovu natáhl luk, druhý vytáhl z pochvy meč a hnal se dolů, skákaje přes několik schodů najednou. Geralt se vzpřímil a vytasil meč. Zasvištěl šíp, leč Geralt jeho zvuk rázně přerušil, odraziv jej bleskurychlým pohybem čepele. Druhý elf byl již v bezprostřední blízkosti, ale při pohledu na odraženou střelu se na okamžik zarazil. Pouze na okamžik. Vzápětí napřáhl meč a vrhl se na zaklínače. Geralt paríroval krátkým, šikmým seknutím, takže elfova zbraň sklouzla po jeho čepeli. Útočník ztratil rovnováhu, zaklínač plynule dokončil obrat a ťal ho ze strany do šíje, pod ucho. Jen jednou. To stačilo. Střelec na schodech opět napjal luk, avšak nestihl zamířit. Geralt spatřil záblesk, elf zaječel, rozhodil paže a skutálel se se schodů. Jeho vesta na zádech hořela.
Se schodů sbíhal další čaroděj. Když uviděl zaklínače, zastavil se a zvedl ruku. Geralt neztrácel čas na vysvětlování a padl na zem. Nad ním zasyčel ohnivý záblesk a roztříštil na prach jednu ze soch.
"Přestaň!" zakřičel. "To jsem já, zaklínač!"
"Do prdele," vyrazil zadýchaně čaroděj a rozběhl se k němu. Geralt si ho nepřipomínal ze včerejšího banketu. "Myslel jsem, že jsi jedním z těch banditů... Co je s Dorregarayem? Žije?"
"Doufám, že ano."
"Rychle přes most!"
Raněného přetáhli na druhou stranu bez nehody, přestože si ve spěchu nevšímali roztřesené, zanikající iluze. V dohledu zatím nebyli další pronásledovatelé, přesto čaroděj natáhl paži, vyslovil zaklětí a novým bleskem most rozbil. Kameny zarachotily na stěnách propasti.
"To by je mělo zastavit," prohlásil.
Zaklínač utřel krev, vytékající z Dorregarayových úst.
"Má prostřelenou plíci. Můžeš mu nějak pomoci?"
"Já mohu," ozvala se Marti Sodergren, která se vynořila z tunelu za jejich zády. "Co se tu děje, Carduine? Kdo ho postřelil?"
"Scoia'tael," utřel si čaroděj rukávem zpocené čelo. "Na Garstangu se bojuje. Prokletá banda, jedni lepší než druzí! Filippa nechá dát v noci Vilgefortze do želez, Vilgefortz a Francesca potají přivádějí na ostrov Veverky! A Tissaia de Vries... Do hajzlu, ta tomu dala korunu!"
"Mluv srozumitelněji, Carduine!"
"Nesmíme ztrácet čas žvaněním! Utíkám do Loxie a odtamtud se neprodleně teleportuji do Koviru. A ti tam nahoře, ať se klidně navzájem podřežou! Už na ničem nezáleží! Je válka! Všechno upekla Filippa, aby králům umožnila rozpoutat novou válku s Nilfgaardem. Meve z Lyrie a Demawend z Aedirnu vyprovokovali Emhyra. Chápete?"
"Ne," řekl Geralt. "Tady není co chápat. Viděls Yennefer?"
"Nechte toho!" okřikla je nad Dorregareyem skloněná léčitelka. "Pomozte mi! Přidržte ho. Nemohu vytáhnout šíp."
Pomohli. Dorregaray sténal a třásl se. Schody pod nimi se rovněž chvěly. Geralt se zpočátku domníval, že to způsobuje magie Martiných léčebných zařikání. Byl to však Garstang. Mocný výbuch uvnitř hlavní budovy roztříštil vitráže, z prázdných oken vyšlehly plameny, začal stoupat kouř.
"Rvou se," zaskřípal zuby Carduin. "Pěkně zostra, zaklětí stíhá zaklětí..."

"Zakletí? Na Garstangu? Tam je přece antimagická aura!"
"To Tissaia. Pořád si nebyla jista, na kterou stranu se postavit. Zčistajasna se rozhodla, sňala blokádu, zrušila auru a zneutralizovala dwimerit. V tu ránu si šli po krku! Na jedné straně Vilgefortz a Terranova, Filippa a Sabrina Glewissig na druhé... Podlomily se sloupy a zřítila klenba... Potom Francesca otevřela východ z podzemí a odtamtud se vyrojili ti elfští bastardi... Volali jsme, že jsme neutrální, ale Vilgefortz se jenom zachechtal. Dříve, než jsme stačili vznést clonu, dostal Drithelm šípem do oka a do Rejeana jich ve chvíli našili jako do jehelníčku... Na pokračování jsem nečekal... Marti, bude to ještě dlouho trvat? Musíme odtud!"
"Dorregaray nebude moci jít," otřela si léčitelka zakrvácené ruce do bílé plesové sukně. "Teleportuj nás, Carduine."
"Odsud? Zbláznila ses? Věž Racka je kousek od nás, Portál Lara emanuje a vychýlí směr každého teleportu. Tady se teleportovat nedá."
"On nemůže chodit! Musím u něho zůstat..."
"Tak zůstaň!" Carduin se postavil. "A dobře se bav! Mně je život milý! Vracím se do Koviru. Kovir je neutrální."
"Krása," odplivl si zaklínač, ohlížeje se za čarodějem mizícím v tunelu. "Kolegialita! Solidarita! Ale ani já s tebou nemohu zůstat, Marti. Musím na Garstang. Tvůj neutrální kolega zboural most. Vede tam jiná cesta?"
Marti Sodergren popotáhla nosem. Pak zvedla hlavu a horlivě jí zakývala.

*

Byl pod obvodovou zdí Garstangu, když mu na hlavu spadla Keira Metz. Léčitelkou ukázaná cesta vedla úzkou pěšinkou a schůdky přes visuté zahrady. Strmé schůdky byly hustě zarostlé, což ztěžovalo výstup, leč na druhou stranu umožňovalo pohybovat se vskrytu. Podařilo se mu nepozorovaně dostat až k paláci. Když hledal vchod, spadla na něj Keira a oba se skutáleli do trnitého křoví.
"Vyrazila jsem si přední zub," zašišlala čarodějka nevrle. Byla rozcuchaná, ušpiněná od omítky a sazí, na tváři měla velkou krvavou podlitinu.
"A nejspíš jsem si zlomila nohu," dodala, když vyplivla červenou slinu. "To jsi ty, zaklínači? Jakým zázrakem jsem zhučela zrovna na tebe?"
"Taky by mě zajímalo."
"Terranova mě vyhodil z okna."
"Můžeš vstát?"
"Nemůžu."
"Potřebuji se dostat dovnitř. Nenápadně. Kudy?"
"Jsou všichni zaklínači stejně praštění?" odplivla si Keira podruhé a kvikla, pokoušejíc se zvednout. "V Garstangu se bojuje! To je magická válka, vře to tam, až pukají zdi. Ty asi hledáš trable, co?"
"Ne. Hledám Yennefer."
"Ha!" zanechala Keira marných pokusů a položila se na záda. "Chtěla bych, aby mě někdo též tak miloval. Vezmi mne do náruče."
"Možná někdy jindy. Teď mám dost naspěch."
"Vezmi mne do náručí, hrome! Poneseš mě, abych ti mohla ukázat cestu. A já si to musím vyřídit s tím zkurvysynem Terranovou. Na co čekáš? Sám vchod nenajdeš, a kdyby se ti to i povedlo, oddělají tě ti zasraní elfové... Já nemůžu chodit, ale pár zaklínadel ještě zvládnu. Jestli se nám někdo postaví do cesty, bude litovat."
Když ji zvedal, vřískla.
"Promiň."
"To nic," objala ho pažemi kolem krku. "To ta noha. Pořád voníš jejím parfémem, víš? Ne, tudy ne. Vrať se a odboč nahoru. Je tam další vchod, směrem od Tor Lara. Možná tam nečíhají elfové... Au! Opatrně, hrome!"
"Promiň. Odkud se tu vzali Scoia'tael?"
"Skrývali se v podzemí. Thanedd je dutá skořápka. Dole pod námi jsou rozlehlé jeskyně. Do některých se dá vplout lodí. Když se ví kudy. Někdo jim to prozradil... Auuu! Dávej pozor! Neházej tak se mnou!"
"Promiň. Takže Veverky připluly po moři. Kdy?"
"Čert ví. Možná včera, možná před týdnem? My jsme se chystali na Vilgefortze, Vilgefortz zase na nás. Vilgefortz, Findabair, Terranova, Fercart... Napálili nás. Filippa si myslela, že jim šlo o pozvolné převzetí moci v Kapitule a Radě, o postupné ovládnutí králů... Oni se nás zatím chystali během sjezdu odstranit... Geralte, nevydržím... Noha... Polož mě na chvíli. Auuu!"
"Keiro, to je otevřená zlomenina. Krev ti prosakuje nohavicí."
"Drž zobák a poslouchej. Jde i o tu tvou Yennefer. Bylo to na Garstangu, v poradní síni. Byla tam sice antimagická blokáda, ale ta nepůsobí na dwimerit. Cítili jsme se v bezpečí. Rozpoutala se hádka. Tissaia a ti neutrální řvali na nás, my jsme řvali na ně; Jen Vilgefortz mlčel a usmíval se..."

*

"Opakuji, že Vilgefortz je renegát! Smluvil se s Emhyrem z Nilfgaardu a zapojil do spiknutí další společníky. Porušil Zákon, zradil nás i Čtyři Království..."
"Pomalu, Filippo. Víme, že přízeň, kterou ti projevuje Vizimir, pro tebe znamená více než naše solidarita. Se Sabrinou je to stejné, poněvadž v Kaedwenu hraje podobnou roli. Metz a Ranuncul brání zájmy Foltesta z Temene a Radcliffe slouží Demawendovi..."

"Co to s tím má co společného, Tissaio?"
"Zájmy králů nemusí odpovídat našim zájmům. Dobře vím, oč jde. Vladaři zahájili vyhlazování elfů a dalších nelidí. Myslíš si, Filippo, že je to v pořádku? Ty snad, Radcliffe, považuješ za záslužné podporovat Demawendova vojska v taženích proti Scoia'tael? Já jsem proti. A nedivím se Enid Findabair, že je proti. To má být zrada? Nepřerušuj mne! Je mi známo, co uchystali ti vaši králové, vím, že chtějí rozpoutat válku. Jednání, které by mohlo válce zabránit, považujete vy a vaši chlebodárci za zradu, já však nikoliv. Pokud chcete soudit Vilgefortze a Francescu, suďte mne s nimi!"
"O jaké válce to mluvíte? Můj král, Esterad z Koviru, nebude podporovat žádné zbrojné akce proti Nilfgaardu! Kovir je a zůstane neutrální!"
"Jsi členem Rady, Carduine. Ne vyslancem svého krále!"
"Že to říkáš zrovna ty, Sabrino!"
"Dost!" uhodila Filippa pěstí do stolu. "Ukojím tvou zvědavost, Carduine. Ptáš se, kdo připravuje válku? Nilfgaard se chystá zaútočit a zničit nás. Jenže Emhyr var Emreis dosud nezapomněl na Sodden a tentokrát se chtěl pojistit, vyloučit účast čarodějů. Za tímto účelem navázal spojení s Vilgefortzem z Roggeveenu. Slíbil mu světskou moc a pocty, koupil si ho. Ano, Tissaio, hrdina ze soddenského Pahorku se má stát místokrálem všech dobytých zemí Severu. Terranovovi a Fercartovi přislíbil spoluúčast na vládě v provinciích, které mají vzniknout namísto porobených království. Lidé obývající tato území se stanou nevolníky císařství, avšak nilfgaardským karabáčem bude nad nimi mávat Vilgefortz z Roggeveenu. Co se týče Francescy Findabair, pak věz, že Enid an Gleanna se hodlá stát královnou elfského státu. Bude to samozřejmě protektorát Nilfgaardu, ale to elfům bude stačit, ponechá-li jim Emhyr volnou ruku při zabíjení lidí. A elfové dnes po ničem netouží více, než zabíjet Dh'oine."
"To je závažné obvinění, budeš muset předložit neobyčejně přesvědčivé důkazy. Ale ještě než s nimi vyrukuješ, Filippo Eilhart, poslechni si můj názor. Důkazy lze zfalšovat, činy a jejich motivy se dají interpretovat různě. Nicméně jeden fakt již není možno změnit: ty, Filippo Eilhart, jsi porušila jednotu a solidaritu Bratrstva. Uvrhla jsi členy Kapituly do okovů jako zločince. Nepokoušej se mi nabídnout místo v nové Kapitule, kterou chce bezpochyby utvořit ta tvoje králům zaprodaná banda spiklenců. Mezi námi je smrt a krev. Smrt Hen Gedymdeitha. A krev Lydie van Bredevoort, kterou jsi bez výčitek prolila. Byla jsi mou nejlepší žačkou, Filippo Eilhart, vždy jsem na tebe byla pyšná. Leč nyní mám pro tebe jen pohrdání."
Keira Metz byla bledá jako smrt.
"Připadá mi," zašeptala, "jako by ta mela nějak utichala. Přímá srážka už asi končí... Teď se začnou nahánět po paláci. Má pět pater, šestasedmdesát komnat a sálů. Bude to divoká honička..."
"Mluvilas něco o Yennefer. Pospěš. Bojím se, že omdlíš."
"Yennefer? Ach, ano... Všechno šlo podle plánu, když tu se v sále objevila Yennefer. Přivedla mezi nás to médium..."
"Koho?"
"Děvče. Snad čtrnáctileté. Popelavé vlasy, veliké zelené oči... Než jsme se stačili vzpamatovat, začalo věštit. Hovořilo o událostech v Dol Angra. Nikdo nepochyboval, že mluví pravdu. Bylo v transu. V transu se nedá lhát..."

*

"Včera v noci," pravilo médium, "vojska pod prapory Lyrie a Aedirnu bez vyhlášení války vkročila do Nilfgaardu. Zaútočila na Glewitzigen, pohraniční pevnost v Dol Angra. Heroldové vyhlásili po okolních vsích ve jménu krále Demawenda, že Aedirn přejímá vládu nad celým územím. Lid byl vyzván k ozbrojenému povstání proti císařství..."
"To není možné! To je hanebná provokace!"
"Příliš snadno vyslovuješ taková slova, Filippo Eilhart," řekla Tissaia de Vries chladně. "Ale tvůj povyk trans nepřeruší. Pokračuj, dítě."
"Císař Emhyr var Emreis vydal rozkaz k protiúderu. Nilfgaardská armáda ráno překročila lyrijské a aedirnské hranice."
"Takto," usmála se Tissaia, "ukázali vaši králové, jakými jsou moudrými, osvícenými a mírumilovnými státníky. A někteří čarodějové zároveň dokázali, komu ve skutečnosti slouží. Ti, kteří mohli válce zabránit, byli předvídavě zakováni do dwimeritu a byla proti nim vznesena trapná obvinění..."
"To všechno je lež!"
"Mor na vás všechny!" rozkřikla se Sabrina Glewissig. "Filippo! Co to má být? Co má znamenat ta hovadina v Dol Angra? Copak jsme se nedohodli, že nic nesmí začít předčasně? Proč ten pitomec Demawend nepočkal? Proč ta coura Meve..."
"Mlč, Sabrino!"
"Jen ať mluví," zvedla Tissaia bradu. "Ať nám poví o Henseltově armádě připravené na kaedwenské hranici. Ať nám poví o Foltestových jednotkách, které už zřejmě spouštějí na vodu lodě, dosud skrývané v porostu na pravém břehu Jarugy. A ať nezapomene na vojsko shromážděné v dolině Pontaru pod Vizimirovým osobním velením. Domnívala ses, že jsme všichni slepí a hluší, Filippo?"
"To je sprostá provokace! Král Vizimir..."
"Král Vizimir," přerušilo ji médium nevzrušeným hlasem, "byl včerejší noci úkladně zavražděn. Probodnut atentátníkem. Redanie nemá krále."
"Redanie neměla krále už dávno," vstala Tissaia. "V Redanii panovala její výsost Filippa Eilhart, důstojná nástupkyně Raffarda Bílého. Pro svou vládu byla ochotna obětovat desetitisíce životů."
"Neposlouchejte ji!" vykřikla Filippa. "Neposlouchejte to médium! Je to nemyslící nástroj... Komu pomáháš, Yennefer? Kdo ti přikázal přivést sem tu stvůru?"
"Já," odvětila Tissaia de Vries.

"Co bylo dál? Co se stalo s dívkou? A s Yennefer?"
"Nevím," zavřela oči Keira. "Tissaia náhle sňala blokádu. Jediným zakletím. V životě jsem nic podobného neviděla... Ochromila nás, potom uvolnila Vilgefortze a ostatní... Francesca otevřela východ z podzemí, odtamtud se vyrojili Scoia'tael. Vedli je dva muži: rytíř ve zbroji a v okřídlené nilfgaardské helmě a člověk se znamením na tváři. Ten dokázal používat magii - v útoku i v obraně..."
"Rience."
"Nevím, snad. Hrozný žár... Zřítil se strop. Zakletí a šípy... Řež... U nich zabit Fercart, u nás Drithelm. Zabit Radcliffe. Zabiti Marquard, Rejean, Bianca ďEste... Omráčena Triss Ranuncul, zraněna Sabrina... Když Tissaia spatřila mrtvé, pochopila svůj omyl, pokusila se nás chránit, pokusila se s Vilgefortzem a Terranovou vyjednávat... Vilgefortz se jí vysmál, ponížil ji... Ztratila hlavu a utekla. Ach, Tissaio... Tolik mrtvých..."
"Co se stalo s dívkou a s Yennefer?"
"Nevím," rozkašlala se čarodějka. Vyplivla krev. Dýchala mělce a s obtížemi. "Po jednom z výbuchů jsem ztratila vědomí. Ten s jizvou a jeho elfové mě chytili. Terranova mě nejdřív zkopal, pak mě vyhodil oknem."
"To není jenom noha, Keiro. Máš polámaná žebra."
"Nenechávej mě tu."
"Musím. Vrátím se pro tebe."
"To určitě..."

*

Na počátku byl opět mihotavý chaos, pulsování světla a stínu, chór bublavých hlasů, doléhajících z hlubin. Najednou zvuky zesílily v nesnesitelný křik a hluk. Světlo zahánějící stíny se změnilo v oheň, který hladově požíral závěsy a čalouny a vybuchoval v mračnech jisker. Zdálo se jí, že plameny šlehají i z kamenných stěn, balustrád a sloupů podpírajících klenbu.
Ciri se rozkašlala z kouře a pochopila, že to již není sen.
Opřela se o ruce a zkusila vstát. Dlaně položila do něčeho vlhkého. Podívala se pod sebe. Klečela v kaluži krve. Vedle ní ležela nehybné tělo. Tělo elfa. Poznala to okamžitě.
"Vstaň."
Yennefer byla vedle ní. V ruce držela dýku.
"Paní Yennefer? Kde to jsme? Na nic si nevzpomínám..."
Čarodějka ji rychle chytila za ruku.
"Jsem s tebou, Ciri."
"Kde jsme? Proč všechno hoří? Kdo je ten... tady?"
"Řekla jsem ti jednou, že Chaos po tobě vztahuje ruku. Pamatuješ? Ne, určitě si nevzpomeneš. Dnes po tobě vztáhl ruku ten elf. Musela jsem ho zneškodnit nožem, protože jeho velitelé jen čekají na to, aby se některá z nás prozradila tím, že použije magii. Dočkají se, ale ještě ne teď... Už ses probrala?"
"Ti čarodějové..." špitla Ciri. "V té velké síni... Co jsem jim to říkala? A proč? Vždyť jsem vůbec nechtěla... Ale musela jsem mluvit! Proč? Proč, paní Yennefer?"
"Pst, škaredko. Udělala jsem chybu. Nikdo není dokonalý."
Zespodu se ozvalo zadunění a zoufalý řev.
"Pojď. Rychle! Nemáme čas!"
Běžely dlouhou chodbou. Kouř byl stále hustší, škrábal v krku, dusil, oslepoval. Stěny se otřásaly výbuchy.
"Ciri," zastavila se Yennefer na křížení chodeb a silně stiskla dívčinu ruku. "Teď mě poslouchej. Poslouchej pozorně. Já zde musím zůstat. Vidíš ty schody? Sejdeš po nich..."
"Ne! Neopouštěj mě!"
"Musím. Opakuji, sejdeš po schodišti. Až dolů. Jsou tam dveře a za nimi dlouhá chodba. Na jejím konci je stáj a v ní jeden osedlaný kůň. Jenom jeden. Vyvedeš ho ven a odjedeš. Tady se nedá teleportovat, takže do Loxie musí jezdit posel. Je to jeho kůň. Je dobře vycvičen a zná cestu, stačí ho jenom pobídnout. V Loxii vyhledáš Margueritu a uchýlíš se pod její ochranu. Nehneš se od ní ani na krok..."
"Yennefer! Ne! Nechci být sama!"
"Ciri," oslovila ji čarodějka naléhavě. "Kdysi jsem řekla, že vše, co dělám, dělám pro tvoje dobro. Věř mi. Prosím tě, věř mi. Utíkej."
Ciri byla na schodech, když uslyšela naposled její hlas. Čarodějka stála vedle sloupu a opírala se o něj čelem.
"Miluji tě, dceruško," řekla nezřetelně. "Utíkej."

*

Obklíčili ji v polovině schodiště. Zespodu dva elfové s veverčími ocasy na čepicích, shora černě oblečený člověk. Ciri bez váhání skočila přes zábradlí a vběhla do boční chodby. Pronásledovali ji. Byla rychlejší a nedalo by jí moc námahy uniknout jim, avšak chodba byla slepá. Na jejím konci byla pouze okna.
Vyhlédla ven. Podél zdi se táhla zděná římsa, široká zhruba dvě píde. Ciri překročila parapet a vstoupila na ni. Odsunula se od okna a přitiskla se zády ke zdi. Kam až dohlédla, leskla se hladina oceánu.
Z okna se vyklonil elf. Měl světlé vlasy a zelené oči, na krku hedvábný šátek. Ciri se začala chvatně přesouvat k druhému oknu. Z něj však vyhlédl muž v černém oděvu. Ten měl oči temné a zlé a na líci červenou skvrnu.

"Máme tě, ty malá děvko!"
Podívala se dolů. Pod sebou, hrozně hluboko, viděla nádvoří. Avšak blíže, šikmo pod římsou, na níž stála, vedl můstek mezi dvěma ochozy. Dělilo ji od něj nějakých deset stop. Jenže to ani nebyl můstek, pouze jeho trosky. Uzounká kamenná lávka se zbytky nízkého, tesaného zábradlí.
"Na co čekáte?" hulákal ten s červenou skvrnou. "Vylezte ven a chyťte ji!"
Světlovlasý elf opatrně šlápl na římsu, opřel se zády o zeď a natáhl k ní paži. Byl blízko.
Ciri nasucho polkla. Pobořený můstek nebyl užší než houpačka na Kaer Morhen. Na houpačku přece skákala tolikrát, naučila se amortizovat dopad, udržet rovnováhu. Jenže zaklínačská houpačka visela čtyři stopy nad zemí, kdežto tady měla pod nohama závratnou hloubku.
Skočila. Dopadla, zakymácela se, udržela však rovnováhu, když se přidržela jednoho ze sloupků rozbitého zábradlí. Několika jistými skoky dosáhla ochozu. Nemohla se udržet - otočila se a ukázala svým pronásledovatelům ohnutý loket, gesto, které odkoukala od trpaslíka Zigrina. Muž se skvrnou na tváři hlasitě zaklel.
"Skoč!" zařval na elfa stojícího na římse. "Skoč rychle za ní!"
"Ty jsi magor, Rience," řekl znechuceně světlovlasý elf. "Skoč za ní sám, když ji tak chceš."

*

Štěstí, jak už to bývá, jí nepřálo dlouho. Když seběhla z cimbuří a dostala se konečně ven, byla v keřích pod Garstangem dopadena. Chytil ji pomenší, obtloustlý muž s oteklým nosem a rozraženým horním rtem. Znehybnil ji s nečekanou silou a zručností.

*

"Tady jsi," zasyčel. "Tady jsi, panenko."
Ciri se pokusila vytrhnout a vzápětí zasténala, protože ruce, svírající její paže, ji ochromily impulsem pronikavé bolesti.
Muž se zachechtal:
"Nesnaž se uletět, popelavý ptáčku, nebo ti připálím pírka. Musím se na tebe podívat. Prohlédnout si pískle, které má takovou cenu pro Emhyra var Emreis, nejjasnějšího imperátora Nilfgaardu. A pro Vilgefortze."
Ciri se přestala zmítat. Muž si olízl rozbitý ret.
"Zajímavé," pokračoval skloněn nad ní. "Takový jsi vzácný ptáček, přitom já bych za tebe nedal ani vindru. Inu, zdání klame. Ha! Co kdyby tě, ty můj poklade, nevěnoval Emhyrovi ani Vilgefortz, ani Rience, ba ani ten raubíř v křídlaté helmě? Co kdyby dal Emhyrovi dáreček starý Terranova? Jakpak by se mu vděčný císař revanšoval? Co ty na to, věštkyně? Zkusíš mi to předpovědět?"
Cítila jeho páchnoucí dech. Zavrtěla hlavou, uhýbajíc tváří. Špatně si to vyložil.
"Nechtěj mě klovnout, sivý ptáčku. Já se ptáčků nebojím. Anebo bych měl? Co, falešná věštkyně? Měl bych se bát ptáčků?"
Ciri ucítila povědomou závrať a roztřásla se náhlou zimou.
"Měl bys," zašeptala.
Terranova zaklonil hlavu a rozchechtal se. V příští chvíli se však jeho smích změnil v bolestný řev. Shora neslyšně slétl pták a zaútočil. Velká šedá sova zaryla paráty do mužova obličeje. Čaroděj pustil Ciri, divokým mávnutím paže odhodil sovu, padl na kolena a chytil se za tvář. Mezi jeho prsty prýštila krev. Ciri vykřikla a začala couvat. Terranova odtrhl krví zbrocené ruce od rozdrásaného obličeje, zvedl je a trhaným hlasem začal zběsile recitovat zaklínadlo. Nedokončil je. Za jeho zády se zjevila černá postava, zaklínačská čepel zasvištěla a oddělila čaroději hlavu od trupu.

*

"Geralte!"
"Ciri."
"Neztrácejte čas těmi výlevy citů," poradila jim z hřebene zídky šedá sova, měníc se v tmavovlasou ženu. "Prchejte. Hrnou se sem Veverky." Ciri se vyvinula z Geraltova objetí a s údivem na ni pohlédla. Na zdi sedící žena-sova vypadala příšerně, byla otrhaná, popálená, ušpiněná popelem a krví.
"Ty malá potvoro," řekla žena-sova, shlížejíc na ni shůry. "Za tu tvou nevhodnou věštbu bych tě měla... Ale slíbila jsem něco tvému zaklínači a já vždycky slovo držím. Nemohla jsem ti dát Rience, Geralte. Místo něho ti dávám ji. Živou. Utíkejte!"

*

Cahir Mawr Dyffryn aep Ceallach zuřil. Dívku, kterou měl přikázáno chytit, spatřil jenom na chvilku, avšak než stačil něco podniknout, prokletí čarodějníci rozpoutali na zámku takové peklo, že nemohl nic dělat. V požáru a dýmu ztratil orientaci, naslepo se motal po chodbách a síních, běhal po schodech a proklínal Vilgefortze, Rience, sám sebe a celý svět.
Od jednoho elfa se dověděl, že děvče bylo spatřeno venku, jak prchá k Arethuse. Tehdy se na Cahira usmála štěstěna: Scoia'tael nalezli ve stáji osedlaného koně.

*

"Běž napřed, Ciri. Jsou za námi. Já je zadržím. Ty běž. Utíkej ze všech sil! Jako na Mordýrně!"
"Ty mě chceš také nechat samotnou?"
"Půjdu za tebou. Ale neohlížej se!"
"Dej mi můj meč, Geralte."
Podíval se na ni. Ciri couvla. Takové oči u něj ještě nikdy neviděla.
"Jestli si vezmeš meč, budeš možná nucena zabíjet. Dokážeš to?"
"Nevím. Ale dej mi ho."
"Utíkej. A neohlížej se za sebe."
Na cestě zaduněla kopyta. Ciri se otočila. To, co uviděla jí podlomilo nohy hrůzou.
Pronásledoval ji černý rytíř v helmici s křídly dravého ptáka. Křídla ve větru svištěla, černý plášť vlál. Podkovy vykřesávaly jiskry na dlážděné stezce.
Nebyla schopna pohybu.
Vraný kůň zařehtal, rytíř vítězně vykřikl. V tom výkřiku byla Cintra. Byla v něm noc a krev a smrt. Ciri překonala ochromující strach a dala se na úprk. V běhu z kopce přeskočila živý plot a setrvačností vběhla až na malý plácek s fontánou a kašnou. V hladkých stěnách, chránících to místo před větrem od moře, nebyl druhý východ. Kousek za ní zafrkal kůň. Učinila pár kroků pozpátku, klopýtla, zvedla se a narazila zády na tvrdou, neproniknutelnou zeď. Byla v pasti.
Dravec mávl křídly, chystal se k letu. Černý rytíř zvedl koně ke skoku přes živý plot, poslední překážku, jež mu stála v cestě. Kopyta zarachotila na kamenných deskách, kůň uklouzl na hladké, vlhké dlažbě a přisedl na zadek. Jezdec se zakymácel v sedle, naklonil se. Kůň se zvedl. Rytíř se neudržel na jeho hřbetě. Spadl. Brnění zařinčelo na kameni. Ihned však vyskočil a zastoupil Ciri cestu.
"Nedotkneš se mě!" zakřičela a vytáhla meč. "Už nikdy se mě nedotkneš!"
Rytíř se blížil pomalu, rostl před dívkou jako vysoká černá věž. Peří na helmě se chvělo a šelestilo.
"Neunikneš mi, Lvíče z Cintry," zaplály v průzoru helmice nelítostné oči. "Tentokrát už ne. Nemáš kam utéci, šílená princezno."
"Nedotkneš se mě," opakovala přiškrceným hlasem. Zděšeně se tiskla ke studené zdi.
"Musím. Plním rozkazy."
Když po ní vztáhl ruku, strach náhle ustoupil a vystřídal jej divoký hněv. Hrůzou ztuhlé svaly se uvolnily, vymrštily se jako pružiny a samy vykonaly na Kaer Morhen nacvičené pohyby - hladce a plynule. Dívka skočila, muž se na ni vrhl, nebyl však připraven na piruetu, která ji bez obtíží dostala z jeho dosahu. Meč hvízdl a zakousl se přesně a neomylně mezi plechy zbroje. Rytíř zavrávoral a padl najedno koleno, zpod náramenníku vytryskla jasně červená stružka krve. Ciri vztekle vykřikla a ťala podruhé, rovnou do helmy. Srazila rytíře na druhé koleno. Bojová zuřivost ji zcela zaslepila, neviděla nic kromě nenáviděných křídel. Černá pera se rozletěla kolem, jedno křídlo upadlo, druhé se svěsilo na zakrvácený náramenník. Rytíř nemohl vstát, pokusil se alespoň zachytit čepel zbraně rukou v železné rukavici. Zaskučel bolestí, když morhenské ostří proseklo drátěné pletivo i dlaň. Další rána mu srazila helmu. Ciri odskočila, aby získala rozmach k poslednímu, smrtícímu úderu.
Neudeřila.
Nebylo již černé helmy, nebylo dravčích křídel, na nichž přilétala hrůza do jejích snů. Nebylo již černého rytíře z hořící Cintry. V louži krve klečel bledý, černovlasý mladík s ohromenýma očima a ústy zkřivenými grimasou strachu. Černý rytíř padl jejím mečem, zmizel, z tak dlouho ji děsících křídel zbyla osekaná pera. Krvácející, vyděšený mladý muž, který se choulil před ní, byl nikdo. Nikdy ho neviděla, neznala ho. Nezajímal ji. Nebála se ho ani k němu necítila nenávist. Nechtěla ho zabít.
Hodila meč na zem.
Obrátila se. Slyšela volání Scoia'tael sbíhajících od Garstangu. Uvědomila si, že za chvíli ji obklíčí na tomto plácku. Uvědomila si, že ji dohoní na cestě.
Musela být rychlejší než oni. Přiběhla k vraníkovi, cvakajícímu podkovami na dlažbě, křikem ho pobídla a v běhu vyskočila do sedla.

*

"Nechte mě..." zaskuhral Cahir Mawr Dyffryn aep Ceallach a odstrkoval zdravou rukou zvedající ho elfy. "Nic mi není! Jen lehké zranění... Pronásledujte ji. Chyťte tu malou mrchu..."
Jeden z elfů náhle hekl a na Cahirovu tvář vystříkla krev. Druhý Scoia'tael se otočil kolem své osy a zhroutil se na kolena. Oběma rukama si držel rozpárané břicho. Ostatní odskočili, rozptýlili se po plácku a tasili meče.
Zaútočil na ně bělovlasý démon. Skočil mezi ně ze zdi. Z té výšky by žádný člověk nemohl skočit a nepolámat si nohy. Žádný člověk by nemohl tak pružně dopadnout, zavířil v bleskové piruetě a ve zlomku okamžiku začít zabíjet. Bělovlasý démon to dokázal. A začal zabíjet.
Scoia'tael bojovali urputně. Měli převahu. Avšak neměli žádnou šanci. Před Cahirovýma hrůzou vytřeštěnýma očima proběhl masakr. Sivovlasá dívka, která ho před chvílí zranila, byla rychlá, neuvěřitelně hbitá, byla jako divoká kočka, když brání koťata. Ale bělovlasý démon, jenž vpadl mezi Scoia'tael, byl jako zerrikánský tygr. Popelavá dívka z Cintry, která jej z neznámého důvodu ušetřila, vypadala jako šílená. Bělovlasý bezpečně pomatený nebyl. Byl klidný a chladný. Zabíjel klidně a chladně.

Scoia'tael neměli šanci. Jejich mrtvá těla, jedno po druhém, klesala na dlažbu. Ale neustupovali. Ani tehdy, když zbyli poslední dva. Neuprchli, ještě jednou zaútočili. Cahir sledoval, jak jednomu z nich bělovlasý démon uťal paži nad loktem, druhého švihl zdánlivě nedbalým, lehkým seknutím, které však odhodilo elfa nazpět, až narazil na mramorovou kašnu a převážil se do vody. Zvednutá vlna se převalila přes okraj nádrže.
Elf s useknutou rukou klečel vedle a nevěřícím zrakem se díval na krev, stříkající z pahýlu. Bělovlasý ho chytil za vlasy, zvedl mu hlavu a rychlým potáhnutím meče mu prořízl hrdlo.
Když Cahir opět otevřel oči, bělovlasý démon stál u něho.
"Nezabíjej..." zasténal a již se ani nepokoušel zvednout z dláždění kluzkého od krve. Dívkou zmrzačená dlaň přestala bolet, zmrtvěla.
"Vím, kdo jsi, Nilfgaarďane," odkopl bělovlasý helmici s osekanými křídly. "Stíhal jsi ji dlouho a vytrvale. Ale už nikdy jí neublížíš."
"Nezabíjej..."
"Dej mi jediný důvod. Aspoň jeden. Pospěš."
"To já..." zašeptal Cahir. "Já jsem ji tenkrát vyvezl z Cintry. Z požáru... Zachránil jsem jí život..."
Když Cahir opět otevřel oči, bělovlasý démon u něho nestál. Byl na plácku sám s mrtvými elfy. Voda v kašně se ještě vzdouvala, přelévala se přes okraj a rozmývala krev na dlažbě. Cahir omdlel.

*

Pod věží stála budova s jedinou velkou síní. Krycí iluze se rozplynula, tudíž její střecha prosvítala četnými dírami. Sloupům podpírajícím střechu dal sochař podobu polonahých karyatid s objemnými poprsími. Stejné figury držely oblouk portálu, v němž zmizela Ciri. Za portálem Geralt rozeznal schodiště vedoucí vzhůru - na věž.
Polohlasně zaklel. Netušil, co ji tam zavedlo. Sledoval ji z hřebene zdi, když uviděl, jak padl její kůň. Viděl, že hned vyskočila, avšak místo aby pokračovala v běhu dolů, serpentinami vinoucími se po svazích hory, neočekávaně zamířila nahoru. Přímo k osamělé věži. Teprve pak si na cestě všiml elfů. Nezpozorovali ani Ciri, ani jeho, tak byli zaujati střílením po lidech, postupujících proti nim. Z Arethusy přicházela pomoc.
Právě se chystal vydat po schodech za Ciri, když zaslechl nějaký zvuk. Shora. Bleskově zvedl zrak. To nebyl pták. To proud vzduchu zapleskal širokými rukávy.
Dírou ve střeše vlétl do síně Vilgefortz a zvolna se spustil na podlahu.
Geralt zastoupil vchod do věže, tasil meč a povzdechl si. Upřímně doufal, že dramatické finále se odehraje mezi hlavními aktéry dnešního představení: Vilgefortzem a Filippou Eilhart. On sám neměl sebemenší chuť v téhle prašivé hře účinkovat.
Vilgefortz si oprášil oděv, uhladil rukávy, bystře pohlédl na zaklínače a přečetl jeho myšlenky.
"Prašivá hra," přisvědčil.
Geralt se k tomu nevyjádřil.
"Vešla do věže?"
Neodpověděl. Černokněžník jen zakýval hlavou.
"Tak zde máme epilog," shledal nevzrušeně. "Konec, jenž korunuje dílo. Anebo je to Osud? Víš, kam vedou ty schody? Na Věž Racka. Rovnou k Portálu Lara. Odtamtud není jiný východ. Všechno skončilo!"
Geralt nepatrně ustoupil, aby mu karyatidy po stranách vstupu kryly boky.
"Ovšem," ucedil, nespouštěje oči z čarodějových rukou. "Všechno skončilo. Polovina tvých kompliců nežije, ostatní utekli. Mrtvoly elfů lemují cestu ke Garstangu. Od Arethusy táhnou nahoru čarodějové a Dijkstrovi ozbrojenci. Nilfgaarďan, který měl unést Ciri, už pravděpodobně vykrvácel. A Ciri je tady, ve věži. Není z ní jiný východ? To rád slyším, znamená to, že tam vede jen jediný vchod. Ten, v němž stojím já."
Vilgefortz zakroutil hlavou:
"Ty jsi nenapravitelný. Stále nedokážeš správně odhadnout situaci. Od dnešního jitra neexistuje Kapitula ani Rada. Vojska císaře Emhyra postupují na sever, králové jsou bez pomoci mágů bezradní jako děcka. Pod náporem Nilfgaardu se jejich království zhroutí jako hrady z písku. Včera jsem ti navrhoval a dnes opakuji: přidej se k vítězům, poraženým plivni mezi oči."
"Poražený jsi ty. Pro Emhyra jsi byl pouhý nástroj. Jemu záleželo na Ciri, proto poslal na Thanedd toho lotra v okřídlené helmě. Jsem zvědav, co s tebou Emhyr provede, když mu ohlásíš fiasko celé akce."
"Střílíš naslepo, zaklínači. A samozřejmě se nemůžeš trefit. Co kdybych ti prozradil, že to Emhyr je mým nástrojem?"
"Neuvěřil bych."
"Měj rozum, Geralte. Chceš si opravdu hrát na banální finálové střetnutí Dobra se Zlem? Trvám na včerejší nabídce. Dosud není pozdě. Ještě se můžeš rozhodnout a postavit se na správnou stranu..."
"Na stranu, které jsem dnes způsobil jisté ztráty?"
"Nepitvoř se tak, tvoje démonické úsměšky na mne nedělají dojem. Ztráty? Těch pár pobitých elfů? Artaud Terranova? Maličkost, zanedbatelná drobnost. Vraťme se k vážnějším věcem."
"Pochopitelně. Znám tvoje zásady. Smrt je maličkost, že? Jestliže jde o smrt někoho jiného."
"Nebuď moralista. Je mi Artauda líto, ale co se dá dělat. Nazveme to... vyrovnáním účtů. Koneckonců jsem se tě rovněž párkrát pokusil odstranit. Emhyr byl netrpělivý, tak jsem na tebe poslal zabijáky. Ale věř, nebylo mně to po chuti. Představ si, já stále doufám, že nás v budoucnu namalují na jednom obraze."
"Nedoufej, Vilgefortzi."
"Schovej meč. Vstoupíme bok po boku do Tor Lara. Uklidníme Dítě Starší Krve, které se tam nahoře nejspíš třese

strachy. A odejdeme odtud. Všichni společně. Budeš u ní, budeš svědkem toho, jak se splní její sudba. A Emhyr? Inu, císaři dáme, co jest císařovo. Protože, i když jsou Codringher a Fenn po smrti, jejich dílo žije a vzkvétá."
"Lžeš. Běž pryč. Než ti plivnu mezi oči."
"Nechci tě zabít. Já nerad zabíjím."
"Vážně? A co Lydia van Bredevoort?"

Černokněžník zkřivil tvář:
"Nevyslovuj to jméno, zaklínači!"
Geralt sevřel jílec a pohrdavě se usmál:
"Proč musela Lydia zemřít, Vilgefortzi? Proč jsi jí to rozkázal? Měla od tebe odvést pozornost, že? Měla ti poskytnout čas překonat dwimerit a telepaticky se spojit s Riencem. Ubohá Lydia, umělkyně se znetvořenou tváří. Všichni věděli, že je bezvýznamnou osobou. Všichni, kromě ní."
"Mlč!"
"Zavraždil jsi Lydii, mágu. Využils ji. A teď chceš využít Ciri? S mou pomocí? Ne. Nevstoupíš do Tor Lara."
Černokněžník o krok couvl. Geralt se napjal, připraven ke skoku a úderu. Leč Vilgefortz nezvedl ruku, natáhl ji pouze trochu stranou. V jeho dlani se zmaterializovala silná hůl, asi šest stop dlouhá.
"Vím," řekl, "co ti brání v rozumném zvážení situace. Vím, co ti znemožňuje střízlivý odhad a úsudek. Tvá arogance, Geralte. Odnaučím tě aroganci. Pomocí této hole."
Zaklínač přimhouřil oči a mírně zvedl meč.
"Hořím nedočkavostí."
O několik týdnů později, již téměř vyléčen dryádami a vodou Brokilonu, Geralt uvažoval, kde v průběhu boje udělal chybu. Došel k názoru, že během boje neudělal žádnou. Jedinou chybu učinil předtím: měl utéci, než souboj začal.
Černokněžník byl rychlý, hůl v jeho rukou kmitala jako blesk. Tím větší byl Geraltův údiv, když při první srážce hůl a meč kovově zazvonily. Avšak neměl čas se divit. Vilgefortz útočil a zaklínač byl nucen unikat složitými odskoky a piruetami. Bál se kontrovat mečem; zatracená hůl byla železná a navíc magická.
Čtyřikrát měl příležitost k protiútoku a úderu. Čtyřikrát ji využil a udeřil. Na skráň, na šíji, na bok, na stehno. Jedna každá z těch ran by boj rozhodla. A každá byla odražena.
Žádný nečlověk by nedokázal odrazit takové údery. Geralt začal chápat. Příliš pozdě.
Ránu, jež ho zasáhla, neviděl. Úder jej odhodil na stěnu. Odrazil se zády, avšak nestačil odskočit, zásah mu vyrazil dech. Dostal podruhé, do ramene, odletěl dozadu a zátylkem se uhodil o něco tvrdého - o trčící prsy jedné z karyatid.
Vilgefortz střelhbitě přiskočil, mávl holí a švihl jej přes břicho, pod žebra. Silně. Geralt se ohnul v půli a dostal ze strany do hlavy. Kolena se mu podlomila, zhroutil se. To byl konec. V zásadě.
Chabě se pokoušel krýt mečem. Čepel přiražená mezi stěnu a patu sloupu se skleněným třesknutím praskla. Chránil si hlavu levou rukou. Hůl obloukem dopadla a přerazila kosti předloktí. Bolest ho ochromila.
"Mohl bych ti vymlátit mozek z lebky ušima," pravil odněkud zdálky Vilgefortz. "Jenže to měla být lekce. Zmýlil ses, zaklínači. Spletl sis vesmír s hvězdami odraženými na vodní hladině. Aha, zvracíš? V pořádku, to je otřes mozku. Krev z nosu? Výborně. Tak nashledanou. Někdy. Snad."
Nic neviděl a nic neslyšel. Tonul, topil se v něčem teplém. Myslel, že Vilgefortz odešel. Proto se podivil, když na jeho nohu drtivě dopadla železná hůl a roztříštila mu stehenní kost.
Další rány, které snad dostal, již necítil.

*

"Vydrž, Geralte, nevzdávej se," opakovala bez ustání Triss Ranuncul. "Vydrž... Neumírej. Prosím tě, neumírej..."
"Ciri..."
"Nemluv. Hned tě odtud dostanu. Vydrž... Bohové, už nemám sílu..."
"Yennefer... Musím..."
"Nic nemusíš! Nic nemůžeš! Drž a nevzdávej se... Neomdlévej... Neumři, prosím..."
Vlekla ho po podlaze mezi mrtvými. Viděl svoje prsa a břicho, všechno od krve, která mu tekla z nosu. Viděl svou nohu. Byla zkroucena v nepřirozeném úhlu a zdála se mu viditelně kratší než ta druhá. Bolest necítil. Cítil chlad, tělo měl studené, ztuhlé, cizí. Chtělo se mu zvracet.
"Vydrž, Geralte. Z Arethusy nám přicházejí na pomoc. Už brzy..."
"Dijkstra... Jestli mě dopadne Dijkstra... bude po mně."
Triss zaklela. Zoufale.
Táhla ho se schodů. Zlomená noha a ruka poskočily po stupních. Bolest se probudila, zahryzla se mu do vnitřností, stiskla mu spánky, pronikla do očí, do uší, až do temene hlavy. Nekřičel. Věděl, že křik by mu ulevil, ale nekřičel. Pouze otvíral ústa, to také pomáhalo.
Uslyšel hluk.
Na schodišti stála Tissaia de Vries. Vlasy jí létaly kolem hlavy, tvář měla špinavou. Zvedla obě ruce, z dlaní jí vyšlehly plameny. Vykřikla zaklínadlo a oheň, který jí tančil na prstech letěl dolů - žárem hučící a prskající koule. Zaklínač zdola zaslechl rachot bortících se zdí a strašlivý řev popálených.
"Tissaio, ne!" zvolala úpěnlivě Triss. "Nedělej to!"
"Sem nevstoupí," prohlásila čarodějka, aniž by otočila hlavu. "Zde je Garstang na ostrově Thaneddu. Nikdo sem nevolal královské pohůnky, plnící rozkazy svých krátkozrakých chlebodárců!"

"Zabíjíš je!"
"Zmlkni, Triss Ranuncul! Útok na jednotu Bratrstva se vám nezdařil, na ostrově stále vládne Kapitula! To je náš konflikt a my sami jej vyřešíme! Dáme do pořádku naše záležitosti, a pak ukončíme tu absurdní válku! Protože my, čarodějové, máme odpovědnost za osud světa."
Z její dlaně vystřelil další kulový blesk, ozvěna výbuchu otřásla kamennými sloupy a stěnami.
"Pryč!" zaječela. "Sem se nedostanete! Pryč!"
Křik zespodu utichl. Geralt pochopil, že obléhatelé se stáhli, ustoupili se schodiště. Tissaina postava se mu začala rozplývat před očima. To nebyla magie. To jen on ztrácel vědomí.
"Uteč odtud, Triss Ranuncul," slyšel slova Velmistryně. Přicházela z velké dálky a jakoby skrze stěnu. "Filippa Eilhart už utekla, uletěla na křídlech sovy. Bylas její společnicí, spoluvinicí v tom bídném spiknutí. Měla bych tě potrestat. Ale bylo už dost krve, smrti a neštěstí. Zmiz odtud! Uteč do Arethusy ke svým přátelům. Teleportuj se. Portál Lara už není, zhroutil se spolu s celou věží. Můžeš se bez obav teleportovat. Kam budeš chtít. Třeba ke svému králi Foltestovi, kvůli němuž jsi zradila Bratrstvo!"
"Nemohu opustit Geralta..." zakvílela Triss. "Nesmí se dostat do rukou Redanů... Je těžce raněn. Zlomeniny. Vnitřní krvácení... Mně došly síly! Nedokážu otevřít teleport! Tissaio! Pomoz mi, prosím!"
Tma. Pronikavý chlad. A zdáli, zpoza kamenné stěny slabý hlas Tissai de Vries:
"Pomohu."

Evertsen Peter; * 1234, zplnomocněnec císaře Emhyra Deithwena a jeden z faktických tvůrců moci Císařství. Vrchní komoří armády v období Severních válek (odkaz), od r. 1290 nejvyšší pokladník koruny. V závěrečném údobí Emhyrovy vlády povýšen do hodnosti koauditora Císařství. Za panování císaře Morvrana Voorhise falešně obviněn ze zneužití pravomoci, odsouzen a uvězněn, † 1301 na hradě Winneburgu. Posmrtně rehabilitován císařem Ianem Calweitem v r. 1328.

Effenberg a Talbot: Encyclopaedia Maxima Mundi, sv. V

Třeste se, neboť přichází Ničitel Národů. Země vaše budou zpustošeny a přerozděleny novým vlastníkům. Města vaše budou pobořena a vylidněna. Netopýr, výr a havran se usídlí v domech vašich, stanou se hnízdišti hadů.

Aen Ithlinnespeath

KAPITOLA PÁTÁ

Velitel jízdní čety zastavil koně, sňal přilbici a pročísl si prsty řídké, potem slepené vlasy.
"Konec cesty," oznámil, vida trubadúrův tázavý pohled.
"He? Jakpak to?" podivil se Marigold. "Proč?"
"Dále nejedeme. Pohleď, tam dole se leskne říčka, to už je Stužka. Měli jsme tě eskortovat jen ke Stužce. To znamená, že je čas se rozloučit."
Zbytek oddílu se zastavil za nimi, ale žádný z jezdců nesesedl z koně. Všichni se znepokojeně rozhlíželi na všechny strany. Marigold se postavil ve třmenech a zastínil si oči dlaní.
"Kde vidíš nějakou řeku?"
"Říkal jsem, že je dole. Sjeď výmolem, budeš tam natotata."
"Doprovoďte mne aspoň na břeh," namítl Marigold. "K nejbližšímu brodu..."
"Brod si najdeš sám. Od máje nazapršelo a pořád trvají vedra. Voda klesla, Stužka je mělká. Na koni ji přebrodíš, kdekoli tě napadne."
"Ukazoval jsem vašemu hejtmanovi glejt krále Venzlava," ohradil se rozhořčeně trubadúr. "Hejtman si přečetl královský rozkaz a já jsem slyšel na vlastní uši, jak vám poručil doprovodit mne až do Brokilonu. A vy mne chcete opustit v téhle houštině. Co když zabloudím?"
"Nezabloudíš," zahučel ponuře druhý jezdec, který stál vedle nich; ale do této chvíle nepromluvil. "Zabloudit nestihneš. Dřív tě najde šíp nějaké divoženky."
"Vy jste ale ustrašení zajíci," pravil Marigold posměšně. "Ženských se bojíte. Vždyť Brokilon je až na druhém břehu Stužky. Řeka tvoří hranici. Tu jsme dosud nepřekročili."
"Jejich hranice," vysvětloval velitel a neustále se s obavami rozhlížel, "vede tam, kam doletí jejich šípy. Z tamtoho břehu doletí šíp na kraj lesa jako nic. A bude ještě dost rychlý na to, aby probil osníř. Ty sis postavil hlavu, že půjdeš do Brokilonu; tvoje věc a tvoje kůže. Ale mně je život milý, dál nejedu. To bych mohl rovnou strčit hlavu do hnízda sršňů!"
"Vysvětlil jsem vám," pošoupl si básník klobouk do týla a vzpřímil se v sedle, "že jedu do Brokilonu s posláním. Jsem, abych tak řekl, královský ambassador. Dryád se nelekám. Avšak žádám vás, abyste mne eskortovali na břeh Stužky. Pro případ, že by mne v houští přepadli lapkové."
Druhý jezdec, ten ponurý, se nuceně zasmál:

"Lapkové? Tady? Ve dne? Pane, tady nepotkáš živou duši. Poslední dobou střílejí divoženky po každém, kdo se objeví na břehu a leckdy udělají výpad hluboko na naše území. Z lapků strach neměj."
"Má pravdu," potvrdil velitel hlídky "Sotva by se mezi lapky našel takový hlupák, co by číhal na břehu Stužky. Ani my nejsme hlupáci. Ty pojedeš sám, beze zbraně, beze zbroje, na míle daleko je vidět, že nejsi žádný voják. Snad se ti poštěstí. Ale když uvidí divoženky nás, ozbrojené jezdce, nestačíme se klidit před jejich šípy."
"Dobrá rada drahá," poznamenal Marigold. Poplácal koně po šíji a podíval se na stezku dolů. "Pojedu sám. Mějte se, vojáci. Díky za eskortu."
"Nespěchej tolik," pohlédl ponurý jezdec na oblohu. "Blíží se večer. Jeď, až se nad říčkou zvedne mlha. Abys, víš co..."
"Co?"
"V mlze není cíl tak jistý. Jestli budeš mít štěstí, mohla by tě divoženka minout. Ale jejich luky, milý pane, minou jenom zřídka."
"Říkal jsem..."
"Říkals, říkals, slyšel jsem. Jedeš s poselstvím. Já ti ale řeknu: poselství anebo procesí, jim je to fuk. Vypustí šíp a basta."
"Rozhodli jste se, že mi naženete strach?" zeptal se básník popuzeně. "Za koho mně máte, za městského knihomola? Já, páni vojáci, jsem viděl víc bitevních polí než vy všichni dohromady. I o dryádach něco vím: například to, že nestřílejí bez varování."
"Bývávalo," řekl velitel trpce. "Pryč jsou ty časy. Kdysi střelily šípem do stromu nebo na pěšinu. Znamenalo to, že zde je šíp, zde je hranice - a dál ani krok. Pokud člověk neprodleně vycouval, mohl si zachránit kůži. Avšak to se změnilo, dneska střílejí rovnou tak, aby zabíjely."
"Odkud se vzala ta neoblomnost?"
"Víš, to je tak," vysvětloval voják. "Když králové uzavřeli s Nilfgaardem příměří, pustili se bez milosti do elfských band. Zle je tisknou na všech stranách, není noci, aby někteří z nich neutíkali přes Brugge hledat záchranu v Brokilonu. A když naši elfy stíhají, nezřídka narazí na divoženky, které jdou elfům na pomoc. Někdy se i naši vojáci nedali udržet... Rozumíš?"
"Rozumím," pohlédl Marigold jezdci do tváře a přikývl. "Při pronásledování Scoia'tael jste překračovali Stužku a zabíjeli jste dryády. Ty vám teď oplácejí stejnou mincí. Válka?"
"To jsi mi, pane, vzal z huby. Válka. Nikdy se nebraly kdovíjaké ohledy, jenomže teď už je to pokaždé boj na smrt, nikdy na život. Nenávist mezi námi a nimi už nelze překonat. Naposled ti radím, jestli nemusíš, nejezdi tam."
Marigold ztěžka polkl.
"Potíž je v tom," nasadil s převelikým úsilím bojovné vzezření a nebojácný tón,, "že já musím. Pojedu. A hned. Večer nevečer, mlha nemlha, je nutno jít, když povinnost volá."
Léta cvičení vykonala své: trubadúrův školený hlas zazněl zvučně a mocně, pevně a sebevědomě, zazvonil železem. Vojáci na něj pohlédli s nelíčeným obdivem.
"Než se dáš na cestu," odvázal jejich velitel od sedla dřevěnou polní láhev, "zavdej si pálenky, pane zpěváku. Lokni si..."
"Bude se ti líp umírat," připojil ponuře druhý jezdec.
Básník se napil.
"Sketa, než zemře," vyhlásil důstojně, když se vykašlal a popadl dech, "stokrát umírá, chrabrý jen jednou ochutnává smrti. Paní Štěstěna přeje nebojácným, zbabělci pohrdá."
Jezdci na něj pohlíželi s nejvyšším uznáním. Nevěděli a nemohli vědět, že Marigold recituje slova bohatýrského eposu. Ke všemu napsaného někým jiným.
"Abych nezapomněl," vytáhl básník ze záňadří kožený váček. "Odměním se vám za doprovod. Než se vrátíte do pevnosti, než vás tvrdá matka služba opět přivine, zastavte se cestou někde v šenku a připijte na moje zdraví."
"Díky, pane," zrudl velitel. "Jsi štědrý, přestože my... Odpusť, že tě opouštíme, ale..."
"To nic. Šťastnou cestu."
Trubadúr si švihácky pošoupl klobouček nad levé ucho, kopl koně patou a pustil se dolů k říčce. Cestou si bezstarostně pohvizdoval melodii "Svatby v Bullerlynu", známé a značně neslušné pijácké písničky.
"V pevnosti nám vyprávěl kornet," zaslechl ještě slova toho ponurého, "že je to darmožrout, chvástal a posera. A přitom je to statečný a chrabrý pán - i když jen šumař."
"Máš pravdu," souhlasil velitel. "Bojácný tedy není, to se musí nechat. Ani nemrkl, dával jsem na to schválně pozor. Slyšíš, ještě si hvízdá. Ho, hóó... Poslouchal jsi, co pravil? Že je prý ambaras. Nemysli si, ledakoho král nejmenuje ambarasem. Na to musíš být onačejší pašák, aby ses mohl stát ambarasem..."
Marigold pobídl koně, aby se co nejdříve vzdálil. Nechtěl pokazit dojem, který s takovým úsilím vyvolal. Avšak věděl, že se strachem vysychajícím hrdlem a rty už déle hvízdat nedokáže.
Výmol byl stinný a vlhký, mokrá hlína a koberec tlejícího listí tlumily dusot kopyt hnědého valacha, jehož básník pojmenoval Pegas. Pegas kráčel pomalu, se svěšenou hlavou. Byl jedním z oněch nepříliš četných koní, kterým je vždy a za každých okolností všechno jedno.
Les skončil, ale od řadou olší lemovaného břehu řeky dělil Marigolda ještě široký, sítinou porostlý luh. Básník zadržel koně. Pozorně se rozhlédl, avšak ničeho podezřelého si nevšiml. Napjal sluch, avšak slyšel pouze koncert žab.
"Nu, koníku," odkašlal si. "Jenom jednou jde koza pod nůž. Vpřed."
Pegas maličko zvedl hlavu a tázavě zvedl obvykle svěšené uši.
"Slyšels dobře. Vpřed!" Valach líně vykročil, pod kopyty zamlaskalo bahno. Žáby dlouhými skoky prchaly zpod jeho nohou. Pár kroků před nimi s pleskáním křídel a kejháním vzlétla vyplašená kachna. Trubadúrovo srdce se na okamžik

zastavilo, načež se rozbušilo divoce a až někde v hrdle. Pegas kačeně nevěnoval pozornost.
"Jel hrdina..." zamumlal Marigold, vytáhl z rukávu šátek a utřel si jím studeným potem orosený zátylek. "Neohroženě jel nebezpečnou bažinou a nenechal se zastrašit skákajícími plazy ani létajícími draky... Jel a jel... Až dorazil nad nezměrnou hladinu vod..."
Pegas zafrkal a zastavil se. Byli na břehu, stáli v rákosí a orobinci, sahajícím až po třmeny. Trubadúr si ještě otřel zpocené čelo a uvázal si šátek kolem krku. Hleděl do hustých olšin na protějším břehu tak dlouho a upřeně, až mu začaly slzet oči. Nespatřil však nic a nikoho. Líný proud vraštil na hladině ležící koberec rdestu. Nad ním se vznášely roje drobného hmyzu. Po jepicích chňapající ryby zanechávaly na hladině šířící se kola. Okolo břehu kmitl tyrkysovooranžový ledňáček.
Všude kolem viděl výsledky práce bobrů, hromady okousaných větví, ohlodané pně omývané vodou. Tady je bobrů, pomyslel si, neobyčejná hojnost. Není divu, nikdo zde neplaší ty pracovité dřevohryzy. Nepřicházejí sem lesáci, zbojníci ani brtníci, žádný lovec zde neklade pasti. Ty, kdo se o to pokusili, zasáhl šíp a v bahně u břehu je ohlodali raci. A já, hlupák, sem strkám nos z vlastní vůle. Toto je Stužka, řeka, nad níž se vznáší pach mrtvol, který nepotlačí ani vůně puškvorče a máty...
Těžce vzdychl.
Pegas vstoupil předními nohama do vody, sklonil hlavu a dlouho pil. Pak ji zvedl a pohlédl na svého jezdce. Voda mu kapala z huby a z nozder. Básník pokýval hlavou, ještě jednou si povzdechl a nahlas potáhl nosem.
"Pohlédl hrdina na rozbouřený proud," zadeklamoval potichu a snažil se necvakat zuby. "Poté vyrazil kupředu, neboť jeho srdce neznalo bázeň."
Pegas svěsil hlavu a uši.
"Neznalo bázeň, povídám!"
Kůň zavrtěl hlavou, až zazvonily železné kroužky ohlávky a udidla. Marigold ho kopl do slabin. Valach vešel do vody s okázalou lhostejností.
Říčka byla mělká, leč hustě zarostlá. Než se dostali doprostřed řečiště, vláčel Pegas za nohama dlouhé šlahouny vodních rostlin. Zvíře šlo pomalu a při každém kroku se snažilo setřást vegetaci, bránící mu v pohybu.
Rákosí a olšiny na pravém břehu byly už blízko. Tak blízko, že Marigold cítil, jak mu žaludek klesá níže, až do kalhot. Uvědomoval si, že uprostřed říčky a uvězněný rostlinstvem, tvoří znamenitý cíl, jenž není možno minout. Ve své představivosti již viděl ohýbající se oblouky luků, napínající se tětivy a ostré hroty, mířící na jeho břicho, hruď, hrdlo. Stiskl lýtky koňské boky, leč s Pegasem to nehnulo. Místo aby přidal do kroku, zastavil se a zvedl ohon. Koňské koblihy hlučně šplouchly do vody. Marigold leknutím vyjekl.
"Hrdina nedokázal překročit hučící peřeje," vyjektal se zavřenýma očima. "Zhynul statečnou smrtí, zasažen početnými šípy. Navěky ho pohltila hluboká tůň, spočinul v objetí řas zelených jako nefrit a zmizely po něm veškeré stopy... Pouze ke vzdálenému moři odnášel proud koňské lejno."
Pegas, kterému se zjevně ulevilo, vykročil bez dalšího pobízení ke břehu a na mělčině bez protivných šlahounů si dokonce rozverně poskočil, takže básníkovi úplně zamáčel boty i kalhoty. Marigold si toho ani nevšiml, neboť vize šípů, namířených na jeho břicho se nedala nijak zaplašit a hrůza se mu plazila po páteři jako veliká, studená a slizká pijavice. Protože sotva sto kroků za olšinami, za pásem zelené sítiny se tyčila černá, neprostupná, hrozivá stěna hvozdu.
Brokilon.
Několik kroků od břehu narazil na vybělenou koňskou kostru. Stébla orobince prorůstala hrudním košem. Leželo tam rovněž několik jiných, menších kostí. Nevypadaly na koňské. Marigold se otřásl a odvrátil zrak.
Pobídnutý valach s čvachtáním a mlaskáním kráčel pobřežním močálem. Bahno ošklivě páchlo. Žáby na chvíli ztichly, nad Stužkou zavládlo ticho. Marigold zavřel oči. Nedeklamoval, neimprovizoval. Inspirace zmizela někde v dáli. Zůstal mu jen ledový strach, pocit silný, leč veskrze netvůrčí.
Pegas se lhostejně blížil k okraji lesa dryád, který mnozí nazývali lesem smrti.
Překročil jsem hranici, uvažoval básník. Teď se všechno rozhodne. Dokud jsem nevyšel z vody, mohly být velkomyslné. Teď už ne. Teď jsem vetřelec. Jako tamten... Může tu zůstat též moje kostra - varování těm, kteří by se mne odvážili následovat... Jestli jsou dryády tady... Jestli mne pozorují...
Připomněl si všechny lukostřelecké závody a soutěže, které kdy viděl, slaměné terče a panáky, prošpikované a roztrhané hroty šípů. Co může cítit zasažený člověk? Úder? Bolest? Anebo... nic?
Dryády ale buď v okolí nebyly, anebo se nerozhodly, co by měly podniknout proti osamělému jezdci, protože básník dorazil k lesu sice ztuhlý hrůzou, leč živý, zdravý a celý. Přes zarostlou, větvemi a kořeny naježenou bariéru polomu se nemohl dostat pod stromy, stejně však neměl v úmyslu pouštět se do hloubi lesa. Přinutil se k riziku - ovšem ne k sebevraždě.
Sesedl velmi pomalu a přivázal uzdu k nahoru trčícímu kořenu. Obvykle to nedělal, poněvadž Pegas neměl ve zvyku vzdalovat se od svého majitele, nebyl si však jist, jak by kůň zareagoval na svištění šípů. Dosud nikdy mu nepřišlo na mysl vystavovat sebe či svého oře takovým zvukům.
Se sedlové hrušky sňal loutnu - unikátní, prvotřídní nástroj se štíhlým hmatníkem. Dar od elfky, pomyslel si, když pohladil intarzované dřevo. Může se stát, že se ke Staršímu Lidu vrátí... Pokud dryády nenechají loutnu u mrtvoly jejího vlastníka.
Kousek od něho ležel silný, vyvrácený kmen stromu. Básník se na něj posadil, opřel loutnu o koleno, olízl si rty a o kalhoty si otřel zpocené dlaně.
Slunce zapadalo. Nad Stužkou stoupal opar, bělavá pokrývka se šířila až nad pobřežní luhy. Ochladilo se. Nad hlavou mu přeletěl klín jeřábů, uslyšel jejich volání. Zaniklo v dálce, zůstalo jen skrehotání žab.

Marigold udeřil do strun. Jednou, potom podruhé, potřetí. Zakroutil kolíky, doladil nástroj a začal hrát. Po chvíli i zpívat:

Yviss, m'evelienn vente cáelm en telí
Elaine EttarielAep cor me lodě deiťh ess'viell
Yn blath que me darienn Aen minne vain tegen a me
Yn toin av muireánn que dis eveigh e aep llea...

Slunce zmizelo za lesem. Ve stínu letitých velikánů Brokilonu se rychle setmělo.

L'eassan Lamm feainne renn, ess'ell,
Elaine Ettariel,
Aep cor...

Neslyšel je. Vycítil jejich přítomnost.
"N'temíredaetre. Sh'aente vort."
"Nestřílej..." vyšeptal a poslušen jejího příkazu se neohlédl. "Waen aespar a me... Přicházím v míru..."
"N'ess a tearth. Sh'aente."
Poslechl, ačkoliv mu prsty tuhly na strunách a zpěv jen s obtížemi vycházel ze staženého hrdla. Leč v hlase dryády nebylo nepřátelství a on, do hajzlu, nebyl žádný amatér.

L'eassan Lamm feainne renn, ess'ell,
Elaine Ettariel,Aep cor aen tedd teviel e gwen
Yn blath que me darienn
Ess yn e evellien a me
Que shaent té cáelm avean minne me striscea...

Tentokrát si dovolil zašilhat přes rameno. To, co si dřeplo vedle kmene velmi blízko něj, připomínalo břečťanem ovinutý keř. Avšak nebyl to keř - keře nemívají velké lesklé oči.
Pegas tiše zafrkal a Marigold poznal, že v temnotě za ním někdo hladí jeho koně po nozdrách.
"Sh'aente vort," požádala opět za jeho zády přikrčená dryáda. Její hlas připomínal déšť šumící v listí.
"Já..." začal. "Já jsem... Jsem přítel zaklínače Geralta. Vím, že Geralt... Že Gwynbleidd je u vás, v Brokilonu. Přicházím..."
"N'te dice'en. Sh'aente, va."
"Sh'aent," poprosila vlídně druhá dryáda dvojhlasem s třetí. Možná s čtvrtou, nebyl si jist.
"Yea, sh'aente, taedh," promluvilo stříbrným dívčím hlasem to, co ještě před chvíli básník považoval za břízku, rostoucí pár kroků od něj. "Ess'laine... Taedh. Zpívej... Ještě o Ettariel... Ano?"
Poslechl:

Milovat tebe je žití mého cíl
Spanilá Ettariel Dovol mi zachovat poklad mých vzpomínek
A kouzelný květ
Lásky tvé záruku a znamení
Krůpějemi rosy jako slzami postříbřený...

Tentokrát zaslechl kroky.
"Marigolde."
"Geralte!"
"Ano, já. Už můžeš přestat tropit rámus."
"Jak jsi mě našel? Odkud ses dověděl, že jsem v Brokilonu?"
"Od Triss Ranuncul... Zatraceně!" Marigold opět zakopl a byl by se natáhl jak dlouhý tak široký, kdyby ho vedle jdoucí dryáda zručně nezachytila. Byla překvapivě silná, vzhledem ke své drobné postavě.
"Gar'ean, táedh," varovala ho zpěvavě, "Va cáelm."
"Děkuji. Je tu hrozná tma... Geralte? Kde jsi?"
"Tady. Nezůstávej pozadu."
Marigold přidal do kroku, opět klopýtl a narazil do zaklínače, který se ve tmě před ním zastavil. Dryády kolem nich prošly bez sebemenšího šramotu.
"Zatracená tma. Jak daleko ještě půjdeme?"
"Nedaleko. Tábor je kousek odtud. Kdo kromě Triss ví, že jsem tady? Prozradils to někomu?"
"Králi Venzlavovi jsem to musel říci. Potřeboval jsem glejt na cestu přes Brugge. Časy jsou teď- škoda mluvit... Potřeboval jsem svolení k výpravě do Brokilonu. Ale Venzlav tě přece zná a je ti nakloněn. Jmenoval mne, jen si představ, vyslancem. Určitě zachová tajemství, prosil jsem ho o to. Nehněvej se, Geralte."
Zaklínač se k němu naklonil. Marigold nerozeznal výraz jeho obličeje, v temnotě viděl pouze bílé vlasy a několikatýdenní zarůst bílých vousů na jeho tváři.
"Nehněvám se," ucítil trubadúr dlaň na svém rameni a zazdálo se mu, že až dosud chladný hlas se trochu změnil. "Jsem

rád, žes přijel, neřáde."

*

"Je mi zima," zachvěl se Marigold, až zapraštěly haluze, na kterých odpočívali. "Mohli bychom zapálit..."
"O tom ani neuvažuj," zarazil ho zaklínač. "Zapomněl jsi, kde jsme?"
"Ony vůbec..." rozhlédl se vyplašeně básník. "Žádný oheň?"
"Stromy nenávidí oheň. Ony též."
"Hrome. Budeme se klepat zimou? A sedět v téhle tmě? Když natáhnu ruku, nevidím vlastní prsty..."
"Tak nenatahuj ruku."
Marigold odevzdaně vzdychl, nahrbil se a třel si ztuhlé paže. Slyšel, jak vedle sedící zaklínač láme suché větvičky. V temnotě se znenadání rozžehlo zelenkavé světlo, zprvu mdlé, ale postupně sílící. Po prvním zazářily další, na mnoha místech; pohybovaly se a tančily jako světlušky anebo bludičky na blatech. Les ožil mihotáním světel a stínů. Marigold poznenáhlu rozeznal i siluety dryád. Jedna se přiblížila a položila před ně něco, co vypadalo jako svítící věneček z trávy a proutí. Básník natáhl paži a opatrně k tomu přiblížil dlaň. Zelené světlo bylo úplně chladné.
"Co je to, Geralte?"
"Trouchnivé dřevo a jeden druh mechu, co roste jen tady, v Brokilonu. A jenom ony ví, jak všechno splést tak, aby to svítilo. Děkuji ti, Fauve."
Dryáda neodpověděla, ovšem ani neodešla. Sedla si na bobek kousek stranou. Na hlavě měla věneček, dlouhé vlasy jí padaly na ramena. Byly zelené, mohlo to být světlem, ale možná takové skutečně byly. Marigold slyšel, že vlasy dryád bývají nejroztodivnějších barev.
"Taedh," promluvila a upřela na trubadúra velké oči, svítící v obličeji šikmo rozťatém dvěma rovnoběžnými pruhy maskovacího malování. "Ess've vort sh'aente aen Ettariel? Sh'aente ďvean vort?"
"Ne... Možná zazpívám o něco později," odvětil přívětivě, pečlivě vybíraje slova Starší Mluvy. Dryáda se natáhla a jemně pohladila prsty šíji vedle ležící loutny, pak pružně vstala. Marigold ji sledoval pohledem, když odcházela za ostatními, jejichž stíny se pohybovaly v mihotavém světle mechových lampiček. "Doufám, že jsem ji neurazil," řekl potichu. "Ony mluví vlastním nářečím, neznám zdvořilostní obraty..."
"Podívej se, jestli nemáš nůž mezi žebry," podle tónu hlasu zaklínač nežertoval. "Na urážku odpovídají nožem. Ale ty se neboj, Marigolde. Soudím, že tobě jsou ochotny prominout mnohem více než nějaká jazyková klopýtnutí. Tvůj koncert pod lesem se jim navýsost zalíbil. Jsi teď pro ně Ard Táedh - Veliký Pěvec. Čekají, až jim dozpíváš ‚Květ Ettariel'. Znáš to dál? Protože to přece není tvoje balada."
"Překlad je můj. A trochu jsem obohatil elfský hudební rejstřík, všiml sis?"
"Ne."
"To jsem si myslel. Naštěstí dryády dovedou lépe ocenit umění. Kdesi jsem četl, že jsou neobyčejně muzikální. Na tom jsem založil svůj důvtipný plán, za který jsi mne, mimochodem řečeno, ještě ani nepochválil."
"Chválím," promluvil zaklínač po krátké odmlce. "Bylo to vskutku důvtipné. A hlavně jsi měl štěstí - jako obvykle. Jejich luky nesou neomylně na dvě stě kroků. A nemívají ve zvyku čekat, až někdo přejde na jejich břeh a začne zpívat. Jsou velmi citlivé na nepříjemné zápachy, takže když mrtvolu odnese Stužka, aspoň jim nesmrdí v lese."
"Ale což," odkašlal si básník. "Hlavně, že to vyšlo a že jsem tě našel. Geralte, jak tady..."
"Máš břitvu?"
"He? Samozřejmě, že mám."
"Ráno mi ji půjčíš. Ty vousy mě rozčilují."
"Copak dryády nemohly... Hmmm... Pravda, jim jsou břitvy v zásadě na houby. To víš, že ti ji půjčím. Ty, Geralte?"
"Ano?"
"Nemám u sebe nic k jídlu. Může ‚Veliký Pěvec' požádat své hostitelky o večeři?"
"Ony nevečeřejí. Nikdy. A strážkyně hranic Brokilonu obvykle ani nesnídají. Budeš muset vydržet o hladu až do poledne. Já jsem si už zvykl."
"Ale když dojdeme do jejich osady, do tajuplného, v nitru pralesa ukrytého Dueň Canell..."
"Nikdy tam nedojdeme, Marigolde."
"Jak to? Myslel jsem, že... Přece ti poskytly asyl. Přece... tě tolerují..."
"To je výstižné slovo."
Oba dlouho mlčeli.
"Válka," promluvil konečně básník. "Válka a nenávist a opovržení. Všude. Ve všech srdcích."
"Básníš."
"Ale tak to je."
"Právě tak. Nu, pověz, co mi neseš. Pověz, co bylo ve světě nového, zatímco mne tady léčily."
"Nejdřív," odkašlal si Marigold, "mi ty řekni o tom, co se ve skutečnosti udalo na Garstangu."
"Triss ti nevyprávěla?"
"Vyprávěla. Chci ale poznat tvou verzi."
"Triss ti podala verzi podrobnější a určitě přesnější. Ale prozraď mi, co se událo, když jsem už byl v Brokilonu."
"Geralte," zajíkl se Marigold. "Já... Já opravdu nevím, co se stalo s Yennefer a s Ciri... Nikdo to neví. Triss také..."
Zaklínač sebou prudce trhl, větve zapraštěly.
"Copak se vyptávám na Ciri nebo na Yennefer?" zamumlal změněným hlasem. "Mluv o válce."
"Nic nevíš? Nedošly sem žádné zvěsti?"

"Něco ano. Ale chci o tom slyšet od tebe. Mluv, prosím."
"Nilfgaard udeřil na Lyrii a Aedirn," začal po chvíli trubadúr. "Bez vypovězení války. Důvodem byl prý útok Demawendova vojska na nějakou pohraniční tvrz právě v době, kdy se čarodějové sešli na Thaneddu. Někteří tvrdí, že šlo o provokaci, že to byli Nilfgaarďané převlečení za Demawendovy vojáky. Jak tomu bylo ve skutečnosti, to se asi nikdy nedovíme. Na každý pád byla odveta Nilfgaardu provedena bleskově a v masovém měřítku. Hranice překročila mohutná armáda, která musela být v Dol Angra soustřeďována několik týdnů, ne-li měsíců. Spalla a Scala, lyrijské pohraniční pevnosti, byly dobyty za pochodu. Rivie byla připravena na mnohaměsíční obléhání, ovšem po pouhých dvou dnech se vzdala. Na nátlak cechů a kupců. Bylo jim přislíbeno, že pokud město otevře brány a složí výkupné, nebude vydrancováno..."
"Byl slib dodržen?"
"Byl."
"Pozoruhodné," změnil se opět zaklínačův hlas. "Dodržování slibů v dnešních časech? Nemluvě o tom, že dříve k podobnému slibování ani nedocházelo, ani je nikdo neočekával. Řemeslníci a kupci neotvírali městské brány, nýbrž bránili hradby, každý u určené bašty anebo válečného stroje."
"Peníze neznají vlast, Geralte. Obchodníkům je srdečně jedno, pod čí vládou je vydělávají. A nilfgaardskému palatinovi je putna, od koho vybírá kontribuci. Mrtví nevydělávají a neplatí daně."
"Pokračuj."
"Po kapitulaci Rivie postupovala nilfgaardská armáda nebývalou rychlostí na sever. Takřka nenarážela na odpor. Demawend a Meve stahovali svá vojska, poněvadž nemohli spojit frontu a postavit se k rozhodující bitvě. Tak Nilfgaarďané došli k Aldersbergu. Aby zabránili blokádě, rozhodli se Demawend a Meve přijmout bitvu. Postavení jejich armád nebylo nejlepší... Do prdele, kdyby bylo více světla, nakreslil bych ti..."
"Nic nekresli. Stručně. Kdo zvítězil?"

*

"Slyšel jsi tu novinu, pane?" prodral se jeden z intendantů, udýchaný a zpocený, skupinou kolem stolu. "Přibyl posel z pole! Vyhráli jsme bitvu! Vítězství! Náš, náš je tento den! Porazili jsme nepřítele, na hlavu porazili!"
"Tiše," zamračil se Evertsen. "Z vašeho vřískání mě bolí hlava. Ovšem, slyšel jsem: náš je den, naše je bitva a vítězství jakbysmet. To je mi překvapení."
Účetní a registrátori se utišili, zírali s údivem na svého nadřízeného.
"Nemáš radost, pane komoří?"
"Mám. Ale mohu se radovat v tichosti."
Všichni zaraženě mlčeli a rozpačitě se rozhlíželi kolem sebe. Holobrádci, pomyslel si Evertsen, nadšení usmrkanci. Jim se celkem nedivím, ale tam, na návrší, jásají rovněž Menno Coehorn a Elán Trahe, no prosím, dokonce i šedobradý generál Braibant, všichni hulákají, nadšeně poskakují a plácají se pochvalně po zádech - jako malí kluci. Vítězství! Náš je den! A čí by měl být? Království Aedirn a Lyrie dokázala dát dohromady sotva tři tisíce jízdních a deset tisíc pěšáků, z toho přibližně pětina byla již v prvních dnech invaze vyřazena z boje, odříznuta v obklíčených hradech a pevnostech. Část zbývající armády musel nepřítel stáhnout do týla na ochranu křídel, ohrožených výpady naší lehké jízdy a přepady komand Scoia'tael. Zbylých pět nebo šest tisíc, v tom ne více než dvanáct set obrněných rytířů, stanulo k bitvě v polích před Aldersbergem. Coehoorn proti nim vrhl třináctitisícovou armádu, v tom deset korouhví těžké jízdy, výkvět nilfgaardského rytířstva. A teď se raduje, vyřvává, mlátí se buzdyganem do stehna a dožaduje se piva. Vítězství! No to je senzace...
Jediným pohybem shrnul na hromadu mapy a listiny, vršící se na stole, zvedl hlavu a rozhlédl se.
"Teď poslouchejte," oznámil svým podřízeným. "Vydám příkazy."
Registrátori a účetní ztuhli v napjatém očekávání.
"Každý z vás," začal, "poslouchal včera proslov pana polního maršála Coehoorna k důstojníkům a mužstvu. Vezměte laskavě na vědomí, že to, co pan maršál kladl na srdce vojákům, se vás netýká. Vy máte vykonat jiné úkoly a rozkazy. Moje."
Evertsen se zamyslel a mnul si čelo.
"Válku palácům, mír chýším, pravil včera vrchní velitel. Znáte tu zásadu, učí se na vojenské Akademii. Tato zásada platila až dodnes, zítra na ni zapomenete. Od zítřejšího rána platí zásada nová, jež se stává neoficiálním heslem námi vedené kampaně. To heslo a můj rozkaz zní: ‚Válka všemu, co žije, požár všemu, co lze spálit.' Za sebou musíme nechat pustinu. Nazítří překročíme linii, za kterou se stáhneme po podepsání budoucího mírového traktátu. Na území, které nám nepřipadne, musí zůstat spálená země. Království Rivia a Aedirn budou obrácena v prach a popel! Připomeňte si Sodden! Přišel čas odplaty!"
Evertsen si nahlas odkašlal.
"Než však táhnoucí vojska všechno zpustoší," vysvětloval mlčícím registrátorům, "je naším úkolem vyždímat z tohoto kraje, z celé země všechno, co se dá, všechno, co pomůže rozmnožit bohatství našeho Císařství. Ty, Audegaste, máš na starost náklad a odvoz sebraných zemědělských plodin. Vše, co zůstalo na polích a co nezničí udatní rytíři maršála Coehoorna, musí být sklizeno..."
"Mám málo lidí, pane komoří..."
"Bude dostatek otroků, nažeňte do práce místní obyvatelstvo. Marder a ty... Zapomněl jsem tvoje jméno..."
"Helwet. Evan Helwet, pane komoří."
"Vy dva se postaráte o živý inventář. Sehnat stáda, soustředit po dobu karantény na izolovaná místa. Dávat pozor na

choroby. Nemocné a podezřelé z nemoci pobít, kadáver spálit. Zbytek hnát vyznačenými trasami na jih."
"Rozkaz."
Nyní zvláštní úkol, přemítal Evertsen, zkoumavě si prohlíželeje svoje lidi. Komu ho přidělit? Sami zelenáči, mléko na bradě, málo viděli, málo zažili... Ech, chybí mi zkušení staří podřízení... Války, války, neustálé války... Vojáci hynou často, ovšem intendanti vzhledem k poměru stejným dílem. Vojáků však není nikdy nedostatek, poněvadž stále přicházejí noví. Každý chce být vojákem, ale kdo chce být registrátorem anebo účetním? Kdo chce po návratu domů, tázán rodinou a známými na své hrdinské činy, vyprávět, jak měřil korce zrní, počítal páchnoucí kůže a vážil vosk, jak vedl hrbolatými, volským lejnem pokrytými cestami konvoje vozů naložených zrekvírovanou kořistí, jak poháněl bučící a mečící stáda, polykal prach a smrad a mouchy...
Zvláštní úkol. Guletská železárna se zkujňovacími pecemi. Huť kalamínu, slévárny a kovárny v Eysenlaanu, pět set centnéřů roční produkce. Cínařství a prádelny vlny v Aldersbergu. Sladovny, palírny, tkalcovny a barvírny ve Vengerbergu...
Demontovat a odvézt. Tak rozkázal císař Emhyr, Bílý Plamen Tančící na Mohylách Nepřátel. Dvěma slovy. Demontovat a odvézt.
Rozkaz je rozkaz, musí být splněn.
A nejdůležitější zadání. Zlaté doly a jejich výtěžek. Hotovost. Cennosti. Umělecká díla. Ale toho se ujmu sám. Osobně.
K četným sloupům dýmu, viditelným na obzoru, přibyly další. A další. Armáda důsledně prováděla Coehoornovy rozkazy. Království Aedirnské se změnilo v zemi požárů.
Rachotíc a zvedajíc mračna prachu, valila se cestou kolona obléhacích strojů. Na stále vzdorující Aldersberg. A na Vengerberg, sídelní město krále Demawenda.
Peter Evertsen se díval a počítal. Kalkuloval. Peter Evertsen byl hlavním pokladníkem Císařství a v době války vrchním komořím nilfgaardské armády. Vykonával ten úřad již pětadvacet let. Počty a kalkulace, to byl jeho celý život.
Mangonela stojí pět set florénů, trebuseta dvě stě, petraria minimálně sto padesát, nejjednodušší balista osmdesát. Vyškolená obsluha bere devět a půl florénů měsíčního žoldu na hlavu. Na Vengerberg táhnoucí kolona má cenu cirka tři sta hřiven, včetně koní, tažných volů, nářadí a drobného vybavení. Z jedné hřivny čili marky ryzího kovu o váze půl libry se razí šedesát florénů...
Pomalou kolonu předjížděla lehká kavalerie. Podle znaků na praporcích Evertsen rozeznal taktickou korouhev knížete Winneburga, jež byla na frontu převelena z Cintry. Ano, pomyslel si, mají se nač těšit. Bitva je vyhraná, aedirnské vojsko v troskách. Dodatečné posily se již nezúčastní tuhých bojů s pravidelnou armádou. Budou jen stíhat ustupující skupiny, obkličovat rozprášené jednotky bez velitelů, vraždit, drancovat, pálit. Těší se, neboť mají vyhlídku na příjemnou, veselou vojančinu. Takovou, která neunavuje. A nezabíjí.
Evertsen kalkuloval.
Taktickou korouhev tvoří deset běžných korouhví, to znamená dva tisíce jezdců. Ačkoli Winneburgovi muži již nestanou v žádné větší bitvě, v nevýznamných potyčkách přijde o život nebo bude zmrzačena přinejmenším jedna šestina stavu. Navíc je čekají tábory a ležení, zkažený proviant, špína, vši, komáři, nakažená voda. To, co je v každé válce nevyhnutelné: tyfus, úplavice, malárie. Nemoci zahubí obvykle čtvrtinu vojáků. Nelze opomenout nejrůznější nehody a nepředvídané události, plánované ztráty činí další pětinu. Podtrženo sečteno se jich domů vrátí osm set, ne více. Spíše méně.
Silnicí táhly další korouhve, za jízdou postupovali pěší. Na sever pochodovali lučištníci ve žlutých brigantinách a kulatých helmicích, kusovnici v plochých kapalínech, pavézníci a pikenýři. Za nimi těžká pěchota, jako raci obrnění veteráni z Vicovaro a Etolie, a různorodá sebranka, odvedenci z Metinny a knechti z Thurnu, Maechtu, Geso a Ebbingu...
Nehledíce na vedro, pochodovaly nilfgaardské regimenty rázně a vířily vojenskými škorněmi prach. Bubny rachotily, vlály praporce, leskly se hroty a ostří pík, sudlic, halabard a gizarm. Vojáci mašírovali radostně a kurážně. Tak jde vítězná armáda. Neporazitelná armáda. Vpřed, chlapi, do boje! Na Vengerberg! Rozdrtit nepřítele, pomstít se za Sodden! Užít si veselé vojny, nacpat rance lupem a vrátit se domů... Domů!
Peter Evertsen se díval. A počítal.

*

"Vengerberg padl po týdenním dobývání," dokončil Marigold. "Budeš se divit, ale tam cechy hájily bašty a přidělené úseky hradeb do posledního dechu. Dobyvatelé povraždili posádku hradu, obránce města i všechny, kdo v něm žili, celkem šest tisíc lidí. Na tu zprávu započal masový útěk. Rozbité jednotky a civilní obyvatelstvo začalo houfně prchat do Temerie a Redanie. Zástupy utečenců táhly dolinou Pontaru i mahakarnskými průsmyky. Avšak mnohým se uprchnout nepodařilo; nilfgaardská lehká jízda je naháněla, odřezávala jim cestu... Víš, oč šlo?"
"Nevím. Nerozumím... Nevyznám se ve válčení, Marigolde."
"Šlo jim o zajatce. O otroky. Chtěli polapat co nejvíce lidí. To je v Nilfgaardu nejlevnější pracovní síla. Proto tak úporně pronásledovali uprchlíky. Byl to velký lov na lidi, Geralte. Snadný lov. Poněvadž vojsko se rozuteklo a ty ubožáky nikdo nebránil."
"Nikdo?"
"Téměř nikdo."

*

"Nestačíme..." zachrčel Willis, ohlížeje se přes rameno. "Nestihneme utéct... K čertu, hranice je už tak blízko... Tak blízko..."
Rayla se postavila ve třmenech a pohlédla směrem, odkud přišli. Silnice se vinula mezi borovicemi z údolí do vrchů. Kam až oko dohlédlo válela se podél ní ve spěchu odhozená zavazadla, v příkopech stály z cesty odtlačené povozy a ležely mršiny koní a dobytka. Ještě dále, za lesy, stoupaly k nebi černé sloupy kouře. A docela zřetelně už bylo slyšet řev a hluk - ozvěnu boje.
"Zadní sled," otřel si Willis z tváře pot a prach. "Slyšíš, Raylo? Dohonili náš zadní sled! Pobíjejí je!"
"Teď tvoříme zadní sled my," řekla žodnéřka suše. "Jsme na řadě."
Willis zbledl, kterýsi z naslouchajících vojáků hluboce vzdychl. Rayla trhla uzdou, otočila ztěžka sípajícího koně.
"Stejně nestihneme utéct," konstatovala věcně. "Koně za chvíli padnou. Než se dostaneme k průsmyku, dohoní nás a pobijí."
"Zahoďme, co se dá, a zmizme v lesích," navrhl Willis, ale na Raylu se nepodíval. "Jednotlivě, každý sám za sebe. Možná se nám podaří... přežít."
Rayla neodpověděla, jen pohledem a pohybem hlavy ukázala vzhůru k průsmyku, na stoupající cestu, na poslední opozdilce z předlouhého zástupu táhnoucího k hranici. Willis pochopil. Sprostě zaklel a seskočil na zem. Zapotácel se a opřel se o meč.
"Dolů z koní!" houkl ochraptěle na vojáky. "Zatarasit silnici vším, co je po ruce! Co tak čumíte? Jednou nás matka porodila a jednou musíme zhebnout! Jsme vojáci! Jsme zadní voj! Musíme zastavit ty honící psy, zdržet..."
Zmlkl.
"Když zdržíme pronásledování, lidé stačí přejít na druhou stranu hor, do Temerie," dokončila Rayla a rovněž sesedla. "Tam před námi jsou ženy a děti. Nevyvalujte oči! Je to naše řemeslo! Za to nám platí, zapomněli jste?"
Vojáci na sebe rozpačitě hleděli. Rayle se na okamžik zazdálo, že se přece jen dají na útěk, že přinutí vyčerpané, zchvácené koně k poslednímu, zoufalému vypětí, že je poženou za kolonou - ke spásnému průsmyku. Mýlila se. Odhadla je špatně.
V zúženém místě převrátili na cestu opuštěný vůz. Ve spěchu postavili barikádu. Provizorní. Nízkou. Zcela nedostatečnou.
Nečekali dlouho.
Do úžlabiny se přihnali dva koně. Supěli, klopýtali, setřásali se sebe chuchvalce pěny. Pouze jeden nesl jezdce.
"Blaise!"
"Připravte se..." vyrazil ze sebe žoldnéř a padl ze sedla nanapřažené paže obránců. "Připravte se... Kurva, jsou za mnou..."
Kůň zachroptěl, jakoby tanečně učinil pár úkroku stranou, klesl na zem, převrátil se na bok, napjal šíji a slabě zaržál.
"Raylo..." zasípal Blaise, odvraceje oči od uštvaného zvířete. "Dej mně něco... Zbraň. Ztratil jsem meč..."
Bojovnice, nepřestávajíc sledovat k nebi stoupající kouř z požárů dole v údolí, pohybem hlavy ukázala k vozu. Byla o něj opřená sekera. Blaise ji zvedl a potěžkal. Když se postavil, z levé nohavice mu kapala krev.
"Co je s ostatními, Blaise?"
"Mrtví," zašeptal žoldnéř. "Všichni. Celý oddíl... Raylo, to nejsou Nilfgaarďané... To jsou elfové, Veverky... Scoia'tael jdou předem, před pravidelnou armádou."
Jeden z vojáků se nestyděl zanaříkat, další těžce usedl na zem a skryl tvář do dlaní. Willis zahuhlal nadávku a utáhl si řemeny kyrysu.
"Na místa!" zvolala Rayla. "Na barikádu! Živé nás nedostanou! To vám slibuji!"
Willis si odplivl, prudkým škubnutím strhl s náramenníku trojbarevnou, černozlatočervenou kokardu zvláštních jednotek krále Demawenda a zahodil ji do křoví. Rayla uhladila a otřela vlastní odznak. Křivě se usmála:
"Nevím, jestli ti to pomůže, Willisi. To tedy nevím."
"Raylo, Slíbilas mi..."
"Slíbila. A slib dodržím. Na místa, chlapi! Popadněte kuše!"
Nečekali dlouho.
Když odrazili první vlnu, zůstalo jich jen šest. Boj byl krátký, ale tvrdý. Branci z Vengerbergu se rvali jako vlci, urputností se vyrovnali válkami zakaleným žoldnéřům. Nikdo nechtěl padnout do rukou Scoia'tael živý. Zvolili si smrt v boji. A umírali zasaženi šípy, prokláti oštěpy, posekáni meči. Blaise zemřel vleže, rozpárán noži dvou elfů, kteří ho povalili na zem, když jej předtím strhli se zátarasu. Avšak ani jeden z těch elfů už též nevstal. Blaise měl také nůž. Scoia'tael je nenechali vydechnout. Vrhli proti nim druhý útok. Willis, potřetí bodnut oštěpem, upadl.
"Raylo!" zavolal slabě. "Slíbilas!"
Žoldnéřka srazila dalšího z elfů a hbitě se obrátila.
"Šťastnou cestu, Willisi," opřela ležícímu hrot meče o žebra a silně zatlačila. "A nashledanou v pekle!"
Během chvíle zůstala sama. Scoia'tael ji obklíčili ze všech stran. Bojovnice, od hlavy k patám zbrocena krví, zvedla meč a zatočila se, až černý cop zavířil vzduchem. Stála uprostřed mrtvých, shrbená, strašná jako démon. Elfové mimovolně ucouvli.
"Pojďte!" zaječela vyzývavě. "Na co čekáte? Živou mne nedostanete! Jsem Rayla!"
"Gláeddyv vort, beanna," řekl nevzrušeně krásný, plavovlasý elf s tváří cherubína a velkýma, blankytně modrýma očima dítěte, který se objevil za zády váhajících Scoia'tael. Jeho sněhobílý kůň frkal, bujně pohazoval ušlechtilou hlavou a energicky hrabal kopytem krví nasáklý štěrk silnice.
"Gláeddyv vort, beanna," zopakoval jezdec. "Odhoď meč, ženo."
Bojovnice se zběsile rozesmála. Otřela si obličej manžetou rukavice a rozmazala tak pot s prachem a krví do

hrůzostrašného válečného malování."
"Můj meč byl hodně drahý, elfe, než abych s ním házela!" křikla v odpověď. "Abys mně ho vzal, budeš mi muset lámat prsty! Jsem Černá Rayla! Tak pojďte!"
Nečekala dlouho.

*

"Nikdo nepřišel Aedirnu na pomoc?" otázal se zaklínač po dlouhém mlčení. "Měl přece politické svazky. Dohody o vzájemné pomoci... Smlouvy..."
"Redanie," odkašlal si Marigold, "upadla po atentátu na krále do vnitřních zmatků. Víš vůbec, že Vizimir byl zavražděn?"
"To vím."
"Hlavou státu se sice titulárně stala královna Hedwig, ale v podstatě zavládl v zemi chaos. A teror. Hon na Scoia'tael a nifgaárdské špióny. Dijkstra řádil po celém království, popraviště zrudla krví. Aha, Dijkstra stále nemůže chodit. Nosí jej v nosítkách."
"Myslel jsem si to. Pronásledoval tě?"
"Ne. Mohl, ale nepronásledoval. Ach, to není důležité. Každopádně vnitropolitická situace nedovolila, aby Redanie vyslala vojsko na pomoc Aedirnu."
"A Temerie? Proč Demawendovi nepomohl Foltest Temerský?
"Jakmile začala invaze v Dol Angra," řekl tiše Marigold, "Emhyr var Emreis vyslal poselstvo do Wyzimy..."

*

"Mor na ně!" zavrčel Bronibor s pohledem upřeným na zavřené dveře. "O čem tak dlouho rokují? Proč se Foltest vůbec snížil k jednání, nač udělil audienci tomu nilfgaardskému psovi? Měl ho dát popravit a jeho hlavu poslat Emhyrovi! V pytli!"
"U všech bohů, vojvodo," zalapal po dechu velekněz Willemer. "Vždyť je to posel, nedotknutelná osoba. Není možno..."
"Není možno? Povím vám, co není možno! Není možno nečinně stát a přihlížet tomu, jak nájezdník pustoší země našich spojenců! Lyria už padla a Aedirn je ohrožen! Demawend sám Nilfgaard nezastaví! Je nutno bez prodlení vyslat do Aedirnu expediční sbor a dále ulehčit Demawendovi úderem na druhý břeh Jarugy! Tam je teď málo vojska, většinu jednotek odveleli na sever! A my tady rokujeme! Místo, abychom se bili, jenom žvaníme! A hostíme nilfgaardského bastarda!"
"Mlč, vojvodo," krotil starého vojáka mrazivě kníže Hereward z Ellanderu. "Tohle je vysoká politika. Je třeba vidět dále než jenom na koňskou hlavu a na konec skloněného kopí. Musíme vyslechnout vyslance. Císař Emhyr jej k nám jistě neposlal bez příčiny."
"To se rozumí, že ne bez příčiny," odsekl Bronibor. "Emhyr právě drtí Aedirn. Dobře ví, že když zasáhneme my a s námi Redanie a Kaedwen, porazíme ho a vytlačíme i z Dol Angra až někam do Ebbingu. Ví, že jestli teď udeříme na Cintru, zasáhneme ho do nechráněného podbřišku, přinutíme ho k válce na dvou frontách. Toho se bojí! Snaží se nás zastrašit, abychom mu nezkřížili plány. To je pravý důvod, proč sem přijel jeho posel!"
"Je moudré vyslechnout jakékoli poselství," odtušil kníže, "a přijmout rozhodnutí, jež bude v nejvlastnějším zájmu našeho království. Demawend vyprovokoval Nilfgaard a nyní nese důsledky svého nepředloženého počinu. Co se mne týče, nespěchám umírat za Vengerberg. To, co se děje v Aedirnu, není naše věc."
"Naše věc? Co je to, do prdele, za hovadinu! Nilfgaarďané jsou v Lyrii a v Aedirnu, na pravém břehu Jarugy! To, že nás od nich dělí už jenom Mahakam, to že není naše věc? Leda úplný ťulpas může říct..."
"Dost sporů," zarazil je Willenier. "Už ani slovo. Přichází král."
Dveře poradní síně se otevřely. Členové královské rady zarachotili odstrkovanými židlemi a vstali. Mnoho míst bylo prázdných. Korunní hejtman a většina velitelů byli u svých vojsk, stojících v Dolině Pontaru, v horách Mahakamu, na březích Jarugy. Prázdné byly taktéž stolce čarodějů. Čarodějové... Ano, přemítal kněz Villemer, zde, na královském dvoře ve Wyzimě, zůstanou místa čarodějů velmi dlouho prázdná. Kdo ví, zda ne napořád.
Král Foltest rychle přešel síní, zastavil se u trůnu, leč neusedl, jen se lehce sklonil a opřel se zaťatými pěstmi o stůl. Byl velice bledý.
"Vengerberg je obležen," promluvil temerský vladař tichým hlasem, "a bude dobyt v nejbližších hodinách. Nilfgaard se nezadržitelně valí na sever. Odříznuté jednotky ještě kladou odpor, avšak na výsledku války nemohou již nic změnit. Aedirn je ztracen. Demawend uprchl do Redanie. Osud královny Meve není znám."
Rada mlčela.
"Naší východní hranice, to znamená ústí Doliny Pontaru, dosáhne nilfgaardská armáda za pár dní," hovořil stále potichu Foltest. "Poslední aedirnský hrad Hagge se nemůže dlouho udržet. Přitom Hagge, to už je naše východní pomezí. A na naší jižní hranici... se stala věc velmi zlá. Král Ervyll z Verdenu složil hold imperátorovi Emhyrovi. Otevřel mu hrady na dolní Jaruze, které měly hlídat naše křídla. Na Nastrogu, Rozrogu a Bodrogu jsou v této chvíli nilfgaardské posádky."
Rada mlčela.
"Díky tomu si Ervyll zachoval královský titul, jeho lenním pánem je však Emhyr. Formálně zůstal Verden královstvím, de facto se stal nilfgaardskou provincií. Rozumíte, doufám, co to znamená? Situace se radikálně změnila. Verdenské

tvrze ovládající ústí Jarugy jsou v rukou Nilfgaarďanů. Nepřipadá v úvahu, abychom za těchto okolností překročili řeku. Nemůžeme dokonce ani oslabit stojící tam armádu vysláním pomocného sboru do Aedirnu. Není to možné. Tíží mne zodpovědnost za mou zemi a za mé poddané."
Rada mlčela.
"Císař Emhyr var Emreis, imperátor Nilfgaardu," pokračoval král, "mi předložil návrh... dohody. Návrh jsem přijal. Vyložím vám jeho obsah. A vy, až mne vyslechnete, pochopíte... Uznáte, že... Řeknete..."
Rada mlčela.
"Řeknete," dokončil váhavě Foltest. "Řeknete, že vám přináším mír."

*

"Takže Foltest se staženým ohonem zalezl," zabručel zaklínač a zlomil v prstech další klacík. "Dohodl se s Nilfgaardem. Ponechal Aedirn jeho osudu..."
"Ano," přisvědčil básník. "Poslal jen vojsko do Doliny Pontaru a obsadil hrad Hagge. Nilfgaarďané nevystoupili k mahakamským průsmykům, nepřekročili Jarugu v Soddenu a neudeřili na Brugge, které mají po Ervyllově kapitulaci a holdu v kleštích. Taková byla cena neutrality Temerie."
"Ciri měla pravdu," zašeptal zaklínač. "Neutralita... Neutralita bývá podlá."
"Cože?"
"Nic. A co Kaedwen, Marigolde? Proč Henselt nepomohl Demawendovi a Meve? Měli přece spolu rovněž smlouvu, byli spojenci. A jestli Henselt, podobně jako Foltest, kašle na podpisy a pečeti na dokumentech, na královské slovo, přece není úplně tupý? Nedošlo mu, že po pádu Aedirnu a odstavení Temerie přijde na řadu Kaedwen, že je další, kdo stojí Nilfgaardu v cestě? Měl pomoci Demawendovi už jen z prosté předvídavosti. Na světě nezůstala víra ani pravda, ale což zmizel i zdravý rozum? Cožpak najdeš už jenom zparchantělost a opovržení?"
Marigold odvrátil hlavu. Zelené lampičky byly blízko, obklopovaly je v těsném kruhu. Dříve si toho nevšiml. Nyní pochopil, že všechny dryády poslouchaly jeho vyprávění.
"Mlčíš," řekl Geralt. "To znamená, že Ciri měla pravdu. Codringher měl pravdu. Všichni měli pravdu. Pouze já, naivní, anachronický, hloupý zaklínač, jsem pravdu neměl."

*

Setník Digod, známý pod přezdívkou Půlhrnec, odhrnul stanovou plachtu a s hněvivým funěním a bručením vstoupil dovnitř. Desátníci se zvedli a neochotně nasadili vojácké vzezření. Než si stačil setníkův zrak zvyknout na příšeří ve stanu, hodil Zywik obratně kožich na soudek vodky, stojící mezi sedly. Nešlo o to, že by Digod byl horlivým odpůrcem popíjení v táboře a ve službě, spíše o to, aby před svým nadřízeným zachránil obsah soudku. Setník nenosil své přízvisko jen tak pro nic a za nic - bylo známo, že v příhodných podmínkách je schopen s nepolevující chutí a rychlostí vyprázdnit půl hrnce samohonky. Vojenský hrnek do sebe uměl převrátit na ex jako hospodský kalíšek a málokdy mu při tom nateklo do uší.
"Tak jak, pane setník?" optal se Bode, desátník střelců. "Na čem se uradili páni komandýři? Jaké vydali rozkazy? Překročíme hranice?"
"Hned," zafuněl Půlhrnec. "To je hic, proklatě! Všechno vám povím. Ale nejdřív mi dejte napít, gágor mně vyschl na troud. Hlavně mně nezkoušejte nakukat, že nemáte, poněvadž kořalku je z vašeho stanu cítit na verstu daleko. Dokonce přesně vím odkud. Hele, zpod tamtoho kožichu."
Zywik, mumlaje pod vousy nadávky, vytáhl soudek z úkrytu. Desátníci se jako jeden muž naklonili dopředu, jejich cínové hrnky o sebe třeskly.
"Aaaach," otřel si setník oči a kníry. "Uuuuch, svinstvo nedobré. Nalij ještě, Zywiku."
"Tak už mluv," ponoukal nadřízeného netrpělivě Bode. "Jaké jsou rozkazy? Jdeme na Nilfgaarďany anebo dál stojíme na čáře jak kokoti před zavřeným hampejzem?"
"Stýská se vám po bitvě?" říhl si protáhle Půlhrnec, ztěžka se posadil a opřel se o sedlo. "Tak spěcháte za hranici, do Aedirnu? Táhne vás to tam, co? Hladoví vlčci cení zuby, he?"
"Jak by ne," odvětil malý Staler a přešlápl z nohy na nohu. Měl je obě, starý kavalerista, křivé jako zerrikánské šavle.
"Jak by ne, pane setník. Pátou noc máme hotovost, spíme v botách. Chceme tedy vědět, co se chystá. Pojedeme do boje nebo zpátky na hrad?"
"Vyrážíme za hranici," oznámil konečně Půlhrnec. "Zítra za svítání. Pět korouhví, Šedá napřed. A teď dávejte pozor, poněvadž vám povím, jaké rozkazy vydali komandýrům a setníkům vojvoda a velkomožný pán markrabě Mansfeld z Ardu Carraigh, který přijel rovnou od krále. Všechno si zapište za uši, protože nic vám dvakrát opakovat nebudu. A že jsou to neslýchané rozkazy."
Ve stanu zavládlo ticho.
"Nilfgaarďani se pohnuli z Dol Angra," začal zeširoka setník. "Přehnali se přes Lyrii, už za čtyři dny byli u Aldersbergu a ve valné bitvě tam rozprášili Demawendovu armádu. Po sotva šesti dnech obležení obsadili zradou Vengerberg. Teď se valí k severu a tlačí zbytky aedirnských vojsk k Dolině Pontaru a k Dol Blathanna. Blíží se ke Kaedwenu. Proto jsme dostali rozkaz přejít hranici a postupovat na jih, směrem k Dolině Květů. Za tři dny musí Šedá korouhev stanout na říčce Dyfné. Za tři dny, takže půjdeme hezky zostra. Ale za Dyfné ani krok. Opakuji, ani krok! Zakrátko se na druhém břehu ukážou Nilfgaarďani. S nimi, teď dávejte pozor, si nesmíme nic začínat, žádný boj. Za žádných okolností, jasné? Jenom kdyby se chystali přejít říčku, máme vylézt na břeh a ukázat zástavy, aby poznali, že jsme to my, kaedwenské

vojsko."
Zdálo se, že větší ticho již ve stanu být nemůže.
"Jakpak to?" vyhrkl nakonec Bode. "Nebít Nilfgaarďany? Jdeme na vojnu anebo ne? Jak je to, pane setník?"
"Rozkaz zněl: nejdeme do války, nýbrž..." Půlhrnec se poškrábal za krkem. "Nýbrž neseme bratrskou pomoc. Překračujeme hranici, abychom poskytli ochranu lidu Severního Aedirnu... Hrome, co to plácám... Ne Aedirnu, ale Dolní Marky. Tak pravil velkomožný markrabě Mansfeld. Vysvětlil nám, že Demawend byl poražen na hlavu, poněvadž blbě vládl a vedl posranou politiku. A stejně jako s ním je konec s celým Aedirnem. Jenomže náš král poskytl Demawendovi pomoc, půjčil mu hromadu peněz - a takové bohatství nejde jen tak hodit za hlavu. Je čas vybrat dluh i s úroky. Nemůžeme též dopustit, aby se naši krajani a bratři z Dolní Marky dostali pod nadvládu Nilfgaardu. Musíme je osvobodit, aby se Dolní Marka, odvěké území Kaedwenu, kdysi pod naším žezlem, nyní opět pod naše žezlo navrátilo. Až po říčku Dyfné. Na takové hranici se náš milostivý král Henselt dohodí s Emhyrem Nilfgaardským. Dohoda je dohoda, ale Šedá Korouhev má pro jistotu stát na březích říčky. Rozuměno?"
Nikdo neodpověděl. Půlhrnec se zamračil a mávl rukou.
"Prd jste rozuměli, jak vidím. Nemusíte si ale z toho dělat těžkou hlavu, poněvadž ani já jsem tomu nerozuměl o moc víc. Hlavně, že tomu rozumí náš milostivý král, vojvodové a šlechta. My jsme vojsko, my máme za tři dny dojít k říčce Dyfné, obsadit břeh a zůstat na stráži! A basta! Nalij ještě, Zywiku."
"Pane setník..." vykoktal Zywik. "Co bude... Co bude, jestli nás zastaví nějací aedirnští vojáci? Co když se postaví na odpor? Přece zbrojně přes jejich zemi potáhneme. Co máme dělat?"
"A jestli naši krajani a bratři," připojil jízlivě Staler, "ti co je máme osvobodit, začnou střílet z luků, házet kamením? Co s nimi, he?"
"Za tři dny máme stát na břehu Dyfné," zopakoval důrazně Půlhrnec. "Kdokoliv by nás chtěl zdržet anebo zastavit, ten je očividně nepřítel. A nepřátele je třeba na místě zneškodnit. Ale pozor, tohle je rozkaz! Chalupy ani stodoly nepálit, dobytek sedlákům nebrat, nerabovat, ženské neznásilňovat! To vtlučte sobě i svým chlapům do palic, protože kdo tento rozkaz poruší, zhoupne se v oprátce. Vojvoda nám opakoval aspoň desetkrát: ‚Nebude to, kurva, žádný nájezd, ale bratrská pomoc!' Co se šklebíš, Síalere? To je rozkaz, do psí mateři! A teď marš k četám, všichni ať pohnou kostrou, koně a výstroj se musí lesknout jako měsíc v úplňku! Večer je raport, vojvoda s komandýry si ověří, jak je vojsko připraveno. Jestli se kvůli některé četě nažeru ostudy, ať si mě potom její desátník nepřeje! Do nejdelší smrti na mě nezapomene! Provést!"
Zywik vyšel spolu s ostatními ze stanu, mžoural očima na prudkém slunci a sledoval zmatek v ležení. Desátníci spěchali ke svým četám, setníci láteřili, kadeti a panoši se motali všem pod nohama. Na poli cvičící kyrysníci z Ban Ardu zvedali mračna prachu. Horko bylo k nevydržení. Zywik přidal do kroku. Prošel okolo čtyř hudebníků, kteří včera přicestovali z Ardu Carraigh. Umělci seděli ve stínu bohatě zdobeného stanu markraběte Mansfelda a skládali bohatýrský zpěv o vítězném tažení, o králově moudrosti, rozvaze vojevůdců a statečnosti prostých vojínů. Jako obvykle to dělali předem, aby pak neztráceli čas.
"Vítali nás naši bratři, vítali chlebeeem, solííí..." zapěl jeden z nich. "Osvoboditele své a ochránce vítali chlebem a solííí... Jářku, Hrafnire, napověz nějaký neotřelý rým na ‚solí'!"
Druhý muzikant napověděl rým. Zywik přeslechl jaký.
Jeho četa tábořila pod vrbami u rybníka.
"Připravit se!" houkl Zywik a zůstal stát tak daleko, aby někdo z jeho podřízených neucítil jeho dech. Nemělo by to příznivý vliv na disciplínu. "Než se slunce o čtyři prsty pohne, ať se četa připraví k přehlídce. Všechno musí svítit: zbraně, zbroj, výstroj, koně! Večer bude raport, jestli se kvůli někomu nažeru ostudy, hnáty mu zpřerážím. Do smrti na mě ten čubčí syn nezapomene! Fofrem!"
"Jedeme do boje," dovtípil se harcovník Kráska a hbitě si zastrkával košili do kalhot. "Jedeme do boje, pane kaprál?"
"A cos myslel? Že tancovat na dožínky? Překročíme hranice. Zítra za úsvitu vyráží celá Šedá korouhev. Setník neřekl, v jakém šiku, ale naše četa bude vpředu jako vždycky. No, hněte zadky! Chvilku, vraťte se ještě! Něco vám povím a je to rozkaz. To nebude obyčejná vojna, chlapi. Nějakou pitomou novotu velkomožní vynalezli, nějaké osvobozování či co. Nejdeme na nepřítele, ale s tou, no... s bratrskou pomocí na naše odvěké území, jo. Tak bacha, co teď řeknu: lidi z Aedirnu nechat na pokoji, nekrást..."
"Jakpak to?" otevřel papulu dokořán Kráska. "Nekrást? A čím koně nakrmíme, pane kaprál?"
"Píci pro koně rekvírovat, ale nic víc. Lidi nemlátit, chalupy nepálit, úrodu neničit... Zavři tu chlebámu, Krásko! Nejsme žádná spanilá jízda, ale armáda, mor na vás! Rozkaz poslechnete, jinak provaz! Jak jsem řekl: neloupit, nepálit, ženské..."
Zywik se zarazil a zamyslel.
"Ženské," doplnil po chvíli, "šukejte potichu a v ústraní, aby nikdo nic neviděl."

*

"Na mostě přes říčku Dyfné," dokončil Marigold, "si podali ruce. Markrabě Mansfeld z Ardu Carraigh a Menno Coehoorn, vrchní velitel nilfgaardské armády z Dol Angra. Stiskli si dlaně nad krvácejícím a dohasínajícím královstvím Aedirn a zpečetili tak loupežnické dělení kořisti. Nejodpornější gesto, jaké dějiny poznaly."
Geralt mlčel.
"Když jsme u odporných gest, Marigolde," zeptal se po chvíli, "co na to všechno čarodějové? Myslím ti z Rady a z Kapituly."
"Při Demawendovi nezůstal žádný," odvětil básník. "Foltest zase všechny mágy, kteří mu sloužili, vyhnal z Temerie. Filippa je v Tretogoru, pomáhá královně Hedwig vypořádat se se zmatky, které v Redanii stále přetrvávají. Je s ní Triss

a další tři, na jména si nevzpomenu. Několik čarodějů je v Kaedwenu, mnoho jich uteklo do Koviru a Hengforsu. Zvolili neutralitu, neboť Esterad Thyssen a Nedamir, jak sám víš, byli a nadále jsou neutrální."
"Vím. A Vilgefortz? A ti, kdož s ním drželi?"
"Vilgefortz zmizel. Čekalo se, že se zjeví v dobytém Aedirnu jako Emhyrův gubernátor. Ale není po něm ani vidu, ani slechu. Po něm ani po všech jeho společnících. Kromě..."
"Mluv, Marigolde."
"Kromě jedné čarodějky. Ta se stala královnou..."

*

Filavandrel aep Fidhail mlčky čekal na odpověď. Kralovna, hledíc z okna, rovněž mlčela. Okno vedlo do zahrady, která ještě donedávna byla chloubou a pýchou předešlého vladaře Dol Blathanna, místodržitele tyrana z Vengerbergu. Na útěku před Svobodnými Elfy, jdoucími jako předvoj císařských vojsk, vyvezl místodržitel z dávného elfského zámku většinu cenných věcí, dokonce i část nábytku. Zahrady ukrást nemohl - alespoň je zničil.
"Ne, Filavandrele," odpověděla konečně na jeho otázku královna. "Na to je ještě brzy, příliš brzy. Nemysleme na rozšiřování našich hranic, neboť dosud ani bezpečně nevíme, kudy přesně vedou. Henselt z Kaedwenu stojí na březích Dyfné. Vyzvědači hlásí, že stále nepřestal myslet na možnou agresi. Může na nás zaútočit každého dne."
"Takže jsme vlastně ničeho nedosáhli."
Královna pomalu vztáhla ruku. Babočka, která přiletěla oknem, usedla na její krajkový rukáv, složila a rozložila pestrá křídla.
"Dosáhli jsme více," připomněla královna velmi tiše, aby nevyplašila motýla, "než jsme mohli doufat. Po sto letech jsme konečně získali nazpět naši Dolinu Květů..."
"Nenazýval bych ji tak," pousmál se hořce Filavandrel. "Po přechodu vojsk je to spíše Dolina Popela."
"Máme opět vlastní zemi," nedala se znechutit královna a pozorně si prohlížela motýla. "Opět jsme národ, nikoli vyhnanci. A popel zúrodňuje půdu, na jaře Dolina znovu rozkvete."
"To je málo, Sedmikrásko. Velmi málo. Uskrovnili jsme se. Ještě donedávna jsme se holedbali, že lidi zatlačíme do moře, odkud přišli. A nyní jsme omezili své hranice i ambice výlučně na Dol Blathanna."
"Emhyr Deithwen nám věnoval Dol Blathanna darem. Co ode mne očekáváš, Filavandrele? Mám žádat více? Nezapomeň, že v přijímání darů je třeba zachovat míru. Zvláště pokud jde o Emhyrovy dary, neboť císař nikdy nic nedává zadarmo. Kraj, který nám daroval, si musíme udržet. Síly, kterými disponujeme, stačí právě tak k uhájení Dol Blathanna."
"Stáhněme komanda z Temerie, Redanie a Kaedwenu," navrhl bělovlasý elf. "Povolejme všechny s lidmi válčící Scoia'tael. Jsi teď jejich královnou, Enid, poslechnou tě. Nyní, když máme vlastní kousek země, jejich boj pozbyl smyslu. Mají povinnost vrátit se sem a bránit Dolinu Květů. Nechť bojují jako volný lid v obraně vlasti. Protože nyní umírají po lesích jako lapkové!"
Elfka schýlila hlavu.
"Emhyr na to nepřistoupí," špitla. "Komanda mají válčit dále."
"Nač? Kvůli čemu?" vzpřímil se prudce Filavandrel aep Fidhail.
"Prozradím ti více. Máme zakázáno podporovat je a pomáhat jim. To byla Foltestova a Henseltova podmínka. Temerie a Kaedwen budou respektovat naši autonomii v Dol Blathanna, avšak jedině tehdy, jestliže oficiálně odsoudíme akce Veverek a přerušíme s nimi veškeré styky."
"Ty děti umírají, Sedmikrásko. Umírají den co den, hynou v nerovném boji. Po tajných smlouvách s Emhyrem se lidé vrhnou na komanda a rozdrtí je. Vždyť jsou to naše děti, naše budoucnost! Naše krev! A ty mi oznámíš, že s nimi máme přerušit všechny styky. Que'ss aen me dicetle, Enid? Vorsae-kellan? Aen vaine?"
Motýl zatřepetal křídly, vznesl se a zamířil k oknu, odkud ho odnesly proudy horkého vzduchu. Francesca Findabair, řečená Enid an Gleanna, dříve čarodějka, nyní královna Aen Seidhe, Svobodných Elfů, zvedla obličej. V jejích překrásných modrých očích se leskly slzy.
"Komanda," promluvila hluše, "musí nadále vést válku. Musí znepokojovat lidská království, ztěžovat jim přípravy na válku. To je Emhyrův rozkaz. Nemohu se postavit proti císaři. Odpusť mi, Filavandrele."
Filavandrel aep Fidhail se na ni podíval a hluboce se poklonil:
"Odpouštím, Enid. Ale nevím, jestli ti odpustí oni."

*

"Ani jeden čaroděj si to nerozmyslel? Ani tehdy, když Nilfgaard ubíjel a pálil Aedirn, nikdo z nich neopustil Vilgefortze a nepřipojil se k Filippě?"
"Nikdo."
Geralt dlouho mlčel.
"Nevěřím," řekl nakonec velmi tiše. "Nevěřím, že by žádný z nich nezavrhl Vilgefortze, když skutečné příčiny a následky jeho zrady vyšly najevo. Jsem, jak známo, naivní, nerozumný a anachronický zaklínač. Snad proto nemohu uvěřit, že by se v žádném z mágů neprobudilo svědomí."

*

Tissaia de Vries kladla svůj vypracovaný, ozdobný podpis pod poslední větu dopisu. Po dlouhém rozmyslu k němu dodala ještě ideogram, vystihující její pravé jméno. Jméno, které dnes již nikdo neznal. Jméno, které již dávno dávno neužívala. Od doby, kdy se stala čarodějkou.
Skřivánek.
Odložila pero. Velmi pečlivě, rovně, přesně napříč popsaného archu pergamenu. Dlouho seděla nehybně, zahleděna do rudé koule zapadajícího slunce. Pak vstala. Zašla k oknu. Nějaký čas se dívala na střechy domů. Domů, v nichž se kladli ke spánku obyčejní lidé, unaveni svým obyčejným lidským životem a údělem, plni obyčejných lidských obav z toho, co je čeká, co bude zítra. Čarodějka se podívala na dopis ležící na stole. Dopis adresovaný obyčejným lidem. To, že většina obyčejných lidí neuměla číst, nebylo důležité.
Stanula před zrcadlem. Upravila si vlasy. Upravila si oděv. Sfoukla s balónového rukávu neexistující smítko. Ve výstřihu si upravila náhrdelník ze spinelů.
Svícny pod zrcadlem nestály na svých místech. Služka je musela během úklidu posunout. Služka - obyčejná žena. Obyčejný člověk s očima plnýma strachu z toho, co nadchází. Obyčejný člověk, ztracený v čase opovržení. Obyčejný člověk, hledající naději a jistotu u ní, u čarodějky...
Obyčejný člověk, jehož důvěru zklamala.
Z ulice k ní dolehla ozvěna kroků, dupot těžkých vojenských škorní. Tissaia de Vries neučinila sebemenší pohyb, neotočila hlavu k oknu. Bylo jí jedno, čí jsou to kroky. Královská garda? Soudce s příkazem zatknout zrádkyni? Nájemní vrazi? Vilgefortzovi pohůnci? Nezajímalo ji to. Kroky utichly v uličkách.
Svícny pod zrcadlem nestály na svých místech. Čarodějka je přesunula, upravila polohu ubrousku, aby jeho roh přepadal přes okraj přesně uprostřed hrany stolku a byl rovnoběžný se čtvercovými podstavci svícnů. Stáhla si ze zápěstí zlaté náramky a uložila je na vyhlazený ubrousek. Vše kritickým zrakem přehlédla, leč nenalezla žádnou chybu. Vše bylo uloženo rovně, přesně, jaksepatří.
Otevřela zásuvku komody a vytáhla z ní krátký skalpel s kostěnou střenkou.
Obličej měla hrdý a nehybný. Mrtvý.
V domě bylo ticho. Tak ticho, že bylo možno slyšet, jak na stůl spadl okvětní plátek vadnoucího tulipánu.
Slunce, rudé jako krev, zvolna klesalo za střechy domů.
Velmistryně Tissaia de Vries usedla do křesla, zfoukla svíce, naposledy upravila polohu na dopise ležícího pera a přeťala si žíly na obou zápěstích.

*

Projevila se únava z celodenní cesty a dojmů. Marigold se znenadání probral a uvědomil si, že pravděpodobně usnul v půli slova. Pohnul se a málem se skutálel s hromady větví; Geralt neležel vedle něj a jejich nocležiště ztratilo rovnováhu.
"U čeho..." usedl a odkašlal si. "U čeho jsem skončil? Aha, u čarodějů... Geralte? Kde jsi?"
"Tady," promluvil ve tmě neviditelný zaklínač. "Pokračuj, prosím. Právě ses chystal vyprávět o Yennefer."
"Poslyš," řekl rozhořčeně básník, který dokonale věděl, že o dotyčné osobě se nehodlal ani slůvkem zmínit. "Já opravdu nic..."
"Nelži. Znám tě."
"Jestli mě tak dobře znáš," vyjel na něj rozhněvaný trubadúr, "proč mě, k čertu, nutíš, abych mluvil. Znáš mě jak děravý groš, musíš vědět, proč jsem mlčel, proč jsem neopakoval zaslechnuté drby! Musíš vědět, jaké drby to jsou a proč tě jich chci ušetřit!"
"Que sueccs?" zareagovala jedna z podřimujících dryád na jeho zvýšený hlas.
"Omlouvám se," řekl tiše zaklínač.
Brokilonské lampičky pohasly, jen někde ještě skomíralo zelené světélko.
"Geralte," přerušil mlčení Marigold. "Vždy jsi tvrdil, že stojíš stranou, že je ti všechno jedno... Ona tomu mohla uvěřit. Třebas tomu věřila, když se zúčastnila Vilgefortzovy hry..."
"Dost," zarazil ho Geralt. "Už ani slovo. Když slyším slovo hra, mám chuť někoho uškrtit. Ech, dej mi radši břitvu, chci se konečně oholit."
"Teď? Ještě je tma..."
"Pro mne není nikdy dost tma. Jsem proměněnec."
Zaklínač mu vytrhl z ruky pouzdro s toaletními potřebami a odešel ke studánce. Marigold zjistil, že ho ospalost docela opustila. Nebe se rozjasňovalo, blížilo se svítání. Vstal a prošel se pod stromy, opatrně se vyhýbaje spícím, k sobě prituleným dryádám.
"Patříš k těm, kteří to zavinili?"
Prudce se otočil. O borovici opřená dryáda měla vlasy barvy stříbra, to rozeznal i v přítmí.
"Nepříjemný pohled," promluvila a zkřížila ruce na prsou. "Ten, kdo o všechno přišel. Je to zajímavé, pěvče, kdysi se mi zdálo, že nikdy nelze pozbýt všechno, že aspoň něco vždy zůstane. Vždycky. Dokonce i v čase opovržení, kdy se naivita dokáže vymstít nejkrutějším způsobem, nelze ztratit úplně všechno. A on... On ztratil spoustu krve, možnost zdravé chůze, částečně pohyblivost levé ruky, zaklínačský meč, milovanou ženu, zázrakem nalezenou dcerku, sebevědomí, víru... Namlouvala jsem si, že alespoň něco mu přece zůstat muselo. Mýlila jsem se, nemá už nic. Ani tu břitvu."
Marigold neřekl nic. Dryáda se nepohnula.
"Ptala jsem se, zda ses o to přičinil i ty," navázala po chvíli. "Asi jsem se ptala zbytečně. Pochopitelně, že je to i tvá

vina. Má-li někdo přátele, a přesto o všechno přijde, musí na tom nést vinu také oni. Za to, co učinili, případně za to, co neučinili. Vinu za to, že nevěděli, co je třeba učinit."
"Co jsem mohl učinit?" zašeptal. "Co jsem mohl změnit?"
"Nevím," odpověděla dryáda.
"Neřekl jsem mu všechno..."
"To vím."
"Nejsem vinen."
"Ale jsi."
"Ne! Nejsem..."
Vyskočil, až zapraštěly větve improvizovaného lože. Geralt seděl vedle a utíral si tvář. Voněl mýdlem.
"Nejsi?" zeptal se. "Co se ti zdálo? Že jsi žabí princ? Uklidni se, nejsi. Že jsi tlučhuba? V tom případě to mohl být jasnozřivý sen."
Marigold se rozhlédl. Byli na mýtině zcela sami.
"Kde je...Kde jsou?"
"Na kraji lesa. Seber se, přišel tvůj čas."
"Geralte, před chvíli jsem mluvil s dryádou. Hovořila Obecnou bez přízvuku. Řekla mi..."
"Ani jedna dryáda z tohoto oddílu nemluví Obecnou bez přízvuku. Něco se ti zdálo, Marigolde. Tady je Brokilon, tady se ti může zdát ledacos."

*

Na okraji lesa je očekávala jediná dryáda. Marigold ji poznal okamžitě - byla to ta se zelenými vlasy, která jim v noci přinesla světlo a chtěla po něm, aby ještě zpíval. Zvedla ruku, aby se zastavili. V druhé ruce držela luk s šípem na tětivě. Geralt položil ruku na trubadúrovo rameno a silně je stiskl.
"Děje se něco?" zeptal se šeptem Marigold.
"Samozřejmě. Buď tiše a nehýbej se."
Hustá mlha válející se v údolí Stužky tlumila hlasy a zvuky, ne však natolik, aby Marigold nezaslechl šplouchání vody a frkání koní. Přes říčku se brodili jezdci.
"Elfové," domyslel se. "Scoia'tael. Utíkají se skrýt do Brokilonu, že? Celé komando..."
"Ne," zamručel do mlhy zahleděný Geralt. Básník věděl, že zaklínačovy smysly jsou neuvěřitelně bystré a citlivé, avšak nedokázal určit, zda nyní používá zrak či sluch. "To není komando, pouze to, co z komanda zbylo. Pět anebo šest jezdců, tři další koně. Zůstaň tady, Marigolde. Jdu tam."
"Gar'ean," řekla varovně zelenovlasá dryáda a zvedla luk. "N'te va, Gwynbleidd! Kťrin!"
"Thaess aep, Fauve," odsekl nečekaně zhurta zaklínač. "M'aespar que va'en, ell'ea? Poslouž si, střílej. Jestli ne, mlč a nepokoušej se mne strašit. Mně už nic strach nenažene. Musím si promluvit s Milwou Barring a udělám to, ať se ti to líbí nebo ne! Počkej tady, Marigolde."
Dryáda sklonila hlavu. I luk.
Z mlhy se vynořilo devět koní. Marigold spatřil, že skutečně jen šest z nich neslo jezdce. Rozeznal nezřetelné postavy dryád, opouštějící porost a jdoucí jim v ústrety. Všiml si, že třem jezdcům bylo třeba pomoci sesednout a podepírat je, aby byli schopni dojít do skrytu brokilonských stromů. Jiné dryády vběhly do mlhy a zmizely jako duchové. Z protějšího břehu zazněl po chvíli křik, ržání koní a šplouchání vody. Měl pocit, že zaslechl i svist šípů, nebyl si však jist.
"Pronásledovali je..." vydechl. Fauve se k němu obrátila. Prsty měla zaťaté na lučišti.
"Zpívej takovou píseň, taedh," zasykla. "N'te shaentďminne, ne o Ettariel. Láska ne. Ne čas. Teď čas zabíjet, tak. Taková píseň, tak!"
"Já, já," vykoktal, "jsem nezavinil to, co se děje..."
Zelenovláska nějakou dobu mlčela a dívala se stranou.
"Já také ne," řekla a zmizela v houští.
Zaklínač se vrátil přibližně za hodinu. Vedl dva osedlané koně - Pegasa a hnědou klisnu. Na hnědčině pokrývce byly skvrny od krve.
"To je kůň elfů, co? Těch, kteří přišli přes řeku?"
"Ano," přisvědčil Geralt. Tvář měl nehybnou a hlas cizí. "To je elfská klisna. Vezmu si ji. Až budu mít příležitost, vyměním ji za koně, který umí nosit raněného a když raněný spadne, zůstane u něj. Tuhle kobylku to nenaučili."
"Odjíždíme odsud?"
"Ty odjíždíš," podal Geralt básníkovi uzdu jeho koně. "Buď zdráv, Marigolde. Dryády tě odvedou dvě míle proti proudu a tam přejdeš, abys nepadl do rukou žoldákům z Brugge, kteří ještě mohou číhat na druhém břehu."
"A ty? Zůstaneš tady?"
"Ne, nezůstanu."
"Dověděl ses něco? Od Veverek? Něco o Ciri?"
"Šťastnou cestu, Marigolde."
"Geralte! Poslouchej..."
"Co mám poslouchat?" vykřikl zaklínač a hlas se mu zlomil. "Já ji přece... Přece ji nemohu ponechat vlastnímu osudu. Zůstala úplně sama... Ona nesmí být sama, Marigolde! Tomu nemůžeš rozumět. Nikdo tomu neporozumí, ale já vím... Jestli zůstane sama, stane se s ní totéž, co kdysi... Co se kdysi stalo se mnou... Nechápeš to..."
"Chápu. Proto pojedu s tebou."

"Zbláznil ses? Víš, kam jedu?"
"Vím. Geralte, já... Neřekl jsem ti všechno. Jsem... Cítím se vinen. Neudělal jsem nic, nevěděl jsem, co mám udělat... Ale teď vím. Pojedu s tebou. Jsem tvůj přítel. Neřekl jsem ti... o Ciri, o klevetách, které jsem zaslechl. Potkal jsem známé z Koviru, kteří na vlastní uši slyšeli zprávy poselstva, jež se vrátilo z Nilfgaardu... Domýšlím se, že ty zprávy se mohly donést až k Veverkám. Že ses už všechno dověděl od elfů, kteří přešli Stužku. Ale dovol... abych to byl já... abych ti řekl..."
Zaklínač stál se svěšenou hlavou a bezradně spuštěnýma rukama.
"Vyskoč na koně," řekl nakonec smířeným hlasem. "Povíš mi to cestou."

*

Toho jitra vládlo na zámku Loe Grim, letní rezidenci císaře, neobvyklé vzrušení. Nezvyklé tím víc, že všechna vzrušení a zjitření rozhodně nenáležela ke zvykům nilfgaardské šlechty a projevy netrpělivosti či nedočkavosti byly pokládány za nezralost. Podobné chování považovala nilfgaardská aristokracie za tak trestuhodné, že se za ně styděla dokonce i nezralá mládež, pro kterou jsou přece vzrušení a netrpělivost pocity zcela přirozenými a omluvitelnými.
Toho jitra ovšem v Loe Grim žádná mládež nebyla, mládež zde ostatně nikdy neměla co pohledávat. Ohromný trůnní sál paláce zaplnili vážní a přísní velmožové, dvořané a rytíři, všichni jako jeden muž v ceremoniální dvorské černi, oživené maličko jen bílými límci a manžetami. Muže doprovázely stejně vážné a přísné dámy, kterým nicméně obyčej dovoloval ozdobit černé šaty případně šperkem. Všichni předstírali, kterak jsou důstojní, vážní a přísní. Přitom byli neuvěřitelně rozrušení.
"Povídá se, že je ošklivá. Hubená a ošklivá."
"Ale je to prý královská krev."
"Z nemanželského lože."
"Nic takového. Není levoboček."
"Usedne tedy na trůn?"
"Rozhodne-li imperátor..."
"K šlaku, pohleďte na Ardala aep Dahy a na knížete de Wett... Jak se tváří... Jakoby se napili octa..."
"Tiše, hrabě... Divíš se tomu? Jestli je na těch klevetách něco pravdy, dá Emhyr políček starobylým rodům. Pokoří je..."
"Klevety zůstanou klevetami, nepotvrdí se. Imperátor se neožení s tím sebrancem! To nemůže učinit..."
"Emhyr může všechno. Opatrně se slovy, barone, dej si pozor, co říkáš. Našli se už tací, kdož tvrdili, že císař nemůže to či ono. Skončili na popravišti."
"Zaslechl jsem, že už podepsal dekret, kterým jí vyměřil apanáž. Tři sta hřiven roční renty, považte."
"A titul infantky. Viděl ji už někdo z vás?"
"Ihned po příjezdu byla svěřena péči hraběnky Liddertal. Hraběnčin dům je nyní střežen gardou."
"Hraběnka zřejmě dostala za úkol dát tomu frackovi pár lekcí slušného chování. Novopečená infantka se prý chová jako děvečka od krav."
"Co je na tom divného? Pochází ze Severu, z barbarské Cintry..."
"Tím nepravděpodobnější jsou drby o Emhyrově svatbě. Ne, ne, to je absolutně nemožné. Imperátor pojme za manželku nejmladší de Wettovu dceru, jak bylo ustanoveno. Nevezme si tu samozvanou princeznu!"
"Nejvyšší čas, aby si vůbec nějakou vzal. Kvůli dynastii... Nejvyšší čas, aby Nilfgaard dostal korunního prince..."
"Tak ať se ožení. Ovšem ne s tou přivandrovalou divoškou!"
"Tiše, ne tak přepjatě! Ručím vám, vznešení pánové, že k tomu svazku nedojde. Jakému účelu by mělo posloužit takové manželství?"
"Politika, hraběnko. Vedeme válku. Takový sňatek by měl význam politický i strategický... Dynastie, z níž infantka pochází, má legální tituly a uznávaná lenní práva na země kolem Dolní Yarry. Kdyby se stala choťí imperátora... Ha, to by byl tah! Pohleďte tam, na vyslance krále Esterada, jak si šeptají..."
"Snad nebereš vážně takový výstřední dohad, kníže? Ledaže jsi to Emhyrovi poradil ty?"
"To je moje věc, co beru či neberu vážně. Ale imperátorova rozhodnutí bych neradil zpochybňovat tobě ani nikomu jinému."
"Tedy se již rozhodl?"
"Nesoudím."
"Pak jsi na omylu."
"Co tím chceš říci, paní?"
"Emhyr vzdálil ode dvora baronku Tarnhann. Rozkázal, aby se vrátila k manželovi."
"Zapudil Dervlu Tryffin Broinne? Není možná! Byla jeho favoritkou po tři léta..."
"Opakuji, že ji poslal ode dvora."
"To je pravda. Slyšela jsem, že Dervla Zlatovlasá ztropila příšernou scénu. Čtyři gardisté ji museli násilím strčit do kočáru..."
"Jejího muže to potěší..."
"Pochybuji."
"U Velikého Slunce! Emhyr zapudil Dervlu? Odkopl ji kvůli tomu nalezenci? Kvůli té barbarce ze Severu?"
"Tiše! Tiše, aby tě mor..."
"Kdo za tím stojí? Která strana?"
"Tiše, prosím. Dívají se na nás..."

"Ta malá čubka... chci říci infantka... Prý je ošklivá. Až ji imperátor uvidí..."
"Chceš naznačit, pane, že ji ještě nespatřil?"
"Neměl na to čas. Přibyl z Darn Ruach stěží před hodinou."
"Emhyr si nikdy nevybral ošklivou. Aine Dermott... Clara aep Gwydolyn Gor... Dervla Tryffm Broine... Samé krasavice..."
"Možná ta divoška časem zkrásní..."
"Až se vykoupe? Panstvo ze Severu se prý moc nemyje."
"Pozor na slova. Možná hovoříš o budoucí imperátorově choti..."
"Vždyť je to ještě děcko. Není jí víc než čtrnáct."
"Byl by to pochopitelně politický svazek... Čistě formální..."
"Kdyby tomu tak bylo, zůstala by Dervla Zlatovlasá u dvora. Cintránský nalezence politicky a formálně na trůnu po Emhyrově boku... A večer by jí Emhyr půjčil korunovační klenoty na hraní a sám by zmizel v Dervlině ložnici... Přinejmenším do doby, dokud by ta malá nedosáhla věku, kdy bude moci bezpečně porodit následníka."
"Hmmm... Něco na tom je. Jakže se jmenuje ta... infantka?"
"Xerella, nebo tak nějak."
"Kdepak. Jmenuje se... Zirilla. Ano, Zirilla."
"Barbarské jméno."
"Tiše, hrome!"
"Zachovejte vážnost. Vyvádíte jako nějací usmrkanci."
"Co si to dovoluješ! Abych ta slova nepovažoval za urážku!"
"Budeš-li žádat satisfakci, falckrabě, víš, kde mě můžeš najít!"
"Tiše! Klid! Imperátor..."
Herold se nemusel zvlášť namáhat: stačilo jediné klepnutí holí o dlažbu, aby se hlavy aristokracie a rytířstva na jeden ráz sklonily jako klasy při závanu větru. V trůnním sále zavládlo takové ticho, že herold nemusel ani příliš zvyšoval hlas:
"Emhyr var Emreis, Deithwen Addan yn Carn aep Morvudd!"
Bílý Plamen Tančící na Mohylách Nepřátel vstoupil do sálu. Svým obvyklým křepkým krokem, energicky máchaje pravou rukou, prošel špalírem šlechty. Imperátorův černý oděv se nijak nelišil od šatu dvořanů, byl však bez krajkového límce a manžet. Jeho černé vlasy, nikdy uměle nenakadeřené, stahovala tenká zlatá obroučka, na jeho šíji se leskl císařský řetěz.
Emhyr vyběhl na pódium a nedbale usedl na trůn, loket si opřel o opěradlo a bradu podepřel dlaní. Nepřehodil nohu přes druhé opěradlo trůnu, což znamenalo, že ceremoniál platí nadále. Žádná ze skloněných hlav se nezvedla ani o coul. Imperátor si nahlas odkašlal. Dvořané vydechli a vzpřímili se. Herold udeřil podruhé holí o dlažbu:
"Cirilla Fiona Elen Riannon, princezna Cintry, kněžna Brugge a vévodkyně ze Soddenu, dědička Inis Ard Skellig a Inis An Skellig, protektorka Attre a Abb Yarra!"
Všechny oči se obrátily ke dveřím, v nichž stanula vysoká, důstojná Stella Congreve, hraběnka Liddertal. Po boku hraběnky šla držitelka všech právě vyjmenovaných, imponujících titulů. Plavá, pobledlá, hubená, lehce přihrbená, v dlouhých bleděmodrých šatech, v nichž se očividně cítila nesvá.
Emhyr Deithwen se vzpřímil na trůně, dvořané se okamžitě sklonili v úkloně. Stella Congreve nenápadně plavovlasou dívku postrčila dopředu a obě vykročily uličkou klanějících se aristokratů, představitelů předních rodů Nilfgaardu. Děvče kráčelo strnule a nejistě. Klopýtne, napadlo hraběnku.
Cirilla Fiona Elen Riannon klopýtla.
Nehezká a hubená, pomyslela si hraběnka cestou k trůnu. Neohrabaná a ke všemu nepříliš důvtipná. Avšak udělám z ní dámu. Udělám z ní princeznu, jak Emhyr rozkázal.
Bílý Plamen Nilfgaardu je sledoval z výše svého stolce. Jako obvykle měl oči mírně přimhouřeny a na rtech mu pohrával náznak uštěpačného úsměvu.
Princezna Cintry klopýtla podruhé. Imperátor se opřel loktem o opěradlo a dotkl se prsty líce. Usmíval se. Stella Congreve byla už tak blízko, že dokázala ten úsměv určit. Ztuhla strachem. Něco není v pořádku, uvědomila si vyděšeně, něco není v pořádku. U Velikého Slunce, budou padat hlavy...
Zachovala duchapřítomnost, sklonila se a přinutila k úkloně rovněž dívku.
Emhyr var Emreis nevstal z trůnu. Avšak mírně kývl hlavou. Dvořané zadrželi dech.
"Princezno," promluvil císař. Dívčina se přikrčila. Emhyr nehleděl na ni, zato upřeně pozoroval v sále shromážděnou šlechtu.
"Princezno," zopakoval oslovení. "Jsem šťasten, že tě mohu uvítat v mém domě a v mé zemi. Zaručuji ti císařským slovem, že je nablízku den, kdy se ti vrátí veškeré tituly, které ti po právu náleží, a území, na něž máš dědický nárok. Usurpátoři, kteří se tvých lén zmocnili, zahájili proti mně válku. Zaútočili na Císařství pod záminkou obrany práv tvého rodu. Nechť se tedy celý svět doví, že na mne, nikoliv na ně, se obracíš s prosbou o pomoc. Nechť se celý svět doví, že zde, v mé zemi, se ti dostává přijetí a úcty, příslušející tvému postavení, zatímco mezi mými nepřáteli jsi byla pouhým vyhnancem. Nechť se celý svět doví, že v mé zemi jsi v bezpečí, zatímco mí nepřátelé ti nejen odpírali korunu, nýbrž dokonce usilovali o tvůj život."
Císařův pohled se zastavil na vyslancích Esterada Thyssena, krále Koviru, a na velvyslanci Nedamira, vládce Ligy z Hengfors.
"Nechť se celý svět doví, tedy i králové, kteří až doposud váhali, na čí straně je právo a spravedlnost. Před celým světem vyhlašuji, že pomoc ti bude poskytnuta, tví a mí nepřátelé budou poraženi. V Cintře, v Soddenu a Brugge, v Attre, na ostrovech Skellige a v ústí Yarry znovu zavládne mír a ty usedneš na trůn k radosti svých poddaných a

všech pravdu milujících lidí."
Děvče v bleděmodrých šatech schýlilo hlavu ještě níž.
"Než k tomu dojde," navázal Emhyr, "budeš v mé zemi přijímána s náležitou vážností mnou i mým lidem. A protože ve tvém království stále hoří plameny války, na důkaz úcty a přátelství Nilfgaardu uděluji ti titul infantky Rowan a Ymlac, paní hradu Darn Rowan, na nějž se nyní odebereš, abys tam vyčkala příchodu klidnějších, šťastnějších dní."
Stella Congreve se dokonale ovládala, nedovolila, aby ji po tváři přeběhl byť jen stín údivu. Nenechá ji u sebe, pomyslela si, posílá jí na Darn Rowan, na konec světa, kam sám nikdy nezavítá. Je nabíledni, že nemá v úmyslu dvořit se té dívce a na brzký sňatek vůbec nepomýšlí. Zdá se, že ji nechce mít ani na očích. Proč se tedy zbavil Dervly? Co skrývá?
Vzpamatovala se, chvatně chytila infantku za ruku. Audience skončila. Když opouštěly sál, dvořané se klaněli, ale císař se na ně nedíval.
Když odešly, Emhyr var Emreis přehodil nohu přes opětadlo trůnu.
"Ceallachu," promluvil. "Ke mně."
Senešal se zastavil v ceremoniálem určené vzdálenosti od vládce a uklonil se.
"Blíže," přikázal Emhyr. "Přistup blíže, Ceallachu. Budu mluvit tiše. Co teď řeknu, je určeno výlučně pro tvé uši."
"Výsosti..."
"Co ještě máme připraveno na dnešek?"
"Převzetí pověřujících listin a udělení formálního exe-quatur vyslanci krále Esterada z Koviru," přednesl rychle senešal. "Jmenování guvernérů, prefektů a palatinů v nových Provinciích a Palatinátech. Potvrzení hraběcího titulu a příslušné apanáže pro..."
"Vyslanci dáme exequatur a přijmeme ho na soukromé audienci. Ostatní věci na zítřek."
"Jak poroučíš, Výsosti."
"Dej vědět vicehraběti Eiddon a Skellenovi, že okamžitě po audienci je očekávám v knihovně. Na důvěrné poradě. Budeš tam rovněž ty. A přivedeš toho vašeho slavného mága, toho věštce... Jakže se jmenuje?"
"Xarthisius, Výsosti. Bydlí ve věži za městem..."
"Nezajímá mne, kde bydlí. Pošleš pro něho a dopravíš ho do mých komnat. V tichosti, tajně."
"Výsosti... Je rozumné, aby ten astrolog..."
"Vydal jsem rozkaz, Ceallachu."
"Ano, Výsosti."
Neminuly ještě tři hodiny, kdy se všichni předvolaní sešli v císařské bibliotéce. Pozvání neudivilo Vattiera de Rideaux, vicehraběte Eiddon. Vattier byl náčelníkem vojenské rozvědky a Emhyr jej volal dost často - koneckonců Nilfgaard vedl válku. Pozvání neudivilo ani Stefana Skellena, zvaného Kalous, kterého imperátor pověřil funkcí koronera - odborníka na zvláštní a mimořádné úkoly. Vzhledem k tomu Kalouse neudivilo nikdy nic.
Třetí návštěvník byl však nesmírně udiven a rovněž polekán pozváním. Tím spíše, že na něj se císař obrátil v první řadě:
"Mistře Xarthisie..."
"Císařská Výsosti..."
"Musím stanovit místo pobytu jisté osoby. Osoby, která zmizela, popřípadě se skrývá. Možná je uvězněna. Všichni čarodějové, které jsem tímto úkolem dosud pověřil, zklamali. Ujmeš se ho ty."
"Jak daleko se nalézá... mohla by se nalézat dotyčná osoba?"
"Kdybych to věděl, nepotřeboval bych tě."
"Prosím o odpuštění, Císařská Milosti..." zajíkl se astrolog. "Problém je v tom, že velká vzdálenost ztěžuje astromancii a prakticky vylučuje... Ehm, ehm... A jestli se ta osoba nalézá pod magickou ochranou... Mohu se pokusit, ale..."
"Krátce, mistře."
"Potřebuji čas... Přípravy... Jestli konjunkce hvězd bude příznivá... Ehm, ehm... Tvá Císařská Výsost požaduje nelehkou věc. Potřebuji čas..."
Ještě chvíli a Emhyr ho dá narazit na kůl, pomyslel si Kalous. Jestli ten čarodějník nepřestane blekotat...
"Mistře Xarthisie," promluvil imperátor nečekaně mírně, takřka laskavě. "Dostaneš vše, čeho ti bude zapotřebí. Rovněž čas. V rozumných mezích, pochopitelně."
"Učiním, co bude v mé moci," ujistil jej astrolog. "Nicméně bude možno ustálit jen přibližnou lokalisaci... To značí oblast anebo rádius..."
"Cože?"

"Astromancie..." zajíkl se Xarthisius. "Astromancie dovoluje při velkých vzdálenostech jen hrubé zaměření... S velkou tolerancí... Velmi velkou. Nevím, zda budu schopen..."
"Budeš schopen, mistře," ucedil imperátor a jeho tmavé oči zlověstně zablýskly. "Tvé schopnosti mají mou plnou důvěru. A co se týče tolerance: čím bude tvoje menší, tím bude moje větší."
Xarthisius se přikrčil.
"Musím znát přesné datum narození oné osoby," vysoukal ze sebe. "Pokud možno i hodinu. Velmi by pomohlo něco, co patří hledané osobě..."
"Vlasy," řekl tiše Emhyr. "Mohou to být vlasy?"
"Ach!" zaradoval se astrolog. "Vlasy! To značně ulehčí... Kdybych tak měl ještě moč anebo výkaly..."
Při pohledu do Emhyrových očí mág zmlkl a padl na kolena.

"Ponížene prosím tvou Císařskou Milost o odpuštění..." zakvílel. "Prosím... Jistě, vlasy postačí. Úplně postačí... Kdy je dostanu?"
"Budou ti dodány ještě dnes, zároveň s datem a hodinou narození. Mistře, nehodlám tě déle zdržovat. Vrať se do své věže a začni sledovat konstelace."
"Nechť Veliké Slunce bdí nad tvou Císařskou..."
"Dobře, dobře. Můžeš odejít."
Teď jsme na řadě my, pomyslel si Kalous. Co nás čeká?
"Kdokoli z vás," oznámil pomalu imperátor, "kdo by se jen slůvkem zmínil o tom, co zde nyní bude řečeno, bude rozčtvrcen. Vattiere!"
"Poslouchám, Výsosti."
"Jakým způsobem se sem dostala ta... infantka? Kdo se o to postaral?"
"Z tvrze Nastrogu," svraštil čelo náčelník rozvědky. "Doprovázeli ji gardisté tvé Výsosti, pod vedením..."
"Na to se neptám, cholera na tebe! Kde se vzala v Nastrogu, ve Verdenu? Kdo ji dopravil na hrad? Kdo tam velí? Ten, kdo poslal hlášení? Nějaký Godyvron?"
"Godyvron Pitcairn," odvětil ihned Vattier de Rideaux. "Byl samozřejmě zpraven o poslání, které měli Rience a graf Cahir aep Ceallach. Tři dny po událostech na ostrově Thaneddu se na Nastrogu objevili dva lidé. Přesněji, jeden člověk a jeden půlelf. Odvolali se na příkazy Rience a grafa Cahira a předali veliteli Godyvronovi infantku."
"Aha," zasmál se imperátor, až Kalous ucítil, jak mu běží mráz po zádech. "Vilgefortz mi slíbil, že chytí Cirillu na Thaneddu. Rience mi zaručil totéž. Cahir Mawr Dyffryn aep Ceallach dostal v této záležitosti podrobné příkazy. A ejhle, tři dny po aféře na tom čarodějnickém ostrově na Nastrog nad řekou Yarrou přivezou Cirillu. Ne Vilgefortz, Rience či Cahir, nýbrž člověk a půlelf. Godyvron, to se ví, nepomyslel na to, aby je uvěznil?"
"Ne. Potrestat ho za to, Výsosti?"
"Není třeba."
Kalous polkl slinu. Emhyr mlčel, třel si čelo, ohromný briliant v jeho prstenu zářil jako hvězda. Pak císař zvedl hlavu:
"Vattiere."
"Výsosti?"
"Vyhlásíš pohotovost všem svým lidem. Rozkazuji zajmout Rience a Cahira. Soudím, že se oba zdržují na území, které dosud nejsou pod kontrolou našich vojsk, patrně se Scoia'tael anebo s elfy Enid Findabair. Oba zatčené neprodleně dopravit na Darn Ruach a předat útrpnému právu."
"Na co se jich ptát, Výsosti?" přimhouřil oči Vattier de Rideaux, předstíraje, že nevidí náhlou sinalost senešala Ceallacha.
"Na nic. Později, až změknou, vyslechnu je osobně. Skellene!"
"Poslouchám."
"Jakmile ten zatracený Xarthisius na něco přijde - pokud ovšem ten blekotavý kopromant dokáže zjistit, co jsem mu uložil - tedy neprodleně poté zorganizuješ v mágem určené oblasti pátrání po jisté osobě. Její popis dostaneš. Není vyloučeno, že astrolog označí teritorium pod naší nadvládou. V takovém případě ti musí být k disposici všichni, kteří za toteritorium odpovídají - veškerý civilní i vojenský aparát. Záležitost absolutní priority. Rozumíš?"
"Ano. Mohu..."
"Ne, nemůžeš. Seď a poslouchej, Kalousi. Xarthisius pravděpodobně na nic nepřijde. Osoba, po které má pátrat, se téměř jistě nalézá na cizím území a pod magickou ochranou. Vsadím se, že bude na stejném místě, jako náš tajuplně zmizelý přítel Vilgefortz z Roggeveenu. Proto, Skellene, připravíš a vycvičíš zvláštní oddíl, kterému budeš osobně velet. Vybereš nejlepší lidi. Musí být připraveni na cokoliv - a nesmí být pověrčiví. To znamená, že se nesmí lekat magie."
Kalous zvedl obočí.
"Tvůj nový oddíl," dokončil Emhyr, "dostane za úkol přepadnout a obsadit nám dosud neznámý, leč zajisté dokonale maskovaný a bráněný úkryt čaroděje Vilgefortze, našeho bývalého přítele a spojence."
"Rozumím," řekl nevzrušeně Kalous. "Pokud dobře rozumím, hledané osobě, najdeme-li ji v tom úkrytu, nesmí spadnout ani vlas z hlavy."
"Rozumíš dobře."
"A Vilgefortz?"
"Jemu může," usmál se krutě císař. "Jemu dokonce musí spadnout - a zároveň s hlavou. To se týká i jiných čarodějů, kteří budou v jeho skrýši. Bez výjimky."
"Rozumím. Kdo dostane za úkol najít Vilgefortzovu skrýš?"
"Ty, Kalousi."
Stefan Skellen a Vattier de Rideaux si vyměnili krátké pohledy. Emhyr se pohodlně opřel v křesle.
"Je vše jasné? Pak tedy... O co jde, Ceallachu?"
"Výsosti..." ozval se prosebně senešal, který se až dosud hovoru nezúčastnil. "Prosím o milost..."
"Není milosti pro zrádce. Není slitování pro ty, kteří nesplní mou vůli."
"Cahir... Můj syn..."
"Tvůj syn," přimhouřil oči Emhyr. "Nevím ještě, co všechno tvůj syn zavinil. Chci věřit, že jeho vina je pouze v jeho hlouposti a neschopnosti, že nejde o úmyslnou zradu. Pokud je to tak, bude sťat, a ne lámán kolem."
"Výsosti! Cahir není zrádce... Cahir by nedokázal..."
"Dost, Ceallachu, už ani slovo! Viníci budou potrestáni! Pokoušeli se mne oklamat a to se neodpouští. Vattiere, Skellene, za hodinu se sem vrátíte pro mnou podepsané instrukce, rozkazy a plné moci, poté bezodkladně přistoupíte k plnění vašich úkolů. A ještě jedna věc: nemusím vám, doufám, připomínat, že to děvče, které jste dnes viděli v trůnním

sále, musí být nadále pro všechny Cirilla, princezna Cintry a infantka Rowanu. Pro všechny. Je to státní tajemství!"
Přítomní muži pohlédli na imperátora s údivem. Deithwen Addan yn Carn aep Morvudd se pousmál:
"Nepochopili jste? Namísto pravé Cirilly z Cintry mně podstrčili nějakou mátohu. Ti zrádci se zřejmě domnívali, že ji nepoznám. Ale já poznám skutečnou Ciri. Poznám ji třebas na konci světa a v temnotách podsvětí!"

Záhadou pro nás jest, že jednorožec, byť stvoření převelice plaché a lidem se vyhýbající, potká-li pannu, jež nikdy doposud s mužem tělesně neobcovala, bez bázně za ní půjde, poklekne a hlavu jí na podolku složí. Prý v dobách minulých byly i panny takové, kterézto z této skutečnosti obživu sobě učiniti zamýšlely; po dlouhá léta v cudnosti a neposkvněnosti setrvávaly, aby lovcům jako vábničky vzácných jednorožců sloužiti mohly. Nastojte ze zkušenosti vyšlo najevo, že jednorožec výlučně za mladou pannou přijde, neb panna věku pokročilejšího jest mu lhostejná. Moudrý tvor je si nade vší pochybnost vědom, že nad míru v nedotčenosti panenské zůstávati, jest věcí podezřelou a přirozenosti odporující.

Physiologus

KAPITOLA ŠESTÁ

Probudilo ji horko. Probral ji žár pálící na kůži jako katovo železo.
Nemohla pohnout hlavou, něco ji drželo. Škubla sebou a vykřikla bolestí. Ucítila, jak se jí trhá kůže na skráni. Otevřela oči. Valoun, o který se hlavou opírala, byl zčernalý sraženou a zaschlou krví. Dotkla se svého spánku a ucítila pod prsty stržený strup. Byl předtím přilepen ke kameni, při prudkém pohybu hlavy se od něj odtrhl a nyní opět krvácel a mokval. Ciri zachrčela, zakašlala a vyplivla hustou, lepkavou slinu s pískem. Zvedla se na loktech, potom usedla a rozhlédla se kolem.
Na všechny strany se táhla kamenitá, rezavě rudá a šedivá planina s nízkými návršími a osamocenými balvany fantastických tvarů. Vysoko nad planinou, na žluté obloze, žhnulo obrovské zlaté slunce. Na větší vzdálenost omezovalo viditelnost jeho oslepující světlo a chvění rozpáleného ovzduší.
Kde to jsem?
Znovu se opatrně dotkla rozbitého, opuchlého spánku. Bolel. Silně bolel. Musel to být pořádný pád, uvědomila si, musela jsem tvrdě narazit na kamení. Prohlédla si své potrhané, v cárech visící oblečení a nalezla nová ohniska bolesti - v kříži, v zádech, v rameni, v boku. Prach, ostrý písek a jemný štěrk se jí při pádu dostal všude - do vlasů, do uší, do úst a samozřejmě též do očí, které teď štípaly a slzely. Štípaly ji rovněž do živého masa rozedřené lokty a dlaně.
Pomalu a opatrně narovnala nohy a sykla, neboť levé koleno zareagovalo na pohyb tupou bolestí. Ohmatala je přes kalhoty, avšak otok necítila. Při nádechu ji však zlověstně píchlo v boku a pokus o ohnutí trupu způsobil, že div nevykřikla, když jí tělem proniklo ostré bodnutí. To jsem si natloukla, pomyslela si. Ale snad jsem si nic nezlomila. Polámané kosti by určitě bolely více. Jsem celá, jen potlučená. Budu moci vstát. A vstanu. Pozvolna, co nejúspornějšími pohyby změnila polohu, neohrabaně poklekla, ale tak, aby uchránila naražené koleno. Stála na všech čtyřech, vzdychala a sykala. Konečně, po čase, který jí připadal jako věčnost, se postavila. Jen proto, aby vzápětí těžce upadla zpátky na kamení, poněvadž se jí zatmělo před očima a závrať jí podlomila kolena. Aby potlačila vlnu mrákot, ulehla na bok. Rozpálené kameny pálily jako žhavé uhlí.
"Nevstanu..." zanaříkala. "Nemohu... To slunce mě spálí..."
V hlavě jí pulsovala tupá, protivná, neustávající bolest. Zesiloval ji sebemenší pohyb, a proto se snažila nehýbat. Zastínila si hlavu paží, ale horko bylo i tak k nevydržení. Pochopila, že se před ním musí skrýt. Překonávajíc odpor rozbolavělého těla, mžourajíc očima z pronikavého světla a ve spánku tepající bolesti, se po čtyřech odplazila k velkému balvanu, vytvarovanému vichry do podoby neforemného hřibu, jehož klobouk přece jen poskytoval trochu stínu. Pokašlávajíc a popotahuje nosem, schoulila se pod ním do klubíčka.
Ležela dlouho, dokud ji po obloze putující slunce opět nezasáhlo ohnivou záplavou. Přesunula se na druhou stranu balvanu, ale jen proto, aby zjistila, že je to k ničemu. Slunce stálo v nadhlavníku, kamenný hřib nevrhal téměř žádný stín. Stiskla si dlaněmi hlavu, jež jí pukala bolestí.
Probudilo ji horečné chvění celého těla. Ohnivá koule na obloze visela podstatně níže nad obzorem a neměla již barvu litého zlata, nyní byla oranžová. Žár poněkud zeslábl.
Posadila se a rozhlédla se po okolí. Bolest hlavy povolila, oči už nebyly oslepeny. Sáhla si na spánek a zjistila, že slunce spálilo a vysušilo ránu a změnilo ji v tvrdý strup. Stále ji však bolelo celé tělo, připadalo jí, že na něm není jediného zdravého místečka. Písek jí zavrzal mezi zuby, zachrchlala, chtěla si odplivnout. Bezvýsledně. Opřela se zády o balvan, stále ještě horký od slunce. Konečně přestalo pražit, pomyslela si. Teď, když se slunce chýlí k západu, dá se už vydržet - a zanedlouho...
Zanedlouho přijde noc.
Trhla sebou. K čertu, kde to jsem? Jak se mám odtud dostat? Kam mám jít? Kterým směrem? Nebo mám zůstat na místě a čekat, až mě najdou? Budou mě přece hledat. Geralt. Yennefer. Nenechají mne samotnou...
Opět se pokusila odplivnout si a opět se jí to nepodařilo. Teprve tehdy jí to došlo.
Žízeň.

Vzpomněla si. Žízeň ji trápila už při útěku. U sedla vraníka, na kterém ujížděla z Garstangu, visela dřevěná čutora, vzpomněla si přesně. Ale nemohla ji tehdy odvázat ani odnést, protože neměla čas. Kde je teď té čutoře konec? Tady není nic. Kromě ostrých, rozžhavených kamenů, kromě kůži napínajícího strupu na skráni, kromě bolavého těla a vyprahlého hrdla, kterému nemůže ulevit ani polknutím sliny.
Nesmí tu zůstat. Musí jít a nalézt vodu. Jestli vodu nenajde, zemře.
Zkusila vstát. Odřela si prsty o kamenný hřib. Ale vstala a učinila krok. A se zaskučením padla opět na všechny čtyři, zkroutilo ji křečovité nutkání nasucho zvracet. Závrať byla tak silná, že ji přinutila opět se položit.
Jsem bezmocná. A sama. Znovu. Zase mě všichni zradili, opustili, nechali samotnou. Jako kdysi...
Ucítila, jak se jí stahuje hrdlo, jak se jí bolestivě napínají svaly na čelistech, jak její chvějí rozpraskané rty. Není ošklivějšího pohledu, než na ubrečenou čarodějku, připomněla si slova své učitelky Yennefer. Ale přece... Přece tady mne nikdo nemůže vidět... Nikdo.
Schoulena do klubíčka pod kamenným hřibem se rozvzlykala, začala se zalykat suchým, strašným pláčem. Bez jediné slzy.
Když zvedla těžká, opuchlá víčka, poznala, že žár ještě více polevil a že donedávna žluté nebe změnilo barvu na kobaltově modrou a kupodivu je protínalo i několik tenkých bílých proužků oblaků. Slunce zrudlo a bylo již velmi nízko, leč i tak vytrvale sálalo na poušť. Anebo horko vycházelo z rozpálených kamenů.
Usedla a shledala, že se bolest v lebce a v kostech trochu utišila. Že ji odsunulo do pozadí kruté svírání žaludku a do suchého kašle nutící škrábání ve vyschlém hrdle.
Nevzdávat se, poručila si. Nesmím se vzdávat. Je třeba vstát. Překonat, přemoci, ovládnout a zdusit v sobě bolest i slabost - tak jako na Kaer Morhen. Je třeba vstát a jít. Alespoň již znám směr: tam kde je teď slunce, tam je západ.
Musím jít, musím najít vodu a něco k jídlu. Musím. Jinak umřu. Tohle je poušť. To, do čeho jsem vstoupila ve Věži Racka, byl magický portál, čarodějné zařízení, s jehož pomocí je možno v mžiku překonávat obrovské vzdálenosti. Mne zaneslo na poušť...
Byl to divný portál. Když vyběhla do nejvyššího patra Tor Lara, nebylo tam nic, ani okna, jen holé stěny porostlé lišejníkem. A na jedné z těch stěn zářil pravidelný ovál mléčného světla. Váhala, avšak portál ji přitahoval, lákal, vábil. A nebyla jiná možnost úniku, pouze ten svítící ovál. Zavřela oči a vešla do něj.
Pak byl oslepující jas a závratný vír, beroucí dech a drtící hrudní koš. Pamatovala si let tichem, zunou a prázdnotou, potom ji oslnilo světlo a zalkla se náporem vzduchu. Nahoře byl blankyt, dole rozmazaná šedá plocha...
Portál ji vyhodil v letu, podobně jako orlovec pouští příliš těžkou rybu. Pád na kamení ji omráčil. Netušila, na jak dlouho.
Ve svatyni jsem něco o portálech četla, připomněla si. V knihách byly zmínky o poškozených anebo chaotických teleportech, které zanášejí neznámo kam a vyhazují neznámo kde. Portál ve Věži Racka patřil zajisté mezi takové teleporty. Zanesl ji na konec světa a tam ji vyhodil. Nikdo se nedoví, kde je. Nikdo neví, kde ji hledat, nikdo ji nenajde. Jestli zde zůstane, zahyne.
Vstala. Zmobilizovala všechny síly. Přidržujíc se balvanu, udělala první krůček. Pak druhý. Pak třetí.
Ty první kroky ji upozornily, že má utrženy přezky na pravé botě a padající holínka jí překáží při chůzi. Posadila se, tentokrát nedonucena závratí, a zkontrolovala svůj oděv a výstroj. Soustředila se na tu jednoduchou činnost, aby zapomněla na únavu a bolest.
V první řadě objevila kordík z Loxie. Úplně na něj zapomněla, když se jí pochva s dekorativním mečíkem posunula dozadu. Kromě kordíku měla na opasku malou brašničku - dárek od Yennefer. Obsahovala to, co "dáma vždy musí mít u sebe". Ciri ji rozepnula. Žel, obvyklé vybavení dámy nebylo připravováno pro situaci, v jaké se nyní nalézala.
Brašnička obsahovala želvovinový hřebínek, víceúčelový nožíkpilník na nehty, vyvařený, neprodyšně zabalený tampón ze lněné tkaniny a jadeitovou krabičku pleťového krému.
Bez otálení si natřela mastí spálenou tvář, ale ve chvíli slízala krém se rtů. Dlouho se nerozmýšlela a vylízala krabičku do dna, kochajíc se mastnotou a špetkou vláhy. Přísady použité k aromatizaci krému - heřmánek, kafr a ambra - měly ohavnou chuť, leč povzbuzující účinek.
Ovázala padající holínku remínkem ze šněrovadla na blůze, vstala a na zkoušku párkrát dupla. Rozbalila a rozmotala tampón, udělala z něj širokou pásku okolo hlavy, aby si chránila rozbitý spánek a sluncem spálené čelo.
Utáhla si opasek, kordík posunula na levý bok, navyklým pohybem vytasila čepel a palcem zkusila břit. Byl ostrý. Věděla o tom.
Mám zbraň, pomyslela si. Jsem zaklínačka. Ne, neumřu tady. Hlad vydržím, v klášteře Melitelé jsem se musela často postit. A voda... Vodu musím najít. Půjdu tak dlouho, dokud ji nenajdu. Ta prokletá poušť přece musí někde končit. I kdyby byla nevímjak rozlehlá. Jak to, že jsem si jí nevšimla na mapách, které mi ukazoval Jarre? Jarre... Co teď asi dělá?
Půjdu, rozhodla se. Zamířím na západ. Vidím, kam se sklání slunce, západ je jistý směr. A já přece nikdy nebloudím, vždycky vím, na kterou stranu mám jít. Když bude třeba, pošlapu celou noc. Jsem zaklínačka. Až seberu síly, poběžím jako na Stopě. Tak se nejrychleji dostanu na kraj téhle pustiny. Vydržím. Musím vydržet... Ha, Geralt určitě nejednou býval na podobných pouštích jako je tahle, možná na ještě horších...
Jdu.
Po hodině pochodu se okolí nikterak nezměnilo. Stále viděla jen rezavé a šedé kamení, ostré, ujíždějící pod nohama, nutící k opatrné chůzi. Čas od času narazila na pouštní keřík, zvedající ze skalní pukliny suché, pokroucené haluze. U prvního z nich se zastavila v naději, že najde alespoň nějaké lístky anebo mladé větvičky, které bude možno rozžvýkat a vysát z nich špetku vlhkosti. Jenže keř měl pouze tvrdé, ostré trny. Nehodil se ani k tomu, aby si z něj ulámala hůl. Druhý keř byl stejný, třetí rovněž, dalších si už nevšímala, míjela je bez povšimnutí.
Slunce se sklonilo za zubatý horizont, obloha zrudla. Smrákalo se rychle a se soumrakem se ochladilo. Zpočátku se

zaradovala, večerní vzduch chladil spálenou kůži. Zanedlouho však nastala tak citelná zima, až se jí rozcvakaly zuby. Přidala do kroku, doufajíc, že ji ostrý pochod zahřeje, avšak tělesná námaha opět probudila bolest v boku a v koleně. Začala kulhat. Mezitím zmizely i poslední červánky a zavládla úplná tma. Měsíc nesvítil a hvězdy nepomáhaly - přestala vidět pod nohy. Několikrát upadla, odřela si ruce. Dvakrát došlápla do rozsedliny mezi kamením a před vymknutím nebo dokonce zlomením kotníku ji zachránil jedině zaklínačský výcvik. Vzala na vědomí, že takhle to nepůjde - pochod v temnotách byl vyloučen.

Posadila se na plochý čedičový blok. Cítila hluboké zoufalství. Nevěděla, zda při chůzi udržela vytýčený směr, už dávno ztratila z očí místo, kde se slunce skrylo za obzor, protože zmizel i slabounký přísvit, podle nějž se řídila nějakou dobu po setmění. Vůkol byla pouze černočerná sametová tma. A pronikavý chlad. Ochromil ji, prohledal se do kloubů, přinutil ji shrbit se a vtáhnout hlavu mezi rozbolavělá ramena. Začalo se jí stýskat po slunci, třebaže věděla, že s jeho návratem uhodí do skal žár, který nebude moci snést a při němž rovněž nebude schopna pokračovat v pochodu. Opět pocítila, jak ji v krku šimrá zadržovaný pláč, jak ji zalévá vlna zoufalství a beznaděje. Ale tentokrát se zoufalství a beznaděj obrátily ve zlost.

"Nebudu brečet!" zakřičela do tmy. "Jsem zaklínačka! Jsem..."

Čarodějka.

Zvedla ruce a přiložila dlaně na spánky. Moc je všude. Ve vodě, ve vzduchu, v zemi...

Rychle vstala, natáhla paže, učinila několik nejistých kroků, horečně pátrajíc po zřídle. Měla štěstí. Takřka ihned učitila v uších povědomé pulsování, způsobené energií v hlubinách země skryté vodní žíly. Opatrně kontrolujíc dech, začala čerpat Moc, věděla, že je zeslablá, že kdyby v tomto stavu upadla do mdlob, zmařilo by to veškeré úsilí. Energie ji pozvolna naplňovala, ucítila známou, chvilkovou euforii. Plíce začaly pracovat rychleji a silněji. Vypětím vůle ovládla zrychlený dech, příliš intenzívní okysličování mozku by rovněž nepřineslo nic dobrého.

Podařilo se.

Nejprve únava, pomyslela si, nejprve to bolestivé ochrnutí paží a nohou. Potom zima, musím zvýšit tělesnou teplotu. Postupně se rozpomínala na gesta a zaklínadla. Některá prováděla a vyslovovala v přílišném spěchu - najednou ji přemohlo prudké chvění, nezvládnutelný třas a mžitky před očima jí podlomily nohy. Usedla na kámen, uklidnila roztřesené ruce a ovládla přerývaný, nepravidelný dech.

Přinutila se ke klidu, přesnosti a soustředění, pak zopakovala formule. Tentokrát byl účinek okamžitý. Začala si třít rozehřívající se paže a stehna. Postavila se, cítila, jak únava mizí a bolavé svaly se uvolňují.

"Jsem čarodějka!" zvolala vítězně, zvedajíc ruku vysoko nad hlavu. "Přijď, nesmrtelné Světlo! Volám tě! Aerídrean va, eveigh Aine!"

Nevelká hřejivá koule světla se jí vznesla z dlaně jako motýl, za čnějícími kameny se zakomíhaly stíny. Pomalu pohnula rukou, kouli stabilizovala a nastavila tak, aby visela před ní. Nicméně to nebyl nejšťastnější nápad - světlo ji oslňovalo. Zkusila umístit kouli za svými zády, ale ani to nebylo dobré - její vlastní stín se položil na cestu a skryl všechny nerovnosti. Nakonec přesunula světelnou sféru stranou a zavěsila ji nad své pravé rameno. Ačkoli koule měla daleko do skutečné magické Aine, byla dívka nesmírně hrdá na svůj výtvor.

"Ha!" pronesla pyšně. "Škoda, že to nevidí Yennefer!"

Vykročila rázně a s elánem, i při mihotavém a matoucím osvětlení šla rychle a jistě. Při chůzi si pokoušela připoménout jiná zaklétí, leč žádné se jí nezdálo příhodné pro tuto situaci. Kromě toho byla některá z nich dost vyčerpávající, bála se je ve svém stavu použít. Žel, neznala ani jedno, které by stvořilo anebo jinak obstaralo vodu a jídlo. Věděla, že taková kouzla jsou, nicméně ona s nimi obeznámena nebyla.

Ve světle magické sféry dosud mrtvá poušť ožila. Z cesty se jí neohrabaně klidili velcí lesklí chrobáci a chlupatí pavouci. Červenožlutý štír se zvednutým článkovaným ocasem se ukryl do skuliny mezi kameny. Dlouhoocasá zelená ještěrka kmitla tělíčkem až štěrk zachrastil a zmizela ve tmě. Do tmy upalovali také velké myši připomínající hlodavce, pružně a rychle skákající na zadních nohách. Několikrát zahlédla v temnotě svítící oči a jednou uslyšela od skalní kupy sykot, při němž tuhla krev v žilách. Na tom místě se původně chystala ulovit anebo najít něco k snědku, ale ten strašidelný zvuk ji dokonale odradil od slídění mezi skalisky. Začala se pozorněji rozhlížet, protože si před očima vybavila ilustrace z knih, které si prohlížela na Kaer Morhen. Gigantický škorpión. Scarlettia. Dipsas. Wicht. Lamia. Krabopavouk. Rozliční netvoři žijící v pouštích. Při chůzi se plaše rozhlížela a pozorně naslouchala, ve zpocené dlani svírala jílec kordíku.

Po několika hodinách vyčarovaná koule pohasla, kruh světla se zmenšil, ztemněl. Ciri se s obtížemi soustředila a znovu vyslovila zaklínadlo. Na pár chvil se koule rozjasnila silněji, ale vzápětí zrudla a už jen skomírala. Úsilí dívku vyčerpalo, před očima se jí rozvířily červené a černé skvrny, zavrávorala. Posadila se na zem ztěžka, až štěrk zaskřípal.

Sféra zhasla úplně. Nezkoušela ji znovu rozsvítit, nesnažila se čarovat. Vyčerpání, slabost a prázdnota, jež cítila, ji předem zbavovaly naděje na úspěch.

Před ní, daleko na obzoru, nebe poněkud zesvětlalo. Změnila jsem směr, uvědomila si s hrůzou. Všechno jsem spletla. Zpočátku jsem šla na západ, ale teď bude slunce vycházet přímo přede mnou - a to znamená...

Únavu a ospalost už nedokázalo potlačit ani noční chladno. Neusni, poručila si. Nesmíš usnout! Nesmíš...

Probudila ji pronikavá zima a světlo úsvitu, vnitřnosti svírající bolest břicha a palčivé pálení v hrdle. Chtěla vstát. Nedařilo sejí to. Bolavé a ztuhlé klouby vypověděly poslušnost. Šmátrajíc dlaněmi kolem sebe, ucítila prsty vlhkost.

"Voda..." zachroptěla. "Voda!"

Roztřásla se jako v horečce, zvedla se a po čtyřech se přiblížila k čedičovým balvanům. Přisála se rty k orosené hornině, olizujíc s drsného povrchu drobounké kapičky a vysávajíc z prohlubní sraženou vláhu. V jedné jamce našla snad půl hrsti rosy - srkala ji zároveň s prachem a pískem, netroufajíc si plivat. Rozhlédla se.

Opatrně, aby ani jedna nespadla, sbírala jazykem lesklé kapky visící na trnech zakrslého keříku, který dokázal zázrakem

vyrůst v těchto místech. Na zemi ležel její kordík. Nepamatovala si, kdy ho vytáhla z pochvy. Čepel byla matná vrstvičkou rosy. Pečlivě olízala studený kov. Nevšímajíc si bolesti ztuhlého těla, lezla po čtyřech mezi kamením a hledala rosu. Avšak zlatý sluneční kotouč se mezitím zvedl nad obzor a zalil pláň oslepujícím žlutým jasem. Vláha na kamenech se bleskově odpařila. Dívka přijala hřejivé paprsky s radostí, třebaže si uvědomovala, že zanedlouho, v nemilosrdné výhni dne, opět zatouží po nočním chladu.
Otočila se zády ke slunci. Zářilo nyní z východu a ona přece musela na západ. Musela.
Teplota stoupala, zakrátko se změnila v nesnesitelný žár. V průběhu dopoledne ji tak vyčerpal, že chtě nechtě musela změnit směr pochodu, aby se schovala do stínu. Objevila nouzovou ochranu před sluncem - velký balvan ve tvaru hřibu. Uchýlila se pod něj.
Tehdy spatřila předmět ležící v kamenné suti. Do čistá vylízanou jadeitovou krabičku od pleťového krému.
Neměla sílu ani na to, aby se rozplakala.
Žízeň a hlad potlačily únavu a ochablost. Klopýtavě vykročila dále. Slunce pálilo.
Daleko na obzoru, za vlnící se záclonou rozpáleného vzduchu, rozeznala něco, co mohlo být horským řetězcem. Velmi, velmi vzdáleným.
Když se setmělo, s nadlidským úsilím načerpala Moc, ale vyčarovat magickou kouli se jí podařilo až po několika pokusech a vyčerpalo ji to tak, že nemohla pokračovat v chůzi. Ztratila všechnu energii, rozehřívající a bolest zahánějící zaklet se jí nepodařila ani po mnohokrát opakovaných pokusech. Vyčarované světélko ji povzbuzovalo na duchu a dodávalo jí odvahu, ale trýznil ji chlad. Do rána se třásla zimou, netrpělivě čekajíc na východ slunce. Vytáhla z pochvy kordík a položila ho na kamení, aby se kov orosil. Byla úplně vyčerpaná, avšak žízeň a hlad zahnaly i spánek. Vydržela do rozbřesku. Ještě za tmy začala lačně olizovat rosu z čepele a sotva ji matné světlo úsvitu dovolilo prolézat mezi skalisky, jala se hledat vláhu v prohlubních a skulinách.
Uslyšela zasyčení.
Na bazaltovém bloku seděla velká barevná ještěrka, otvírala na ni bezzubou tlamičku, roztahovala kožovitý límec a šlehala kámen dlouhým ocáskem. Před ještěrkou byla mělká, vodou vyplněná prohlubeň.
Ciri nejdřív polekaně couvla, ale vzápětí ji popadla zlost. Hmatajíc rozechvělýma rukama po zemi, našla hranatý úlomek kamene.
"To je moje voda!" rozkřikla se. "Moje!"
Hodila kamenem. Minula. Ještěrka nadskočila na drápatých nožkách a vyplašeně zmizela ve skalním bludišti. Ciri padla na balvan a vysála z jamky všechnu zbývající vodu. Když zvedla hlavu, uviděla...
Za kamenem leželo sedm vajíček, částečně zahrnutých červenavým pískem. Dívka neváhala ani na chvíli. Klesla před hnízdem na kolena, popadla první vajíčko a zakousla se do něj. Kožovitá skořápka pukla a splaskla jí v dlani, částlepkavého obsahu jí stekl do rukávu. Vysála vajíčko, olízla si prsty. Polykala s námahou a necítila vůbec žádnou chuť.
Zhltala všechna ještěrčí vejce a zůstala na všech čtyřech, špinavá, ulepená, s nitkami bílku visícími od úst, horečně hrabajíc v písku a vydávajíc nelidské vzlykání. Náhle ztuhla.
Narovnej se, princezno! Neopírej se lokty o stůl. Dávej pozor, jak saháš po misce, zmuchláš si krajky na manžetách. Otři si ústa servítkem. Přestaň mlaskat. Bohové, kdy se to dítě naučí, jak se má chovat u stolu? Cirilla!
Ciri svěsila hlavu a rozplakala se.

*

Vydržela jít skoro až do poledne, pak už nedokázala snést horko a musela si odpočinout. Dlouho dřímala ve stínu nakloněného balvanu. Stín nechladil, byl však lepší než pražící slunce. Pro žízeň a hlad nedokázala usnout.
Vzdálený horský hřbet se leskl v paprscích slunce. Na vrcholcích těch hor, pomyslela si, nejspíš leží sníh a led, jsou tam prameny. Musím se tam dostat. Co nejrychleji.
Šla celou noc. Snažila se držet směr podle hvězd. Obloha jimi byla poseta. Litovala, že nedávala pozor při vyučování a že se nikdy nepodívala do astronomických atlasů v klášterní bibliotéce. Znala, to se rozumí, nejdůležitější souhvězdí: Sedm Koz, Džbán, Srp, Draka a Zimní Pannu, jenže všechna se nalézala vysoko nad obzorem a nebylo možno se podle nich řídit. Nakonec se v mihotavé záplavě rozhodla pro jednu dost jasnou hvězdu. Zdálo se jí, že by mohla ukazovat správný směr. Neznala jméno té hvězdy, tak ji pojmenovala sama. Nazvala ji Oko.

*

Šla a šla. Hory, ke kterým mířila, se ani trochu nepřiblížily. Byly stále stejně daleko, ale aspoň ukazovaly směr.
Při chůzi se pozorně rozhlížela. Našla ještě jedno ještěrčí hnízdo, byla v něm čtyři vajíčka. Našla zelenou rostlinku, ne větší než malíček, která zázrakem vyklíčila mezi kamením. Našla velkého hnědého chrobáka. A tenkonohého pavouka. Snědla všechno.

*

V poledne vyzvrátila vše, co předtím snědla. Pak omdlela. Když přišla k sobě, odplazila se do stínu nedalekého balvanu, tam se svinula do klubíčka a stiskla si rukama bolavé břicho.
Před západem slunce už zase kráčela dále. Trhaně jako loutka. Častokrát padala, vstávala a šla.
Šla. Musela jít.

*

Večer. Odpočinek. Noc. Oko ukazuje směr. Pochod do úplného vyčerpání, které přišlo dlouho před východem slunce. Odpočinek. Mrákotný spánek. Hlad. Zima. Ztráta magické energie, neúspěch při vyčarovávání světla a tepla. K ránu rosa na čepeli mečíku a na kamenech.
Když vyšlo slunce, teplo ji uspalo. Probudil ji palčivý žár. Vstala, aby pokračovala v chůzi.
Omdlela po necelé hodině. Když přišla k vědomí, slunce stálo v nadhlavníku a pálilo. Neměla sílu, aby hledala stín. Neměla sílu, aby vstala. Ale postavila se.
Šla. Nevzdávala se. Celý den. A část noci.

*

Největší horko opět prospala svinutá do klubíčka pod nakloněným, zpola pískem zavátým skaliskem. Ve spánku přišel sen. Zdálo se jí o vodě, kterou by bylo možno pít. Voda. Vysoké, bílé, mlhou a duhou zahalené vodopády. Zurčící bystřiny. Lesní studánky zastíněné mokrými vějíři kapradí. Palácové fontány vonící vlhkým mramorem. Omšelé studně a plná vědra. Kapky stékající z tajících rampouchů... Voda. Studená voda, ze které bolí zuby, ale která tak báječně, nenapodobitelně chutná...
Probudila se, postavila a vydala se směrem, odkud přišla. Potácejíc se a padajíc, vracela se zpátky. Musela se vrátit! Po cestě minula vodu. Přehlédla pramínek tryskající ve skalách. Jak mohla být tak nevšímavá?
Vzpamatovala se.
Horko zesláblo, večer se blížil. Slunce ukazovalo na západ, k horám. Slunce nemohlo, nesmělo být za jejími zády. Zahnala přeludy a potlačila pláč. Otočila se a zamířila k západu.

*

Šla celou noc, ale zoufale pomalu. Nezašla daleko. Usínala v chůzi, snila o vodě. Vycházející slunce ji zastihlo sedící na kamenném bloku a zahleděnu na ostří kordíku a na své obnažené předloktí.
Krev je tekutina. Krev lze pít.
Zaplašila přeludy a mámení. Olízala orosený kordík a šla dále.

*

Omdlela. Probralo ji pálení horkých kamenů.
Před ní se v rozžhaveném vzduchu chvěl zubatý horský řetěz. Byl blíže, znatelně blíže.
Avšak neměla už sílu. Usedla.
Kordík v její ruce odrážel sluneční paprsky, žhnul. Byl ostrý. Věděla to.
"Proč se trápíš," zeptal se kordík klidným, vážným hlasem pedantické čarodějky Tissai de Vries. "Nač to zbytečné utrpení? Unikni mu konečně."
"Ne! Nevzdám se!"
"Nevydržíš to. Víš, jak se umírá žízní? Zanedlouho zešílíš. Pak bude pozdě, pak už to nedokážeš skoncovat."
"Ne! Nevzdám se! Vydržím!"
Schovala kordík do pochvy. Vstala, před očima se jí zatmělo, upadla. Vstala, před očima se jí zatmělo, vykročila kupředu.
Nad ní, vysoko na žlutém nebi, zakroužil sup.

*

Když se probrala ze mdlob, nemohla si vzpomenout, kdy do nich upadla. Nevěděla, jak dlouho ležela. Dívala se vzhůru. K prvnímu supovi se přidali další dva. Už nedokázala vstát.
Pochopila, že je konec. Přijala to s klidem. S úlevou.
Něco se jí dotklo.
Něco se lehce a opatrně dotklo jejího ramene. Po dlouhé době osamělosti, kdy kolem ní byly jen nehybné, mrtvé kameny, ten dotyk způsobil, že přes smrtelné vyčerpání sebou trhla - nebo se o to aspoň pokusila. To, co se jí dotklo, zafrkalo a hlasitě zadupalo.
S námahou se posadila, klouby prstů si protřela zahleněné koutky oči.
Zešílela jsem, napadlo ji.
Pár kroků od ní stál kůň. Zamrkala. To nebyl přelud. To byl opravdu kůň. Koník. Mladý koník, skoro hříbě.
Snažila se vzpamatovat. Olízla suchým jazykem popukané rty a zachraptěla. Koník polekaně vyskočil a kousek odběhl. Skřípal kopyty ve štěrku a pohyboval se nějak divně. Také barvu měl divnou - ani grošovatou, ani sivou. A možná se jí to jen zdálo, protože stál proti slunci.
Koník zafrkal a postoupil k ní o pár kroků. Teď ho viděla lépe. Natolik, aby si kromě neobvyklé barvy všimla i dalších zvláštností - drobné hlavy, nezvykle štíhlé šíje, útlých spěnek, bohatého dlouhého ocasu. Koník se zastavil, otočil se k ní profilem a podíval se na ní. Ciri nehlasně vzdychla.

Z koníkova klenutého čela trčel na dvě pídě dlouhý růžek.
Dívka se pokoušela vzpamatovat a soustředit myšlenky. To není možné, napadlo ji. Vždyť jednorožci už na světě nejsou, vždyť vymřeli. Dokonce ani v zaklínačské knize na Kaer Morhen jsem se nedočetla o jednorožci. Psala o něm jen Kniha mýtů ve svatyni... Aha, a v knížce Physiologus, kterou mi půjčil pan bankéř Giancardi, bylo dokonce i jeho vyobrazení. Jenže jednorožec z té rytiny připomínal více kozla než koně, měl kosmaté fousy a kozí bradu a roh dlouhý přinejmenším dva lokty...
Udivilo ji, jak podrobně si na to vzpomíná, na události, které se staly snad před stovkami let. V hlavě jí zavířilo, vnitřnosti zkroutila křeč. Zasténala a dřepla si na bobek. Jednorožec zafuněl, postoupil k ní o krok, zastavil se a vysoko zvedl hlavu. Vzpomněla si, co knihy tvrdily o jednorožcích.
"Můžeš jít ke mně," zasípala. "Můžeš, protože já jsem..."
Jednorožec frkl, poskočil a odběhl s vysoce zdviženou oháňkou. Po pár skocích se zarazil, pohodil hlavou, hrábl kopytem a hlasitě zaržál.
"Ne!" vykřikla úpěnlivě. "Jarre mě jenom jednou políbil! To se nepočítá! Vrať se!"
Vypětím se jí zatmělo před očima a bezvládně se zhroutila na zem. Když opět dokázala zvednout hlavu, stál jednorožec znovu kousek od ní. Zkoumavě si ji prohlížel, naklonil hlavu a větřil.
"Neboj se mne..." zašeptala. "Nemusíš se bát, protože... Protože já umírám..."
Jednorožec potřásl hřívou a zařehtal. Ciri omdlela.
Když se probrala, byla sama. Rozbolavělá, ztuhlá, žíznivá, hladová a sama jak prst. Ten jednorožec byl přelud, fáta morgána, sen. A zmizel tak, jak mizí sen. Chápala to, a přesto cítila smutek a žal, jako kdyby to stvoření skutečně existovalo, bylo u ní a opustilo ji. Tak, jako ji opustili všichni. Chtěla vstát, ale nemohla. Položila tvář na kamení. Pomaličku sáhla k boku, nahmátla rukojeť kordíku.
Krev je tekutá. Musím se napít.
Uslyšela dusot kopyt, frkání.
"Vrátil ses..." zašeptala a zkusila zvednout hlavu. "Ty ses ke mně vrátil..."
Jednorožec nahlas zaprskal. Zastavil se kousek před ní, viděla jeho nohy. Kopyta byla mokrá. Mokrá vodou.

*

Naděje do ní vlila novou sílu. Jednorožec vedl, dívka jej následovala, ačkoliv si stále nebyla jista, zda to není další přelud. Když ji vyčerpání přemohlo, šla po čtyřech. Potom se plazila.
Jednorožec ji zavedl mezi útesy, do mělkého údolíčka s písčitým dnem. Vlekla se z posledních sil. Ale nepolevovala. Poněvadž písek byl vlhký.
Jednorožec se zastavil u prohlubně v písku, zaržál a hrábl kopytem, jednou, podruhé, potřetí. Pochopila. Připlazila se blíž, aby mu pomohla. Začala rýt, hrabat, odhrnovat písek. Snad vzlykala, ale nebyla si tím jista. Když se na dně jámy objevila blátivá břečka, padla do ní ústy a začala chlemtat kalnou vodu s pískem tak chtivě, že tekutina opět zmizela. S obrovským úsilím se ovládla, rukama s polámanými nehty a teď i kordíkem prohloubila vlhký dolík, posadila se k němu a vyčkávala. Skřípala pískem v zubech a třásla se nedočkavostí, ale čekala, až voda opět prosákne ven. Potom pila. Dlouho.
Potřetí dokonce nechala vodu ustát, takže mohla vypít asi čtyři hlty bez písku, pouze s kalem. Pak si vzpoměla na jednorožce.
"Určitě máš taky žízeň, Koníku," oslovila ho. "Ale nebudeš pít bláto. Žádný kůň se nenapije bláta.
Jednorožec zařehtal. Ciri jámu ještě trochu prohloubila a její břeh obložila kameny.
"Počkej, Koníku. Než se ustojí..."
Koník zafrkal, Zadupal a odvrátil hlavu.
"Neohrnuj nos. Pij."
Jednorožec nedůvěřivě sklonil tlamu k vodě.
"Pij, Koníku. To není přelud. To je opravdová voda."

*

Ciri zpočátku váhala, nechtěla odejít. Vymyslela nový způsob pití, který vodu do značné míry zbavoval písku a kalu: ždímala si do úst kapesník namočený v dolíku. Nechtěla se vzdalovat od pramínku. Avšak jednorožec naléhal, ržál, dupal, odbíhal a znovu se vracel. Nutil ji k odchodu a ukazoval jí cestu. Ciri po kratší úvaze poslechla. Zvíře mělo pravdu, bylo třeba jít k horám, dostat se z pouště ven. Vydala se za jednorožcem, ohlížejíc se a důkladně si vrývajíc do paměti polohu pramínku. Nechtěla bloudit, kdyby byla donucena k návratu.
Šli spolu celý den. Jednorožec, kterého pojmenovala Koník, ji vedl. Byl to prazvláštní koník. Okusoval a jedl trnité roští, kterého by se nedotkl nejen žádný kůň, ale ani hladová koza. A když mezi kameny objevil pochodující zástup velkých mravenců, bez rozpaků se začal živit i tímto hmyzem. Ciri ho nejprve s údivem sledovala, pak se přidala k němu. Měla hlad.
Mravenci byli hrozně kyselí, možná díky tomu se jí přestalo chtít zvracet. Kromě toho bylo mravenců hodně, takže mohla trochu rozhýbat ztuhlé čelisti. Jednorožec je jedl celé, ona je však jenom rozkousala a vyplivovala tvrdé kousky chitinu.
Pokračovali v cestě. Jednorožec našel pár trsů zežloutlého bodláčí a s chutí vše spásl. Tentokrát Ciri neochutnala. Ale když Koník objevil v písku ještěrčí hnízdo, jedla ona a on jen přihlížel. Kráčeli dále. Ciri uviděla další bodláčí a ukázala je

Koníkovi. Po nějaké době ji Koník upozornil na velkého černého štíra s ocasem dlouhým snad půldruhé píde. Ciri šeredu rozšlapala. Když jednorožec viděl, že se jeho společnice do úlovku neníní pustit, klidně jej snědl sám. Brzy nato jí ukázal další ještěrčí hnízdo.
Byla to oboustranně výhodná spolupráce.

*

Šli.
Horský řetěz byl stále blíže.
Když se setmělo, jednorožec se zastavil. Spal vestoje. Ciri uměla zacházet s koňmi, chtěla, aby se položil - chtěla zkusit spát na jeho boku a hřát se o něj. Nepovedlo se jí to, Koník se vzpouzel a uhýbal, neustále zachovával odstup. Vůbec se nechoval klasickým způsobem, popsaným v učených knihách - ani ho nenapadlo položit si hlavu do jejího klína. Ciri byla zmatena. Nevylučovala, že ty knihy ohledně jednorožců a panen prostě lhaly, ale byla i jiná možnost. Její společník byl zjevně hříbětem jednorožce a jako mládě se zřejmě houby vyznal v pannách. Zavrhla možnost, že by nějakým způsobem poznal a vzal vážně těch několik nepokojných snů, které se jí čas od času zdály. Kdo by bral vážně sny?
Trochu ji zklamal. Putovali dva dny a dvě noci, ale on nenašel vodu, i když se snažil. Občas se zastavil, kroutil hlavou, pohazoval rohem, potom klusal kolem, prozkoumával skalní rozsedliny, hrabal kopyty v písku. Našel mravence, jejich vajíčka i larvy. Našel ještěrčí hnízdo. Našel barevného hada, kterého obratem rozdupal. Avšak vodu nenašel.
Všimla si, že se jednorožec nedrží přímé linie pochodu, poněkud kličkuje. Vbrzku získala oprávněné podezření, že zvíře vůbec nežilo na poušti. Že na ní prostě zabloudilo.
Stejně jako ona.

*

Stále hojněji se vyskytující mravenci obsahovali kyselou vlhkost, leč Ciri začalo vážně uvažovat o návratu k pramínku. Kdyby zašli ještě dále a nenašli vodu, na návrat by nezbývalo sil. Žár byl přitom strašlivý a pochod vysilující.
Už se to chystala Koníkovi vysvětlit, když tu táhle zařehtal, mávl ohonem a rozběhl se cvalem k zubatým skaliskům. Ciri utíkala za ním, vyplivujíc v běhu zbytky rozkousaných mravenců.
Za skalami se nacházela rozlehlá písečná plocha a v jejím středu zdálky viditelná prohlubeň.
"Haha!" zaradovala se Ciri. "Ty jsi chytrý Koník. Našel jsi další pramen. Tam musí být voda!"
Jednorožec zafrkal a rozběhl se klusem okolo prohlubně. Dívka přišla blíže. Prohlubeň byla široká, měla přinejmenším dvacet stop v průměru. Měla nálevkovitý tvar a dokonale kruhový okraj, jakoby se do písku otisklo olbřímí vejce. Ciri náhle pochopila, že tak pravidelný tvar nemohl vzniknout sám od sebe. Ale bylo již pozdě.
Na dně trychtýře se cosi pohnulo a vrhlo dívce do tváře štěrk a písek. Uskočila, upadla a zjistila, že klouže dolů. Následující salvy štěrku netloukly pouze do ní, nýbrž i do okraje nálevky - a ta se sesouvala ve vlnách, snášejících ji dolů. Zaječela, zabrala rukama jako plavec, avšak nohama zbytečně hledala oporu. Rychle si uvědomila, že prudké pohyby jen zhoršují její položení, poněvadž napomáhají sesuvu. Lehla si naznak, zapřela se patami a široce roztáhla paže. Písek ve středu trychtýře se pohnul, spatřila, jak se z něj vysouvají hnědá, hákovitá klepeta, dlouhá na půl sáhu. Znovu zaječela, nyní pronikavěji.
Štěrková palba přestala bít do ní, udeřila do protějšího břehu nálevky. Jednorožec se vzepjal a zaržál, okraj se s ním utrhl. Zvíře se snažilo uniknout ze sypkého písku, leč nadarmo - uvízlo v něm a nezadržitelně ujíždělo dolů. Ostrá klepeta nedočkavě zacvakala. Jednorožec zoufale ržál, zmítal se a předními kopyty bušil do sesouvajícího se písku. Zadní nohy měl zcela znehybněny. Když sjel na dno nálevky, chytila ho vražedná klepeta pod povrchem ukryté příšery.
Když Ciri uslyšela bolestné zařičení, vztekle vykřikla, vytrhla kordík z pochvy a vrhla se dolů. Tam pochopila, že udělala chybu. Neznámý dravec se zahrabal hluboko, bodání krátkou čepelí k němu přes tlustou vrstvu písku neproniklo. Ke všemu se v písku uvězněný a silnými klepety svíraný jednorožec zmítal bolestí, sípal a bil předními kopyty, takže jí mohl zpřerážet kosti.
Zaklínačské tance a triky byly na tomto místě k ničemu. Ale znala jedno poměrně jednoduché zaklení. Přivolala Moc a telekineticky udeřila.
Zvedlo se mračno písku a odhalilo netvora, držícího se stehna lapeného jednorožce. Ciri odporem vykřikla. Něco tak hnusného v životě neviděla, na žádné ilustraci, v žádné ze zaklínačských knih. Něco tak odpudivého si nedokázala ani představit.
Netvor byl špinavě šedý, baňatý a nafouklý jako krví nasátá veš, články jeho tlustého trupu pokrýval řídký, štětinatý porost. Nohy nebylo vidět, zato klepeta byla stejně dlouhá jako on sám.
Písečného úkrytu zbavený netvor okamžitě pustil jednorožce a rychlými, trhavými pohyby bachratého těla se začal zahrabávat. Šlo mu to velmi dobře a zmítající se jednorožec mu v tom ještě pomáhal, když shazoval dolů závěje písku.
Ciri ovládla touha po pomstě. Skočila na v písku již sotva viditelnou příšeru a vrazila kordík do vypouklého hřbetu. Zaútočila zezadu, obezřetně se držíc z dosahu cvakajících klepet, kterými, jak se ukázalo, netvor dokázal dosáhnout dost daleko zpět. Bodla ještě jednou, ale netvor se zahrabával neuvěřitelnou rychlostí. Avšak nezarýval se do písku proto, aby utekl. Dělal to, aby mohl opět zaútočit. Na to, aby se úplně skryl mu stačily už jenom dva pohyby. Pak před sebou prudce zatlačil vlnu písku na Ciri a zasypal ji do půli stehen. Vrhla se zpátky a chtěla uniknout, ale nebylo jak; stále byla v trychtýři ze sypkého písku, kde ji sebemenší pohyb stahoval dolů. Z písku na dně se zvedla vlna a sunula

se k ní. Z vlny se zvedla cvakající klepeta, zakončená ostrými háky.
Zachránil ji Koník. Sklouzl do středu trychtýře a tam kopyty mocně udeřil do místa, kde vzedmutý písek prozrazoval nehluboko zahrabaného netvora. Pádná kopnutí odhalila šedivý hřbet. Jednorožec sklonil hlavu a přibil příšeru rohem k zemi, přesně v místě, kde se klepety ozbrojená hlavohruď spojovala s bachratým trupem. Jakmile Ciri spatřila, že klepeta znehybnělého netvora bezmocně ryjí v písku, vzpamatovala se, přiskočila a vrazila kordík do sudovitého těla. Vytrhla zbraň a bodla znovu. A znovu. Jednorožec vytáhl roh a z výšky spustil na příšeru přední kopyta.
Ubíjený netvor se už nedokázal zahrabat. Přestal se vůbec pohybovat. Písek okolo něj zvlhl zelenkavou tělní tekutinou.
Ne bez obtíží se vyhrabali z nálevky. Po pár krocích se Ciri bezvládně svalila na písek, lapala po dechu a třásla se přemírou vylučovaného adrenalinu. Jednorožec ji obešel dokola. Těžce došlapoval, z rány na stehně mu prýštila krev, stékala po noze na spěnku a značila červenou stopou jeho kroky. Ciri se zvedla na rukou, žaludek se jí obrátil a začala zvracet. Po chvíli vstala, zapotácela se, ale přistoupila k jednorožci. Jenže Koník nedovolil, aby se ho dotkla. Kousek odběhl, pak se položil a válel se v písku. Do písku rovněž několikrát bodl rohem, aby si jej očistil.
Také Ciri očistila a otřela čepel kordíku, neustále se neklidně ohlížejíc k blízkému trychtýři. Jednorožec vstal, zafrkal a kulhavě k ní přistoupil.
"Chtěla bych se podívat na tvoje zranění."
Koník zařehtal a potřásl rohatou hlavou.
"Když ne, tak ne. Jestli můžeš jít, pojďme. Radši se tu nebudeme zdržovat."

*

Neušli daleko, když se před nimi otevřela holá písečná pláň, od kraje ke kraji s četnými zrádnými trychtýři. Ciri je pozorovala s hrůzou - některé nálevky byly nejméně dvakrát větší než ta, v níž bojovali o život.
Neodvážili se jít planinou po okrajích trychtýřů. Ciri byla přesvědčena, že trychtýře byly pastmi na neopatrné oběti, že monstra s dlouhými klepety, číhající v jejich středech, byla nebezpečná pouze obětem, které sklouzly dovnitř. Kdyby ostražitě a opatrně přešli rovinou a drželi se v povzdálí od nálevek, mohli by si zkrátit cestu bez obav, že některá z příšer vyleze z písku a začne je honit. Byla přesvědčena, že nehrozí nebezpečí - ale nehodlala si to ověřovat na vlastní kůži.
Jednorožec byl očividně stejného názoru; frkal, prskal a odbíhal - odváděl ji od okraje pláně. Prodloužili si cestu, širokým obloukem se vyhnuli nebezpečnému terénu. Drželi se skal a tvrdého kamenitého podloží, kterým by se žádná z příšer nedokázala prokopat.
Ani při chůzi oklikou nespouštěla Ciri oka z písečných pastí. Několikrát uviděla, jak z nálevek vylétaly nahoru gejzíry písku - příšery si upravovaly a prohlubovaly svoje příbytky. Některé trychtýře byly tak blízko sebe, že jedním netvorem vyhazovaný štěrk padal do vedlejších nálevek, burcoval jejich obyvatele a tehdy začínala strašlivá přestřelka, kdy štěrk létal vzduchem a bil všude kolem jako krupobití.
Ciri uvažovala, co loví píseční netvoři v bezvodé a mrtvé pustině. Odpověď přišla sama: z jednoho z krajních trychtýřů vyletěl vysokým obloukem tmavý předmět a dopadl kousek vedle nich. Po krátkém zaváhání se odvážila sejít na písek. To, co vyletělo z trychtýře, byl mrtvý hlodavec připomínající velkého králíka. Alespoň podle kožíšku. Zdechlinka byla totiž vysušená jako troud, svraštělá a lehká jako prázdná měchuřina. Nezůstala v ní ani kapka krve. Ciri se zachvěla - věděla již, co příšery loví a čím se živí.
Jednorožec varovně zařehtal. Ciri zvedla hlavu. V nejbližším okolí nebyla žádná nálevka, písek byl rovný a hladký. Najednou se však před jejíma očima ten rovný a hladký povrch vzdul a vlna se začala rychle posouvat směrem k ní. Odhodila vysáté pozůstatky a utekla zpátky na skály.
Předchozí rozhodnutí, aby obešli písečnou pláň, se ukázalo neobyčejně předvídavé. Kráčeli dále, výlučně po tvrdé půdě a vyhýbali se i nevelkým písečným plochám.
Jednorožec šel pomalu, kulhal. Z jeho zraněného stehna neustále tekla krev. Ale stále jí nedovolil, aby se přiblížila a prohlédla jeho ránu.

*

Písečné lavice se zúžily a počalo jich ubývat. Jemný, sypký písek vystřídal hrubý štěrk, později kamenná suť. Delší dobu už neviděli žádný trychtýř, odvážili se tedy křížit na své cestě i užší písečné jazyky. Ciri, třebaže znovu trýzněná žízní a hladem, přidala do kroku. Získala naději. Kamenitý žleb nebyl jen suchou úžlabinou, byl přinejmenším čas od času korytem vodního toku vedoucího od hor. V tomto suchém období roku jím žádná voda netekla, ale muselo přece vést k pramenům, příliš slabým, aby naplnily řečiště, ale snad dostatečným, aby se u nich mohli napít.
Ačkoliv chtěla jít rychleji, nešlo to. Jednorožec zpomalil. Kráčel se zřetelnými obtížemi, nedošlapoval celou váhou na jedno kopyto, raněnou nohu jen ztěžka vláčel. Za soumraku se položil na zem. Nevstal, když k němu přistoupila, dovolil, aby mu prohlédla zranění. Měl dvě rány po obou stranách silně oteklého, rozpáleného stehna. Obě byly zanícené, obě dosud krvácely a zároveň s krví vytékala z obou lepkavá, zapáchající tekutina.
Písečný netvor byl jedovatý.

*

Nazítří bylo ještě hůř. Jednorožec se sotva vlekl. K večeru ulehl na kamení a nechtěl se už ani hnout. Když k němu poklekla, natáhl ke zraněné noze šíji a hlavu s rohem. Zaržál. V tom zvuku byla bolest.
Výtok z rány byl hojnější a ohavně páchl. Ciri vytasila svůj mečík. Jednorožec bázlivě zakničel, pokusil se vstát, ale

upadl zadkem na zem.
"Nevím, co mám dělat..." zavzlykala s pohledem upřeným na ostří zraně. "Nevím... Ránu je třeba rozříznout, vymačkat z ní jed a hnis... Ale já to neumím! Mohla bych ti ublížit ještě víc!"
Jednorožec zvedl hlavu a žalostně zaržál. Ciri usedla na kámen a složila hlavu do dlaní.
"Nenaučili mě léčit," řekla hořce. "Naučili mě zabíjet. Tvrdili, že tak budu moci zachraňovat životy. To byla velká lež, Koníku. Lhali mi."
Setmělo se, nastala noc. Jednorožec ležel, Ciri horečně přemýšlela. Nasbírala bodláčí a suchou trávu, rostoucí poměrně hojně na březích vyschlé říčky, ale Koník se potravy ani nedotkl. Hlavu si položil na kameny. Už se ani nepokoušel ji zvednout. Jen mrkal víčkem. U tlamy měl pěnu.
"Nemohu ti pomoci, Koníku," vysvětlovala mu zdušeným hlasem. "Nic nemám..."
Kromě magie.
Jsem čarodějka.
Vstala a zvedla ruce. Nic. Potřebovala mnoho magické energie, avšak nebylo po ní ani památky, nepředvídala to, zaskočilo ji to. Vodní žíly by přece měly být všude! Učinila několik kroků na jednu, pak na druhou stranu. Couvla. Obešla to místo v kruhu.
Nic.
"Ty prokletá pustino!" zakřičela se zaťatými pěstmi. "V tobě není nic! Voda ani magie! A magie má být všude! To byla taky lež! Všichni mě oklamali, všichni!"
Jednorožec slabě zasupěl.
Magie je všude. Je ve vodě, ve vzduchu, v zemi...
A v ohni.
Ciri se rozhněvaně uhodila pěstí do čela. Proč ji to nenapadlo dřív? Zřejmě proto, že kamení a písek se nedal zapálit. Jenže teď měla suché byliny a trávu a na vyčarování drobné jiskry jí postačí i ta špetka energie, která v ní ještě zbyla... Nasbírala ještě nějaká suchá stébla a uložila z nich hraničku kolem svazku bodláčí. Zvolna vztáhla ruku:
"Aenye!"'
Hranička se vznítila, plamének vzplál, olízl listí, pohltil je a vyšlehl vzhůru. Ciri přihodila hrst suché trávy.
Co teď, pomyslela si, hledíc do ohně. Čerpat? Jak? Yennefer mi zakázala čerpat energii ohně... Ale nemám na vybranou! A nemám čas! Musím něco dělat! Tráva a listí rychle shoří, oheň zhasne.... Oheň... Jaký je krásný. Jak hřeje...
Neuvědomila si, kdy a jak se to stalo. Zahleděla se do plamenů a znenadání ucítila prudké tepání ve skráních. Chytila se za prsa, měla pocit, že jí praskají žebra. V podbřišku, v rozkroku a v prsních bradavkách zapulsovala bolest, která se záhy změnila v podivnou rozkoš. Vstala. Ne, nevstala. Vzlétla.
Moc se do ní vlila jako roztavené olovo. Hvězdy na nebeské báni se zavlnily jako jejich odraz na vodní hladině. Na západě zářící Oko oslnivě zaplálo. Vstřebala ten plamen a spolu s ním další Moc.
"Hael, Aenye!"
Jednorožec vyplašeně zaržál, opřel se o přední nohy a pokoušel se zvednout. Dívčina paže se zvedla sama, její prsty se samy složily do gesta, ústa sama vyřkla zaklетí. Z dlaně vyšlehlo jasné světlo. Plameny zahučely.
Světelné vlny z její dlaně se dotkly Koníkova zranění, pronikly kůží a svalstvem.
"Chci, aby ses uzdravil! Chci to! Vesshael, Aenyel"
Moc byla vášnivě opojná, vřela v ní. Oheň vyšlehl vzhůru, osvětlil okolí. Jednorožec zvedl hlavu, zaržál, pak se znenadání zvedl se země a učinil pár toporných kroků. Ohnul šíji, dotkl se tlamou stehna, zahýbal nozdrami a zafrkal - jako by nemohl uvěřit. Nahlas zařehtal, zamával ohonem a širokým kruhem oběhl ohniště.

"Vyléčila jsem tě!" zvolala Ciri s pýchou. "Vyléčila! Jsem čarodějka! Dokážu čerpat Moc ohně! Mám tu Moc! Dokážu všechno!"
Otočila se. Oheň hučel, rozséval jiskry.
"Už nemusíme hledat prameny, už nebudeme srkat vyhrabané bláto! Teď mám Moc! Moc ohně! Nechám na tu prokletou poušť padnout déšť! Nechám ze skal vytrysknout vodu, nechám vyrůst květiny! Trávu! Keře! Mohu všechno! Všechno!"
Zvedla obě ruce nad hlavu, křičela zaklетí, skandovala litanie. Nerozuměla jim, nepamatovala si, kdy se je učila a zda vůbec se je učila. To nebylo důležité. Cítila Moc, cítila sílu, planula ohněm. Byla ohněm. Třásla se nadlidskou energií. Noční nebe rozťal blesk, ve skalách a v bodláčí zakvílel vichr. Jednorožec pronikavě zaržál a postavil se na zadní. Oheň explodoval. Posbírané listy a lodyhy už dávno zuhelnatěly a rozpadly se na prach, nyní hoří samotná skála. Ciri si toho nevšímá. Cítí Moc. Vidí jen oheň. Slyší jen oheň.
"Můžeš všechno," šeptají plameny. "Získalas naši sílu. Svět leží u tvých nohou. Jsi velká. Jsi mocná."
Mezi plameny stojí postava. Vysoká mladá žena s dlouhými rovnými havraními vlasy. Žena se směje, divoce a krutě, oheň běsní kolem ní.
"Jsi mocná! Ti, kdož ti ublížili, netušili, kdo jsi! Pomsti se! Oplať jim! Jim všem! Ať se třesou strachy u tvých nohou, ať drkotají zuby a neodvažují se zvednout pohled nahoru, na tvou tvář! Ať škemrají o slitování! Ale ty nepoznej lítost. Pomsti se! Pomsti se všem a za všechno! Pomsta!"
Za zády černovlasé je oheň a dým, v tom dýmu řady šibenic, aleje kůlů, popraviště a hranice, hory mrtvol. To jsou mrtvoly Nilfgaarďanů, těch, kteří dobyli a zpustošili Cintru, kteří zabili krále Eista a babičku Calanthé, kteří vraždili lidi v ulicích města. Na šibenici se houpá rytíř v černé zbroji, provaz vrže, vrány krouží okolo něj a křičí, když mu nemohou vyklovat oči skrze hledí okřídlené přilby. Šibenice se táhnou až k obzoru, visí na nich Scoia'tael, ti, kteří zabili Paulie Dahlberga v Kaedwenu, i ti, kteří ji stíhali na ostrově Thaneddu. Na vysokém kůlu se svíjí čaroděj Vilgefortz, jeho

hezká, klamně ušlechtilá tvář se křečovitě stáhla a zešedla utrpením, ostrá, zkrvavená špice kůlu mu trčí nad klíční kostí... Ostatní čarodějové z Thaneddu klečí na zemi, ruce mají spoutané za zády a zahrocené kůly již čekají...
Sloupy obložené chrastím lemují hořící, dýmem zahalený horizont. K nejbližšímu sloupu stojí řetězy připoutaná Triss Ranuncul... O kousek dále Marguerita Laux-Antille... Matka Nenneke... Jarre... Fabio Sachs...
Ne! Ne! Ne!
"Ano!" jásá černovlasá. "Smrt všem, pomsti se jim, zavrhni je! Všichni ti ublížili nebo ti chtěli ublížit! Anebo ti budou chtít ublížit v budoucnu! Zavrhni je, neboť konečně nadešel čas opovržení! Pohrdání, odveta a smrt! Smrt celému světu! Smrt a zhouba a krev!"
Od krve máš ruce, Falko, od krve máš šat.
"Zradili tě! Oklamali! Ublížili ti! Teď máš Moc, pomsti se!"
Yennefer má rozbitá, zkrvavená ústa, na rukou a nohou okovy, těžké řetězy přikované k vlhkým a plesnivým stěnám vězeňské kobky. Kolem popraviště vřeští dav. Trubadúr Marigold klade hlavu na špalek, ostří katovy sekery se zvedá. Luza klade pod popravčí lešení hadry, do nichž se chystá zachytit básníkovu krev. Ryk davu přehluší ránu, pod níž se celé lešení otřese.
"Zradili tě! Klamali tě! Všichni! Bylas pro ně figurkou, loutkou na provázku! Využili tě! Odsoudili tě k hladovění a žízni, k pálícímu slunci, bloudění a samotě. Nastal čas opovržení, čas pomsty! Jsi mocná, nejmocnější! Ať se před tebou celý svět zachvěje! Ať se zachvěje před Starší Krví!"
Na popraviště vlečou zaklínače: Vesemira, Eskela, Coena, Lamberta. A Geralta... Geralt se stěží drží na nohou, celý je zbrocený krví.
"Ne!!!"
Kolem ní plápolá oheň, za stěnou plamenů se nese divoké ržání, jednorožci se vzpínají, potřásají hlavami, bijí kopyty. Jejich hřívy vlají jako potrhané válečné praporce, jejich rohy jsou jako dlouhé, ostré meče. Jsou mohutní, stejně velcí jako koně rytířů, mnohem větší než její Koník. Odkud se tu vzali? Proč je jich tady tolik? Plameny šlehají proti nim.
Černovlasá žena zvedá ruce, je na nich krev. Její vlasy vzdouvá žár.
Shoř, shoř, Falko.
"Pryč! Odejdi! Nechci tě! Nechci tvoji Moc!"
Shoř!
"Nechci!"
"Chceš! Toužíš po ní! Touha a chtíč ti planou v těle jako oheň, svíjíš se rozkoší! To je síla a moc a vláda! Nejnádhernější ze všech rozkoší na světě!"
Blesk. Hrom. Vichr. Dunění kopyt a ržání jednorožců vzpínajících se kolem ohně.
"Nechci takovou Moc! Nechci! Odmítám ji!"
Nevěděla, jestli uhasl oheň anebo se jí zatmělo před očima. Klesla na zem a na tvář jí dopadly první kapky deště.

*

Bytosti náleží odebrat bytí. Nemožno dopustit, aby bytost byla. Bytost je hrozbou. Potvrzení.
Popření. Bytost nepřivolala Moc pro sebe. Bytost chtěla zachránit Ihuarraquaxe. Bytost zná soucit. Diky bytosti je Ihuarraquax zase mezi námi.
Leč bytost má Moc. Jestli ji použije...
Bytost nepoužije Moc. Nebude moci. Nikdy. Bytost odmítla Moc. Zavrhla ji. Úplně. Moc opustila bytost. To je zvláštní...
Nikdy nepochopíme konání bytostí.
Netřeba je chápat. Třeba odebrat bytosti bytí. Dokud není pozdě. Potvrzení.
Popření. Odejděme odtud. Nechejme bytost zde. Ponechejme ji její sudbě.

*

Nevěděla, jak dlouho ležela na skále, zahleděna na oblohu měnící barvy. Bylo střídavě světlo a tma, chlad a horko, a ona ležela bez síly, vysátá a prázdná jako tamta mrtvolka, pozůstatky hlodavce vyvržené z písečné pasti.
Nemyslela na nic. Byla sama, byla prázdná. Neměla již nic a necítila nic. Hlad ani žízeň, vyčerpání ani strach. Zmizelo vše, dokonce i pud sebezáchovy. Zbyla jen ohromná, mrazivá, strašná prázdnota. Vnímala tu prázdnotu celou svou podstatou, každou buňkou svého organismu.
Cítila krev na vnitřní straně stehen. Bylo jí to lhostejné. Byla prázdná, ztratila všechno.
Nebe střídalo barvy. Nehýbala se. Cožpak v prázdnotě má pohyb nějaký smysl?
Nepohnula se, když u ní zadupala kopyta a zazvonily podkovy. Nezareagovala na hlasité výkřiky a volání, vzrušené hlasy, frkání koní. Nebránila se, když ji chytily tvrdé, silné ruce. Když ji zvedly, visela bezvládně. Nevšímala si třesení a cloumání, neodpovídala na přísné, zpytavé otázky. Nerozuměla jim anebo nechtěla rozumět.
Byla prázdná. Byla lhostejná. Lhostejně přijala vodu tekoucí jí na obličej. Když přiložili k jejím rtům láhev, zakuckala se. Pila. Lhostejně.
Zvedli ji do sedla. Její rozkrok byl citlivý a bolel. Chvěla se, tak ji zavinuli do pokrývky. Byla bezvládná a ochablá, padala dolů, přivázali ji tedy k pasu jezdce sedícího za ní. Jezdec páchl potem a močí. Bylo jí to jedno.
Kolem ní byli další jezdci. Hleděla na ně lhostejně. Byla prázdná. O všechno přišla. Nic už nemělo význam.
Nic.

Ani to, že velitelem jezdců byl rytíř v helmě s křídly dravého ptáka.

Když byl pod její hranicí vznícen oheň a když ji zachvátily plameny, počala ta zlořečená žena lát na náměstí shromážděným rytířům, baronům, čarodějům i městským radním slovy tak strašlivými, že všechny ovládlo zděšení. Třebaže předtím byla hranice pouze čerstvými poleny obložena, aby ta lítice předčasně ducha nevypustila a mukám ohně neunikla, nyní bylo ve chvatu poručeno suché palivo přiložit a popravu jak možná nejrychleji zakončit. Leč v ženštině té vězel nepochybně démon, neboť se již škvařila, než sebemenšího nářku nevydala, toliko ještě přísernější kletby na jejich hlavy sesílala.
"Zrodí se mstitel z mé krve!" zvolala hlasem velikým. "Povstane ze zhanobené Starší Krve ničitel zemí a národů! On pomstí má muka! Smrt, záhubu a pomstu vám všem a pokolením vašim!"
To stačila vykřičet, nežli ji oheň pohltil. Tak zhynula Falka, takový trest podstoupila za všechnu prolitou krev.

Roderick de Novembre:
Historie světa, svazek II.

KAPITOLA SEDMÁ
"Koukni na ni. Spálená slunkem, dorasovaná, vysušená. V jednom kuse pije jako houba a hlad má jako psisko. To ti povídám, ta přišla z východu. Rovnou přes Korath. Přes Plotnu."
"Kecáš! Na Plotně nikdo nepřežije. Šla ze západu, od hor, korytem Suchý. O okraj Plotny ledva štrejchla. I to stačilo. Když jsme ji našli, byla už bez ducha."
"Na západ se taky táhnou celý míle pustiny. Odkud teda přišla?"
"Nepřišla, ale přijela. Čert ví, z jaký dálky. Všiml sis vedle ní stop kopyt? V Suchý ji shodil kůň, proto byla tak potlučená a odřená."
"Zajímalo by mě, proč je pro Nilfgaard tak důležitá. Když nás prefekt poslal pátrat, říkal jsem si, že zmizela nějaká vznešená šlechtična. Ale tahle? Obyčejná špindíra, oškubaný pometle, navíc nějaká přitroublá, němá. Nevím, nevím, Skomliku, jestli jsme našli tu pravou..."
"Je to ona. A obyčejná není. Nějakou obyčejnou bysme našli zcepenělou."
"Však měla namále. Zachránil ji ten déšť. Mor ho, ani nejstarší dědci nepamatují déšť na Korath. Mraky se Plotně vyhejbaj... Dokonce i když v kopcích zaprší, dole nespadne ani kapka."
"Hele na ni, jak se láduje. Jako by tejden neměla nic v hubě... Hej, ty pažravče! Šmakuje ti slaninka? Nestačil by ti suchej chleba?"
"Ptej se po elfsku. Nebo po nilfgaardsku. Po našem nerozumí. Je to nějakej elfskej bastard..."
"Je zaostalá, tupá. Když jsem ji bral na koně, byla jako slaměnej panák."
"Nemáte oči?" uchechtl se ten, kterého nazývali Skomlik, rozložitý, olysalý chlap. "Co jste to za Lapače, když jste ji ještě neprokoukli? Ona není ani zaostalá, ani nerozumná. Jenom se dělá. Je to divnej, ale vychytralej ptáček."
"Ale proč je pro Nilfgaard tak důležitá? Je na ni vypsaná odměna, všecky patroly po ní slídí... Proč?"
"To nevím. Co kdybysme ji vyzpovídali? Karabáčem... Ha! Heleďte, jak se na mě zaškaredila. Poslouchá nás a všemu rozumí. Hej, čubko! Já jsem Skomlik, zvanej Lapač. A tohle, podívej se sem, tohleto je nahajka, zvaná bejkovec! Chceš si zachránit kůži na hřbetě? Tak fofrem začni zpívat..."
"Dost! Mlčet!" zahřměl od druhého ohniště hlas netolerující odpor. Seděl tam rytíř se svým panošem.
"Nudíte se, Lapači?" zeptal se drsně rytíř. "Tak se pusťte do práce! Postarat se o koně! Do lesa pro dříví! Vycídit mi zbroj! A vari od té holky! Rozuměli jste, lotři?"
"Jo, šlechetnej pane Sweersi," zahučel Skomlik. Jeho kumpáni horlivě zakývali hlavami.
"Do práce! Splnit rozkazy!"
Lapači se rozešli po své práci.
"Čert nám byl dlužnej toho hajzla," reptal jeden z nich. "Že ho prefekt poslal zrovna s náma, zkurvenýho rytíře..."
"Hraje machra," přizvukoval mu druhý, ohlíželeje se kradmo přes rameno. "A přitom my, Lapači, jsme ji našli. My jsme ji v korytě Suchý vyčmuchali."
"O tom žádná. Naše zásluha, ale velkomožnej shrábne odměnu, nám ledva nějakej florén pod nohy hodí... Tumáš, Lapači, poděkuj za panskou lásku..."
"Držte huby," sykl Skomlik. "Ještě vás uslyší."
Ciri zůstala u ohně sama. Rytíř a panoš ji nespouštěli z očí, ale nemluvili na ni.
Rytíř byl starší, leč urostlý a silný muž s tvrdou, zjizvenou tváří. Cestou měl na hlavě neustále helmu s ptačími křídly, ale nebyla to ta křídla, která za Ciri přilétala v těžkých snech a jimž se bránila na ostrově Thaneddu. Nebyl to černý rytíř z Cintry. Avšak byl to rytíř Nilfgaardu. Když vydával rozkazy, hovořil Obecnou plynně, ale s charakteristickým přízvukem, trochu podobným elfskému. Při rozmluvě se svým panošem, jinochem o málo starším než Ciri, používal jazyk připomínající Starší Mluvu, jen méně melodický, drsnější. Musela to být nilfgaardština. Ciri, která Starší Mluvu dobře ovládala, rozuměla většině slov, avšak nedávala to najevo. Při první zastávce, na okraji pouště, které říkali Korath anebo Plotna, ji nilfgaardský rytíř a jeho panoš zasypali otázkami. Tehdy neodpovídala, protože byla lhostejná a

ochablá, jen zpola při vědomí. Po pár dnech jízdy, když překročili horská sedla a dorazili do zelené nížiny, se Ciri vzpamatovala, začala vnímat a sledovat svět kolem sebe. Na otázky však nadále neodpovídala, tak rytíř zanechal pokusů o domluvu. Zdálo se, že si jí přestal všímat. Zajímali se o ni jen jeho drábi, kteří si říkali Lapači. Pokoušeli se z ní něco vypáčit. Byli dotěrní a agresivní.
Nilfgaarďan v okřídlené helmě je však rychle zkrotil. Bylo nad slunce jasnější, kdo je tady pánem a kdo sluhou.
Ciri předstírala, že je hloupá a němá, ale pilně naslouchala. Upadla do nilfgaardského zajetí. Nilfgaard ji hledal a nalezl, když pravděpodobně vysledoval trasu, kterou ji poslal chaotický teleport z Tor Lara. To, co se nepovedlo Yennefer ani Geraltovi, podařilo se okřídlenému rytíři a jeho slídilům Lapačům.
Co se stalo s Yennefer a Geraltem na Thaneddu? Kam se dostala? Měla nejhorší podezření. Lapači i jejich pohlavár Skomlik mluvili hrubou hantýrkou Obecné Mluvy, ale bez nilfgaardského přízvuku. Lapači byli obyčejní lidé, avšak sloužili nilfgaardskému pánu. A těšili se na odměnu, kterou jim za nalezení Ciri vyplatí prefekt ve florénech.
Jediné země, kde vládli prefekti, platidlem byl florén a lidé sloužili Nilfgaarďanům, byly císařské provincie na dálném Jihu.

*

Dalšího dne, při zastávce na březích potoka, začala Ciri rozvažovat možnost útěku. Magie jí v tom mohla pomoci. Opatrně se pokusila o nejsnadnější zaklet, slabou telekinezi. Avšak její obavy se potvrdily. Neměla již ani špetku čarodějné energie. Po nerozvážném pokusu s ohněm ji magické schopnosti zcela opustily.
Opět upadla do netečnosti. Uzavřela se v sobě a pohroužila se do apatie. Do chvíle, kdy jim cestu na vřesovištích zkřížil Modrý rytíř.

*

"Ajaj," zamumlal Skomlik při pohledu na muže jedoucí proti nim. "Bude zle. To je Warnhagen z pevnosti Sarda..."
Cizinci se přiblížili. V jejich čele jel na mohutném sivém hřebci obr v leštěném, modravě se lesknoucím brnění. Následoval jej druhý ozbrojenec a vzadu se drželi dva jezdci v prostých šedých oděvech, nepochybně pacholci.
Nilfgaarďan v okřídlené helmě jim vyjel v ústrety. Jeho panoš položil ruku na jílec meče a otočil se.
"Stát vzadu a hlídat děvče," nakázal přísně Skomlikovi a jeho Lapačům. "Do ničeho se nemíchat!"
"Vyser si oko," odsekl sprostě Skomlik, sotva byl panoš z doslechu. "Nejsem blbej, abych se míchal do rvačky nilfgaardskýho panstva..."
"Porvou se, Skomliku?"
"Že váháš. Mezi Sweersy a Warnhageny vládne rodová nenávist a krevní msta. Dolů z koní. Hlídejte spratka, poněvadž jde i o naše prachy. Jestli budeme mít kliku, celej vejvar může bejt náš."
"Warnhagen určitě taky hledá tu holku. Jestli budou v přesile, seberou nám ji... Jsme jenom čtyři..."
"Bude nás pět," zašklebil se Skomlik. "Jeden z těch knechtů ze Sardy je našinec. Jestli začne nějaká mela, můžeme na tom vydělat akorát my."
Rytíř v modré zbroji přitáhl siváku uzdu. Jeho zbrojnoš se držel za ním. Z hledí přilby mu visely dva pásy bílé kůže jako dlouhé kníry anebo mroží kly, napříč sedla držel nezvyklou zbraň připomínající sponton cintránských gardistů, avšak s kratším dřevcem a delším hrotem.
Modrý a Okřídlený si vyměnili pár vět. Ciri neslyšela, o čem mluvili, ale tón jejich řeči ji nenechal na pochybách: toto nebylo přátelské setkání. Modrý se vzpřímil v sedle, ukázal prstem na Ciri a něco hlasitě a hněvivě vykřikl. Okřídlený mu odpověděl neméně rozhněvaně a rázně máchl rukou v železné rukavici. Dal Modrému jednoznačně najevo, aby táhl po svých. Tak to začalo.
Modrý zaryl sivákovi ostruhy do slabin a hnal jej kupředu. Z úchytu na sedle vytrhl bojovou sekeru. Okřídlený vzepjal hnědáka na zadní a vytrhl z pochvy meč. Než se obrněnci stačili poprvé utkat, zaútočil rovněž Dva Kly, poháněje koně do cvalu ratištěm spontonu. Panoš Okřídleného vyrazil proti němu. Právě když tasil meč, Dva Kly se rozmáchl a vrhl mu sponton rovnou do prsou. Dlouhý bodce s třesknutím probil kroužkovou košili, panoš zasténal a zřítil se na zem. Oběma rukama svíral násadu vražedné zbraně.
Modrý a Okřídlený se srazili s rachotem a řinčením. Sekera byla pádnější, ale meč rychlejší. Zasáhl Modrého z boku, leštěný náloketník s přeťatým řemenem zavířil vzduchem a odletěl stranou, jezdec se zachvěl v sedle a na modrém pancíři se objevila rudá šmouha. Okřídlený obrátil hnědáka, ale v té chvíli se na něj vrhl Dva Kly s mečem zvednutým v obou rukách k úderu. Okřídlený trhl uzdou, Dva Kly, ovládající koně jenom nohama, proletěl kolem něj. Okřídlený však po něm stačil seknout. Plech zbrojnošova nárameníku se prohnul a zpod něj vytryskla krev.
To se již s válečným pokřikem vracel Modrý. Oba rytíři si uštědřili pádné rány, v následujícím okamžiku je pádící koně odnesli od sebe. Na Okřídleného opět zaútočil Dva Kly, koně se srazili, zazvonily meče. Dva Kly rozbil Okřídlenému podpažební puklici, Okřídlený se postavil ve třmenech a udeřil zprava silně přes okraj předního plechu. Vzápětí ťal ještě jednou, přesně mezi promáčknutý náramenník a Učnici přilby. Ostří těžkého meče s třeskem proseklo límec zbroje a uvízlo v proraženém plátu. Dva Kly se zvrátil dozadu. Koně se přetlačovali plecemi, jejich zuby skřípaly na udidlech. Okřídlený se opřel o rozsochu sedla a vytrhl svou zbraň. Dva Kly sklouzl ze sedla a zhroutil se pod kopyta. Podkovy zarachotily na prohýbaném pancíři. Modrý mezitím otočil siváka a s napřaženou sekerou se řítil do nového útoku. S obtížemi ovládal koně zraněnou rukou. Okřídlený si toho všiml, obratně na něj najel zprava a rozpřáhl se k mocnému seknutí. Modrý však dokázal zachytit ránu sekerou a vyrazit meč ze soupeřovy ruky. Těžcí váleční hřebci se znovu srazili. Modrý byl silák, mával těžkou sekerou jako proutkem. Na pancíř Okřídleného dopadla rána, pod níž dokonce i

jeho mohutný hnědák přisedl na zadní. Jezdec se zakymácel, leč udržel se v sedle. Než stačila sekera dopadnout podruhé, pustil uzdu, hmátl levou rukou dozadu, chytil na dlouhém řemeni zavěšený hranatý palcát a udeřil jím Modrého po helmě. Helmice zazněla jako zvon. Nyní se zapotácel Modrý. Koně řičeli, chňapali po sobě zuby a nechtěli se rozdělit.
Modrý, ač zjevně otřesen po ráně palcátem, stačil ještě máchnout sekerou a zasáhnout protivníka do prsního plátu. Zdálo se být zázrakem, že se oba dosud udrželi na koňských hřbetech, ale bylo to prostě jen zásluhou vysokých rozsoch a opěradel rytířských sedel. Po bocích obou koní stékala krev, zvláště výrazně se odrážející na světlé srsti siváka. Ciri přihlížela s úděsem. Na Kaer Morhen ji naučili bojovat, ovšem nedokázala si představit, jak by se mohla postavit některému z takových obrněnců. A odrazit byť jen jeden z tak drtivých úderů.
Modrý chytil obouruč topor sekery zaseklé v pancíři Okřídleného, nahrbil se a vší silou se do něj opřel ve snaze vytlačit nepřítele ze sedla. Křídlatý ho s rozmachem uhodil palcátem, jednou, podruhé, potřetí. Zpod hledí helmy vystříkla krev na modravou zbroj a sivákovu hřívu. Okřídlený bodl hnědáka ostruhami, hřebcův skok vyrval ostří sekery z brnění na jeho hrudi - a zároveň násadu zbraně z ruky Modrého. Okřídlený přehodil palcát do pravice, najel svým hřebcem na siváka a strašlivou ránou přirazil hlavu druhého rytíře na koňskou šíji. Volnou rukou zachytil ohlávku siváka a bil palcátem, až modrá zbroj řinčela jako plechový hrnec a zpod zprohýbané helmice se krev valila proudem. Poslední rána a Modrý spadl po hlavě pod koňská kopyta. Sivák odklusal, avšak hnědák, očividně takto vycvičen, zadupal kopyty po ležícím muži. Modrý ještě žil, řval bolestí. Hnědák pa něm dupal s takovou urputností, že se ani jeho zraněný jezdec neudržel v sedle a s rachotem se zřítil na zem.
"Pomordovali se navzájem, kurva svět," vydechl Lapač, který držel Ciri.
"Páni rytíři, lepra na ně a mor," odplivl si druhý.
Pacholci Modrého rytíře dosud jenom přihlíželi. Teď začali obracet koně.
"Stůj, Remizi!" zahulákal Skomlik. "Kampak? Do Sardy? Spěcháš na šibenici?"
Pacholci se zarazili. Jeden z nich se ohlédl, zacláněje si oči dlaní.
"Jseš to ty, Skomliku?"
"Já! Pojeď sem, Remizi, neboj se. Rytířský rvačky se nás přece netejkaj!"
Ciri se náhle vzpamatovala. Obratně se vytrhla Lapači, který ji držel, rozběhla se k sivákovi padlého rytíře a jediným skokem se vymrštila do vysokého sedla.
Útěk by se jí možná podařil, kdyby pacholci ze Sardy nebyli v sedlech a na odpočatých koních. Bez obtíží ji dohonili a vytrhli jí uzdu. Seskočila a utíkala pěšky k houštinám, avšak jezdci jí snadno odřízli cestu. Jeden z nich ji chytil za vlasy a vlekl za koněm. Ciri vykřikla a pověsila se na jeho zápěstí. Muž ji pustil rovnou před Skomlika. Zasvištěl karabáč. Ciri vyjekla, svinula se do klubíčka a chránila si hlavu rukama. Bič znovu švihl vzduchem a šlehl ji přes prsty. Odkutálela se stranou, ale Skomlik přiskočil, kopl ji a přidupl ji těžkou botou k zemi.
"Chtělas zdrhnout, ty zmije?"
Karabáč znovu zasvištěl. Ciri zakvílela. Skomlik ji kopal a bil hlava nehlava.
"Nebij mě!" vykřikla.
"No né, otevřela se ti huba, mrcho? Já tě hned..."
"Vzpamatuj se, Skomliku!" houkl některý z Lapačů. "Chceš ji utlouct, nebo co? Chceš nás připravit o prachy?"
"Do prdele," poznamenal Remiz sesedající z koně. "Snad to není ta, co ji Nilfgaarďani už tejden hledaj?"
"Jo, právě ta."
"Ha! Všecky garnizóny vypravily pátrače. Nilfgaard o ni zatraceně stojí. Nějakej velkej mág měl předpovědět, že prej ji najdou někde tady v okolí. Vykládali o tom v Sarde. Kde jste k ní přišli vy?"
"Na Plotně!"
"To není možný!"
"Možný, možný," zapitvořil se Skomlik. "Máme ji a škvára je naše. Co stojíte jako dřevění? Svažte ji a na koně s ní! Padáme odsud, chlapi! Fofrem!"
"Sweers," ozval se jeden z Lapačů, "asi ještě dejchá..."
"Však brzo dodejchá. Sral na něj pes! Jedeme do Amarillo, chlapi. K prefektovi. Dáme mu tu čubku a shrábnem prachy."
"Do Amarillo?" Remiz se poškrábal na zadku a přehlédl místo nedávného boje. "Strkat hlavu do oprátky? Co povíš prefektovi? Rytíři bradou nahoru a vy se vracíte? Když se to proflákne, prefekt vás dá katovi a nás pošle do Sardy... Tam z nás Warnhageni stáhnou kůži zaživa. Jeďte si do Amarillo, ale já raději zmizím v lesích."
"Nebuď posranej, Remizi," zamračil se Skomlik. "Jseš parchant, poněvadž jsi moji ségru mlátil jak žito, ale přece jenom jseš švagr. Zachráním ti tu tvoji kůži. Jedeme do Amarillo. Prefektovi je známo, že se Sweersové s Warnhageny žerou jako psi. Nic divnýho na tom, že se servali a zabili navzájem. Co jsme mohli dělat? A tu čubku, bacha, co vám teď povím, tu jsme našli až potom. My sami, Lapači. Od teďka jseš taky Lapač, Remizi. Prefekt ví prd, kolik nás se Sweersem odjelo. Nedopočítá se..."
"Nezapomněls na něco, Skomliku?" zeptal se pomalu Remiz, dívaje se úkosem na druhého pacholka ze Sardy. Skomlik se zvolna obrátil, pak bleskově vytáhl nůž a vrazil ho muži do hrdla. Pacholek zachroptěl a svalil se na zem.
"Já na nic nezapomínám," poznamenal chladně Lapač. "Teď je všechno v cajku. Žádní svědci a podílů z kořisti bude tak akorát. Na koně, chlapi, do Amarillo! Máme před sebou ještě lán cesty a odměna čeká!"

*

Když vyjeli z vlhkého a stinného bukového lesa, uviděli pod kopcem ves. Skupinu kolovou ohradou obehnaných

chalup v zákrutu říčky.
Vítr přinesl pach dýmu. Ciri zahýbala zmrtvělými prsty rukou, připoutaných řemenem k hrušce sedla. Byla celá ztuhlá, hýždě ji nesnesitelně bolely a měla plný močový měchýř. Byla v sedle od východu slunce. Neodpočala si ani v noci, neboť musela spát s rukama připoutanýma k zápěstím dvou po stranách ležících Lapačů, Na každý její pohyb muži reagovali nadávkami a hrozbami bití.
"Osada," ozval se jeden.
"Merčím," odvětil Skomlik.
Sjížděli z návrší, pod koňskýma nohama šustila suchá, sluncem spálená tráva. Zakrátko vyjeli na vyježděnou cestu do vsi, ke dřevěnému můstku a bráně v palisádě.
Skomlik zadržel koně a zvedl se ve třmenech.
"Co je to za vesnici? Nikdy jsem tu nebyl. Remizi, znáš to tady?"
"Kdysi se tahle ves jmenovala Bílá Říčka," vysvětloval Remiz. "Když začala rebelie, pár místních se dalo k povstalcům, a tak sem Warnhageni ze Sardy pustili červeného kohouta, lidi porubali anebo odvlekli do otroctví. Na opuštěnejch polích potom usadili nilfgaardský osadníky, přesídlence. A ves přejmenovali po svým na Glyswen. Ti noví usedlíci, to jsou nerudní a tvrdohlaví chrapouni. Radím, abysme se tady nezdržovali a jeli dál."
"Koně si musej odpočinout," namítl jeden z Lapačů. "A dostat nažrat. A mně taky ve střevech vyhrává kapela. Co je nám po nějakejch přivandrovalcích, nilfgaardský mrvě. Zamáváme jim před rypákem prefektovým rozkazem. Prefekt je Nilfgaarďan jako oni, uvidíte, že se nám po pás pokloní."
"Hovno!" zavrčel Skomlik. "Kdo kdy viděl Nilfgaarďany, aby se našincům klaněli. Remizi, je v tom Glyswen nějaká krčma?"
"Je. Krčmu Wamhageni nevypálili."
Skomlik se ohlédl na Ciri.
"Musíme ji rozvázat," rozhodl. "Nikdo nesmí poznat, že... Hoďte na ni plášť. A kapuci na hlavu... Hola! Kampak, špindíro?"
"Musím do houští."
"Já ti dám do houští, potvoro! Dřepni si tady u cesty! A nezapomeň: ve vsi ani neotevřeš klapajznu! Nemysli si, že mě oblafneš, zkus jenom pípnout a podřežu ti krk. Jestli za tebe nedostanu florény já, nedostane je nikdo."
Přijeli k bráně, kopyta koní zaduněla na dřevěném můstku. Na palisádě se ukázalo několik mužů ozbrojených oštěpy.
"Hlídaj bránu," podivil se Remiz. "Rád bysem věděl proč."
"Já taky," připojil Skomlik, rozhlíželse se kolem. "Bránu hlídaj, přitom ze strany od mlejna je palisáda povalená, kůly vyvrácený, vozem tamtudy můžeš vjet..."
Zastavili koně před bránou.
"Maucta, hospodáři," zvolal bodře, třebas poněkud nepřirozeně Skomlik. "Jak se vede?"
"Co jste zač?" zeptal se stroze nejvyšší z vesničanů.
"My jsme, šváro, vojsko," prohlásil nestydatě Skomlik. "Ve službě velkomožnýho pana prefekta z Amarillo."
Osadník pohladil dlaní ratiště oštěpu a nedůvěřivě se na Skomlika zadíval. Očividně si nepřipomínal, na jaké svatbě se stal Lapačovým švagrem.
"Posílá nás vznešenej pan prefekt," lhal Skomlik dále, "abysme se pozeptali, jak se daří jeho rodákům, dobrejm lidem z Glyswen. Posílá jim pozdravy a táže se, jestli nepotřebujou pomoct."
"Nějak si dáme rady," řekl osadník. Ciri poznala, že muž mluví Obecnou s podobným přízvukem jako Okřídlený rytíř, ale stylem řeči napodobuje Skomlikovu hantýrku. "Naučili jsme se starat sami o sebe."
"To pana prefekta potěší, když mu to povím. Krčma je otevřená? Máme žízeň..."
"Otevřená," přisvědčil nevrle osadník. "Zatím ještě otevřená."
"Zatím?"
"Zatím. Poněvadž my tu krčmu brzy rozebereme. Z trámů a fošen postavíme sýpku. Z krčmy nemáme žádnej užitek. My pracujeme od vidím do nevidím, do krčmy nechodíme. Akorát cizí sem láká, většinou takový, který moc rádi nevidíme. Zrovna teď tam takoví jsou."
"Kdo?" zbledl viditelně Remiz. "Ne náhodou z pevnosti Sarda? Velkomožní Warnhageni?"
Osadník se zamračil a ohrnul rty, jako kdyby si chtěl odplivnout:
"Ne. Je tam milice pánů baronů. Nissirové."
"Nissirové?" zajímal se dále Skomlik. "Odkud? Kdo je vede?"
"Jejich náčelník je vysokej, černej, s knírama jako sumec."
"Ha!" obrátil se Skomlik na své kumpány. "To je dobrý, jednoho takovýho známe, ne? To nemůže bejt nikdo jinej, než náš starej kámoš Vercta ‚Kapišto', pamatujete na něho? A co tady u vás, šváro, Nissirové pohledávaj?"
"Páni Nissirové," oznámil zasmušile osadník, "mají namířeno do Tyffi. Vezou zajatce. Jednoho z bandy Potkanů se jim povedlo čapnout.."
"Nekecej," vyprskl Remiz. "Nilfgaardskýho císaře náhodou nezajali?"
Osadník se zamračil a sevřel ruku na násadě oštěpu. Jeho druhové tlumeně zareptali.
"Jeďte si do krčmy, páni vojáci," napjaly se svaly na Nilfgaarďanových čelistech, "a promluvte si s Nissiry, vašimi soudruhy. Tvrdíte, že jste ve službě u prefekta. Tak se zeptejte Nissirů, proč banditu vezou do Tyffi, namísto toho, aby ho rovnou tady, na místě, volama na kůl nenavlíkli, jak pan prefekt nakázal. A připomeňte vašim soudruhům Nissirum, že tady poroučí pan prefekt, a ne baron z Tyffi. My už máme voly v jařmě a zaostřenej kůl. Jestli se Nissirum do toho nebude chtít, my uděláme, co je třeba. Vyřiďte jim to."
"Vyřídíme, spolehni se," mrkl Skomlik významně na své Lapače. "Tak zatím, lidičky."

Projížděli uličkou mezi chalupami. Ves vypadala jako po vymření, nikde živé duše. Jen u jednoho plotu se v louži čvachtaly kachny a v blátě rylo špinavé prase. Cestu jim zkřížila velká černá kočka.
"Tfuj, tfuj, tfuj, kočičí morda!" naklonil se Remiz z koně, třikrát si odplivl a složil prsty do znamení proti zlým silám. "Přeběhla nám přes cestu, bestie!"
"Aby se tak myší udávila!"
"Co se děje?" otočil se Skomlik.
"Kočka. Černá jak smůla. To je pech."
"Do prdele s kočkou!" Skomlik se rozhlédl kolem. "Koukněte, jak je tu pusto. Ale všiml jsem si, že za mázdrami v oknech lidi vyčumují. A támhle za vraty, zdálo se mně, zablejskla sudlice."
"Hlídaj si baby," zasmál se ten pověrčivý, který popřál kočce, ať se udáví. "Nissirové ve vsi. Slyšeli jste toho burana? Zdá se, že Nisssiry v lásce nemá."
"Není divu. Kapišto a jeho kompanie nenechaj žádnou sukni na pokoji. Ech, jedenkrát si to páni Nissirové řádsky odserou. Baroni je ustanovili ‚strážci pořádku' a platí jim za to, aby patrolovali na cestách. Ale zahulákejte sedlákovi za zády: ‚Nissir!' Ručím vám, že si strachy posere paty. Ale dočkejte času. Ještě pár telat podříznou, pár děveček na záda povalí a právě tihle burani je roznesou na vidlích, dejte na mě. Viděli jste u brány ty ponurý držky? To jsou rodilí Nilfgaarďani, s nima nejsou žádný špásy... Ha, tamhle je krčma."
Pobídli koně.
Krčma měla omšelou doškovou střechu s prohnutými krovy. Stála přibližně uprostřed okrsku obehnaného kolovou hradbou, na křižovatce pouhopouhých dvou ulic vesnice Glyswen, ve znatelném odstupu od selských chalup. Ve stínu jediného vzrostlého stromu v okolí byly dvě ohrady, pro dobytek a pro koně. V té druhé stálo asi šest neodsedlaných koní. Na schůdcích přede dveřmi seděli dva chlapi v kožených kazajkách a špičatých čapkách. Oba třímali kameninové holby, mezi nimi ležela mísa plná okousaných kostí.
"Co jste zač?" houkl jeden z nich na Skomlika a jeho sesedající muže. "Co tady pohledáváte? Táhněte pryč, krčma je obsazená jménem zákona!"
"Nevyskakuj, Nissire, nevyskakuj," zpražil ho Skomlik a stáhl Ciri na zem. "A otevři dveře dokořán, poněvadž chceme dovnitř. Tvůj náčelník Vercta je můj starej parťák."
"Neznám vás."
"Protože jseš zelenáč. Ale já a Kapišto jsme spolu sloužili za starejch dobrejch časů, ještě než sem Nilfgaard přitáhl."
"Inu, když je to tak..." zaváhal strážce a pustil rukojeť meče. "Můžete jít. Mně je to putna."
Skomlik před sebou postrčil Ciri, jeden z Lapačů ji popadl za límec. Vstoupili dovnitř.
Krčma byla tmavá a dusná špeluňka, kde bylo cítit kouř a pečené maso. Obsazen byl jenom jeden stůl, na nějž dopadal pruh světla z okna potaženého rybími měchýři. U stolu sedělo několik chlapů, u otevřeného ohniště rachotil hrnci krčmář.
"Zdravím bratry Nissiry!" zaburácel Skomlik.
"My se s kdejakým obejdou nebratříčkujem," odplivl si na zem jeden z party u stolu. Druhý ho mávnutím ruky utišil.
"Nech toho," řekl. "Nepoznáš našince? Vždyť je to Skomlik a jeho Lapači. Zdravím, zdravím!"
Skomlik se potěšeně zasmál a vykročil ke stolu, avšak ihned se zarazil a stejně jako jeho chlapi obrátil oči ke sloupu podpírajícímu stropní trám. Pod sloupem seděl na stoličce v podivně zkroucené poloze štíhlý, plavovlasý jinoch. Jeho pozice byla zapříčiněna tím, že paže měl zkrouceny dozadu a důkladně svázány a navíc byl koženým řemenem připoután ke sloupu i za krk.
"Aby mě neštovice osypaly," vydechl nahlas jeden z Lapačů, ten, který držel Ciri za límec. "Hele, Skomliku, není to Kayleigh?"
"Kayleigh?" dal Skomlik hlavu na stranu. "Potkan Kayleigh? To není možný?"
Jeden ze sedících Nissirů, tlusťoch s vlasy vyčesanými do výstředního chocholu, se rozchechtal.
"Proč by to nebylo možný?" otázal se a olízal lžičku. "Je to Kayleigh. Ve vlastní, prašivý osobě. Vyplatilo se nám vstát za svítání. Dostanem za něho tutově půl kopy florénů dobrý císařský měny."
"Čapli jste Kayleigha," zvedl obočí Skomlik. "Ten nilfgaardskej hnojař mluvil pravdu..."
"Třicet florénů, kurva," zafuněl Remiz. "To není marnej groš. Platí Lutz z Tyffi?"
"Se ví," přisvědčil další Nissir, černovlasý a černovousý. "Velkomožnej baron Lutz z Tyfii, náš pán a dobroděj. Potkani mu na zemský stezce okradli šafáře, tak se nasral a vypsal na ně odměnu. A my si ji vyzvednem, kapišto? Ha, čumte, chlapi, jak se Skomlik zaksichtil. Neleze mu pod frňák, že jsme Potkana zajali my, když taky Lapačům prefekt přikázal bandu stíhat."
"Lapač Skomlik," ukázal tlusťoch s chocholem lžičkou na Ciri, "taky něco chytil. Vidíš, Vercto? Nějakou holku."
"Vidím," zablýskl zuby v úsměvu černovlasý. "Nouze tě přidusila, Skomliku, že unášíš fakany pro výkupný? Co to táhneš za cuchtu?"
"Po tom ti nic není, vole!"
"Nebuď takovej cimprlich, Skomliku," rýpl chocholatý. "Chtěli jsme akorát vědět, jestli to náhodou není tvoje dcera."
"Jeho dcera," uchechtl se Vercta, ten s černými vlasy a vousy. "Aby mohl mít dceru, potřeboval by nejdřív mít koule!"
Nissirové zaryčel smíchy.
"Co řvete, vy skopový palice?" zuřil Skomlik. "Tobě, Vercto, povím akorát, že budeš čumět, jestli je lepší úlovek naše zajatkyně anebo ten tvůj Potkan. A kdo bude štědřejší, váš baron anebo císařskej prefekt z Amarillo."
"Běž do řiti," navrhl mu Vercta a vysrkl lžíci polévky, "i se svým prefektem, císařem a s celým zkurveným Nilfgaardem, kapišto? A nenafukuj se. To vím taky, že Nilfgaard má už tejden alarm, poněvadž shání nějakou holku. Vím, že za ni nabídl odměnu. Ale představ si, že já na to seru. Já prefektovi a Nifgaardfanům poskoka dělat nebudu, mám je všecky

na háku. Baronovi Lutzovi sloužím, jeho příkazy poslouchám a ničí jiný."
"Ten tvůj slavnej baron," zachrchlal Skomlik, "i za tebe hrbí hřbet a líže nilfgaardský čižmy. Proto ty nemusíš a máš akorát silácký kecy."
"Nezuř," řekl smířlivě Nissir. "Nemyslel jsem to zle, kapišto? Je v rychtyku, že jste tu holku našli vy a že vy dostanete prachy, namísto těch zasranejch Nilfgaarďanů. A že sloužíš prefektovi? Nikdo si holt pána nevybere, no né? Tak si zasejc klidně dřepni na prdel a popij s náma, když jsme se tu tak sešli."
"Proč ne," souhlasil Skomlik. "Ale nejdřív potřebuju nějakej špagát. Přivážu tu čubku ke sloupu vedle vašeho Potkana, jo?"
Nissirové se opět rozchechtali.
"Hele na něj!" hýkal tlusťoch s chocholem. "Opravdickej postrach pohraničí, nilfgaardský rameno zákona! Jenom ji pořádně svážej, Skomliku. Ale raději železným řetězem, poněvadž lano může ta tvoje důležitá zajatkyně přetrhnout a rozšvihat ti s ním držku. Vypadá tak hrůzostrašně, až běhá mráz po zádech."
Dokonce i Skomlikovi kumpáni vyprskli smíchy. Lapač zbrunátněl, potáhl se za opasek a přistoupil ke stolu.
"To já jenom pro sichr..."
"Běž s tím už do hajzlu," přerušil ho Vercta, lámaje si do talíře chléb. "Jestli si chceš s náma pokecat, tak si sedni a objednej rundu, jak se sluší a patří. A tu šmudlu můžeš pověsit třeba za nohu ke stropu, jak je libo. To je tvoje věc, my to máme v prdeli... Akorát se nediv, Skomliku, že je nám to k smíchu. Pro tebe a pro tvýho prefekta to může bejt důležitá zajatkyně, ale pro nás je to akorát hladovej a vystrašenej fracek. Nemám šajnu, jak by ti mohla zdrhnout, když sotva plete nohama. Tak nebuď podělanej."
"Nejsem podělanej, akorát mám obavy," stiskl rty Skomlik. "Tohle je nilfgaardská vesnice. Nás tady chlebem a solí neuvítali a pro vašeho Potkana, povídali, maj už prej zastrouhanej kůl. A jsou v právu, poněvadž prefekt přikázal zajatý lumpy hned na fleku trestat. Jestli jim zajatce nevydáte, jsou schopni zastrouhat kůly taky pro vás."
"Hovno," ozval se tlusťoch. "Ti drnohryzové můžou akorát strašit vrány. Nám ať se kliděj z cesty, jinak jim pustíme žilou."
"Potkana jim nevydáme." připojil se Vercta. "Je náš a pojede s náma do Tyffi. Baron Lutz to potom prefektovi nějak vysvětlí. Dost už těch marnejch keců. Posaďte se."
Lapači si posunuli meče na opascích dozadu, aby si mohli sednout na lavice, usadili se a jeden přes druhého začali hulákat na krčmáře, že útratu bude platit Skomlik. Ten zatím kopnutím přesunul ke sloupu nízkou stoličku, popadl Ciri za rameno a smýkl dívkou tak surově, že upadla a narazila do kolen svázaného chlapce.
"Kecni si tady na zadek," vyštěkl. "A ani se nehni, jinak tě zpráskám jak prašivou fenu."
"Ty hnido," oslovil ho chlapec, upíraje na něj přimhouřené oči. "Ty z kurvy..."
Většinu slov, která zkřivená chlapcova ústa vyslovila, Ciri ani neznala, ale podle výrazu Skomlikova obličeje jí bylo jasné, že šlo o slova nebývale sprostá a urážlivá. Lapač vzteky zesinal, rozpřáhl se, uhodil svázaného do tváře, chytil ho za dlouhé plavé vlasy a začal tlouci jeho hlavou o sloup.
"Hej, hej!" křikl rozhořčeně Vercta a postavil se za stolem. "Co tam blbneš?"
"Já tomu hajzlovi vyrazím zuby!" běsnil Skomlik. "Obě nohy mu urvu u samý prdele!"
"Pocem a přestaň si drát hubu," posadil se Nissir, vyprázdnil korbel piva a utřel si kníry. "Se svým zajatcem si zametej, jak je libo, ale do našeho se nenavážej. A ty, Kayleighu, si nehraj na hrdinu. Nevyskakuj a radši uvažuj, co na tebe narychtoval baron Lutz. Nechal si sepsat seznam věcí, které ti na popravišti udělá mistr málodobrej. Ten seznam je dlouhej na tři lokte, kapišto? Půlka městečka uzavírá sázky, jak dlouho vydržíš. Šetři si síly. Taky jsem na tebe vsadil obstojnou sumičku, tož čekám, že mě nevyšplouchneš a že vydržíš aspoň do kastrování."
Kayleigh po něm plivl, ale řemen stažený kolem jeho šíje mu nedovolil pohnout hlavou. Skomlik si ještě jedním zlostným pohledem změřil na stoličce skrčenou Ciri a odešel, aby se připojil ke stolovníkům. Vzápětí začal nadávat, protože ve džbánu, který krčmář před chvilkou přinesl, už zůstalo jenom trochu pěny na dně.
"Jak se vám povedlo dostat Kayleigha?" zajímal se a kývl na krčmáře, ať načepuje do džbánu další pivo. "A dokonce živýho? Tomu, že jste všecky ostatní Potkany pobili, nikdy neuvěřím."
"Máš recht," přitakal Vercta, prohlížeje si zkoumavě to, co si právě vydloubal z nosu. "Měli jsme štígro. Byl sám. Trhl se od bandy a v noci přilezl do Nový Kovárny za holkou. Fojt věděl, že jsme zrovna poblíž, tak nám dal cink. Stihli jsme dojet před svítáním, našli jsme ho na seníku a skočili na něj, že ani necekl."
"A s tou jeho kurvičkou jsme se pobavili všichni vespolek," zařehtal se chocholatý tlusťoch. "Jestli jí Kayleigh v noci nestačil, o nic nepřišla. My jsme ji ráno tak obšťastnili, že nejspíš ještě doteďka nebude moct dát nohy k sobě."
"To jste teda korunovaní blbouni a trubci," prohlásil posměvačně Skomlik. "Akorát jste prošoustali těžký prachy, vy hňupi. Místo abyste ztráceli čas s nějakou štětkou, měli jste rozžhavit železo a vyzpovídat toho Potkana, kde jeho banda nocuje. Mohli jste dopadnout všecky, Giselhera a Reefa... Za Giselhera nabízeli Warnhageni ze Sardy dvacet florénů už před rokem. A za tu šelmu, jak se to jmenovala... Mistel nebo tak nějak... Za ni by vám prefekt vyplatil ještě víc - víte přece, co udělala jeho synovci u Druighu, když tam Potkani přepadli karavanu."
"Tak nevím, Skomliku," ohrnul nos Vercta, "jestli jseš slabej na hlavu už od narození anebo ti rozum z lebky vyžral až krušnej život. Je nás šest. To jsme měli v šestici udeřit na bandu Potkanů, či co? Stejně nám nevyklouznou. Baron dozajista obětuje svůj vzácnej čas, aby nechal Kayleighovi v mučírně připálit paty. Náš zajatec vyzpívá všecko, co ví. Potom se na ně vypravíme s houfem zbrojnejch, obklíčíme je a vyberem je z jejich úkrytů jako raky ze saku."
"To zrovna. Budou na vás čekat. Jak se domáknou, že jste lapili Kayleigha, poříděj si fungl nový skrejše. Ne, Vercto, přiznejte si, že jste to lautr poblili. To jste celí vy - vyměnili jste odměnu za babskou kundu. Jo, jo, akorát na to si vás užije..."
"Sám jseš kunda!" vyskočil Vercta zpoza stolu. "Když jseš takovej borec, můžeš se za Potkany klidně pustit s těma

svejma hrdinama! Ale dávej si bacha, statečnej nilfgaardskej pacholku, poněvadž vypravit se na Potkany, to není jako lapat usmrkaný mrňavý holky!
Nissirové a Lapači začali vyřvávat a vzájemně se urážet. Krčmář donesl na stůl čerstvé pivo a chvatně vytrhl prázdný džbán z ruky tlusťocha s chocholem, který se nádobou právě rozháněl na Skomlika. Pivo mělo zázračný účinek, ochladilo hrdla i horké hlavy a v mžiku urovnalo roztržku.
"Dones něco k žrádlu!" osopil se tlustbch na krčmáře. "Vaječinu s klobásou, fazole, chleba a sejra!"
"A pivo!"
"Co tak valíš bulvy, Skomliku? Dneska nesmrdíme grošem. Sebrali jsme Kayleighovi koně se zdobeným postrojem, měšec, nějaký šmuky, meč a kožich. Samý fajnový věci. Všecko jsme střelili trpaslíkům."
"A ještě jsme prodali červený botky tý jeho děvky. A korále."
"Hoho, máte za co pít! To jsem rád!"
"Jseš rád? To my máme za co pít, a ne ty! Ty můžeš svoji důležitou zajatkyni obrat akorát o suchý z nosu anebo o vši z vlasů. Jakej zajatec, takovej lup, hahaha!"
"Vy psí syni!"
"Cheche, sedni na prdel a zavři hubu, vole. Dělali jsme si srandu."
"Připijme si na usmířenou. My hostíme."
"Kde je to žrádlo, krčmáři, aby tě filcky sežraly? Pohni sebou!"
"A ještě pivo!"
Na stoličce schoulená Ciri zvedla hlavu a její oči se setkaly s divokýma zelenýma očima, upřenýma na ni zpod vlasů padajících svázanému chlapci do čela. Jeho mladá tvář nebyla ošklivá, ale zlá, strašně zlá. Ciri okamžitě pochopila, že ten jinoch, ne o moc starší než ona, je schopen všeho.
"Nejspíš mi tě seslali bohové," zašeptal Potkan, probodávaje ji zeleným pohledem. "To je hlína, nevěřím na ně, a oni mi pomohli. Neohlížej se, ty tele. Musíš mně pomoct... Poslouchej, k čertu..."
"Ne," odpověděla rovněž šeptem. "Zbili by mě..."
Kayleighovy rty se ohrnuly a Ciri pochopila, že výprask od Skomlika není to nejhorší, co by ji mohlo potkat. Ačkoliv Skomlik byl velký mužský, kdežto Kayleigh hubený a ještě k tomu spoutaný, instinktivně vycítila, z koho je třeba mít větší strach.
"Jestli mi pomůžeš," šeptal dál Potkan, "pomůžu já tobě. Nejsem sám, mám přátele. Takový, kteří mě nenechají ve štychu... Rozumíš? Jenže když se tu objeví, když začne frmol, nemůžu zůstat privázanej u sloupu, nebo mě tihle lotři zapíchnou... Poslouchej, hrome. Povím ti, co máš udělat..."
Ciri sklonila hlavu. Rty se jí chvěly.
Lapači a Nissirové hltali míchaná vejce a mlaskali přitom jako stádo divočáků. Krčmář odložil pánev a přinesl na stůl další džbán piva a bochník chleba.
"Mám hlad," pípla poslušně Ciri a zbledla přitom, že by se v ní krve nedořezal. Krčmář se zarazil, soucitně se na ni podíval a ohlédl se ke stolu.
"Můžu jí taky donést, pane?"
"Táhni!" křikl s plnými ústy Skomlik. Zrudl a vyplivl sousto. "Zmiz od ní, zasranej putykáři, jinak ti zpřerážím žebra! Nic nepotřebuje! A ty seď a kušuj, zmetku, ať tě..."
"Skomliku, tys lautr zmagořil," ozval se Vercta, který právě ukusoval z krajíce chleba s cibulí. "Čumte na něj, chlapi, sketa vychcaná, sám žere a chlastá za cizí prachy, ale na chuděře holce škudlí. Dones jí misku, hospodáři. Já platím a já poroučím, komu máš dát, a komu ne. A jestli se to někomu nelíbí, může klído dostat přes tu svoji štětinatou tlamu."
Skomlik zrudl do tmava, ale radši už nic neřekl.
"Že jsem si vzpomněl," plácl se do čela Vercta. "Musíme nakrmit Potkana, aby nám cestou nezhebnul. To by nás baron stáhl z kůže namísto něj, kapišto? Ta holka ho nakrmí. Hospodáři, dej jim taky něco na zub! A ty, Skomliku, co si tam kafráš? Co ti neleze pod frňák?"
"Musím na ni dávat majzla," kývl Lapač hlavou směrem k Ciri. "Je to nějakej podezřelej prezent. Vypadá na prachobyčejnou špindíru, ale copak by se za takovou Nilfgaard tolik honil a prefekt odměnu vypisoval?"
"Jestli je obyčejná nebo ne," zachechtal se tlusťoch s chocholem oplzle, "můžem hnedka zjistit. Stačí, když se jí kouknem mezi nohy! Co vy na to, chlapi? Půjčíme si ji na chvíli na slámu."
"Neopovažte se jí dotknout!" zavrčel Skomlik. "Nedovolím!"
"Běž do hajzlu! Nebudem se tě ptát!"
"Jde o moje prachy a můj kejhák, když ji v pořádku nedovezu. Prefekt z Amarillo..."
"Tvůj prefekt nám může... Za naši škváru ses nalejval a teď nám ani trochu toho mrdu nedopřeješ. Nebuď hamoun, Skomliku. Hlava ti nespadne, ani o prachy nepřijdeš. Dovezeš ji v rychtyku - děvka není rybí měchejř, při píchání nepraskne."
Nissirové se rozchechtali a bez okolků se k nim připojili už i Skomlikovi kumpáni. Ciri se roztřásla, zbledla a zvedla hlavu. Kayleigh se ušklíbl.
"Už rozumíš?" zasyčel. "Až se ožerou, pustí se do tebe. Ublíží ti. Znásilní tě. Jedeme na jednom voze. Dělej, co jsem ti řekl. Podaří se to mně, podaří se i tobě..."
"Jídlo je hotové!" zvolal krčmář. Neměl nilfgaardský přízvuk. "Pojď si pro ně, děvče."
"Nůž," špitla Ciri, když od něho brala misku.
"Co?"
"Nůž. Rychle."
"Klidně ti přidám," vyrazil krčmář nepřirozeně hlasitě, zašilhal směrem k hodujícím mužům a dodal úzkostlivým šeptem.

"Běž pryč, prosím tě..."
"Nůž."
"Běž, jinak je zavolám... Nemůžu... Vypálí mi krčmu."
"Nůž."
"Ne. Je mi tě líto, dcerko, ale nemůžu. Nemůžu, pochop. Běž..."
"Tuhle krčmu," zopakovala rozechvělým hlasem Kayleighova slova, "neopustí nikdo živý. Nůž. Rychle. A až to začne, utíkej pryč."
"Drž rovně tu misku, nemehlo!" křikl krčmář a postavil se tak, aby dívku zakryl svým tělem. Byl bledý a zuby mu drkotaly. "Blíž k plotně."
Ucítila na kůži studený dotek kovu, jak jí zastrčil vpředu za kalhoty kuchyňský nůž. Přes střenku přehodil cíp její košile.
"Paráda," syčel Kayleigh, když se vrátila. "Sedni si tak, abys mě kryla. Polož si misku na kolena. Do levačky vezmi lžíci, do pravačky nůž. A řež lano. Ne tam, huso. Pod loktem, na sloupu. Pozor, dívají se."
Ciri vyschlo v hrdle. Sklonila obličej skoro, až do misky.
"Krm mě a sama taky jez," hypnotizovaly ji jeho zelené oči zpod přivřených víček. "A řezej, řezej. Směle, malá. Když se to podaří mně, podaří se i tobě..."
Má pravdu, přemítala Ciri, pižlajíc pouta. Nůž byl cítit železem a cibulí, ostří bylo ujedené od častého broušení. Ano, má pravdu. Co já vím, kam mne ti ničemové vezou? Co já vím, co po mně chce ten nilfgaardský prefekt? Možná i na mne čeká v tom jejich Amarillo mistr málodobrý a jeho nástroje: kolo, skřipec, kleště a rozpálené železo... Nenechám se odvléci na porážku jako ovce. Raději to risknu...
Do šenku vletělo s třeskotem okno i s rámem, jak je vyrazil zvenčí vržený špalek na štípání dříví. Všechno přistálo na jídelním stole. Hned za špalkem proletěla oknem světlovlasá, nakrátko ostříhaná dívka v červené kamizole a nablýskaných vysokých botách nad kolena. V pokleku na stole švihla mečem. Nejpomalejší z Nissirů, který se již nestačil odrazit dozadu, se zvrátil naznak i s lavicí. Z rozťatého hrdla mu stříkala krev. Dívka pružným kotoulem opustila stolní desku, aby udělala místo pro prázdným okenním otvorem vskakujícího hocha v krátkém, vyšívaném polokožíšku.
"Potkaníííí!!!" zaječel Vercta, škubaje mečem na povoleném opasku.
Tlusťoch s chocholem tasil zbraň, skočil k dívce klečící na podlaze a sekl. Dívka, třebaže na kolenou, obratně odrazila jeho úder a překulila se stranou - vzápětí chlapec, který skočil dovnitř za ní, sekl Nissira obloukem do spánku. Tlusťoch se zhroutil na zem, ochablý jako hromada hader.
Dveře místnosti rozrazil kopanec, dovnitř vpadli další dva Potkani. První byl vysoký a černovlasý, měl koženou blůzu pobitou cvočky a čelenku z široké šarlatové stuhy. Dvěma mávnutími mečem odrazil dvojici Lapačů a střetl se s Verctou. Druhý Potkan, plavý a ramenatý, rozpáral čepelí Remize, Skomlikova švagra. Ostatní lumpové se dali na ústup, vrhli se ke kuchyňským dveřím. Avšak i s tím Potkani počítali: ve dveřích se objevila černovlasá dívka v hýřivě pestrobarevném ošacení. Bleskovým pohybem proklála jednoho z Lapačů, dalšího odrazila širokým obloukem a vzápětí zabila krčmáře, dříve než stačil vykřiknout, kdo je.
Bylo slyšet křik a řinčení zbraní. Ciri se schovala za sloup.
"Mistle!" Kayleigh se vyprostil z naříznutých provazů a nyní škubal za řemen, který mu stále poutal šíji ke sloupu.
"Giselhere! Reefe! Ke mně!"
Potkani však byli zaměstnáni bojem, a tak Kayleighovo volání uslyšel jen Skomlik. Lapač se obrátil a rozpřáhl se, aby bezbranného Potkana připíchl ke sloupu. Ciri zareagovala podvědomě, bleskově - stejně jako při zápase s vivernou v Gors Velenu, stejně jako na Thaneddu - její tělo vykonalo samovolně všechny pohyby nacvičené na Kaer Morhen. Vyskočila zpoza sloupu, otočila se v piruetě a bokem narazila do Skomlika. Byla příliš drobná a lehká, aby mohla odstrčit takového hromotluka, ale povedlo se jí překazit jeho záměr. A obrátit jeho pozornost na sebe.
"Ty čubko!"
Skomlik ťal, meč zasvištěl vzduchem. Dívčino tělo opět samo provedlo únik stranou a Lapač setrvačností málem upadl. Sprostě zaklel, opět sekl a dal do švihu veškerou sílu. Ciri hbitě uskočila, s jistotou došlápla na levou nohu a otočila se v protisměrné piruetě. Ani následujícím seknutím ji Skomlik nedokázal zasáhnout.
V tu chvíli se mezi ně zhroutil Vercta a postříkal je oba krví. Lapač couvl a překvapeně se rozhlédl. Všichni jeho lidé byli mrtvi. A Potkani se blížili ze všech stran s napřaženými meči.
"Stůjte," řekl ten černovlasý v šarlatové čelence, zatímco uvolňoval Kayleigha. "Zdá se, že tenhle má hroznou chuť zabít to děvče. Není mi jasný proč. Nevím ani, proč se mu to doposud nepovedlo. Ale když po tom tak touží, dejme mu šanci."
"V tom případě musíme dát šanci i jí, Giselhere," upozornil ho ramenatý Potkan. "Ať je to vyrovnanej souboj. Podej jí nějaký železo, Jiskro."
Ciri ucítila v dlani rukojeť meče. Zbytečně těžkého.
Skomlik zuřivě zasupěl, vrhl se na ni a zavířil čepelí. Byl pomalý. Dívka uhýbala před jeho útoky rychlými úkroky a půlobraty, rány se na ni jen sypaly, ona se však nijak nepokoušela o aktivní obranu ani o protiútok. Zbraň jí sloužila jen jako protiváha, ulehčující jí úniky.
"Neuvěřitelné," zasmála se la nakrátko ostříhaná. "Vždyť je to akrobatka!"
"Je vážně rychlá," přisvědčila ta pestrobarevná, která dala Ciri meč. "Rychlá jako elfka. Hej, tlusťochu! Nechceš to zkusit s někým z nás? Koukám, že s ní si nevíš rady!"
Skomlik o krok ustoupil, vrhl na ni krátký pohled, znenadání nečekaně skočil z místa a bleskurychle po Ciri bodl - jako když volavka harpunuje rybu. Ciri mu unikla úsporným půlobratem. Na okamžik měla kousek před očima naběhlou, pulsující tepnu na mužově šíji. Věděla, že v poloze, do jaké se dostal, není schopen uniknout jejímu výpadu ani jej odrazit. Věděla, kam a jak má udeřit.

Neudeřila.
"Tak už dost," ucítila na rameni něčí dlaň. Dívka v pestrobarevném oděvu ji zadržela, zároveň dva jiní Potkani, jinoch v polokožíšku a ostříhané děvče, zatlačili Lapače napřaženými meči do kouta místnosti.
"Dost zábavy," rozhodla pestrobarevná a otočila Ciri čelem proti sobě. "Trvá to moc dlouho. A je to tvoje vina, děvenko. Můžeš zabít, a nezabíjíš. Řekla bych, že tě nečeká moc dlouhý život."
Ciri se dívala do velkých černých očí mandlového tvaru. To nebyly lidské oči. V úsměvu odhalené zuby byly tak drobné a bělostné, že rovněž nemohly patřit žádnému člověku. Pestrobarevná dívka byla čistokrevná elfka.
"Je čas zmizet," řekl ostře Giselher, s největší pravděpodobností vůdce. "Vážně to trvá příliš dlouho. Mistle, doraz toho psa."
Ostříhaná vykročila kupředu a zvedla meč.
"Slitování!" zaskučel Skomlik, padaje na kolena. "Neberte mi život! Mám malý děti... Maličký..."
Dívka se zhoupla v bedrech a prudce švihla zbraní. Krev šplíchla na obílenou stěnu širokou šmouhou rudých kapek.
"Nesnáším malý děti," podotkla a rychlým pohybem střepla prsty krev z čepele.
"Nestůj, Mistle," poháněl ji mladík s šarlatovou čelenkou. "Ke koním! Padáme odsud! Tohle je nilfgaardská vesnice, sami nepřátelé!"
Potkani se hnali z krčmy. Ciri nevěděla, co má dělat, avšak neměla čas se rozmýšlet, nakrátko ostřihaná Mistle ji vystrčila ze dveří.
Před krčmou, na ohlodaných kostech a střepech nádobí, ležely mrtvoly Nissirů, kteří špatně hlídali. Ze vsi se sem hrnuli oštěpy ozbrojení venkované, leč při pohledu na vybíhající Potkany se rozptýlili mezi chalupami.
"Jezdíš na koni?" křikla Mistle na Ciri.
"Ano..."
"Tak rychle na některého skoč a pryč odtud! Za naše hlavy je odměna a tohle je nilfgaardská osada! Všichni se sem už hrnou s oštěpy a luky! Za Giselherem! Středem ulice! Drž se co nejdál od chalup!"
Ciri přeskočila nízkou ohradu, chytila nejbližšího koně za uzdu, vyšvihla se do sedla a plochou stranou meče, který nepustila z ruky, pleskla koně po zadku. Vyrazila ostrým cvalem, předhonila Kayleigha a pestrobarevnou elfku, které říkali Jiskra. Potkani zamířili ke mlýnu. Zahlédla, jak za rohem jedné z chalup vyskočil člověk s kuší a zamířil na Giselherova záda.
"Sejmi ho!" zaslechla zezadu. "Rychle ho sejmi!"
Ciri se naklonila v sedle, trhnutím uzdou a stiskem stehen donutila běžícího koně změnit směr. Zatočila mečem. Muž se samostřílem se v poslední chvíli otočil, uviděla jeho hrůzou sešklebenou tvář. Ruka zvednutá k ráně na okamžik zaváhala, to stačilo, aby rychlý cval odnesl dívku dále. Uslyšela zadrnčení spuštěné tětivy, kůň zaržál a vzepjal se na zadní. Ciri vytáhla nohy ze třmenů, skočila a pružně dopadla do dřepu. Přijíždějící Jiskra se vyklonila ze sedla, prudce se rozmáchla a ťala střelce do týla. Kušovník klesl na kolena a převrátil se dopředu obličejem do louže, až řídké bláto vystříklo. Raněný kůň řičel a vyhazoval zadními, pak se bezhlavě rozběhl mezi chalupy.
"Ty krávo!" zaječela elfka, míjející tryskem opěšalou dívku. "Ty pitomá krávo!"
"Naskoč!" křikl Kayleigh a popojel k ní. Ciri se rozběhla a uchopila podávanou ruku. Letící kůň ji strhl s sebou, její ramenní kloub zapraštěl, ale dokázala se vymrštit na koně a přitisknout k zádům světlovlasého Potkana. Kůň uháněl dál, minuli Jiskru. Elfka se vracela, hnala se po dalším kušovníkovi, který radši rychle odhodil samostříl a utíkal se schovat za vrata stodoly. Jiskra ho bez obtíží dostihla. Ciri odvrátila tvář. Slyšela, jak seknutý člověk zavyl, krátce a divoce jako zvíře.
Dohonila je Mistle vedoucí za uzdu osedlaného koně. Něco zavolala. Ciri nerozuměla slovům, ale ihned pochopila. Pustila se Kayleigha, v plné rychlosti seskočila na zem a v nebezpečné blízkosti chalup se rozběhla ke koni. Mistle jí hodila uzdu, rozhlédla se a varovně vykřikla. Ciri se otočila v poslední chvíli, aby se pružným půlobratem vyhnula zrádnému bodnutí oštěpem, s nímž se na ni od blízkého chléva hnal hřmotný osadník.
To, co se potom stalo, ji dlouhý čas pronásledovalo ve snech. Podrobně si všechno pamatovala, každý pohyb. Půlobrat, který jí zachránil, ji zároveň dostal do ideální pozice k protiútoku. Hluboko předkloněný útočník nebyl schopen ani odskočit, ani se bránit obouruč třímaným ratištěm. Ciri se otočila v opačném směru a vodorovně ťala. Uviděla k výkřiku se otevírající ústa ve tváři zarostlé několikadenním strništěm. Uviděla čelo, světlé nad opáleným obličejem, neboť na něm čapka či klobouk chránily kůži před sluncem. A pak vše, co viděla, zmizelo v krvavé sprše.
Popadla koně za uzdu. Zvíře se plašilo, vzpouzelo, strhlo ji na kolena. Avšak Ciri nepustila. Raněný řval a chrčel, mlátil sebou na hnojišti a krev z něj stříkala jako z poraženého vepře. Ucítila, jak se jí obrací žaludek.
Jiskra zarazila koně. Chytila vzpínající se zvíře za uzdu a silněji trhla. Když přinutila koně k poslušnosti, zvedla Ciri na nohy.
"Do sedla!" vykřikla. "Bleskem!"
Ciri potlačila mdloby a vyskočila na koňský hřbet. Na meči, který stále svírala v ruce, byla krev. Jen s námahou se ovládla, aby zbraň nezahodila co nejdál od sebe.
Od chalup vyrazila Mistle stíhající dva venkovany. Jeden přeskočil plot a unikl jí, druhý, zasažen jejím mečem, klesl na kolena a chytil se za hlavu.
Všechny dívky pobídly koně, ale po pár krocích je zarazily, protože od mlýna se vracel Giselher s ostatními Potkany. Za nimi, dodávajíce si odvahy řevem, hrnuli se ozbrojení nilfgaardští osadníci.
"Za námi!" křikl v rychlosti Giselher. "Za námi! K říčce!"
Mistle trhla uzdou, obrátila koně na zadních a řítila se za ním. Ciri přitiskla tvář ke hřívě a kopla koně do slabin. Vedle ní se hnala Jiskra; černé vlasy jí v trysku vlály a odhalovaly drobné špičaté ucho, ozdobené filigránovou náušnicí.
Muž, kterého poranila Mistle, stále klečel uprostřed ulice, kolébal trupem a oběma rukama se držel za zkrvavenou hlavu.

Jiskra změnila směr, přicválala k němu a shora sekla mečem - vší silou. Raněný zařval. Ciri spatřila, jak useknuté prsty odletěly stranou jako třísky ze štípaného polena a spadly do bláta jako tlustí bílí červi.
S nejvyšším sebezapřením potlačila zvracení.
U mezery v palisádě na ně čekali Kayleigh a Mistle, ostatní Potkani byli už daleko. Celá čtveřice vjela do říčky, až voda stříkala přes koňské hlavy. Shrbeni ke hřívám se vyškrábali na strmý břeh a přejeli palouk, fialový kvetoucím vlčím bobem. Jiskra, která měla nejlepšího koně, byla v čele.
Dostali se do vlhkého stínu lesa, mezi hladké kmeny buků. Dohonili Giselhera a ostatní, avšak zpomalili jen trochu. Když vyjeli z lesa na vřesoviště, opět přešli do cvalu. Nicméně zanedlouho začali Kayleigh s Ciri zůstávat pozadu; koně Lapačů nedokázali držet krok s plnokrevníky Potkanů. Ciri měla další nesnáz - na velkém hřebci nedosáhla do třmenů, takže jí neustále hrozil pád. Uměla jezdit dobře i bez třmenů, ale věděla, že při tomto krkolomném trysku to dlouho nevydrží.
Naštěstí po chvíli Giselher zpomalil a zadržel též ostatní, aby je ona i Kayleigh mohli dostihnout. Pokračovali klusem. Ciri však ke svému zklamání zjistila, že nemůže zkrátit třmeny, poněvadž v řemeni nejsou další dírky. Nezpomalila, pouze přehodila pravou nohu přes hrušku sedla a usedla po dámském způsobu.
Při pohledu na ni Mistle vyprskla smíchem:
"Vidíš to, Giselhere? Nejen akrobalka, navíc ještě krasojezdkyně! Ech, Kayleighu, kde jsi schrastil tuhle komediantku?"
Jiskra zadržela svou ušlechtilou kaštanku, stále suchou a odmítající zpomalit, a najela s ní na grošáka, který nesl Ciri. Hřebec zafrkal a uskočil stranou. Ciri přitáhla uzdu a zaklonila se v sedle.
"Jestlipak víš, proč ještě žiješ, ty tele?" vyštěkla elfka a odhrnula si vlasy z čela. "Jenom proto, že se ten chlap, kterého jsi tak milosrdně ušetřila, při výstřelu ukvapil a místo tebe trefil koně. Jinak bys měla šíp v zádech až po letky. Do hajzlu, k čemu máš ten meč?"
"Nech ji být, Jiskro," řekla Mistle, hladíc dlaní zpocenou šíji svého koně. "Giselhere, musíme zpomalit, jinak uštveme koně. Nikdo nás přece nepronásleduje."
"Chci co nejrychleji překročit Weldu," vysvětlil Giselher. "Za řekou si odpočineme. Co tvůj kůň, Kayleighu?"
"Vydrží. Dostihy by běhat nemohl, ale je to silný zvíře."
"Tak jedeme."
"Počkej," namítla Jiskra. "Co s tím fakanem?"
Giselher se ohlédl, srovnal si čelenku a zahleděl se na Ciri. Mladík připomínal Kayleigha - stejně zlostná grimasa kolem úst, stejné přimhouřené oči, zaťaté a vystouplé čelisti. Byl ovšem starší než jeho světlovlasý druh, namodralé líce svědčily o tom, že se již pravidelně holil.
"No jo," ozval se drsně. "Co s tebou, sebranče?"
Ciri sklonila hlavu.
"Pomohla mi," ozval se Kayleigh. "Nebýt jí, ten prašivěj Lapač by mě zapíchl..."
"Ve vsi viděli," připojila se Mistle, "jak utíká s námi. Sekla jednoho z nich, pochybuji, že to přežil. To jsou osadníci z Nilfgaardu, kdyby jim padla do drápů, utlučou ji. Nemůžeme jim holku nechat."
Jiskra frkla, avšak Giselher jen mávl rukou.
"K Weldě," rozhodl. "Ona může jet s námi. Později se uvidí. Sedni si na koně jaksepatří a nešaškuj. Jestli zůstaneš pozadu, nebudeme na tebe čekat. Rozumíme si?"
Ciri chvatně přikývla.

*

"Mluv. Kdo jsi? Odkud jsi? Jak se jmenuješ? Proč tě eskortovali?"
Ciri seděla se sklopenou hlavou. Během jízdy měla dost času, aby si vymyslela nějaké vysvětlení. Vymyslela jich několik. Jenže náčelník Potkanů nebudil dojem, že by uvěřil byť jediné z nich.
"Nu," pobízel ji Giselher. "Jela jsi s námi pár hodin. Teď tady s námi sedíš, přitom jsem ještě ani neslyšel tvůj hlas. Jseš němá?"
Oheň vyšlehl vysokým plamenem a osvětlil žlutým světlem pobořenou salaš. Jako na Giselherův povel ozářil též obličej vyslýchané, aby v něm bylo možno rozeznat podvod a klam. Přece jim nemohu říci pravdu, přemýšlela úpěnlivě Ciri. Jsou to zbojníci, briganti. Jestli se dovědí o Nilfgaardu, o tom, že mě Lapači chytili pro odměnu, možná budou chtít ty florény sami. Navíc pravdě nemusí ani uvěřit, je příliš nepravděpodobná.
"Dostali jsme tě z osady," pokračoval klidně náčelník bandy. "Přivezli jsme tě sem, do jedné z našich skrýší. Dostalas najíst. Sedíš u našeho ohně. Tak se vymáčkni, co jseš zač?"
"Nech ji už na pokoji," vyštěkla Mistle. "Když se tak na tebe dívám, Giselhere, najednou vidím Nissira, Lapače anebo některého z těch nilfgaardských parchantů. A cítím se jako u výslechu, jako někde v kobce na skřipci."
"Mistle má pravdu," připojil se k dívce plavovlasý Potkan v polokožíšku. Ciri se zachvěla, když uslyšela jeho přízvuk. "Mohl sis hned všimnout, že ti to děvče nechce prozradit, kdo je. Má na to právo. Když jsem se k vám přidal, taky mi nebylo do řeči. Nechtěl jsem vykládat, že jsem taky patřil k těm nilfgaardským parchantům..."
"Nekecej, Reefe," mávl zamítavě rukou Giselher. "S tebou to bylo něco jinýho. A ty, Mistle, nepřeháněj. Tohle není žádnej výslech na skřipci. Chci jenom vědět, kdo je a odkud je. Ukázal bych jí cestu domů a hotovo. Ale jak to mám udělat, když nevím..."
"Ty nevíš nic," obrátila Mistle oči v sloup. "Ani to, jestli ona vůbec nějakej domov má. Já myslím, že ne, že ji prostě Lapači sbalili na cestě, poněvadž byla sama. To je těm srabům podobné. Jestli ji necháš jít, kam ji nohy ponesou, nepřežije v horách. Umře hlady nebojí roztrhají vlci."

"Co s ní tedy uděláme?" zeptal se chlapeckým hlasem ramenatý Potkan a přerovnal klackem hořící polena v ohništi. "Necháme ji poblíž nějaký vesnice?"
"Výborný nápad, Asse," ušklíbla se Mistle. "Neznáš sedláky? Vždycky se jim hodí ruce na práci. Naženou děvče pást dobytek, ale předtím jí přerazí nohu, aby nemohla vzít roha. V noci bude ničí, to znamená společný majetek. Víš, jak jim bude splácet střechu nad hlavou. A na jaře vykrvácí, když ve špinavém chlévě potratí něčího parchanta."
"Jestli jí nechám koně a meč," promluvil zvolna Giselher, nespouštěje oči z Ciri, "nechtěl bych bejt v kůži chlapa, který by jí chtěl přerazit nohu. Anebo udělat parchanta. Všimli jste si, jak tancovala v krčmě s tím Lapačem, co ho potom Mistle zabila? Uhejbala jakoby nic a on jenom sekal do prázdna... Ha, její jméno a původ mě ani tak nezajímá, ale rád bych se dozvěděl, kde se naučila takový triky..."
"Triky ji nezachrání," promluvila znenadání Jiskra, která se až do této chvíle nezúčastněně zabývala jen broušením meče. "Ona umí jenom tančit. Aby přežila, musela by zabíjet - a to ona neumí."
"Ale ano," vycenil zuby Kayleigh. "Když ve vsi šlehla přes krk toho hnojaře, červená vystříkla na půl sáhu vzhůru..."
"A ona při tom málem omdlela," doplnila pohrdavě elfka.
"Je to ještě děcko," zastala se Ciri Mistle. "Myslím, že vím, co je zač a kde se naučila ty svoje triky. Viděla jsem už takové, jako je ona. Je to tanečnice anebo akrobatka z nějaké kočovné společnosti."
"Odkdy nás zajímají tanečnice a akrobatky?" odsekla Jiskra. "K čertu, blíži se půlnoc a já jsem už ospalá. Skončeme to prázdné žvanění. Musíme se vyspat a odpočinout si, abychom zítra navečer mohli být v Kovárně. Nezapomněli jste, že tamnější fojt práskl Kayleigha Nissirům? Teď uvidí, jak tvář noci zalije ruměnec. A holka? Má koně, má meč, obojí si poctivě vydobyla. Dejme jí nějaké jídlo a peníze. Za to, že zachránila Kayleigha. Pak ať si jede, kam bude chtít, ať se stará sama o sebe..."
"Dobrá," řekla Ciri, stiskla rty a vstala.
Nastalo ticho, jen dřevo v ohni praskalo. Potkani na ni hleděli se zvědavostí, s očekáváním.
"Dobrá," zopakovala a podivila se cizímu zabarvení svého hlasu. "Nepotřebuji vás, o nic jsem se vás neprosila... Nestojím o to, abych s vámi zůstala! Odjedu hned teď..."
"Tedy nejsi němá," konstatoval podmračeně Giselher. "Mluvit umíš - a dokonce i drze."
"Podívejte se jí do očí," vyprskla Jiskra. "Podívejte se, jak drží hlavu. Dravý ptáček! Mladá sokolice!"
"Chceš odjet?" zeptal se Kayleigh. "Kam, smíme-li vědět?"
"Co je vám po tom?" odsekla Ciri a oči jí zeleně zaplály. "Ptám se já, kam máte namířeno vy? Nezajímá mě to! Ani vy mě nezajímáte! Nepotřebuji vás! Umím... Poradím si! Sama!"
"Sama?" zopakovala Mistle se zvláštním úsměvem.
Ciri zmlkla a sklopila hlavu. Potkani rovněž mlčeli.
"Je noc," ozval se nakonec Giselher. "V noci nikdo necestuje. A nikdo nejezdí sám, děvče. Kdo je sám, ten zahyne. Tam, u koní, leží přikrývky a kožešiny. Vezmi si něco, noci v horách jsou chladný. Co na mě tak kulíš ty svoje zelený kukadla? Ustel si pelech a běž spát. Musíš si odpočinout."
Po chvilce rozmýšlení poslechla. Když se vrátila s houní a kožešinovým přehozem, Potkani už neseděli okolo ohně, stáli v půlkruhu a červený svit ohně se jim odrážel v očích.
"Jsme Potkani Pohraničí," promluvil hrdě Giselher. "Na míle vyčenicháme kořist. Nemáme strach z pastí. Není nic, čím bychom se neprokousali. Jsme Potkani. Přistup, děvče."
Poslechla.
"Nemáš nic," dodal Giselher a podal jí stříbrem pobíjený opasek. "Vezmi si toto."
"Nemáš nic a nikoho," řekla Mistle a s úsměvem jí přehodila přes ramena zelenou atlasovou kazajku a do ruky jí vtiskla vyšívanou blůzku.
"Nemáš nic," přidal se Kayleigh a jeho dárek byl tulich v pochvě posázené barevnými kameny. "Jsi sama."
"Nemáš nikoho," přišel na řadu Asse. Ciri dostala ozdobný přívěsek.
"Nemáš nikoho blízkého," řekl s nilfgaardským přízvukem Reef, podávaje jí pár rukavic z nejjemnější kozinky. "Nikde nemáš domov a..."
"A všude jsi cizí," dokončila Jiskra a rychlým, ledabylým pohybem narazila Ciri na hlavu baret s bažantími péry. "Všude cizí a pokaždé jiná. Jak ti máme říkat, sokoličko?"
Ciri jí pohlédla do očí:
"Gvalch'ca."
Elfka se rozesmála:
"Když začneš mluvit, hovoříš v různých jazycích, malá sokolice! Dobře tedy. Budeš nosit jméno Staršího Lidu, jméno, které sis sama vybrala. Budeš Falka."

*

Falka.
Nemohla usnout. Ve tmě podupávali a frkali koně, vítr šuměl v korunách jedlí. Nebe bylo poseté hvězdami. Mezi nimi jasně zářilo Oko, po mnoho nocí její věrný průvodce kamenitou pouští. Oko ukazovalo na západ. Jenže Ciri si již nebyla jista, zda je to správný směr. Nebyla si již jista ničím.
Nemohla usnout, přestože se poprvé po dlouhé době cítila v bezpečí. Nebyla už sama. Ustlala si na větvích v povzdálí od Potkanů, kteří spali na ohněm vyhřáté hliněné podlaze salaše. Ležela kus od nich, ale cítila jejich blízkost, jejich přítomnost. Nebyla sama.
Zaslechla tiché kroky.

"Neboj se."
Kayleigh.
"Neřeknu jim," zašeptal světlovlasý Potkan, když si klekl a sklonil se nad ní, "že po tobě Nilfgaard pátrá. Neřeknu o odměně, kterou za tebe nabízí prefekt z Amarillo. V krčmě jsi mi zachránila život. Odvděčím se ti něčím milým. Teď hned."
Položil se vedle ní beze spěchu a opatrně. Ciri se pokoušela posadit, ale Kayleigh ji přitiskl na kožešinu, ne násilím, nicméně pevně a rozhodně. Položil jí prsty na ústa. Zbytečně, Ciri nedokázala ze sevřeného, bolestně vyprahlého hrdla vyrazit výkřik, ani kdyby chtěla. A nechtěla. Ticho a tma byly lepší. Přijatelnější. Bezpečnější. Kryly její úlek a hanbu. Vyjekla.
"Tiše, malá," řekl tiše Kayleigh a rozšněrovával jí košili. Zvolna, obratnými pohyby jí stáhl látku s ramen a podolek košile jí vykasal k bokům. "Neboj se. Uvidíš, že se ti to bude líbit."
Ciri se zachvěla pod dotykem suché a drsné dlaně. Ležela bez pohybu, napjatá a strnulá, naplněna vůli svazujícím strachem a studem, jenž jí zaléval líce vlnami horka. Kayleigh pod ni vsunul levou paži, přitáhl ji k sobě a snažil se odstrčit její ruku, která křečovitě svírala dolní okraj košile a bezvýsledně se jej snažila stáhnout přes stehna dolů.
Roztřásla se.
Ve tmě nad nimi se něco pohnulo a oba se otřásli. Otřes doprovodil dutý zvuk kopance.
"Co blbneš, Mistle?" vyhrkl nakopnutý Kayleigh a zvedl se na loktech.
"Nech ji být, prasáku!"
"Odprejskni! Běž chrnět!"
"Nech ji na pokoji, povídám!"
"Copak jí ubližuju? Vždyť se nebrání ani neutíká. Chci se s ní jenom pomazlit před spaním. Nepřekážej!"
"Táhni odsud, nebo tě bodnu do zadku!"
Ciri uslyšela skřípnutí dýky v kovové pochvě.
"Já nežertuji," varovala ho Mistle z temnoty. "Padej k ostatním klukům. A fofrem."
Kayleigh si sedl a polohlasně zaklel. Pak se postavil a bez jediného dalšího slova odešel.
Ciri ucítila slzy kutálející se jí z koutků očí. Rychle, stále rychleji spěchaly jako pohybliví broučci schovat se do vlasů nad ušima. Mistle si lehla vedle ní a pečlivě je obě přikryla houní. Ale neupravila vyhrnutou košili, nechala ji tak, jak byla. Ciri se opět začala třást.
"Tiše, Falko. Už je to v pořádku."
Mistle hřála, voněla dýmem a pryskyřicí. Její dlaň byla menší než Kayleighova. Jemnější. Příjemnější. Avšak pod jejím dotekem Ciri opět ztuhla, její tělo opět sešněroval pocit studu. Čelisti se jí stiskly, hrdlo sevřelo. Mistle se k ní přivínula, ochranitelsky ji přitulila k sobě a něco chlácholivě šeptala. Mezitím její drobná dlaň nezadržitelně klouzala Ciri po těle, klidně, jistě, znajíc směr a cíl. Ciri ucítila, jak chapadla studu a hanby povolují, jak vyklouzává z jejich sevření a klesá dolů, hluboko, stále hlouběji, do vlhkého a teplého bahna rezignace a bezmocné odevzdanosti. Odporně a potupně příjemné odevzdanosti.
Dušeně zaúpěla. Dívčin dech ji pálil na šíji, sametové, vlhké rty ji zalechtaly na rameni, na klíční kosti a pomalu se posunuly dolů. Ciri vzdychla.
"Tiše, Sokoličko," zašeptala Mistle a vsunula jí paži pod hlavu. "Už nebudeš sama. Teď už ne."

*

Ráno Ciri vstala za svítání. Opatrně vyklouzla zpod přikrývky, aby neprobudila Mistle spící naznak s otevřenými ústy a předloktím přes oči. Na předloktí měla husí kůži, tak ji Ciri starostlivě přikryla. Po kratičkém zaváhání se k ní sklonila a jemně ji políbila do ježatých vlasů. Mistle něco zamumlala ze spaní. Ciri si z tváře otřela slzu.
Už nebyla sama.
Ostatní Potkani také ještě spali, někdo hlasitě chrápal, někdo si hlasitě pšoukl. Jiskra měla kolem hlavy rozházené své husté vlasy a paži měla položenu přes Giselherova prsa. Koně frkali a funěli, do kmene borovice bušil v překotném rytmu datel.
Ciri seběhla k prameni. Umývala se dlouho, dokud se neroztřásla chladem. Myla se prudkými pohyby chvějících se rukou, jako by ze sebe chtěla smýt to, co se už smýt nedalo. Po lících jí stékaly slzy.
Falka.
Voda zurčela a skákala přes kamení, utíkala pryč, mizela v mlze.
Všechno utíkalo pryč. Mizelo v mlze.
Všechno.

*

Byli vyvrhelové. Byli podivnou sebrankou, zrozenou válkou, neštěstím a pohrdáním. Válka, neštěstí a pohrdání je spojily a vyvrhly na jeden břeh, stejně jako rozvodněná řeka vyvrhne a vyplaví na břeh černé, ohlazená kusy dřeva. Kayleigh se probral uprostřed trosek, dýmu a krve, ve zpustošeném hrádku, mezi pobitými rodiči a sourozenci. Když se vlekl přes dvůr plný mrtvých, narazil na Reefa. Reef byl vojín z kárné výpravy, kterou císař Emhyr var Emreis vyslal potlačit povstání v Ebbingu. Byl jedním z těch, kteří po dvoudenním dobývání obsadili a zničili hrádek. Potom odtáhli, a Reef zůstal. Opustili ho, třebaže ještě žil. Hrdlořezi z nilfgaardských zvláštních jednotek neměli ve zvyku starat se o své raněné.

V první chvíli chtěl Kayleigh Reefa dorazit. Ale nechtěl zůstat sám. A Reef, stejně jako Kayleigh, měl pouze šestnáct let.
Společně se vylízali z ran. Společně zabili a oloupili výběrčího daní, společně se opili v putyce a později, když spolu na ukradených koních projížděli přes ves, za halasného smíchu rozhazovali zbytek uloupených peněz.
Společně unikli Nissirům a nilfgaardským hlídkám.
Giselher dezertoval z armády. Bylo to zřejmě vojsko vladyky z Geso, který se přidal k rebelii. Zřejmě. Giselher ani pořádně nevěděl, kam ho verbíři zavlekli. Byl zpitý do bezvědomí. Když vystřízlivěl a četař ho začal šikanovat, utekl.
Zpočátku se toulal sám, avšak když Nilfgaard rozdrtil povstaleckou konfederaci, do lesů se uchýlila spousta jemu podobných. Zběhové se v krátkém čase spojili do band. Giselher se přidal k jedné z nich.
Banda přepadala a pálila vesnice, útočila na konvoje a transporty a prchala před švadronami nilfgaardské jízdy. Při jednom z útěků narazila v podhůří na lesní elfy a našla svou záhubu - tichou smrt přilétající na sivém peří ze všech stran. Jeden ze šípů prostřelil skrznaskrz Giselherovo rameno a připíchl ho ke stromu. Teprve nazítří vytáhla šíp a ošetřila jeho ránu Aenyeweddien.
Giselher se nikdy nedověděl, proč divocí elfové odsoudili Aenyeweddien k vyhnanství, za jakou vinu nad ní vyřkli rozsudek smrti - neboť osamocenost volné elfky v úzkém pásu země nikoho, dělícím Starší Lid od lidí, byla jen čekáním na smrt. Samotná elfka musela zahynout. Kdyby nenašla druha.
Aenyeweddien našla druha. Její jméno značící ve volném překladu "Dítě Ohně" bylo pro Giselhera příliš těžko vyslovitelné a příliš poetické. Začal jí říkat Jiskra.
Mistle pocházela z bohaté aristokratické rodiny z hradu Thurnu v severním Maechtu. Její otec, vazal knížete Rudigera, se přidal k povstalecké armádě, spolu s ní byl poražen, načež zmizel beze stopy. Když se lidé z Thurnu dali na útěk při zprávě o blížící se trestné výpravě, neblaze proslulých Mírotvůrcích z Gemmery, a prchala s nimi rovněž její rodina, Mistle se ztratila v panikou zachváceném davu. Zjemnělá, vyparáděná panenka, která byla odmalička všude jen nošena na nosítkách, nedokázala držet krok s uprchlíky. Po třech dnech samotné potulky padla do rukou lovců lidí, kteří táhli za nilfgaardskými vojáky. Dívky mladší sedmnácti let byly ceněny - pokud byly nedotčené. Lovci lidí Mistle neublížili, jenom si ověřili, jestli je nedotčená. Po tom ověřování proplakala Mistle celou noc.
V dolině řeky Weldy byla jejich karavana přepadena a vyvražděna hordou nilfgaardských marodérů. Pobili jak otrokáře, tak otroky mužského pohlaví. Děvčata ušetřili. Děvčata nevěděla, z jakého důvodu. Jejich nevědomost neměla trvat dlouho, i Mistle byla jediná, která to přežila. Z jámy, do které ji nakonec hodili, nahou, rozdrásanou, pokrytou ranami, svinstvem, blátem a krví, ji vytáhl Asse, syn venkovského kováře. Sledoval Nilfgaarďany už třetí den, šílený touhou po pomstě za to, co maroděři učinili s jeho otcem, matkou a sestrami - a na co on se musel bezmocně dívat, schovaný v konopném poli. Všichni se setkali jednoho dne na oslavách Lammasu - Svátku Sklizně v jedné vesnici v Geso. Válka a nouze v tom čase ještě kraj kolem horní Weldy tolik nezubožily, takže rolníci mohli tradičně, bujarou zábavou a tancem, oslavit začátek Měsíce Srpu.
Nehledali se dlouho mezi veselícími se venkovany. Nápadně se odlišovali. Měli vzájemně hodně společného: zalíbení v křiklavém, pestrobarevném, výstředním oblečení, v ukradených třpytivých cetkách a krásných koních, ve zbraních, které neodkládali ani při tanci. Od okolí je odlišovala též pýcha a arogance, sebejistota, vyzývavá nezkrotnost a výbojnost.
A pohrdání.

Byli dětmi času opovržení. A pouze opovržení cítili ke svému okolí. Uznávali jen sílu. Zručnost v ovládání zbraně, kterou tak brzy získali. Rozhodnost. Rychlého koně a ostrý meč.
A své druhy. Kumpány. Přátele. Protože ten, kdo je sám, musí zahynout: hladem, mečem, šípem, pod selskými cepy, na šibenici, v požáru. Kdo je sám, hyne: rozsekaný, ubitý, ukopaný, zdeptaný, odhozený jako nepotřebný brak.
Setkali se o dožínkách. Zasmušilý černý dloubán Giselher. Hubený dlouhovlasý Kayleigh se zlýma očima a ústy neustále zkřivenými v odpudivé grimase. S nilfgaardským přízvukem hovořící Reef. Dlouhonohá Mistle s ostříhanými vlasy barvy slámy, které se ježily jako kartáč. Barevná, velkooká Jiskra, svižná a pružná při tanci, bleskurychlá a smrtící v boji, s úzkými elfskými rty a drobnými elfskými zoubky. Ramenatý Asse s hebkým chmýřím na bradě.
Náčelníkem se stal Giselher. Začali si říkat Potkani. Někdo je tak jednou nazval a jim se to zalíbilo. Rabovali, loupili a vraždili, jejich krutost se stala příslovečnou.
Zpočátku je nilfgaardští prefekti brali na lehkou váhu. Byli přesvědčeni, že podobně jako jiné bandy budou v krátké době vybiti rozzuřenými venkovany, že se zničí, povraždí navzájem, když nashromáždí větší množství lupu a hrabivost zvítězí nad jednotou ve zbrani. Prefekti se nezmýlili v jiných bandách, zmýlili se jen v Potkanech. Potkani, děti opovržení, opovrhovali kořistí. Útočili, rabovali a zabíjeli pro zábavu. Z vojenských transportů uloupené koně, dobytek, zrní, píci, sůl, sukno a dehet rozdávali po vsích. Krejčím a jiným řemeslníkům platili hrstmi zlata a stříbra za to, co měli tak rádi - za přepychové zbraně, oblečení a ozdoby. Obdarovávaní jim dávali jíst i pít, hostili je a ukrývali, a třebas do krve bičovaní Nilfgaarďany či Nissiry, neprozrazovali Potkaní úkryty a stezky.
Prefekti slíbili vysokou odměnu - a zpočátku se našli tací, kteří byli chtiví nilfgaardského zlata. Jenže domy udavačů po nocích zachvacovaly plameny a jejich obyvatelé utíkající z požáru byli zabíjeni jezdci, kteří se vynořili ze tmy. Potkani útočili po potkaním způsobu. Tiše, zákeřně, krutě. Potkani tuze rádi zabíjeli.
Prefekti použili způsobu, vyzkoušeného s úspěchem na jiných bandách: několikrát zkoušeli nasadit mezi Potkany zrádce. Nepodařilo se. Potkani nikoho nepřijali. Svorná, sehraná šestice, kterou stmelil dohromady čas opovržení, nechtěla nikoho zvenčí. Pohrdala všemi.
Až do dne, kdy se zjevila bleskurychlá akrobatka, málomluvná dívka s popelavými vlasy, o které Potkani nic nevěděli.

Kromě toho, že byla stejná jako kdysi oni, jako každý z nich. Osamělá a plná zármutku, žalostných vzpomínek na to, co jí vzal čas opovržení.
V čase opovržení ten, kdo je sám, musí zahynout.
Giselher, Kayleigh, Reef, Asse, Jiskra, Mistle a Falka.
Prefekt z Amarillo se náramně podivil, když se dověděl, že Potkanů je zčistajasna sedm.

*

"Sedm?" užasl prefekt, dívaje se s nedůvěrou na vojáka. "Bylo jich sedm, jsi si jist? Ne šest?"
"Kdybych byl tak zdráv, jako jsem si jist," odpověděl huhňavě jediný muž, který přežil.
Jeho přání bylo na místě, protože hlavu a polovinu obličeje měl zavázánu špinavým, krví prosáklým obvazem. Prefekt, který se účastnil nejedné bitvy, věděl, že voják dostal shora koncem čepele - přesným a bezchybným seknutím z levé strany, seknutím, které vyžadovalo rychlost a zručnost, aby mohlo zasáhnout pravé ucho a tvář, místa nechráněná okrajem přilby ani železným límcem.
"Odpověz."
"Postupovali jsme po břehu Weldy směrem k Thurnu," rozpovídal se voják. "Měli jsme rozkaz doprovázet jeden z transportů pana Evertsena, mířící na jih. Napadli nás u strženého mostu, když jsme se přepravovali přes řeku. Jeden vůz nám uvízl, abychom ho vyprostili, museli jsme vypřahnout koně z druhého. Zbytek konvoje pokračoval v cestě, já jsem se zdržel s pěti dalšími vojáky a písařem. Tehdy se na nás vrhli. Písař, než ho zabili, stačil vykřiknout, že jsou to Potkani. Banda pobila všechny vojáky... Do posledního. Když jsem to uviděl..."
"Když jsi to uviděl," zamračil se prefekt, "nasadils koni ostruhy. Jenže trochu pozdě, nevyvázl jsi se zdravou kůží."
"Narazil jsem právě na tu sedmou, co jsem ji zpočátku neviděl," sklonil hlavu voják. "Malá holka, skoro ještě děcko. Myslel jsem, že ji Potkani nechali, aby jim kryla záda, poněvadž je mladá a nezkušená..."
Ze stínu, kde seděl, se vyklonil prefektův návštěvník.
"Mladá dívka?" ujistil se. "Jak vypadala?"
"Jako oni všichni. Barevná jako papoušek, namalovaná a našminkovaná jako elfka, ověšená cingrlátky, vyšňořená v brokátu, v čapce s péry..."
"Plavovlasá?"
"Snad, pane. Když jsem ji zahlédl, vyrazil jsem proti ní. Říkal jsem si, aspoň jednu dostanu, kamarády pomstím, krev za krev... Zaútočil jsem zprava, abych ji snáze sekl... Nemám potuchy, jak to ta mrňavá zmije dokázala... Kryl jsem se dobře, ale bylo mně to prd platné. Šlehla mě rovnou přes ksicht... Pánové, byl jsem v Soddenu, taky pod Aldersbergem - a nakonec si na hubě odnesu památku na celý život od zmalované mladé flundry..."
"Buď rád, že žiješ," zavrčel prefekt, nespouštěje zrak ze svého hosta. "A buď rád, že tě našli na břehu raněného. Nakonec tě ještě budou mít za hrdinu. Kdybys mi totiž hlásil ztrátu vozu a koní bez té svojí doživotní památky na hubě, ani by ses nenadál a v oprátce bys patou o patu ťukal! No, odchod, do lazaretu."
Voják odešel. Prefekt se obrátil na svého hosta:
"Sám vidíš, důstojný koronere, že služba je tady nelehká, práce pořád habaděj. U dvora si myslíte, že my v Provinciích si akorát válíme šunky, chlastáme, děvkaříme a bereme úplatky. Nikoho tam u vás ani nenapadne, aby nám přidal víc lidí nebo peněz, jenom rozkazů je fůra: ‚Dej! Udělej! Zařiď! Najdi! Postav všechny do latě! Od rána do večera se nezastav...' A my máme zatím vlastních starostí nad hlavu. Takových band jako Potkani řádí v okolí pět anebo šest. Pravda, Potkani jsou nejhorší, ale nemine den..."
"Dost, dost," ohrnul rty Stefan Skellen. "Tohle tvoje fňukání je na draka, pane prefekte. Příkazy shora jsou jednoznačné, nepočítej s tím, že je nějak obejdeš. Potkani a bandy musí nyní jít stranou, je třeba bezpodmínečně pokračovat v pátrání. Všemi dostupnými prostředky, až do odvolání. To je císařský rozkaz."
"Pátráme už tři týdny," pokrčil rameny prefekt. "Přitom vlastně ani nevíme, koho anebo co máme hledat - přízrak, přelud anebo jehlu v kupce sena. A výsledek? Už mi zmizelo několik lidí, dozajista zabitých vzbouřenci anebo zbojníky. Dej na má slova, pane koronere, když jsme doposud tu vaši holku nenašli, už ji ani nenajdeme. Pokud tady v okolí vůbec byla, o čemž pochybuji. Ledaže..."
Prefekt se zarazil, zamyslel a pohlédl na koronera.
"Ta holka... Ta sedmá z Potkanů..."
Kalous ledabyle mávl rukou. Vynaložil přitom nemálo snahy, aby jeho gesto vypadalo co nejpřesvědčivěji.
"Ne, prefekte. Hledáš příliš snadná řešení. Vyparáděná půlelfka, zlodějka v brokátu, určitě není ta, o kterou nám jde. To nemůže být ona. Pokračujte v pátrání. To je rozkaz."
Prefekt se zachmuřil a pohlédl z okna.
"A s tou bandou, s těmi Potkany," dodal zdánlivě lhostejně císařský koroner Stefan Skellen, zvaný Kalous, "s nimi udělej krátký proces, prefekte. Pochytat a pověšet. Všechny do jednoho. V Provincii musí nastat klid a pořádek."
"To se ti snadno řekne," zamumlal prefekt. "Ale můžeš císaře ujistit, že udělám, co bude v mých silách. Ačkoliv pro jistotu bych tu novou holku od Potkanů radši živou..."
"Ne," přerušil ho Kalous, dávaje si pozor, aby ho hlas neprozradil. "Žádné výjimky. Všechny na šibenici, všech sedm. Nechceme už o nich nic slyšet. Nechceme už o nich slyšet ani slovo."